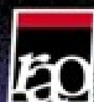
Al treilea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

NICOLAE

Domnia Antihristului

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Ar fi dat orice să dezvăluie adevărata faţă a lui Carpathia, să spună lumii că era un mincinos, un individ care se folosea de hipnoză, Antihristul în persoană! Şi, deşi Buck i se împotrivea, niciunul dintre cei care nu credeau în Hristos nu ar fi înţeles şi nu ar fi fost de acord cu el. În plus, Scriptura nu spunea că ucenicii lui Hristos ar fi putut face mai mult împotriva lui Antihrist decât să nu îl susţină. Se împlinea o profeţie veche de mii de ani, iar ei trebuiau să trăiască tragedia până la capăt.

Nicolae Carpathia avea să îl înlăture din calea sa pe preşedintele Statelor Unite şi pe oricine altcineva. Urma să preia puterea supremă, ceea ce ar fi declanşat adevărata luptă, cea dintre rai şi iad. Această ultimă bătălie avea să fie purtată pe viaţă şi pe moarte. Pe Buck îl linişte a gândul că sfârşitul era cunoscut încă de la început… chiar dacă el aflase asta în urmă cu doar câteva săptămâni.”

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supravieţuitorii,* care cuprinde unsprezece titluri. A scris peste o sută de cărţi dintre care zece au intrat în clasamentul de best-seller-uri al *New York Times.* Romanele sale apocaliptice se bucură de un mare succes, iar *Supravieţuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociaţia Publiciştilor Creştini Evanghelici în 1997, 1998 şi 1999.

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălţarea la Cer şi Apocalipsă. Este preot şi un recunoscut autor şi conferenţiar asupra profeţiilor biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary şi în literatură la Liberty University.

A scris peste patruzeci de cărţi, care au fost traduse în treizeci şi trei de limbi şi au fost tipărite în peste 22 de milioane de exemplare.

Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Nicolae
Domnia Antihristului

Prolog

Ce s-a petrecut anterior…

Au trecut aproape doi ani de la dispariţiile în masă. Într-o secundă de coşmar milioane de oameni au dispărut, lăsând în urma lor toate bunurile pământeşti.

Aflat la comanda unui avion de pasageri, pilotul Rayford Steele aterizează la Chicago împreună cu trei sute de călători îngroziţi şi cu echipajul aeronavei. Avionul fusese plin până la refuz în momentul decolării, însă, deodată, peste o sută de locuri rămăseseră fără pasageri, fiind acum ocupate de haine, bijuterii, ochelari, pantofi şi şosete.

În momentul dispariţiilor, Steele şi-a pierdut soţia şi fiul în vârstă de doisprezece ani. El şi fiica lui Chloe au supravieţuit.

Cameron „Buck“ Williams, reporter principal al unei reviste săptămânale, se aflase la bordul avionului pilotat de Rayford. Urmând exemplul acestuia, Buck se aventurează într-o cursă frenetică pentru aflarea adevărului.

Rayford, Chloe şi Buck, împreună cu mentorul lor – tânărul pastor Bruce Barnes – încep să creadă în Hristos şi fondează Armata Pătimirilor pentru a se opune noului conducător al lumii, Nicolae Carpathia, originar din România, care devenise şeful Organizaţiei Naţiunilor Unite aparent peste noapte. Carismaticul Carpathia reuşeşte să inducă în eroare întreaga lume, cu excepţia membrilor Armatei Pătimirilor, care sunt de părere că acesta este Antihristul în persoană.

În urma unor împrejurări neaşteptate, Rayford şi Buck devin angajaţi ai lui Carpathia – Rayford, pilot al acestuia, iar Buck, editor al publicaţiei *Global Community Weekly.* Carpathia este conştient de faptul că Rayford şi noua lui soţie, Amanda, au regăsit calea spre credinţă, însă relaţia lui Buck cu cei doi, precum şi convingerile religioase ale acestuia, nu îi sunt cunoscute.

Armata Pătimirilor stabileşte o întrunire la Chicago. Rayford îl conduce pe Nicolae Carpathia, Potentatul Comunităţii Globale, de la Noul Babilon la Washington, la bordul avionului aflându-se

şi Amanda. Conştient de complotul pus la cale împotriva lui, Carpathia transmite instrucţiuni contradictorii şi itinerarii complicate pentru a fi dificil de localizat. Între timp, Rayford şi Amanda se îndreaptă spre Chicago la bordul avionului *Global Community One,* urmând să-i întâlnească pe Buck, Chloe şi Bruce.

Spre marea lor surpriză, ei află că Bruce este internat la spital, însă, în drum spre el, izbucnesc conflictele la nivel mondial. Forţele de ordine americane conduse din umbră de preşedintele Gerald Fitzhugh, care fusese înlăturat de la conducere de Carpathia, se alătură forţelor Comunităţii Statelor Marii Britanii şi celor ale fostului stat suveran al Egiptului, care între timp a devenit membru al Federaţiei Statelor Orientului Mijlociu. Forţele de ordine de pe Coasta de Est a Americii atacă Washingtonul şi transformă oraşul în ruine.

Hotelul în care ar fi trebuit să se afle Carpathia este complet distrus, în timp ce acesta este dus la un adăpost secret, în deplină siguranţă. Forţele Comunităţii Globale răspund atacurilor prin asedierea unei clădiri ce aparţinuse firmei Nike şi se afla în suburbiile oraşului Chicago, în apropiere de spitalul unde fusese internat Bruce Barnes, care era bolnav după ce se molipsise cu un virus mortal. Asaltul împotriva Noului Babilon eşuează, iar Londra este atacată de forţele Comunităţii Globale ca represalii pentru cooperarea Marii Britanii cu partizanii americani.

În tot acest timp Rayford îl roagă pe fostul său şef, Earl Halliday, să piloteze *Global Community One* în cursa spre New York – un posibil loc de întâlnire cu Carpathia. Între timp, forţele de ordine ale Comunităţii Globale mărşăluiesc în New York, iar Rayford se teme că viaţa lui Earl ar putea fi pusă în pericol.

În vreme ce Rayford, Amanda, Buck şi Chloe încercau cu disperare să ajungă în Airlington Heights, Illinois, la spitalul Northwest Community, unde se afla Bruce Barnes, ei aud la radio în direct mesajul Potentatului Comunităţii Globale care spunea:

„Cetăţeni devotaţi ai Comunităţii Globale, vă vorbesc cu inima sfâşiată, nefiind capabil să vă spun nici măcar de unde vă vorbesc. Timp de peste un an am muncit împreună la crearea Comunităţii Globale sub semnul păcii şi armoniei. Astăzi, din

nefericire, ni s-a amintit din nou că încă mai există printre noi persoane care doresc să ne dezbine.

Nu este niciun secret că sunt şi acum, după cum am fost întotdeauna, un pacifist. Nu cred în război. Nu cred în arme. Nu cred în vărsarea de sânge. Pe de altă parte mă simt responsabil în faţa dumneavoastră, fraţii şi surorile mele din această comunitate globală.

Forţele Comunităţii Globale de păstrare a păcii au distrus deja orice rezistenţă din partea insurgenţilor. Moartea civililor nevinovaţi mă apasă, dar propun ca inamicii păcii să fie judecaţi imediat. Frumoasa capitală a Statelor Unite ale Americii de Nord a fost devastată şi veţi auzi mai multe relatări despre distrugeri şi moarte. Ţelul nostru rămâne pacea şi reconstrucţia. Mă voi întoarce cât de curând la sediile păzite din Noul Babilon şi voi menţine legătura cu dumneavoastră.

Mai presus de toate, nu vă fie teamă! Trăiţi cu credinţa că nicio ameninţare la adresa liniştii globale nu va fi tolerata şi că niciun inamic al păcii nu va supravieţui."

În timp ce Rayford căuta o rută alternativă care să îi aducă în apropierea spitalului Northwest Community, corespondentul radio al postului Cable News Network/Global Community Network revine în emisie, spunând:

„O ştire de ultimă oră: forţele armate care acţionează împotriva Comunităţii Globale au ameninţat oraşul New York cu un atac cu arme nucleare, în special în zona Aeroportului Internaţional Kennedy. Civilii părăsesc zona, provocând astfel unul dintre cele mai mari blocaje ale traficului auto şi pietonal din istoria oraşului. Forţele de menţinere a păcii spun că posedă cunoştinţele şi tehnologia necesare interceptării proiectilelor, dar sunt îngrijorate în legătură cu potenţialele pagube colaterale din zonele aflate în apropiere.

Iar acum o ştire de la Londra: o bombă de peste o sută de tone a distrus Aeroportul Heathrow, iar radiaţiile ameninţă populaţia pe o distanţa de sute de mile. Aparent, bomba a fost lansată de forţele de menţinere a păcii, după ce avioane de luptă egiptene şi engleze au fost descoperite grupându-se pe un aerodrom militar închis, situat în apropiere de Aeroportul Heathrow. Avioanele de luptă, care au fost toate distruse în

urma raidului aerian, erau probabil echipate cu arme nucleare şi se aflau în drum spre Baghdad şi Noul Babilon.”

— Este sfârşitul lumii, şopti Chloe. Dumnezeu să ne ajute! Rayford încerca în continuare să afle informaţii despre starea lui Bruce. Un trecător îi spuse că spitalul Northwest Community se afla peste câmpul din apropiere şi după deal.

— Dar nu ştiu dacă vă vor lăsa să vă apropiaţi de ceea ce a rămas din spital.

— A fost afectat?

— Dacă a fost afectat? Domnule, spitalul se află puţin mai sus, vizavi de clădirea Nike. Cei mai mulţi cred că a fost lovit primul.

Lui Rayford i se rupea inima văzând cum arăta spitalul. O parte din structura acestuia mai era încă intactă, dar mare parte din el se prăbuşise.

— Stai! strigă el. În această zonă accesul este interzis!

— Am permis! strigă Rayford, fluturându-şi legitimaţia.

Atunci când ajunse în dreptul lui, gardianul îi luă legitimaţia şi o studie, apoi compară fotografia cu faţa lui Rayford.

— Măi să fie! Acces la nivelul 2-A. Chiar lucrezi pentru Carpathia?

Rayford dădu din cap afirmativ şi se îndreptă spre ceea ce fusese odată faţada clădirii. Multe trupuri erau întinse unele lângă altele şi acoperite.

— Există supravieţuitori? îl întrebă Rayford pe un tehnician de la Urgenţe.

— Auzim voci, spuse omul, dar până acum nu am ajuns la nimeni în timp util.

— Ajută-ne sau dă-te din drum, îi spuse lui Rayford o femeie masivă, în timp ce trecea pe lângă el.

— Îl caut pe un oarecare Bruce Barnes, spuse Rayford.

Femeia verifică lista.

— Uită-te acolo, spuse ea, arătându-i un loc unde erau întinse şase cadavre. Îţi era rudă?

— Îmi era mai apropiat decât un frate.

— Vrei să verific eu pentru tine?

Faţa lui Rayford se schimonosi şi abia putu vorbi:

— V-aş fi recunoscător.

Ea îngenunche lângă cadavre, uitându-se la ele pe rând, iar

Rayford suspină. În dreptul celui de-al patrulea cadavru, asistenta începuse să ridice cearşaful, însă deodată ezită şi verifică brăţara de identificare ce era intactă. Ea se uită la Rayford, iar el îşi dădu seama imediat. Lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Femeia trase încet cearşaful, descoperindu-l pe Bruce, care avea ochii deschişi şi zăcea nemişcat, fără viaţă. Rayford se lupta să se liniştească, în timp ce de-abia mai putea respira. Se apropie ca să îi închidă ochii lui Bruce, dar asistenta îl opri:

— Nu te pot lăsa să faci asta. Ea îşi întinse mâna înmănuşată: O voi face eu.

— Nu ai putea să verifici dacă are puls? reuşi Rayford să spună.

— Dar, domnule, spuse ea cu compasiune în voce, nu îi aduc afară decât după ce s-a constatat decesul.

— Te rog, şopti el, plângând de-a binelea. Fă-o pentru mine!

Şi în timp ce Rayford şedea în vacarmul unei după-amieze din suburbia oraşului Chicago, acoperindu-şi faţa cu mâinile, o femeie pe care nu o mai întâlnise niciodată şi pe care nu avea să o mai revadă vreodată, apăsă cu degetele mare şi arătător punctele de presiune de sub falca pastorului. Fără să se uite la Rayford, ea îşi luă mâna de acolo, puse cearşaful la loc peste capul lui Bruce Barnes şi se întoarse la treburile ei.

Lui Rayford i se înmuiară picioarele şi îngenunche pe asfaltul murdar de noroi. Sirenele urlau în depărtare, luminile ambulanţelor se învârteau în jurul lui, iar familia lui îl aştepta la mai puţin de o jumătate de milă depărtare. Numai ei mai rămăseseră în viaţă acum. Nu mai aveau învăţător. Nu mai aveau mentor. Rămăseseră numai ei patru.

Când se ridică şi îşi târî picioarele înapoi spre deal pentru a le duce şi celorlalţi groaznica veste, Rayford auzi semnalul spaţiului destinat comunicatelor de urgenţă, trâmbiţând din radiourile autovehiculelor care treceau pe lângă el. Washingtonul fusese distrus. Aeroportul Heathrow nu mai exista. Moartea pusese stăpânire peste deşertul egiptean şi peste cerul Londrei. New Yorkul era în alertă.

Calul Roşu al Apocalipsei îşi făcuse deja simţită prezenţa.

Omenirea trecea prin momente deosebit de grele.

Aflat la volanul automobilului închiriat, Rayford Steele începea să se resimtă. Genunchii îl dureau deoarece căzuse pe trotuar atunci când înţelesese semnificaţia devastatoare a pierderii pastorului Bruce Barnes. În ciuda faptului că avea să se prelungească timp de câteva zile, suferinţa fizică era neînsemnată în comparaţie cu gândul că pierduse din nou o persoană apropiată.

Rayford simţea că Amanda îl urmărea cu privirea. Aceasta îl atinse pe picior în semn de compasiune. Aflaţi pe bancheta din spate a maşinii, Chloe, fiica lui Rayford, şi Buck, soţul ei, îl cuprinseseră după umeri.

„Ce se va întâmpla acum cu noi? se întreba Rayford. Ce ne vom face fără Bruce? În ce direcţie ne vom îndrepta?”

Postul de radio pe care îl ascultau continua să prezinte ştiri despre haosul, actele de vandalism, teroarea şi distrugerile în masă care se instalaseră peste tot în lume. Nefiind în stare să scoată un cuvânt din cauza nodului pe care îl avea în gât, Rayford se concentră asupra traficului, încercând să evite blocajele. De ce ieşiseră oamenii pe străzi? Ce se aşteptau să vadă? Nu se temeau de alte atacuri cu bombe sau de efectele radiaţiilor?

— Trebuie să ajung la biroul din Chicago, spuse Buck.

— Vei putea folosi maşina după ce vom ajunge la biserică, îngăimă Rayford. Trebuie să le transmit şi celorlalţi enoriaşi vestea referitoare la Bruce.

Forţele de ordine ale Comunităţii Globale supravegheau acţiunile poliţiei locale şi ale echipelor desemnate pentru rezolvarea situaţiilor de urgenţă, în timp ce acestea dirijau traficul şi încercau să-i convingă pe cetăţeni să se întoarcă la casele lor. Datorită experienţei pe care o căpătase în anii de când locuia în Chicago, Rayford reuşise să evite blocajele de pe drumurile principale, mergând pe drumuri alternative şi pe străduţe laterale.

Rayford se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să accepte propunerea lui Buck de a conduce în locul lui, însă nu dorise să se arate copleşit de situaţie şi refuzase dând din cap. „Orgoliul unui pilot nu cunoaşte limite!” De fapt, Rayford şi-ar fi dorit să se ghemuiască şi să plângă până când ar fi adormit.

La doi ani de la dispariţia soţiei şi a fiului lui, împreună cu

milioane de oameni, Rayford nu îşi mai făcea iluzii în legătură cu soarta sa în condiţiile unui viitor sumbru. Fusese distrus de pierderea celor dragi şi trăise cu povara suferinţei şi a regretului. Era atât de greu…

Rayford ştia că existenţa lui ar fi putut fi şi mai tragică, dacă nu şi-ar fi recăpătat credinţa în Hristos şi ar fi rămas pierdut pe vecie, dacă nu s-ar fi îndrăgostit din nou şi ar fi rămas singur, în cazul în care Chloe ar fi dispărut şi ea sau dacă nu l-ar fi cunoscut pe Buck. Toate aceste lucruri îi demonstrau că avea pentru ce să fie recunoscător. Dacă ceilalţi trei pasageri din maşină nu i-ar fi fost aproape, Rayford nu ar mai fi găsit voinţa necesară pentru a continua ceea ce începuse.

El nu îşi putea imagina cum ar fi fost viaţa lui dacă nu l-ar fi cunoscut şi nu l-ar fi îndrăgit pe Bruce Barnes. Acesta îl învăţase atât de multe, îl luminase şi îl inspirase cum nimeni altcineva nu reuşise să o facă. Nu numai cunoştinţele şi predicile lui Bruce îl motivaseră, ci şi pasiunea acestuia. Acel om încetase să se mai îndoiască de faptul că ignorase cel mai mare adevăr care fusese vreodată dezvăluit omenirii şi nu avea de gând să mai repete această greşeală.

— Tată, mi se pare că cei doi gardieni de pe pasarelă îţi fac semn să opreşti, spuse Chloe.

— Încerc să nu îi bag în seamă, îi răspunse Rayford. Aceşti oameni care încearcă să îşi dea importanţă au impresia că ştiu să dirijeze traficul. Dacă ar fi să le dăm crezare, atunci nu ne-am mai mişca din loc ore întregi. Tot ce vreau este să ajungem odată la biserică.

— Strigă ceva în portavoce, interveni Amanda, coborând geamul câţiva centimetri.

— Hei, domnule de la volanul Lincolnului! tună o voce.

Rayford închise repede radioul:

— Sunteţi Rayford Steele?

— De unde au aflat cum te numeşti? întrebă Buck.

— Oare reţeaua de informatori a Comunităţii Globale nu are limite? izbucni Rayford, dezgustat.

— Dacă sunteţi Rayford Steele, vă rog trageţi vehiculul pe banda de urgenţă, se auzi din nou vocea.

Rayford se gândi să ignore spusele, dar decise să nu dea curs impulsului de moment. Nu avea cum să scape de acele persoane de vreme ce îi aflaseră identitatea. Însă cum reuşiseră

să afle cine era?

Rayford trase pe dreapta.

Buck Williams îşi luă mâna de pe umărul lui Rayford şi, întinzându-şi gâtul, văzu doi soldaţi îmbrăcaţi în uniforme coborând grăbiţi scările pasarelei. Buck nu putea să-şi explice cum reuşiseră forţele Comunităţii Globale să îl găsească pe Rayford, însă ştia că nu ar fi fost bine dacă ar fi fost descoperit în tovărăşia pilotului personal al lui Carpathia.

— Ray, spuse el repede, am un rând de acte false pe numele de Herb Katz. Spune-le că sunt un coleg de-al tău sau ceva de genul ăsta.

— Bine, îi răspunse Ray, însă cred că mă vor trata cu respect. Evident, Nicolae încearcă să reia legătura cu mine.

Buck spera din tot sufletul ca Ray să aibă dreptate. Explicaţia oferită era plauzibilă: Carpathia dorea să se asigure că pilotul lui era teafăr şi nevătămat, astfel încât să îl conducă la Noul Babilon. Cei doi militari se aflau acum în spatele Lincolnului, iar unul din ei comunica prin staţia de emisie-recepţie, pe când celălalt purta o conversaţie pe telefonul mobil. Buck se hotărî să preia iniţiativa şi deschise portiera:

— Vă rog, rămâneţi în maşină, i se adresă soldatul cu aparatul de emisie-recepţie.

Buck se trânti pe bancheta maşinii şi îşi schimbă actele de identitate false cu cele autentice. Chloe era înspăimântată. Buck o luă de după umeri şi o trase mai aproape de el:

— După toate probabilităţile, Carpathia a transmis un comunicat tuturor punctelor de control. Ştia că tatăl tău a închiriat o maşină, aşadar, nu i-a luat mult timp ca să afle unde este.

Buck nu îşi dădea seama ce anume făceau cei doi militari în spatele maşinii. Tot ce ştia era că soarta lui în următorii cinci ani se schimbase într-o secundă. În urmă cu o oră, atunci când izbucniseră conflictele la nivel mondial, Buck se întrebase dacă el şi Chloe aveau să supravieţuiască perioadei de Pătimiri ce avea să vină. Acum, când Bruce nu se mai afla printre ei, Buck se întreba dacă *era de dorit* să supravieţuiască. Perspectiva de a ajunge în Rai şi de a I se alătura lui Hristos i se părea mult mai atractivă decât aceea de a trăi în haosul care pusese stăpânire pe Pământ, chiar dacă Buck ar fi trebuit să îşi dea viaţa pentru

asta.

Soldatul care avea staţia de emisie-recepţie se apropie de geamul din dreptul şoferului, iar Rayford îl deschise.

— Sunteţi Rayford Steele, nu-i aşa?

— Depinde cine întreabă, îi răspunse Rayford.

— Maşina cu acest număr de înmatriculare a fost închiriată la Aeroportul O'Hare de către o persoană care pretindea că se numeşte Rayford Steele. Dacă numele dumneavoastră nu este acesta, atunci vă aflaţi într-un mare impas.

— Sper că sunteţi de acord cu mine atunci când spun că ne aflăm cu toţii într-un mare impas, spuse Rayford.

Buck era amuzat de aplombul lui Ray în acele circumstanţe.

— Domnule, trebuie să îmi spuneţi dacă sunteţi sau nu Rayford Steele.

— Eu sunt.

— Puteţi să probaţi această afirmaţie, domnule?

Buck nu îl mai văzuse niciodată pe Rayford atât de nervos:

— Mă opriţi şi strigaţi la mine printr-o portavoce, apoi îmi spuneţi că mă aflu la volanul maşinii închiriate de către Rayford Steele, iar acum vreţi să vă dovedesc că sunt cine credeţi dumneavoastră că sunt?

— Domnule, trebuie să înţelegeţi că mă aflu într-o situaţie deosebit de delicată. Însuşi Potentatul Comunităţii Globale, domnul Carpathia, se află la celălalt capăt al unei legături telefonice securizate. Nici măcar nu ştiu de unde sună. Dacă trebuie să i-l dau la telefon pe Rayford Steele, atunci trebuie să mă asigur că sunteţi, într-adevăr, Rayford Steele.

Buck era fericit că jocul lui Rayford de-a şoarecele şi pisica distrăsese atenţia celor doi soldaţi de la ceilalţi pasageri ai vehiculului, însă bucuria lui nu dură mult. Rayford scoase din buzunarul de la piept portmoneul cu actele de identitate şi, în timp ce reprezentantul forţelor Comunităţii Globale le studia, acesta întrebă indiferent:

— Cine sunt persoanele care vă însoţesc?

— Rude şi prieteni, îi răspunse Rayford. Dar să nu îl lăsăm pe Potentat să aştepte.

— Va trebui să vă rog să purtaţi această convorbire în afara vehiculului, domnule. Măsurile de securitate impun asta.

Rayford oftă şi ieşi din maşină. Buck şi-ar fi dorit ca militarul cu staţia de emisie-recepţie să se facă nevăzut, însă acesta de-

abia se dădu din calea lui Rayford şi îi făcu semn să se îndrepte spre colegul lui care avea în mână telefonul mobil. Apoi, soldatul se aplecă şi i se adresă lui Buck:

— Domnule, în cazul în care vom fi nevoiţi să îl transportăm pe comandantul Steele la locul de întâlnire, veţi fi în stare să preluaţi responsabilităţile acestuia legate de vehicul?

„Oare toate persoanele îmbrăcate în uniformă vorbesc în felul acesta?” se întrebă Buck.

— Bineînţeles.

Amanda se aplecă în dreptul geamului.

— Eu sunt doamna Steele, interveni ea. Îl voi însoţi pe domnul Steele indiferent de destinaţia acestuia.

— Aceasta depinde de Potentat, spuse gardianul, şi de numărul de locuri disponibile în elicopter.

— Da, domnule, spuse Rayford, vorbind la receptor, ne vom vedea cât de curând.

Rayford îi dădu telefonul mobil celui de-al doilea gardian:

— Cum vom ajunge la destinaţie?

— Trebuie să sosească un elicopter dintr-un moment într-altul.

Rayford îi făcu semn Amandei să deschidă portbagajul, iar apoi să se întoarcă în maşină. În timp ce îşi punea pe umăr genţile amândurora, Rayford se aplecă în dreptul geamului ei şi şopti:

— Eu şi Amanda trebuie să ne întâlnim cu Carpathia, însă acesta nu mi-a putut spune unde se află sau locul în care ne vom întâlni. Nu poţi avea prea mare încredere în legăturile telefonice, chiar dacă par sigure. Am impresia că nu se află prea departe, doar dacă nu ne vor duce cu elicopterul pe un aerodrom, iar de acolo o să zburăm în altă parte. Buck, ar fi bine dacă ai reuşi să returnezi maşina companiei de închirieri auto în cel mai scurt timp cu putinţă, altfel va fi uşor să se facă legătura între noi.

Cinci minute mai târziu, Rayford şi Amanda se aflau la bordul elicopterului.

— Ai idee unde ne îndreptăm? strigă Rayford către unul dintre reprezentanţii forţelor Comunităţii Globale.

— Mergem la Glenview! îi răspunse pilotul.

— Dar Baza Aeronavală Glenview este închisă de ani de zile!

protestă Rayford.

Pilotul elicopterului se întoarse spre el:

— Pista principală e încă în stare de funcţionare! Omul se află acolo acum!

Amanda se aplecă spre Rayford:

— Carpathia se află deja în statul Illinois?

— Probabil a părăsit Washingtonul înainte de izbucnirea incidentelor violente. Credeam că l-au escortat la unul dintre adăposturile antiaeriene ale Pentagonului sau ale Administraţiei Securităţii Naţionale, dar serviciile secrete au anticipat faptul că acestea ar fi fost primele locuri pe care le-ar fi atacat forţele insurgente.

— Asta îmi aduce aminte de momentele când eram proaspăt căsătoriţi, spuse Buck în timp ce Chloe se cuibărea lângă el.

— Ce vrei să spui cu „proaspăt căsătoriţi”? încă suntem însurăţei!

— Ssst! spuse Buck repede. Ce spun despre New York?

Chloe dădu sonorul radioului mai tare:

— „…Situaţia dezastruoasă din inima Manhattanului. Clădiri distruse de bombe, ambulanţe care încearcă să îşi facă drum printre dărâmături, reprezentanţi ai Apărării Civile care caută să-i convingă pe cetăţeni să rămână în adăposturile subterane.”

Buck simţi panica din vocea reporterului de la radio, în timp ce acesta continua:

— „Eu însumi îmi caut un adăpost în acest moment, deşi probabil este prea târziu pentru a evita efectele radiaţiilor. Nimeni nu ştie cu certitudine dacă dispozitivele detonate erau sau nu nucleare, însă am fost sfătuiţi să nu ne asumăm riscuri inutile. Pagubele au fost evaluate la miliarde de dolari. Lumea nu va mai fi niciodată la fel ca înainte. Efectele devastatoare se pot vedea pretutindeni. Toate nodurile importante ale reţelelor de transport au fost închise în cazul în care au scăpat neatinse. Blocajele de trafic au afectat Tunelul Lincoln, Podul Triborough, precum şi majoritatea arterelor de circulaţie din New York. Metropola de odinioară arată astăzi ca un decor al unui film cu temă apocaliptică. Acum voi preda legătura filialei Cable News Network / Global Community Network din Atlanta.”

— Buck, spuse Chloe, casa noastră. Unde vom locui de acum înainte?

Buck nu îi răspunse, ci îşi aţintise ochii asupra maşinilor aflate în trafic şi urmări norii de fum negru şi flăcările roşietice care se puteau zări din când în când înălţându-se în aer deasupra zonei Mount Prospect. Era de aşteptat ca şi Chloe să se îngrijoreze în legătură cu locuinţa lor, însă Buck era mai puţin preocupat de asta. El ar fi putut trăi oriunde şi, aparent, o şi făcuse. Atât timp cât o avea pe Chloe şi un adăpost, Buck avea să se descurce, însă soţia sa considera mansarda costisitoare de pe Fifth Avenue drept căminul lor.

Buck deschise gura în cele din urmă:

— Nu vor permite accesul în New York timp de câteva zile, poate chiar mai mult decât atât. Chiar şi în cazul în care maşinile noastre nu au fost afectate de evenimente, nu le vom putea utiliza.

— Ce ne facem, Buck?

Buck şi-ar fi dorit să-i fi putut răspunde la întrebare. De obicei, el avea o soluţie pentru orice dilemă, iar inspiraţia fusese semnul distinctiv al carierei sale. Indiferent de piedici, el reuşise să se descurce în orice situaţie, oriunde s-ar fi aflat în lume. Acum, cu proaspăta şi tânăra lui soţie alături şi neştiind unde aveau să locuiască sau cum aveau să se descurce, Buck se simţea dezorientat. Tot ce îşi dorea era să se asigure că Rayford şi Amanda se aflau în siguranţă, în ciuda meseriei periculoase a lui Rayford, să ajungă în Mount Prospect pentru a vedea ce se întâmplase cu enoriaşii Bisericii New Hope Village şi să le povestească tragedia care se abătuse asupra îndrăgitului lor pastor.

Buck nu avea niciodată răbdare atunci când rămânea blocat în trafic, însă situaţia de faţă era disperată. Strângea din dinţi şi gâtul i se încordase, în timp ce mâna i se încleştase pe volan. Automobilul de ultimă generaţie fusese creat pentru a putea fi manevrat cu uşurinţă, însă modul în care se deplasa în intersecţia aproape blocată făcea ca motorul deosebit de puternic să pară o forţă încătuşată.

Deodată, o explozie puternică zgâlţâi automobilul în care se aflau cei doi şi aproape îl desprinse de pe osii. Buck nu s-ar fi mirat dacă geamurile s-ar fi sfărâmat în jurul lor. Chloe ţipă şi îşi ascunse capul la pieptul lui Buck, în timp ce acesta scruta orizontul, încercând să afle cauza exploziei. Câteva maşini din apropiere părăsiră repede carosabilul. Buck zări în oglinda

retrovizoare un nor care începea să se contureze pe cer ca o ciupercă, undeva, deasupra Aeroportului Internaţional O'Hare, aflat la câteva mile depărtare.

Postul de radio CNN/GEN începu să transmită relatări despre deflagraţie aproape instantaneu:

— „Acum o ştire de la Chicago: sediul postului nostru de radio de acolo a fost distrus de o puternică explozie. Încă nu se poate spune dacă acesta a fost un atentat provocat de forţele de ordine sau o reacţie a trupelor Comunităţii Globale. Am primit atât de multe ştiri referitoare la incidente violente, acte de vandalism şi vărsări de sânge în majoritatea oraşelor importante din lume, încât este aproape imposibil să ţinem pasul cu evenimentele...”

Buck privi repede în urmă şi în lateral. De îndată ce maşina din faţă i-a făcut loc, el a tras de volan spre stânga şi a apăsat pedala de acceleraţie. Lui Chloe i se tăie respiraţia în timp ce maşina trecu peste bordură şi traversă un şanţ. Buck conducea acum pe trotuar şi depăşea şiruri lungi de maşini care de-abia se mişcau.

— Ce faci, Buck? îi întrebă Chloe, în timp ce de-abia reuşea să se ţină de bordul maşinii.

— Nu ştiu ce fac, draga mea, dar ştiu ce nu fac: nu stau blocat în trafic, în timp ce iadul s-a dezlănţuit pe pământ.

Gardianul care îi făcuse lui Rayford semn să oprească în dreptul pasarelei ducea acum bagajele acestuia şi ale Amandei în elicopter. Ghemuindu-se sub elicele aflate în mişcare, traversă împreună cu soţii Steele o pistă scurtă şi ajunseră în dreptul unei clădiri din cărămidă cu un singur etaj, aflate pe marginea uneia dintre pistele principale. Crăpăturile din asfaltul pistei erau pline de buruieni. Un avion Learjet de mici dimensiuni se afla în apropiere de elicopter, iar Rayford observă că locul pilotului nu era ocupat şi că motoarele nu erau pornite.

— Sper să nu se aştepte să pilotez chestia aia! strigă el către Amanda în timp ce intrau în clădire.

— Nu vă faceţi griji în această privinţă, interveni gardianul care îi escorta. Pilotul care l-a adus aici vă va duce la Dallas, unde se află avionul pe care îl veţi pilota dumneavoastră.

Rayford şi Amanda fură invitaţi să ia loc pe nişte scaune din plastic viu colorate, aflate într-un birou mic, decorat modest, în

stil cazon. Rayford se aşeză şi începu să îşi maseze genunchii cu atenţie. Amanda începu să se plimbe încet prin cameră, oprindu-se doar atunci când bărbatul care îi escorta îi făcu semn să ia loc.

— Pot să stau în picioare, nu-i aşa? spuse ea.

— Cum doriţi. Vă rog, aşteptaţi-l câteva momente pe domnul Carpathia.

Buck fu atenţionat verbal şi prin gesturi de către poliţiştii care dirijau circulaţia, claxonat şi înjurat de către cei aflaţi în trafic, însă nu se opri.

— Încotro ne îndreptăm? insistă Chloe.

— Am nevoie de o altă maşină, îi răspunse el. Ceva îmi spune că aceasta va fi singura noastră şansă de a supravieţui.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu înţelegi, Chlo'? începu el. Războiul tocmai a început şi nu se va sfârşi prea curând. Va fi imposibil să ne deplasăm cu un vehicul normal.

— Şi ce ai de gând să faci? Vrei să achiziţionezi un tanc?

— Dacă nu ar bate atât de tare la ochi, probabil că aş face-o.

Buck o luă peste un câmp imens, acoperit cu iarbă, apoi printr-o parcare şi prin dreptul unui liceu din zona suburbană. Maşina trecu printre terenurile de tenis şi de fotbal, împroşcând cu noroi şi iarbă în dreapta şi în stânga, în timp ce încerca să se redreseze. Corespondenţii radio continuau să transmită din diverse colţuri ale lumii reportaje referitoare la numărul de răniţi şi la haosul general care se instalase, în timp ce Buck şi soţia sa continuau să înainteze, ignorând semnele de circulaţie şi luând virajele în viteză. Buck spera că se aflau pe calea cea bună. El dorea să ajungă pe autostrada Northwest, unde se aflau o serie de reprezentanţe auto cu vânzare.

O ultimă curbă riscantă îl scoase pe Buck din zona suburbană, iar acesta văzu pe autostrada Northwest ceea ce reporterul lui preferat numea „trafic greoi, bară la bară". Însă Buck nu se putea opri şi continuă să meargă. Depăşind maşini la volanul cărora se aflau şoferi nervoşi, merse o milă pe banda de urgenţă până când zări acele reprezentanţe auto.

— Asta era! exclamă el.

La fel ca şi Amanda, Rayford era uluit de ascensiunea lui

Nicolae Carpathia. Aparent, tânărul, acum în vârstă de aproximativ treizeci şi cinci de ani, preluase conducerea lumii peste noapte împotriva voinţei sale. Acesta evoluase de la statutul de membru al guvernului României la cel de preşedinte al acestui stat, iar apoi, aproape imediat, îl înlocuise pe Secretarul General al Naţiunilor Unite. După doi ani de menţinere a păcii şi după ce promovase cu succes o campanie de liniştire a populaţiei dezorientate după dispariţiile în masă, Carpathia se confrunta acum pentru prima dată cu forţe semnificative ale opoziţiei.

Rayford nu ştiuse niciodată la ce să se aştepte din partea şefului său. Oare Carpathia era dezamăgit, se simţea ofensat sau era furios? Se pare că nu reacţionase în niciun fel. Fiind condus în biroul administrativ al fostei Baze Aeronavale Glenview de către Leon Fortunato, unul dintre lingăii din biroul de la Noul Babilon, Carpathia părea să fie plin de entuziasm.

— Comandante Steele! exclamă Carpathia. Al… An… doamnă Steele, mă bucur să vă văd pe amândoi şi să aflu că sunteţi bine!

— Spuneţi-mi Amanda, zise aceasta.

— Îmi cer scuze, Amanda, începu Carpathia, luându-i mâna într-ale sale.

Rayford observă că Amanda nu îi întâmpină gestul cu bucurie.

— Cu toată agitaţia, mă înţelegi…

„Agitaţie… îşi spuse Rayford în sine. Mi se pare că cel de-al treilea război mondial ar trebui să fie mai mult decât o simplă agitaţie.”

Ochii lui Carpathia scăpărau, iar acesta îşi freca palmele de parcă ar fi fost încântat de ceea ce se petrecea.

— Ei, bine, oameni buni, continuă el, trebuie să ne întoarcem acasă.

Rayford ştia că Nicolae se referea la Noul Babilon atunci când spunea „acasă”, casa lui Hattie Durham, apartamentul 216 şi etajul ocupat de birourile luxoase ale Potentatului din clădirea extravagantă şi opulentă în care se afla sediul Comunităţii Globale. Deşi aveau o locuinţă cu două etaje în cadrul aceluiaşi complex, Rayford şi Amanda nici măcar nu se gândiseră să considere Noul Babilon drept casa lor.

Frecându-şi în continuare mâinile ca şi cum de-abia şi-ar fi încăput în piele de bucurie, Carpathia se întoarse spre gardianul

cu staţia de emisie-recepţie:

— Ce se mai aude?

Ofiţerul îmbrăcat în uniforma forţelor Comunităţii Globale avea în ureche o cască şi se arătă deosebit de tulburat de faptul că i se adresase Potentatul însuşi. Acesta îşi scoase casca din ureche şi începu să se bâlbâie:

— Poftim? Adică, îmi cer scuze, domnule Potentat.

Carpathia îşi aţinti ochii asupra soldatului:

— Care sunt veştile? Ce se întâmplă?

— A, nimic deosebit, domnule. Oraşele importante se află sub asalt şi au suferit pagube importante.

Rayford era de părere că Nicolae avea serioase dificultăţi în a afişa o figură răvăşită de durere.

— Asalturile sunt concentrate în zona central-vestică şi pe Coasta de Est? întrebă Potentatul.

Ofiţerul încuviinţă dând din cap:

— Şi în sud, de asemenea, adăugă el.

— În concluzie, nu se întâmplă nimic pe Coasta de Vest, continuă Carpathia sigur de el.

Soldatul îl aprobă. Rayford se întrebă dacă altcineva în afara celor care credeau că Nicolae Carpathia era Antihristul în persoană ar fi interpretat expresia de pe faţa lui Carpathia drept una de satisfacţie, aproape de bucurie.

— Ce se aude în legătură cu Dallas-Fort Worth? întrebă Carpathia.

— Aeroportul a fost afectat, îl informă ofiţerul. Numai una dintre pistele principale este în stare de funcţionare. Nu se efectuează aterizări, însă o mulţime de avioane au părăsit aeroportul.

Carpathia îşi întoarse privirea spre Rayford:

— Cât despre pista militară din apropiere, acolo unde pilotul meu a susţinut examenul pentru obţinerea permisului de zbor pentru avioanele Boeing 757?

— Cred că este funcţională, domnule, îi răspunse ofiţerul.

— Excelent, foarte bine, spuse Carpathia. Nicolae se întoarse spre Fortunato: Sunt convins că nimeni nu ştie unde ne aflăm, dar, pentru orice eventualitate, ce mi-ai pregătit?

Fortunato deschide o geantă din pânză, care, după părerea lui Rayford, nu se potrivea cu imaginea sa. Aparent, acesta adunase diverse articole vestimentare din garderoba forţelor

aeriene pentru a-l deghiza pe Carpathia. Fortunato scoase o caschetă care nu se potrivea cu un pardesiu uriaş. Carpathia se îmbrăcă şi le făcu semn celor patru persoane aflate în cameră să se apropie.

— Pilotul avionului se află aici? întrebă el.

— Aşteaptă instrucţiunile dumneavoastră în faţa uşii, îl informă Fortunato.

Carpathia îşi îndreptă atenţia spre gardianul înarmat.

— Îţi mulţumesc pentru servicii. Te poţi întoarce la postul tău cu elicopterul. Domnul Fortunato, soţii Steele şi cu mine vom fi transportaţi la un alt avion, cu ajutorul căruia domnul Steele mă va duce la Noul Babilon.

Rayford interveni:

— Iar acesta se află în…?

Carpathia ridică o mână şi îi făcu semn să tacă:

— Să nu îi oferim tânărului nostru prieten aflat aici, de faţă, informaţii pentru care să fie nevoit să îşi asume responsabilităţi inutile, spuse el, zâmbindu-i ofiţerului în uniformă. Poţi să pleci.

În timp ce acesta se grăbea să părăsească încăperea, Carpathia îi şopti lui Rayford:

— Avionul Condor 216 ne aşteaptă în apropiere de Dallas. După ce ajungem acolo, vom zbura spre vest ca să ajungem în est, dacă mă înţelegi.

— Am auzit de un avion Condor 216, spuse Rayford. Nu cred că sunt capabil…

— Am fost asigurat, îl întrerupse Carpathia, că eşti mai mult decât capabil să îl pilotezi.

— Dar ce *este* un Condor 2…

— Este un avion pe care eu însumi l-am conceput şi l-am numit astfel, spuse Carpathia. Cu siguranţă, nu crezi că am fost surprins de evenimentele petrecute astăzi aici.

— Acum aflu, spuse Rayford, uitându-se pe furiş la Amanda, care părea extrem de nervoasă.

— Acum afli, repetă Carpathia, zâmbind. Îmi place asta. Hai, permite-mi să îţi povestesc despre noul şi spectaculosul meu avion în timpul călătoriei.

Fortunato încercă să îl avertizeze ridicând un deget:

— Domnule, sfatul meu ar fi ca dumneavoastră şi cu mine să mergem împreună pe pistă şi să ne urcăm în avion. Soţii Steele ar trebui să ne urmeze după ce ne vom fi instalat la bord.

Carpathia îşi acoperi părul aranjat cu chipiul uriaş şi se strecură în spatele lui Fortunato, în timp ce secretarul său deschise uşa şi îi făcu semn pilotului avionului dând din cap. Pilotul fugi de îndată spre avionul Learjet, iar Fortunato şi Carpathia începură să alerge la câţiva iarzi în spatele acestuia. Rayford o cuprinse pe Amanda de mijloc şi o trase aproape de el.

— Rayford, spuse Amanda, l-ai auzit vreodată pe Carpathia exprimându-se în mod greşit?

— În mod greşit?

— Să se bâlbâie, să trebuiască să repete un cuvânt, să uite un nume?

Rayford se strădui să nu zâmbească, mirându-se de faptul că izbutise să găsească un motiv de ilaritate în acea zi, ce s-ar fi putut transforma cu uşurinţă în ultima zi pe care avea să o trăiască pe pământ.

— Cu alte cuvinte, te referi la numele tău?

— O face intenţionat, iar tu ştii asta, continuă ea.

Rayford ridică din umeri:

— Probabil că ai dreptate. Dar ce motive ar avea să o facă?

— Nu am nici cea mai vagă idee, îi răspunse ea.

— Draga mea, nu vezi nici măcar o urmă de ironie în faptul că te simţi ofensată de către persoana pe care o considerăm drept Antihristul?

Amanda se uită la el.

— Vreau să spun, continuă el, că ar trebui să te gândeşti la ceea ce spui. Te aştepţi să fii tratată cu politeţe şi decenţă de către cel mai diabolic personaj din istoria lumii?

Amanda dădu din cap şi privi în altă direcţie:

— De vreme ce pui lucrurile într-o astfel de lumină, murmură ea, cred că sunt într-adevăr hipersensibilă.

Buck şedea în biroul directorului de vânzări al reprezentanţei Land Rover.

— Nu încetezi să mă uimeşti, şopti Chloe.

— Am fost întotdeauna nonconformist, nu-i aşa?

— Ai dreptate, iar acum presupun că nu mai există nicio speranţă de a reveni la normal.

— Nu trebuie să îmi cer scuze pentru că sunt altfel decât ceilalţi, spuse el, însă, în curând, oamenii de pretutindeni vor

deveni impulsivi.

Directorul de vânzări, care între timp se ocupase de completarea documentelor necesare şi de elaborarea unei oferte, se întoarse cu actele şi le puse pe birou, împingându-le spre Buck:

— Aşadar, nu vreţi să schimbaţi Lincolnul?

— Nu, e închiriat, spuse Buck. Însă mă văd nevoit să vă rog să îl duceţi înapoi la Aeroportul O'Hare în locul meu.

Buck îşi îndreptă privirea spre el, fără a se uita la documente:

— Rugămintea dumneavoastră este destul de ciudată, spuse directorul de vânzări. Va trebui să trimit doi oameni şi un vehicul în plus, ca să se poată întoarce.

Buck se ridică în picioare:

— Cred că vă cer prea multe. Sunt convins că altcineva va fi dispus să facă acest efort, astfel încât să îmi vândă această maşină, mai ales acum, când nimeni nu ştie cu siguranţă ce ne va aduce ziua de mâine.

— Luaţi loc, domnule Williams. Nu va interveni nicio problemă atunci când îl voi ruga pe directorul-adjunct să vă facă acest serviciu. După cum vedeţi, veţi putea pleca de aici la volanul noului dumneavoastră Range Rover în mai puţin de o oră şi la un preţ mai mic de şase cifre.

— În jumătate de oră, spuse Buck, şi încheiem afacerea.

Directorul de vânzări se ridică în picioare şi îi întinse mâna:

— Să fie într-un ceas bun.

2

Avionul Learjet avea şase locuri. Carpathia şi Fortunato, absorbiţi de conversaţie, îi ignorară pe Rayford şi pe Amanda atunci când aceştia trecură prin dreptul lor. Soţii Steele se aşezară pe ultimele două scaune, ţinându-se de mână. Rayford era conştient de faptul că teroarea care pusese stăpânire pe lume era o experienţă nouă pentru Amanda. Acest lucru era neobişnuit şi pentru el, la fel ca pentru restul lumii. Amanda îl strângea de mână atât de tare, încât degetele începuseră să i se albească. Ea tremura.

Carpathia se întoarse spre ei fără a se ridica de pe scaun. De-abia se putea stăpâni să nu rânjească, lucru care îl deranja teribil pe Rayford, având în vedere circumstanţele:

— Ştiu că nu ai atestat să pilotezi aceste avioane mici şi rapide, spuse Carpathia, dar poate că vei reuşi să afli câte ceva în postura de copilot.

Rayford era mult mai îngrijorat de gândul că avea să piloteze avionul care îi aştepta la Dallas, ceva ce nu mai văzuse şi de care nu mai auzise până atunci. El se uită la Amanda cu speranţa că aceasta îl va ruga să rămână alături de ea, însă soţia lui îi dădu drumul şi aprobă din cap. Rayford se îndreptă spre carlinga separată de restul avionului printr-un perete subţire, se aşeză pe scaun, îşi puse centura de siguranţă şi, cerându-şi scuze din priviri, se uită la pilot, care îi întinse mâna şi se recomandă:

— Chico Hernandez, domnule comandant Steele. Nu vă faceţi probleme, am verificat starea aparatului înainte de zbor şi nu cred că voi avea nevoie de asistenţă.

— Oricum nu cred că ţi-aş putea fi de ajutor, spuse Rayford.

— În comparaţie cu aparatul pe care îl pilotez de obicei, acesta este ca o motocicletă, continuă Hernandez.

Aceasta era şi impresia lui Rayford. Learjetul trosnea din toate încheieturile în timp ce Hernandez îl alinia pe pistă. În câteva secunde avionul atinse viteza necesară pentru decolare şi se ridică de la sol repede, înclinându-se puternic spre dreapta şi urmând cursul spre Dallas.

— Cu ce turn de control ţii legătura? întrebă Rayford.

— Turnul de la Glenview e gol, îi răspunse Hernandez.

— Am observat.

— Voi comunica ruta noastră câtorva turnuri de control în timpul drumului. Meteorologii au anunţat că va fi cer senin, iar serviciile secrete ale Comunităţii Globale nu au detectat prezenţa vreunui aparat de zbor inamic între locul din care am decolat şi destinaţia finală.

„Aparat de zbor inamic, repetă Rayford în gând. Ce mod interesant de a face referire la forţele de ordine americane!” El îşi aminti de vremurile când trupele de ordine fuseseră detestate, neînţelese şi categorisite drept bande de criminali. Însă toate acestea se petrecuseră atunci când guvernul american era inamicul lor. Acum, forţele de ordine se aliaseră cu Preşedintele Statelor Unite înlăturat de la conducere, Gerald Fitzhugh, iar inamicul lor comun era inamicul lui Rayford – şeful său, printre altele, însă duşmanul său de netăgăduit. Rayford nu

ştia cine era Hernandez, nu cunoştea modul în care fusese educat şi nici nu putea spune dacă acesta era un simpatizant loial lui Carpathia sau fusese forţat să accepte acea slujbă la fel cum fusese silit Rayford însuşi, aşa că îşi puse căştile pe urechi şi descoperi comenzile care făceau posibilă comunicarea cu pilotul avionului, fără ca discuţia să fie auzită de pasageri.

— Aici e aşa-zisul tău secund, spuse el încet. Mă recepţionezi?

— Extrem de bine, „copilot”, îi răspunse Hernandez şi, parcă citindu-i gândurile lui Rayford, adăugă: frecvenţa aceasta e sigură.

Rayford interpretă aceasta drept o referire la faptul că nicio altă persoană aflată în interiorul aeronavei sau în exteriorul acesteia nu putea auzi conversaţia lor. Explicaţia era plauzibilă. Însă de ce spusese Hernandez aşa ceva? Oare acesta îşi dăduse seama că Rayford dorea să îi vorbească? Şi cât de bine s-ar fi simţit Rayford discutând cu un străin? Simplul fapt că amândoi aveau aceeaşi profesie nu însemna că s-ar fi putut destăinui acestui om.

— Sunt curios în legătură cu *Global Community One,* începu Rayford.

— Nu aţi auzit? îl întrebă Hernandez.

— Nu.

Hernandez se uită repede în spate, privindu-i pe Carpathia şi pe Fortunato. Rayford preferă să nu se întoarcă pentru a nu stârni suspiciuni. Se pare că Hernandez îi surprinsese pe cei doi adânciţi într-o nouă discuţie deoarece îi relată ceea ce ştia despre avionul pe care îl pilotase Rayford înainte.

— Presupun că Potentatul v-ar fi povestit aceasta dacă ar fi avut ocazia, începu Hernandez. Nu am primit veşti bune de la New York.

— Am auzit, îi răspunse Rayford. Însă nu am aflat cât de avariate au fost aeroporturile importante.

— Au fost aproape distruse, după câte am înţeles. Am fost informaţi de surse sigure că hangarul în care se afla a fost aproape pulverizat.

— Ce s-a întâmplat cu pilotul?

— Earl Halliday? Era departe atunci când s-a petrecut atacul.

— Aşadar, se află în siguranţă? insistă Rayford. Ce uşurare! îl cunoşti?

— Nu personal, îi răspunse Hernandez. Însă am auzit multe

despre el în ultimele săptămâni.

— De la Carpathia? întrebă Rayford.

— Nu, din partea delegaţiei Americii de Nord la Comunitatea Globală.

Rayford era dezorientat, însă nu dorea să recunoască acest lucru. De ce ar fi menţionat delegaţia Americii de Nord numele lui Earl Halliday? Carpathia îl rugase pe Rayford să găsească pe cineva care să piloteze Boeingul 757 al Comunităţii Globale spre New York, în timp ce el şi Amanda aveau să petreacă o scurtă vacanţă la Chicago. Carpathia urma să deruteze presa şi revoluţionarii (Preşedintele Fitzhugh şi câteva grupuri ale forţelor de ordine americane), ignorând itinerarul dat publicităţii şi schimbând des locul unde se afla. Atunci când trupele de ordine îşi lansaseră atacul, iar forţele Comunităţii Globale ripostaseră în forţă, Rayford fusese de părere că momentul confruntării fusese cel puţin surprinzător. De asemenea, el presupusese că alegerea vechiului său prieten şi şef în cadrul Liniilor Aeriene Pan-Continental pentru a pilota Boeingul 757 spre New York nu fusese importantă pentru Carpathia. Însă, aparent, Carpathia şi delegaţia Americii de Nord ştiuseră exact pe cine avea să aleagă. Ce însemna asta? Şi cum ştiuse Halliday când anume să părăsească New York-ul, astfel încât să nu fie ucis?

— Unde se află Halliday acum? întrebă Rayford.

— Îl veţi vedea la Dallas.

Rayford îşi îngustă privirea, încercând să desluşească logica evenimentelor:

— Da?

— Doar cine credeaţi că avea să vă instruiască în legătură cu noua aeronavă?

Atunci când Carpathia îi spusese că poate avea să înveţe câte ceva în postura de copilot, Rayford nu avusese nici cea mai vagă idee că acest lucru presupunea ceva mai mult decât aflarea câtorva amănunte despre avionul rapid de mici dimensiuni.

— Stai să văd dacă am înţeles bine, spuse el. Earl Halliday a aflat deja despre noul avion şi este suficient de informat încât să poată să mă înveţe să îl pilotez?

Hernandez zâmbi în timp ce scruta orizontul şi manevra Learjetul:

— Earl Halliday, practic, a construit avionul Condor 216. A ajutat la conceperea lui. S-a asigurat că orice pilot atestat pe un Boeing 757 va putea să îl piloteze, deşi acesta este mult mai mare şi mai sofisticat decât *Global Community One.*

Rayford se simţi cuprins de un fel de emoţie ciudată. Îl detesta pe Carpathia şi ştia cu certitudine cine era acesta. Şi, deşi fusese amuzat de iritarea soţiei lui atunci când Nicolae îi confundase numele, Rayford se simţi deodată lăsat pe dinafară.

— Mă întreb de ce nu am fost informat de existenţa unui nou avion, mai ales dacă eu sunt cel care va trebui să îl piloteze, spuse el.

— Nu pot spune cu siguranţă, îi răspunse Hernandez, dar ştiţi că Potentatul are tendinţa de a fi deosebit de precaut şi de a-şi calcula acţiunile.

„Mie îmi spui? îşi zise Rayford. Mai degrabă este deosebit de viclean.”

— Aşadar, se pare că nu are încredere în mine.

— Cred că nu are încredere în nimeni, spuse Hernandez. Nici eu nu aş avea, dacă aş fi în locul lui. Dumneavoastră, nu?

— Poftim?

— Aţi avea încredere în cineva dacă aţi fi în locul lui Carpathia? repetă Hernandez.

Rayford nu îi răspunse.

— Nu te simţi de parcă tocmai ai cheltuit banii diavolului? îl întrebă Chloe pe Buck, în timp ce acesta ieşea din parcul reprezentanţei auto ia volanului noului său Range Rover de culoare maronie.

— Ştiu că am făcut asta, spuse Buck. Iar Antihristul nu a mai făcut niciodată o investiţie atât de bună pentru cauza divină.

— Crezi că, dacă ai cheltuit aproape o sută de mii de dolari pe o astfel de jucărie, ai investit în cauza noastră?

— Chloe, începu Buck precaut, uită-te la maşina asta. Are de toate. Poate înainta pe orice fel de teren. E indestructibilă. Este dotată cu telefon, radio, extinctor, trusă de prim-ajutor, trasoare şi tot ce ţi-ai putea dori. Are tracţiune integrală, suspensii independente, un CD-player care poate citi discurile cu diametrul de cinci centimetri, iar bordul are mufe care permit conectarea oricărui dispozitiv direct la baterie.

— Buck, dar ai folosit cartea de credit a Comunităţii Globale ca şi cum ar fi fost a ta. Ce limită are?

— Majoritatea cărţilor de credit pe care le-a emis Carpathia au o limită de un sfert de milion de dolari, îi răspunse Buck. Însă cardurile noastre, ale celor care ocupă funcţii superioare, au un cod special. Cu alte cuvinte, creditul este nelimitat.

— Chiar nelimitat?

— Nu ai văzut figura pe care a făcut-o directorul de vânzări atunci când a telefonat pentru a verifica tranzacţia?

— Tot ce am văzut a fost că a zâmbit şi că aţi încheiat afacerea, spuse Chloe.

— Vezi?

— Însă nu trebuie să aprobe cineva cumpărăturile de o asemenea valoare?

— Eu răspund doar în faţa lui Carpathia. Probabil va dori să afle de ce am achiziţionat un Range Rover. Dar, bineînţeles, aceasta va fi destul de uşor de explicat, având în vedere pierderea apartamentului şi a maşinilor noastre, precum şi necesitatea de a ne deplasa.

După cum era de aşteptat, odată ajuns în trafic, Buck îşi pierdu în curând răbdarea. De această dată, atunci când părăsi carosabilul şi îşi croi drum prin şanţuri, pasaje de trecere, străduţe şi curţi, călătoria se desfăşură în condiţii de siguranţă şi, deşi nu fu lipsită de zdruncinături, avu un scop. Range Roverul fusese parcă special creat pentru a fi manevrat în astfel de situaţii.

— Uite ce facilităţi mai are frumuseţea asta, continuă Buck. Poate fi condusă atât manual cât şi automat.

Chloe se aplecă pentru a se uita mai bine la podeaua automobilului:

— Ce faci cu ambreiajul atunci când treci pe cutia de viteze automată?

— Îl ignori, spuse Buck. Ai mai condus până acum o maşină cu schimbător de viteze?

— Un coleg de facultate avea o maşinuţă sport de provenienţă străină, cu schimbător de viteze, îi povesti Chloe. Mi-a plăcut la nebunie.

— Vrei să conduci?

— Pentru nimic în lume! Cel puţin, nu acum. Să ajungem la biserică mai întâi.

— Ar mai trebui să ştiu şi alte amănunte legate de

întrevederea de la Dallas? îl întrebă Rayford pe Hernandez.

— Veţi transporta o groază de personalităţi în Irak, spuse Hernandez. Însă acest lucru nu vă surprinde, nu-i aşa?

— Deloc. Mi-e teamă că a devenit ceva obişnuit.

— Oricum, vă invidiez.

Rayford tăcu, uimit. El, cel pe care Bruce Barnes îl considerase un martir al Perioadei Pătimirilor, cel care credea în Hristos în timp ce traversa cea mai îngrozitoare perioadă a istoriei, cel care se afla la ordinele Antihristului în persoană, în ciuda voinţei sale şi cu preţul punerii în pericol a soţiei, fiicei, ginerelui lui şi a lui însuşi, era invidiat.

— Nu mă invidia, comandante Hernandez! Orice altceva, numai nu mă invidia.

În timp ce Buck se apropia de biserică, observă curţi pline de oameni. Aceştia priveau spre cer şi ascultau veştile de la radiourile şi televizoarele din casele lor. Buck fu mirat atunci când văzu o singură maşină în parcarea bisericii New Hope Village. Vehiculul îi aparţinea Lorettei, asistenta personală a lui Bruce.

— Nu îmi va face plăcere ceea ce va urma, spuse Chloe.

— Nici mie, o aprobă Buck.

Cei doi o găsiră pe femeia în vârstă de aproape şaptezeci de ani şezând într-o poziţie rigidă în anticamera biroului lui Bruce şi uitându-se la televizor. Loretta avea în poală două şerveţele mototolite, iar acum îl mototolea şi pe al treilea între degetele ei osoase. Ochelarii de citit îi căzuseră pe vârful nasului şi privea ecranul televizorului pe deasupra lor. Aparent, Loretta nu se uită în direcţia lui Buck şi a lui Chloe atunci când aceştia intrară în cameră, însă cei doi îşi dădură seama în câteva momente că Loretta ştia că se aflau acolo. Buck auzea o imprimantă din biroul principal tipărind pagină după pagină.

Loretta fusese o mare frumuseţe pe vremuri. Acum, avea ochii roşii şi şedea suspinând, frământând între degete şerveţelul ca şi cum ar fi creat o operă de artă. Buck privi în sus şi văzu o imagine din elicopter a ceea ce mai rămăsese din spitalul Northwest Community după bombardament.

— Enoriaşii au tot sunat, spuse Loretta. Nu ştiu ce să le spun. Nu avea cum să supravieţuiască, nu-i aşa? Mă refer la pastorul Bruce. Nu se poate să se mai afle în viaţă, nu-i aşa? L-aţi văzut?

— Noi nu, însă tatăl meu l-a văzut, începu Chloe precaută, îngenunchind lângă bătrână.
Loretta se întoarse cu faţa spre ea:
— Domnul Steele l-a văzut? E bine?
Chloe dădu din cap:
— Îmi pare rău, din păcate, nu a supravieţuit exploziei. Bruce a murit.
Loretta îşi afundă bărbia în piept. Lacrimile i se adunară pe lentilele ochelarilor şi vorbi cu o voce răguşită:
— Închideţi televizorul, vă rog. Tocmai mă rugam să îl văd pe pastorul Bruce timp de câteva secunde, dar, dacă se află sub unul dintre acele cearşafuri, nu vreau să îl văd.
Buck închise televizorul, în timp ce Chloe o îmbrăţişă pe bătrână. Loretta cedă nervos şi începu să plângă cu suspine.
— Ştiţi, tânărul acela îmi era apropiat ca o rudă.
— Ştim, spuse Chloe, izbucnind în lacrimi. Şi nouă ne era deosebit de apropiat.
Loretta se dădu înapoi pentru a o privi pe Chloe:
— Însă el era *singura* mea rudă. Ştiţi povestea mea, nu-i aşa?
— Da, doamnă…
— Ştiţi că i-am pierdut pe toţi cei dragi mie.
— Da, doamnă.
— Cu alte cuvinte, pe absolut toţi. Mi-am pierdut toate rudele aflate în viaţă, adică peste o sută. Provin dintr-o familie deosebit de religioasă. Eram considerată drept una dintre enoriaşele importante ale acestei parohii. Participam la toate activităţile, eram o femeie devotată bisericii. Dar pur şi simplu, nu am ajuns să-L cunosc cu adevărat pe Dumnezeu.
Chloe o îmbrăţişa şi începură să plângă împreună.
— Tânărul acela m-a învăţat să cred în El, continuă Loretta. Am învăţat de la el în şase ani mult mai multe decât am învăţat în şaizeci de ani de când merg la biserică. Nu învinovăţesc pe nimeni altcineva în afară de mine însămi. Am fost surdă şi oarbă din punct de vedere spiritual. Tatăl meu se prăpădise înainte de momentul dispariţiilor, însă cu această ocazie mi-am pierdut mama, pe toţi cei şase fraţi ai mei şi pe copiii acestora, împreună cu soţii şi soţiile lor. Mi-am pierdut copiii şi nepoţii. Toţi au pierit. Dacă cineva ar fi încercat să alcătuiască o listă cu credincioşii din această parohie care ar fi ajuns în Rai după ce ar fi trecut în nefiinţă, numele meu s-ar fi aflat în capul listei,

alături de cel al pastorului.

Toate acestea îl îndurerau pe Buck la fel de mult ca pe Chloe şi pe Loretta. El avea să jelească pierderea lui Bruce în felul lui şi atunci când ar fi simţit nevoia să o facă, însă acum nu dorea să zăbovească prea mult asupra tragediei.

— Cu ce vă ocupaţi la birou, doamnă? întrebă el.

Loretta îşi drese vocea:

— Cu treburile lui Bruce, desigur, reuşi ea să îi spună.

— Cu ce anume?

— Ei, bine, ştiţi că atunci când s-a întors din călătoria misionară pe care a întreprins-o în Indonezia, Bruce se molipsise de un virus sau ceva de genul ăsta. A fost dus de îndată la spital astfel încât şi-a uitat laptopul aici. Ştiţi că îl lua pretutindeni cu el.

— Ştiu, spuse Chloe.

— Ei, bine, după ce a fost internat în spital, m-a sunat şi m-a rugat să îi aduc laptopul. Bineînţeles, aş fi făcut orice pentru Bruce. Tocmai ieşeam pe uşă când telefonul a sunat a doua oară. Bruce mi-a spus că fusese transferat de la urgenţă la secţia de terapie intensivă, aşadar, nu ar fi avut voie să primească vizite în următoarea perioadă. Cred că a avut o premoniţie.

— O premoniţie? interveni Buck.

— Cred că ştia că avea să moară, spuse ea. Mi-a spus să ţin legătura cu spitalul, astfel încât să aflu când ar fi putut primi vizite. Bruce ţinea la mine, însă ştiu că dorea să primească laptopul acela mai mult decât dorea să mă vadă pe mine.

— Nu aş fi chiar atât de sigură, spuse Chloe. Vă iubea ca pe propria mamă.

— Ştiu că e adevărat ce spuneţi, îi răspunse Loretta. Mi-a spus asta în repetate rânduri. În orice caz, m-a rugat să tipăresc tot ce avea în memoria computerului, mai puţin fişierele necesare derulării programelor.

— Poftim? se miră Chloe. Vă referiţi la studiile pe teme biblice şi la predicile lui?

— Cred că da, spuse Loretta. Mi-a spus să am grijă ca imprimanta să aibă suficientă hârtie. M-am gândit că a vrut să spună că voi avea nevoie de un top întreg.

— Şi a consumat mai mult de atât? întrebă Buck.

— O, da, domnule, mult mai mult de atât. Am stat şi am

aprovizionat imprimanta cu hârtie până când am terminat două topuri. Îmi e îngrozitor de teamă să folosesc computerele, însă Bruce m-a instruit pas cu pas, astfel încât să pot tipări toate fişierele care aveau iniţialele lui. Mi-a spus că dacă aveam să tastez „Print BB *.*”, computerul va selecta şi va tipări toate fişierele de acest fel. Sper să fi făcut totul cum trebuie. Presupun că am tipărit mult mai multe documente decât ar fi avut nevoie. Poate că ar fi cazul să închid computerul de acum.

— Acum tipăreşte cel de-al treilea top? o întrebă Chloe.

— Nu. La un moment dat m-a ajutat Donny.

— Cel care se ocupă de telefoane? spuse Buck.

— Donny Moore nu se pricepe doar la telefoane, îi răspunse Loretta. Nu există dispozitiv electronic pe care să nu îl poată repara sau îmbunătăţi. Donny mi-a arătat cum să folosesc cutiile acelea vechi cu hârtie pentru ca imprimanta noastră cu laser să se alimenteze singură cu hârtie. Donny a scos o cutie şi a pus-o la un capăt al imprimantei, iar hârtia este tipărită încontinuu, astfel încât nu trebuie să fac nimic.

— Nu ştiam că se poate tipări şi în felul acesta, spuse Buck.

— Nici eu, încuviinţă Loretta. Donny ştie o mulţime de lucruri pe care eu nu le ştiu. Mi-a spus că imprimanta noastră este un model recent şi destul de sofisticat, aşadar, poate tipări aproape cincisprezece pagini pe minut.

— Şi de când vă ocupaţi de toate acestea? o întrebă Chloe.

— De azi-dimineaţă, de când m-a sunat Bruce de la spital. Se poate să fi făcut o pauză de zece sau cincisprezece minute după ce am terminat cele două topuri de hârtie şi până când Donny m-a ajutat să aduc cutia aceea mare de hârtie aici.

Buck se strecurase în biroul principal, iar acum urmărea cu uimire modul în care imprimanta tipărea pagină după pagină, introducând hârtia pe o parte şi scoţând-o tipărită pe cealaltă parte, formând astfel un teanc care se afla pe punctul de a se prăbuşi. Buck aranjă teancul şi se uită la cutia cu hârtie. Pe biroul lui Bruce erau aşezate frumos primele două topuri de hârtie care fuseseră tipărite. Buck nu mai văzuse de ani de zile cutii care să conţină cinci mii de pagini, cum era aceea. El presupuse că imprimanta folosise deja aproximativ optzeci la sută din conţinutul ei. Evident, aceasta trebuia să fie o greşeală. Oare Bruce scrisese peste cinci mii de pagini? Poate că se întâmplase ceva, iar Loretta tipărise din greşeală toate fişierele,

inclusiv informaţiile de sistem, versiuni ale Bibliei şi indexurile acestora, dicţionare sau alte documente de genul acesta.

Însă nu era nicio greşeală. Buck răsfoi primul top, apoi pe cel de-al doilea, încercând să afle dacă acestea conţineau şi altceva în afară de notiţele lui Bruce. Fiecare pagină cuprindea însemnările personale ale lui Bruce. Printre acestea se aflau şi comentariile unor pasaje din Biblie, predici, reflecţii la adresa Divinităţii şi scrisori către rude şi enoriaşi din toată lumea. La început Buck se simţi vinovat, de parcă gestul lui ar fi însemnat o invadare a intimităţii pastorului. Totuşi, de ce insistase Bruce ca Loretta să tipărească toate acestea? Oare se temuse că aveau să se piardă? Sau dorise să le pună la dispoziţia lor?

Buck se aplecă peste teancul în continuă creştere şi îl ridică şi luă pe rând câte o pagină. Din nou, acestea erau pline de însemnările mărunte ale lui Bruce. Pesemne el scrisese câteva pagini pe zi în ultimii doi ani.

Buck reveni în anticamera unde se aflau Chloe şi Loretta, iar aceasta repetă:

— Poate că ar fi cazul să închidem imprimanta şi să aruncăm toate paginile. Acum nu au să îi mai folosească la nimic.

Chloe se ridicase în picioare, însă acum se aşeză din nou, epuizată. Era rândul lui Buck să îngenuncheze în faţa Lorettei. Acesta o cuprinse de după umeri şi îi vorbi cu sinceritate:

— Loretta, ajutându-l pe Bruce, Îl ajuţi pe Dumnezeu.

Bătrâna încercă să protesteze, însă Buck nu o lăsă:

— Bruce a dispărut dintre noi, însă trebuie să ne bucurăm la gândul că acum se află împreună cu familia sa, nu-i aşa?

Loretta strânse din buze şi îl aprobă, dând din cap. Buck continuă:

— Voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a termina ceva. În biroul de alături se află informaţii inestimabile. Răsfoind acele pagini am ajuns la concluzia că Bruce încă se mai află printre noi. Cunoştinţele lui, învăţăturile lui, dragostea şi compasiunea lui – toate au fost adunate în acele însemnări. Tot ce putem face pentru această mică turmă care şi-a pierdut păstorul este să multiplicăm aceste pagini. Nu ştiu ce se va întâmpla cu biserica în absenţa unui pastor sau a cuiva care să ne îndrume, însă, între timp, enoriaşii vor putea avea acces la scrierile lui Bruce. Poate că le-au mai auzit în timpul predicilor, poate că le-au văzut sub alte forme, însă de această comoară

trebuie să se folosească toţi.

Chloe interveni:

— Buck, nu crezi că ar fi cazul să redactezi manuscrisele sau să le aduni sub forma unei cărţi?

— Mă voi uita peste ele, Chloe, însă reproducerea lor cu exactitate ar avea un anumit farmec. Însemnările îl prezintă pe Bruce aşa cum era, preocupat de studii, scriind pentru enoriaşii săi, pentru prieteni şi pentru cei dragi lui, pentru el însuşi. Cred că Loretta ar trebui să ducă manuscrisele la un centru de copiere şi să înceapă să le multiplice. Avem nevoie de mii de copii, iar paginile trebuie tipărite pe ambele părţi şi legate.

— Toate acestea vor costa o avere, spuse Loretta.

— Nu vă îngrijoraţi în această privinţă acum, îi răspunse Buck. Nu mă pot gândi la o investiţie mai profitabilă decât asta.

În timp ce avionul Learjet începuse să se pregătească pentru aterizarea pe Aeroportul Dallas-Fort Worth, Fortunato se strecură în carlingă şi îngenunche între Hernandez şi Rayford. Ambii piloţi îşi scoaseră casca de pe urechea din dreptul secretarului lui Carpathia.

— Vă este foame? întrebă el.

Rayford nici măcar nu se gândise la mâncare. Tot ce ştia era că lumea pierea puţin câte puţin şi că nimeni nu avea să supravieţuiască războiului. Totuşi, întrebarea trezi ceva în sinea lui, deoarece îşi dădu seama că era lihnit. Rayford ştia că Amanda era şi ea flămândă. Soţiei lui îi plăceau mesele uşoare, iar Rayford trebuia adesea să se asigure că îşi aducea aminte să mănânce.

— Aş mânca ceva, spuse Hernandez. De fapt, aş mânca orice.

— Potentatul Carpathia ar dori să contactaţi turnul de control de pe Dallas-Fort Worth şi să aranjaţi astfel încât să ne aştepte ceva bun la sosire.

Deodată, Hernandez se schimbă la faţă ca şi cum ar fi intrat în panică.

— La ce vă referiţi atunci când spuneţi „ceva bun”?

— Sunt convins că veţi face toate aranjamentele pentru ca totul să fie pe măsura aşteptărilor, comandante Hernandez.

Fortunato ieşi din carlingă, iar Hernandez îl privi pe Rayford cu subînţeles.

— Turnul de control de pe Dallas Forth-Worth, aici *Global*

Community Three, terminat.

Rayford privi în spatele lui, în timp ce Fortunato îşi ocupa locul. Carpathia se întorsese cu faţa spre Amanda, iar acum cei doi erau prinşi de conversaţie.

Chloe definitiva, împreună cu Loretta, o declaraţie concisă, din două fraze, care urma să fie transmisă telefonic primelor şase persoane aflate pe lista grupului de rugăciune. Acestea aveau să sune alte persoane, care, la rândul lor, aveau să dea alte telefoane, iar veştile aveau să circule astfel prin întreaga parohie a bisericii New Hope. Între timp, Buck înregistrase pe robotul telefonic un mesaj scurt care spunea: „Tragica veste a morţii pastorului Bruce este adevărată. Rayford Steele l-a văzut şi este de părere că acesta a decedat înainte ca spitalul să fie afectat de explozie. Vă rugăm să nu veniţi la biserică, deoarece nu vor avea loc întâlniri, nu se vor ţine slujbe şi nu se vor da alte anunţuri până duminică, la ora stabilită". Buck închise soneria telefonului şi redirecţionă toate apelurile către robotul telefonic, care începu să răspundă din minut în minut pe măsură ce tot mai mulţi enoriaşi sunau pentru confirmarea veştilor. Buck ştia că biserica avea să fie plină până la refuz duminică dimineaţa.

Chloe acceptă să o însoţească pe Loretta acasă şi să se asigure că aceasta se simţea bine, iar Buck îl sună pe Donny Moore.

— Donny, spuse Buck, aş avea nevoie de sfatul tău în cel mai scurt timp posibil.

— Domnule Williams, îşi începu Donny discursul sacadat, sunt în măsură să vă ofer orice sfat doriţi. După cum ştiţi, eu lucrez acasă, aşadar, aş putea veni eu la dumneavoastră sau dumneavoastră la mine şi am putea sta de vorbă oricând veţi dori.

— Donny, nu mă pot deplasa chiar acum şi aş aprecia tare mult dacă ai reuşi să îţi faci drum prin aglomeraţie şi să mă vizitezi la biserică.

— Vin imediat, domnule Williams, dar, mai întâi de toate, aţi putea să îmi spuneţi ceva? Loretta a deconectat telefoanele de acolo mai devreme?

— Da, cred că da. Nu ştia ce să le transmită celor care sunau aici pentru a afla veşti despre pastorul Bruce. Neavând ce să le spună, a hotărât să deconecteze telefoanele.

— Mă bucur, spuse Donny. Tocmai le înlocuisem în urmă cu câteva săptămâni şi credeam că s-a întâmplat ceva. Apropo, cum se simte Bruce?

— Îţi povestesc când ajungi aici, Donny, bine?

Rayford văzu nori negri de fum înălţându-se deasupra Aeroportului Comercial Dallas-Forth Worth şi îşi aduse aminte de câte ori aterizase pe pistele acelea lungi. Cât avea să dureze refacerea acestora? Comandantul Hernandez îndreptă aparatul de zbor spre o pistă militară de aviaţie, cea pe care Rayford aterizase cu puţin timp în urmă. Acesta nu văzu niciun avion la sol. În mod evident, cineva mutase toate aparatele pentru ca pista să nu devină o ţintă a atacurilor.

Hernandez făcu tot posibilul ca aterizarea Learjetului să fie cât mai lină, iar apoi se îndreptă imediat spre capătul pistei şi intră într-un hangar mare. Rayford fu surprins să vadă că hangarul fusese, de asemenea, părăsit. Hernandez opri motoarele şi coborâră cu toţii din avion. De îndată ce puse piciorul pe pământ, Carpathia se deghiză din nou. Acesta îi şopti ceva lui Fortunato, care îl întrebă pe Hernandez unde trebuiau să ia masa.

— În hangarul trei, spuse Hernandez. Noi ne aflăm în hangarul unu. Avionul se află în hangarul patru.

Deghizarea se dovedi inutilă. Hangarele se aflau aproape unul faţă de celălalt, iar grupul se mişcă repede, intrând şi ieşind pe uşile mici aflate în părţile laterale ale clădirilor. Hangarele doi şi trei erau goale, cu excepţia unei mese încărcate cu mâncăruri gata preparate, aflate în vecinătatea uşii care dădea spre hangarul patru.

Pasagerii se apropiară de masă, iar Carpathia se întoarse spre Rayford:

— Ia-ţi rămas-bun de la comandantul Hernandez, spuse el. După ce vom lua masa, el va pleca în misiune în apropiere de fosta clădire a Agenţiei de Securitate Naţională din Maryland. Nu cred că vă veţi mai întâlni. El pilotează numai aparate de zbor de mici dimensiuni.

Rayford ascultă sfatul lui Carpathia, abţinându-se să nu ridice din umeri la sugestia acestuia. De ce i-ar fi păsat? De-abia îl cunoscuse pe acest om. De ce era atât de important pentru Carpathia să îl informeze cu privire la personalul lui? Nicolae nu

îi povestise despre implicarea lui Earl Halliday în elaborarea planurilor noului avion, după cum nu îi spusese că anticipase faptul că urma să aibă nevoie de un aparat de zbor nou. Carpathia nici măcar nu dorise ca el să contribuie la construirea avionului pe care avea să îl piloteze. Rayford nu avea să îl înţeleagă niciodată pe acest om.

Rayford mâncă cu poftă şi încercă să o îndemne pe Amanda să mănânce mai mult decât de obicei, însă soţia sa refuză. În timp ce grupul se îndrepta către hangarul patru, Rayford auzi zgomotul caracteristic al Learjetului şi îşi dădu seama că Hernandez decolase deja. Un lucru care îi atrase atenţia fu dispariţia lui Fortunato la scurt timp după ce ajunseră în hangarul patru. Acolo, într-un şir perfect ordonat, se aflau patru dintre cei zece ambasadori care reprezentau ţări şi popoare importante şi care îi raportau direct lui Carpathia. Rayford nu avea nici cea mai vagă idee de unde veneau aceştia sau cum ajunseseră acolo. Tot ce ştia era misiunea lui de a-i transporta la Noul Babilon pentru a participa la întrunirile de urgenţă, prilejuite de izbucnirea celui de-al treilea război mondial.

La capătul şirului se afla Earl Halliday, care stătea în picioare într-o poziţie rigidă şi privea drept înainte. Carpathia dădu mâna cu toţi cei patru ambasadori şi îl ignoră pe Halliday, care aparent se aştepta la un astfel de gest. Rayford se îndreptă direct spre Halliday şi îi întinse mâna. Halliday nu îi răspunse şi îi vorbi printre dinţi:

— Pleacă de lângă mine, Steele, nenorocitule!

— Earl!

— Vorbesc serios, Rayford. Trebuie să te informez în legăturile cu comenzile avionului, însă nu trebuie să mai şi simulez că îmi face plăcere.

Rayford se îndepărtă cu un sentiment neplăcut, apoi i se alătură Amandei, care fusese lăsată de una singură şi care, de asemenea, nu se simţea în largul ei.

— Rayford, ce caută Earl aici? întrebă ea.

— Îţi povestesc mai târziu. Tot ce pot să îţi spun e că nu e prea fericit. Ce ai vorbit cu Carpathia în timpul zborului?

— Imaginează-ţi, dorea să afle ce mi-ar plăcea să mănânc!

Doi asistenţi de la Noul Babilon îşi făcură apariţia şi îl salutară pe Carpathia, îmbrăţişându-l. Unul din ei le făcu semn lui Earl Halliday şi lui Rayford să îl însoţească într-un colţ al hangarului,

cât mai departe de avionul Condor 216. Rayford nu privi intenţionat monstruosul aparat de zbor. Deşi fusese aşezat cu faţa spre poarta care se deschidea spre pistă şi se afla la cincizeci de metri de locul în care stăteau cei trei, avionul părea că domină hangarul. Rayford îşi dădu seama dintr-o privire că aparatul de zbor fusese construit în ani de zile, nu doar în câteva luni. Era cel mai mare avion de pasageri pe care îl văzuse vreodată şi era vopsit într-un alb atât de sclipitor, încât îi dădea impresia că dispărea pe fondul pereţilor deschişi la culoare ai hangarului slab luminat. Rayford înţelese că ar fi fost aproape imposibil de depistat în timpul zborului.

Asistentul lui Carpathia, îmbrăcat într-un costum negru, elegant, cu o cămaşă albă şi purtând o cravată de un roşu-aprins cu un ac din aur, se apropie de Rayford şi de Earl şi le vorbi pe un ton grav:

— Potentatul Carpathia ar dori să decolăm cât mai curând posibil. Puteţi să ne spuneţi cu aproximaţie ora la care vom pleca?

— Eu nici măcar nu am mai văzut un astfel de avion, începu Rayford, şi nu cred…

— Rayford, îl întrerupse Earl, ascultă-mă, vei fi în stare să îl pilotezi în mai puţin de o jumătate de oră. Te cunosc şi ştiu şi câte ceva despre avioane. Aşadar, ai încredere în mine!

— E interesant ce spui tu, Earl, dar nu pot promite nimic până când nu voi trece prin instructaj.

Asistentul lui Carpathia se întoarse către Halliday:

— Aţi fi dispus să pilotaţi acest avion în cazul în care domnul Steele, aici de faţă, nu se va simţi în stare să…

— Nu, domnule, în niciun caz! izbucni Halliday. Vă rog să mă lăsaţi o jumătate de oră împreună cu Steele, iar apoi să îmi permiteţi să mă întorc la Chicago.

Donny Moore se dovedi a fi mult mai vorbăreţ decât se aşteptase Buck, însă îşi spuse că merita să se prefacă interesat de spusele acestuia ca să obţină părerea lui de expert.

— Aşadar, depanezi telefoane, dar vinzi şi computere…

— Da, domnule, printre altele. Îmi dublez veniturile în acest fel. Ştiţi, am portbagajul plin de cataloage.

— Mi-ar plăcea să arunc o privire, spuse Buck.

Donny rânji:

— M-am gândit eu…

Acesta îşi deschise servieta şi scoase un teanc de oferte, aparent câte una pentru fiecare firmă pe care o reprezenta, după care răsfiră şase dintre acestea pe măsuţa din faţa lui Buck.

— Măi să fie, exclamă Buck, văd că deja am mult prea multe alternative. Mai bine ţi-aş spune de ce am nevoie ca să poţi să îmi spui dacă mi-l poţi livra sau nu.

— Pot să vă spun de pe acum că pot să livrez orice fel de produs, spuse Donny. Săptămâna trecută am vândut cuiva treizeci de computere portabile cu mult superioare oricărui tip de laptop şi…

— Scuză-mă că te întrerup, Donny, interveni Buck. Ai auzit cumva imprimanta oprindu-se din tipărit?

— Cu siguranţă. Tocmai s-a oprit. Ori a rămas fără hârtie, ori fără cerneală, ori a terminat ceea ce avea de tipărit. Ştiţi, eu i-am vândut-o lui Bruce. E ultimul model. Tipăreşte pe orice tip de hârtie.

— Stai puţin să o verific, spuse Buck, apoi se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre biroul principal.

Ecranul laptopului lui Bruce deja nu mai era activ. Ledurile imprimantei nu indicau lipsa hârtiei sau a cernelii. Buck apăsă pe un buton al tastaturii, iar ecranul se activă. Acesta semnala faptul că documentele fuseseră tipărite în totalitate. Buck presupuse că mai rămăseseră aproximativ o sută de pagini din cele cinci mii cu care Loretta alimentase imprimanta. „Ce comoară!” îşi spuse Buck în gând.

— Când se va întoarce Bruce? întrebă Donny din cealaltă încăpere.

Rayford şi Earl urcară neînsoţiţi la bordul avionului Condor. Earl duse un deget în dreptul buzelor, iar Rayford presupuse că acesta se uita după microfoane. Înainte să vorbească, Earl verifică sistemul de comunicaţii cu meticulozitate:

— Nu poţi şti niciodată, spuse el.

— Mie îmi spui! îl aprobă Rayford.

— Chiar, te rog, *spune-mi,* Rayford!

— Earl, nici eu nu ştiu mai multe decât tine. Nici măcar nu ştiam că eşti implicat în acest proiect. Nu aveam nici cea mai vagă idee că lucrezi pentru Carpathia. Eu îţi spusesem, aşadar,

tu de ce nu mi-ai spus?

— Nu lucrez pentru Carpathia, Rayford. Am fost forţat să îmi ofer serviciile. Încă mai sunt şeful personalului aviatic Pan-Con, de pe Aeroportul O'Hare, însă atunci când e vorba de datorie…

— De ce nu mi-a povestit Carpathia despre tine? continuă Rayford. M-a rugat să găsesc pe cineva care să piloteze *Global Community One* până la New York. Nu ştia că aveam de gând să apelez la ajutorul tău.

— Probabil că şi-a dat seama, li răspunse Earl. Pe cine altcineva ai fi ales? Am fost rugat să contribui la elaborarea planurilor noului avion şi m-am gândit că ar fi fost amuzant dacă l-aş fi testat puţin. Apoi am fost solicitat să pilotez avionul spre New York. De vreme ce această rugăminte a venit din partea ta, am fost onorat şi măgulit. Înainte de a decola, mi-am dat seama că avionul şi cu mine, în calitate de pilot al acestuia, am fi putut deveni ţinte ale unor eventuale atacuri, aşadar, am părăsit New Yorkul şi m-am întors la Chicago cât am putut de repede. Nici măcar nu am ajuns acolo. În timpul zborului am primit un mesaj din partea oamenilor lui Carpathia, care mi-au transmis că aveau nevoie de mine la Dallas ca să te instruiesc cum să pilotezi acest avion.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Rayford.

— Ei, bine, nici eu nu ştiu prea multe, îi răspunse Earl. Însă este clar că Nicolae Carpathia a dorit ca voiajul meu la New York şi ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla acolo să fie rezultatul deciziei tale, şi nu a lui.

— Dar de ce ar vrea să se descotorosească de tine?

— Poate că ştiu prea multe.

— Eu l-am însoţit pretutindeni în lumea asta, continuă Rayford. Probabil ştiu mai multe decât tine, dar totuşi nu simt că ar dori să scape de mine.

— Pur şi simplu, păzeşte-ţi spatele, Rayford! Am auzit suficient de multe lucruri ca să îmi dau seama că nimic nu este ceea ce pare a fi şi că acest om nu consideră interesele lumii drept priorităţi.

„Şi asta-i puţin spus!" gândi Rayford.

— Nu ştiu cum ai reuşit să mă bagi în afacerea asta, Rayford, dar…

— Eu te-am băgat în afacerea asta? Earl, memoria ta este selectivă. Tu eşti cel care m-a încurajat să accept postul de pilot

al *Air Force One.* Eu nu îmi doream această slujbă şi, cu siguranţă, nu m-am gândit că voi ajunge atât de departe.

— Pilotarea avionului *Air Force One* a fost o misiune ca oricare alta, spuse Earl, indiferent cum ai considerat-o în momentul acela. De unde era să ştiu că lucrurile vor evolua în această direcţie?

— Hai să încetăm să aruncăm vina unul asupra celuilalt şi să vedem ce ne rămâne de făcut.

— Ray, te voi învăţa cum să pilotezi acest avion, însă o dată cu asta cred că îmi voi pecetlui soarta. Vrei să îi transmiţi soţiei mele că…

— Earl, ce tot spui acolo? De ce crezi că nu vei reuşi să ajungi în siguranţă la Chicago?

— Nu am nicio idee, Ray. Tot ce ştiu este că eu ar fi trebuit să mă aflu la New York, la bordul acelui avion, şi să dispar o dată cu el. Nu mă consider un pericol la adresa administraţiei Carpathia, însă, dacă le-ar fi păsat de mine câtuşi de puţin, atunci mi-ar fi spus să plec din New York înainte de a-mi da singur seama că trebuie să fac asta.

— Nu poţi să îţi faci rost de o misiune de urgenţă pe Aeroportul Dallas-Fort Worth? Având în vedere situaţia de acum, cei de acolo trebuie să aibă mare nevoie de personal Pan-Con.

— Oamenii lui Carpathia au aranjat deja să mă întorc la Chicago. Pur şi simplu am sentimentul că nu mă aflu în siguranţă.

— Spune-le că nu intenţionezi să le faci probleme. Spune-le că ai treabă la Dallas-Fort Worth.

— Voi încerca. Între timp, hai să îţi prezint comenzile! Şi, Ray, în calitate de vechi prieten, te rog să îmi promiţi că în cazul în care mi se întâmplă ceva…

— Nu ţi se va întâmpla nimic, Earl. Şi, oricum, bineînţeles că voi ţine legătura cu soţia ta.

Donny Moore tăcu la auzul veştii tragice. Acum privea în gol, cu ochii larg deschişi, nefiind în stare să spună ceva. În tot acest timp Buck răsfoia cataloagele, neputându-se concentra. Ştia că aveau să mai urmeze şi alte întrebări, însă nu ştia ce să îi spună lui Donny, iar acum avea nevoie de ajutorul acestuia.

Donny vorbi cu o voce răguşită de emoţie:

— Ce se va întâmpla cu biserica?

— Ştiu că ţi se va părea un clişeu, îi răspunse Buck, dar cred că Dumnezeu va avea grijă de toate.

— Cum va avea grijă de toate în absenţa lui Bruce?

— Ştiu ce vrei să spui, Donny. Cel care va veni în locul lui ca pastor nu va fi la fel ca Bruce. El a fost cu totul deosebit.

— Încă nu pot să cred, spuse Donny. Dar cred că ar fi cazul să nu mă mai mire nimic de acum înainte.

Rayford se aşează la comenzile avionului Condor 216:

— Cine va fi secundul meu? îl întrebă pe Earl.

— Trebuie să sosească un pilot de la o altă companie aeriană. Vei zbura împreună cu el până la San Francisco, unde va fi înlocuit de către McCullum.

— McCullum? Mi-a fost copilot pe cursa de la Noul Babilon la Washington, Earl. Atunci când am plecat la Chicago, el ar fi trebuit să se întoarcă în Irak.

— Eu ştiu numai ce mi se spune, Rayford.

— Şi de ce zburăm spre vest pentru a merge în est, după cum m-a informat Carpathia?

— Nu am idee ce se întâmpla, Rayford. Nu mă pricep la toate astea. Poate că tu cunoşti mai multe decât mine. Din câte ştiu, majoritatea conflictelor se desfăşoară la est de Mississippi. Ai observat asta? Parcă ar fi fost planificate. Avionul a fost conceput şi construit aici, la Dallas, însă nu pe Dallas-Fort Worth, unde ar fi fost mai uşor de distrus. A fost gata exact atunci când a fost nevoie de el. După cum vezi, comenzile avionului sunt la fel cu acelea de pe un Boeing 757, însă aeronava este mult mai mare. Dacă poţi pilota un 757, atunci poţi să pilotezi şi acest avion. Trebuie doar să te obişnuieşti cu dimensiunile lui. Oamenii de care ai nevoie se vor afla la posturile lor atunci când vei avea nevoie de ei. Pune-ţi mintea la contribuţie, băiete! Nimic din toate astea nu reprezintă o surpriză pentru Carpathia, am dreptate?

Rayford nu ştia ce să îi răspundă. Nu aveai nevoie de mult timp pentru a-ţi da seama de ce se întâmplă.

Halliday continuă:

— Vei zbura în linie dreaptă de la Dallas la San Francisco şi presupun că nu vei vedea din aer efectele dezastrelor şi că nu vei fi ameninţat de vreun pericol pe această rută. Este posibil ca unii reprezentanţi ai forţelor de ordine să se afle pe coasta de vest şi să îşi dorească să lanseze proiectile pentru a-l distruge

pe Carpathia, însă puţini ştiu că acesta se îndreaptă într-acolo. Vei face o escală la San Francisco astfel încât să îţi schimbi copilotul cu acela cu care zbori de obicei.

Buck îl atinse pe Donny pe braţ, de parcă ar fi dorit să îl trezească din somn. Donny se uită la el cu o privire goală:

— Domnule Williams, ne-a fost destul de greu chiar şi atunci când pastorul Bruce se afla printre noi. Nu ştiu ce ne vom face de acum încolo.

— Donny, începu Buck pe un ton grav, ai şansa să faci ceva pentru Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să îi aduci cel mai frumos omagiu lui Bruce Barnes.

— Dacă aşa stau lucrurile, domnule, vreau să mă implic, indiferent despre ce ar fi vorba.

— Mai întâi de toate, Donny, vreau să îţi spun că banii nu sunt o problemă.

— Nu vreau să profit de pe urma unui lucru care vine în ajutorul bisericii şi al lui Dumnezeu sau de pe urma amintirii lui Bruce.

— Bine. Depinde de tine dacă vrei să profiţi sau nu. Am nevoie de cinci computere de ultimă generaţie, de dimensiuni cât mai reduse cu putinţă, dar care să fie suficient de puternice, să aibă spaţiu de stocare şi viteze mari, precum şi mijloace de comunicare sofisticate.

— Suntem pe aceeaşi lungime de undă, domnule Williams.

— Sper din suflet, Donny, deoarece îmi doresc un computer care să nu aibă niciun fel de limite. Vreau să îl pot lua cu mine peste tot, să nu atragă atenţia, să pot stoca tot ce vreau în memoria lui şi, cel mai important, să pot comunica de oriunde şi cu oricine, fără ca legătura să poată fi interceptată. Se poate?

— Ei, bine, domnule, pot să asamblez pentru dumneavoastră un sistem de genul celor pe care le folosesc savanţii în junglă sau în deşert, atunci când nu au la dispoziţie prize la care să le conecteze.

— Da, spuse Buck. Unii dintre reporterii noştri folosesc astfel de computere atunci când se află în colţuri îndepărtate ale lumii. Ce au în plus, antene satelit încorporate?

— Dacă puteţi să credeţi una ca asta, ceva de genul acesta. Şi pot să mai adaug şi un alt dispozitiv pentru dumneavoastră.

— Ce anume?

— Ceva care să vă permită să purtaţi conferinţe video.
— Vrei să spui că voi putea să văd persoana cu care stau de vorbă în timp ce vorbesc cu ea?
— Da, cu condiţia ca sistemul acesteia să aibă aceleaşi dotări.
— Vreau să le am, Donny. Iar asta cât de curând posibil. Şi te rog să nu sufli nimănui nicio vorbă.
— Domnule Williams, aceste computere pot costa chiar şi douăzeci de mii de dolari bucata.
Buck se gândise că banii nu aveau să fie o problemă, însă această cheltuială nu o putea trece în contul lui Carpathia. El se lăsă pe spate şi şuieră printre dinţi.

3

— Poţi să crezi că am avut o presimţire, Rayford, însă am pus aici ceva numai pentru tine.
Rayford şi Earl terminaseră instructajul din carlingă. Ray avea încredere în Earl şi ştia că, dacă fostul lui şef considerase că va fi în stare să piloteze acel aparat, atunci era în stare. Totuşi, Rayford intenţiona să mai insiste împreună cu copilotul său asupra procedurilor din momentul decolării şi aterizării, înainte de a risca să zboare cu cineva la bord. Pe Rayford nu l-ar fi deranjat dacă s-ar fi prăbuşit împreună cu Antihristul, însă nu dorea să îşi asume responsabilitatea pierderii altor vieţi nevinovate, mai ales a propriei soţii.
— Aşadar, ce spuneai că ai pregătit pentru mine, Earl?
— Uită-te puţin la asta, spuse Earl, arătându-i un buton care îi permitea comandantului să comunice cu pasagerii.
— E interfonul comandantului, îi răspunse Rayford. Ce e cu asta?
— Bagă mâna stângă sub scaunul tău şi pipăie marginea laterală, îl sfătui Earl.
— Simt un buton.
— Acum mă voi duce în cabină, continuă Earl. Apasă pe butonul interfonului şi fă un anunţ. Numără până la trei, apoi apasă butonul de sub scaun. Asigură-te că ai căştile puse pe urechi.
Rayford aşteptă până când Halliday părăsi carlinga şi închise uşa, apoi vorbi la interfon.
— Hei, hei, Earl, bla, bla, bla.

Rayford numără în gând, apoi apăsă butonul de sub scaun şi fu uimit atunci când îl auzi în căşti pe Earl Halliday vorbind aproape în şoaptă.

— Rayford, ţi-ai dat seama că vorbesc pe un ton mai jos decât cel pe care port o conversaţie de obicei. Dacă mi-am făcut treaba bine, atunci ar trebui să mă auzi extrem de clar, din orice colţ al avionului m-aş afla. Toate boxele au fost echipate cu un transmiţător care este conectat doar la căştile tale. Am montat transmiţătoarele în aşa fel încât să nu poată fi detectate, iar acest avion a fost inspectat de cel mai bun om al serviciilor secrete ale Comunităţii Globale. În cazul în care va fi descoperit, le voi spune că am crezut că au dorit să montez acest sistem.

Rayford ieşi în fugă din carlingă:

— Earl, eşti un geniu! Nu ştiu ce anume voi auzi, însă va fi un avantaj să aflu tot ce se va vorbi aici.

Buck depozita în cutii toate paginile cu însemnările lui Bruce, când auzi Range Roverul intrând în parcare. Când Chloe intră în birou, el strânsese deja toate documentele şi le pusese într-o cutie mare de carton, împreună cu computerul lui Bruce. În timp ce ieşea din birou cu cutia de carton în braţe, Buck i se adresă lui Chloe:

— Lasă-mă la biroul din Chicago, iar apoi sună, te rog, la The Drake şi află dacă lucrurile noastre mai sunt încă acolo. Va trebui să păstrăm camera de hotel până când vom găsi ceva mai aproape de aici.

— Îmi doream să spui asta. Loretta e distrusă. Va avea nevoie de mult ajutor aici. Ce vom face în legătură cu înmormântarea?

— Va trebui să te implici, Chlo’. Cred că ar fi cazul să suni la morgă şi să le spui să trimită trupul la una din firmele de pompe funebre din zonă. Având în vedere că sunt atât de multe victime, va fi un haos total, aşadar, probabil se vor bucura când vor auzi că cel puţin un corp a fost identificat şi revendicat. Fiecare dintre noi va avea nevoie de un mijloc de transport. Nu am idee unde mi se va cere să plec. Voi putea lucra la biroul din Chicago deoarece nimeni nu va pleca la New York pentru o perioadă, dar nu pot garanta că voi fi aici în permanenţă.

— Loretta, Dumnezeu să o binecuvânteze, s-a gândit exact la acelaşi lucru, deşi era atât de tulburată. Mi-a adus aminte că parohia dispune de o groază de maşini de când s-au întâmplat

dispariţiile în masă. Enoriaşii le împrumută în situaţii de criză ca aceasta.

— Bine, spuse Buck. Hai să îţi găsim una dintre maşinile astea. Şi, nu uita, va trebui să multiplicăm aceste materiale pentru membrii congregaţiei.

— Nu vei avea timp să faci asta, nu-i aşa, Buck?

— Nu, dar ştiu cu siguranţă că toate aceste însemnări ne vor fi de folos tuturor.

— Buck, stai un pic! Nu putem să le multiplicăm până când nu le citeşte cineva. Trebuie să fie şi însemnări personale acolo. Şi ştii că se vor găsi referiri directe la Carpathia şi la Armata Pătimirilor. Nu putem risca astfel de dezvăluiri.

Buck se simţi atins în amorul propriu. O iubea pe Chloe, însă fiind cu zece ani mai tânără decât el nu îi plăcea să îi spună ce să facă, mai ales dacă ea avea dreptate. În timp ce aşeza cutia cu însemnările şi computerul lui Bruce pe bancheta din spate a maşinii, Chloe îi spuse:

— Poţi să mi le dai mie, dragul meu. De astăzi şi până duminică voi studia fiecare pagină. Până atunci voi reuşi să aflu câte ceva pentru a le spune şi celorlalţi enoriaşi şi vom putea chiar să îi anunţăm că le vom pregăti nişte copii până la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Când ai dreptate, ai dreptate. Dar unde vei face toate acestea?

— Loretta s-a oferit să ne găzduiască. Ştii, locuieşte în casa aceea mare.

— Ar fi perfect, dar nu aş vrea să o deranjăm.

— Buck, dar nu ar fi niciun deranj. Nici n-o să-şi dea seama că suntem acolo. Oricum, cred că se simte atât de singură şi de îndurerată, încât chiar are nevoie de noi.

— Ştii că nu voi sta prea mult pe acasă, îi aminti Buck.

— Sunt fată mare. Pot să am grijă de mine.

Se urcară în Range Rover.

— Atunci pentru ce mai ai nevoie de mine? întrebă Buck.

— Te ţin prin preajmă pentru că eşti drăguţ.

— Acum, serios vorbind, Chloe, nu o să mi-o iert niciodată dacă eu mă voi afla în alt oraş sau în altă ţară, iar războiul va ajunge chiar aici, în Mount Prospect.

— Uiţi de adăpostul subteran de sub biserică.

— Nu am uitat de el, Chloe. Pur şi simplu mă rog să nu avem

nevoie de el. Mai ştie cineva de existenţa lui, în afara de membrii Armatei Pătimirilor?

— Nu. Nici măcar Loretta nu a aflat. E un loc îngrozitor de mic. Dacă tata, Amanda, tu şi cu mine ar trebui să locuim acolo pentru o perioadă, nu cred că ne-ar fi prea bine.

O jumătate de oră mai târziu, Buck intra în parcarea sediului din Chicago al revistei *Global Weekly Community.*

— Trebuie să ne cumpărăm nişte telefoane mobile, spuse Chloe. Voi suna la hotel, apoi mă voi duce acolo şi voi lua lucrurile noastre. De asemenea, voi sta de vorbă cu Loretta ca să fac rost de a doua maşină.

— Cumpără cinci mobile, Chloe, şi nu te zgârci.

— Cinci? se miră ea. Nu cred că Loretta ştie cum să folosească un telefon mobil.

— Nu mă refeream la Loretta. Voiam să mă asigur că vom avea unul de rezervă.

Avionul Condor 216 avea decoraţiuni mult mai luxoase decât *Global Community One,* dacă era cu putinţă aşa ceva. Fiecare detaliu fusese executat cu atenţie, iar aparatul fusese dotat cu cel mai avansat sistem de comunicaţii. Rayford îşi luă rămas-bun de la Earl Halliday, rugându-l pe acesta din urmă să îl informeze dacă locuinţa sa era intactă şi dacă soţia sa era teafără, de îndată ce ar fi aflat ceva.

— Nu îţi va plăcea ce s-a întâmplat cu aeroportul nostru, îl avertiză Rayford. Nu vei putea ateriza pe O'Hare.

Rayford şi copilotul său temporar îl enervară pe Carpathia atunci când decolară şi executară câteva manevre în aer înainte de a le permite pasagerilor accesul la bord. Rayford era încântat de dispoziţia pe care i-o provocase. Deşi carlinga avea comenzile unui Boeing 757, restul avionului semăna mai degrabă cu un 747, iar echipajul trebuise să se acomodeze cu toate aceste schimbări. Acum avionul fusese încărcat şi deja se afla pe ruta spre San Francisco, zburând la o altitudine de aproximativ zece mii de metri, cu o viteză de şapte sute de mile pe oră, iar Rayford trecu aparatul pe pilotul automat şi îi spuse copilotului său să fie deosebit de atent.

— Ce intenţionaţi să faceţi, domnule? îl întrebă tânărul.

— Voi rămâne aici, îi răspunse Rayford. Mă voi gândi, voi mai citi.

Rayford contactase un turn de control din Oklahoma şi comunicase coordonatele avionului, iar acum apăsă butonul interfonului pentru a comunica cu pasagerii:

— Domnule Carpathia, doamnelor şi domnilor pasageri, vă vorbeşte comandantul Steele. Vom ateriza la San Francisco în jurul orelor şaptesprezece, după-amiaza, după fusul orar al Pacificului. Vom avea parte de cer senin, iar zborul va fi fără probleme.

Rayford se lăsă pe spate şi îşi trase căştile pe ceafă de parcă ar fi vrut să şi le scoată. Totuşi, se aflau destul de aproape de urechile lui ca să poată auzi ce se vorbeşte fără ca secundul lui să poată auzi ceva, pentru că acesta din urmă avea căştile puse pe urechi. Rayford scoase din geanta de voiaj o carte, pe care o deschise şi o aşeză pe manşa din faţa lui. Tot ce trebuia să facă era să îşi aducă aminte să întoarcă pagina din când în când. De fapt, el nu avea să citească niciun rând, ci urma să asculte conversaţia dintre pasageri. Rayford îşi strecură mâna stângă sub scaunul său şi apăsă încet butonul ascuns acolo.

Prima voce pe care o auzi clar, ca şi cum s-ar fi aflat la celălalt capăt al unui telefon, a fost cea a Amandei.

— Da, domnule, înţeleg. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa mea.

Apoi, Rayford recunoscu vocea lui Carpathia:

— Sper că toată lumea a mâncat suficient la Dallas. Vom beneficia de un întreg echipaj atunci când vom ajunge la San Francisco. Acesta se va ocupa de noi pe toată durata zborului până la Baghdad, iar apoi la Noul Babilon.

— Baghdad? se auzi o altă voce.

— Da, îi răspunse Carpathia. Am luat iniţiativa de a-i transporta la Baghdad pe cei trei ambasadori care mi-au mai rămas loiali. Există posibilitatea ca inamicii noştri să fi presupus că aceştia vor fi duşi direct la Noul Babilon. Îi vom lua cu noi şi vom începe tratativele în scurta călătorie de la Baghdad la Noul Babilon.

— Doamnă Steele, vă rog să ne scuzaţi…

— Vă rog, spuse Amanda.

— Domnilor, începu Carpathia cu o voce joasă, însă destul de tare pentru ca Rayford să prindă fiecare cuvânt.

Odată şi-odată ar trebui să îi mulţumească lui Earl în numele Împărăţiei lui Hristos. Earl nu avea niciun interes pentru a-L sluji

pe Dumnezeu sau cel puţin nu încă, însă oricare ar fi fost motivul pentru care îi făcuse lui Rayford acest serviciu, un lucru era sigur – inamicii Antihristului aveau să beneficieze de pe urma lui.

Carpathia spunea:

— Domnul Fortunato a rămas la Dallas pentru scurt timp, astfel încât să îmi poată aranja următoarea transmisiune radio de acolo. Eu îmi voi ţine discursul de aici; totuşi, acesta va fi direcţionat spre Dallas şi transmis de acolo pentru a-i deruta pe duşmanii Comunităţii Globale. Voi avea nevoie de el în timpul discuţiilor nocturne, aşadar, vom aştepta la sol în San Francisco până când va reuşi să ni se alăture. De îndată ce vom decola din San Francisco, vom arunca în aer oraşul Los Angeles şi întreaga regiune a golfului.

— Întreaga regiune a golfului? interveni o voce baritonală.

— Da, adică oraşul San Francisco şi comitatul Oakland.

— Ce vreţi să spuneţi prin „a arunca în aer”?

Tonul lui Carpathia deveni aspru.

— „A arunca în aer“ înseamnă exact ceea ce trebuie să însemne, spuse el. Atunci când vom ateriza la Baghdad, oraşele Washington, New York şi Chicago vor fi dispărut de pe faţa pământului. Acestea sunt doar trei dintre oraşele nord-americane care vor suferi cele mai însemnate pagube. Până acum, în Chicago nu au fost afectate decât aeroportul şi una dintre suburbii. Toate acestea se vor schimba în decurs de o oră. Aţi aflat deja ce s-a întâmplat la Londra. Domnilor, vă daţi seama care este impactul produs de o bombă de o sută de tone?

Tăcerea fu întreruptă de Carpathia, care continuă:

— Pentru a vă face o impresie: cărţile de istorie spun că o bombă de douăzeci de tone este mult mai puternică decât cele care au fost folosite în timpul celui de-al doilea război mondial, inclusiv cele care au fost aruncate deasupra Japoniei.

— Comunitatea Statelor Marii Britanii trebuia să primească o lecţie, interveni din nou vocea baritonală.

— Într-adevăr, aşa este, fu de acord Carpathia. Numai în America de Nord, oraşele Montreal, Toronto, Mexico City, Dallas, Washington, New York, Chicago, San Francisco şi Los Angeles vor deveni exemple pentru cei care ni se vor opune.

Rayford îşi scoase căştile, îşi desfăcu centura de siguranţă şi

părăsi carlinga, privind spre locul pe care şedea Amanda. Acesta îi făcu semn să se îndrepte spre el. Carpathia îşi ridică privirea şi zâmbi:

— Comandante Steele, îl întâmpină el, s-a întâmplat ceva?

— Călătoria noastră va fi lipsită de evenimente neprevăzute, domnule, în cazul în care vă îngrijoraţi în această privinţă. Aceasta este cea mai bună călătorie. Totuşi, nu pot să îmi dau cu părerea în legătură cu ce se petrece la sol.

— E adevărat ce spui, remarcă Nicolae, adoptând deodată o mină gravă. În scurt timp voi prezenta comunităţii globale condoleanţele mele.

Rayford o trase pe Amanda în cambuză:

— Buck şi Chloe aveau de gând să petreacă noaptea asta la Hotelul The Drake?

— Nu am avut timp să discutăm despre asta, Ray, spuse ea. Nu îmi pot imagina ce alternativă ar avea. Cred că nu se vor mai întoarce niciodată la New York.

— Mi-e teamă că Chicago este următoarea ţintă a cuiva, o anunţă Rayford.

— Nici nu-mi pot închipui aşa ceva! îi răspunse Amanda.

— Trebuie să îi avertizez.

— Vrei să îţi asumi riscul de a da un telefon care ar putea fi interceptat? îl întrebă ea.

— Vieţile lor sunt mai presus de orice risc.

Amanda îl îmbrăţişa şi se întoarse la locul ei.

Rayford îşi folosi propriul telefon mobil după ce se asigură că secundul său avea căştile trase pe urechi şi că era ocupat. După ce sună la Hotelul The Drake din Chicago, el ceru să i se facă legătura cu soţii Williams.

— Avem trei oaspeţi care se numesc Williams, veni răspunsul recepţionerei. Niciunul dintre ei nu are prenumele de Cameron, Buck sau Chloe.

Rayford îşi stoarse creierul să găsească o soluţie.

— Of, atunci vă rog să mi-l daţi la telefon pe domnul Katz, spuse el.

— Herbert Katz? repetă recepţionera.

— Chiar pe el.

După un minut, vocea reveni la telefon şi îi spuse:

— Nu am primit niciun răspuns, domnule. Aţi dori să îi lăsaţi un mesaj?

— Da, spuse Rayford, însă, de asemenea, aş dori să vă asiguraţi că ledul robotului telefonic se va aprinde şi că domnul Katz va fi avertizat că îi aşteaptă un mesaj urgent de îndată ce va ajunge la hotel.

— Vom face toate acestea, domnule. Vă mulţumim că aţi sunat la Hotelul The Drake.

Atunci când auzi semnalul sonor, Rayford vorbi repede:

— Copii, ştiţi cine sunt. Lăsaţi totul baltă. Plecaţi cât mai departe de Chicago cu putinţă. Vă rog, aveţi încredere în mine.

Buck avusese nenumărate dispute cu Verna Zee în biroul de la Chicago. Cu mult timp în urmă, considerase că Verna depăşise limita când se grăbise să se mute în biroul fostei ei şefe, după ce Lucinda Washington dispăruse o dată cu Înălţarea la Cer. Apoi, după ce Buck fusese retrogradat pentru că ratase cea mai importantă întâlnire din cariera lui, Verna devenise şefa biroului de la Chicago, iar Buck, subalternul ei. Acum, de vreme ce el ocupa funcţia de redactor-şef al revistei, se simţise tentat să o concedieze, însă nu o făcuse, cu condiţia ca Verna să îşi facă datoria şi să nu se amestece în treburile altora.

Până şi războinica Verna se arătă uimită atunci când Buck intră ca o furtună în birou, târziu în acea după-amiază. La fel ca în toate situaţiile de criză internaţională, personalul se strânsese în jurul televizorului. Câţiva angajaţi îşi ridicară privirea atunci când Buck păşi în birou.

— Ce părere aveţi despre toate astea, şefu'? îl întrebă unul dintre ei, în timp ce alţi angajaţi îi remarcară prezenţa.

Verna Zee îi prezentă pe scurt evenimentele petrecute în absenţa lui:

— Ai primit o mulţime de mesaje urgente, spuse ea. Carpathia personal a încercat să te contacteze. De asemenea, ai un mesaj de la Rayford Steele.

Acum trebuia să facă alegerea potrivită. Pe cine ar fi trebuit să sune Buck mai întâi? Putea doar să deducă direcţia pe care Carpathia dorea să o imprime celui de-al treilea război mondial, însă nu ştia ce dorea Rayford Steele de la el.

— Domnul Steele a lăsat un număr de telefon?

— Îl vei suna pe *el* mai întâi?

— Poftim? se revoltă Buck. Parcă te-am întrebat ceva.

— Mesajul lui spunea pur şi simplu că ar trebui să suni la

hotelul la care stai.

— Să sun la hotel?

— Aş fi sunat eu însămi, şefu', dar nu ştiam la ce hotel stai. *Unde* stai?

— Nu te priveşte, Verna.

— Ei, bine, îmi cer scuze! spuse ea şi se îndepărtă, ceea ce dorea şi Buck.

— Voi sta în biroul tău pentru un timp, strigă Buck în urma ei.

Verna se opri şi se întoarse pe călcâie:

— Cât timp?

— Atât cât va fi nevoie, îi răspunse el, iar Verna se încruntă.

Buck se grăbi să între în birou şi închise uşa, apoi formă numărul de telefon al Hotelului The Drake şi îşi verifică mesajele. Se schimbă la faţă numai când auzi vocea îngrijorată a lui Rayford, ca să nu mai vorbim de mesajul în sine. Buck sună la informaţii pentru a afla numărul reprezentanţei auto Land Rover din Arlington Heights, apoi ceru să discute cu directorul de vânzări, spunând că era vorba de o urgenţă.

În scurt timp, Buck auzi la telefon vocea acestuia. De îndată ce se recomandă, directorul îl întrebă:

— S-a întâmplat ceva cu…

— Nu s-a întâmplat nimic cu maşina, domnule, însă aş dori să iau legătura cu soţia mea, care acum se află la volanul ei. Am nevoie de numărul telefonului din maşină.

— Va trebui să îl caut.

— Domnule, nici nu vă puteţi imagina câtă nevoie am de el. Trebuie să mai adaug că aş fi în stare să mă răzgândesc şi să vă înapoiez Range Roverul dacă nu faceţi rost de numărul acesta chiar acum.

— Aşteptaţi un moment.

Câteva minute mai târziu, Buck forma numărul telefonului din maşină şi sună până când auzi mesajul: „Abonatul pe care aţi încercat să îl contactaţi fie nu se află în maşină, fie este în afara ariei de acoperire. Vă rugăm reveniţi…"

Buck trânti receptorul, apoi îl ridică din nou şi formă numărul. În timp ce aştepta la celălalt capăt al firului, uşa biroului se deschise brusc, iar Verna Zee îi strigă:

— Te caută Carpathia la telefon.

— Va trebui să îl sun mai târziu! îi răspunse Buck.

— Ce să faci?!

— Ia un număr de telefon!
— Poţi să formezi 1-800-CONCEDIAT, îi spuse ea.

Rayford era deosebit de tulburat. Uitase să se mai prefacă atent la altceva, iar acum stătea şi se uita în gol, privind cerul acelei după-amieze târzii, cu căştile pe urechi şi apăsând cu putere butonul de sub scaun. El îl auzi pe asistentul lui Carpathia spunând:

— Ei, bine, dintre toate…

— Poftim?

— Încerc să îl contactez pe Williams în numele dumneavoastră, însă acesta i-a spus secretarei lui să îi las un număr de telefon.

Rayford de abia se putea abţine să nu îl sune din nou pe Buck, ştiind acum cu certitudine că acesta se afla la biroul din Chicago. Însă, dacă cineva i-ar fi spus lui Carpathia că Buck nu putea vorbi la telefon cu el deoarece asculta mesajul lui Rayford Steele, aceasta ar fi însemnat un adevărat dezastru. Rayford auzi încă o dată vocea lui Carpathia:

— Pur şi simplu lasă-i numărul meu de telefon, prietene. Am încredere în tânărul acesta. E un jurnalist excepţional şi nu m-ar lăsa să aştept fără motiv. Probabil încearcă să scrie articolul vieţii lui, eşti de acord cu mine?

Buck îi spuse Vernei Zee să închidă uşa după ce iese din birou şi să îl lase singur până când va termina de vorbit la telefon. Verna oftă profund şi dădu din cap, trântind uşa. Buck continuă să formeze numărul de telefon din Range Rover, detestând mesajul pe care îl auzea mai mult decât orice altceva pe lume.

Deodată, interfonul se însufleţi:

— Îmi cer scuze că te deranjez, se auzi vocea mieroasă a Vernei, dar ai mai primit un telefon de urgenţă. Te caută Chaim Rosenzweig din Israel.

Buck apăsă pe butonul interfonului:

— Mi-e teamă că va trebui să îl sun şi pe el mai târziu. Spune-i că îmi pare rău.

— *Mie* ar trebui să îmi spui că îţi pare rău, zise Verna. Sunt tentată să ţi-l dau la telefon.

— Îmi pare rău, Verna, îi răspunse Buck, sarcastic. Acum, te rog, lasă-mă în pace!

Telefonul din maşină continua să sune. Buck închise de mai multe ori, atunci când auzi mesajul. Verna îl deranjă din nou:

— Doctorul Rosenzweig spune că e o chestiune de viaţă şi de moarte, Cameron.

Buck acceptă imediat convorbirea:

— Chaim, îmi pare foarte rău, dar am de rezolvat o problemă deosebit de urgentă. Pot să revin eu cu un telefon?

— Cameron! Te rog să nu îmi închizi telefonul! Israelul a fost scutit de bombardamentele oribile prin care a trecut ţara voastră, însă familia rabinului Ben-Judah a fost răpită şi masacrată! Casa acestuia a fost arsă până în temelii. Mă rog ca el să fie în siguranţă, însă nimeni nu ştie unde se află.

Buck rămase fără cuvinte. Bărbia îi căzu în piept:

— Familia lui a dispărut? Eşti convins?

— Cameron, a fost un adevărat spectacol. Îmi era teamă că o să se întâmple mai devreme sau mai târziu. De ce, oare de ce a ţinut să îşi facă publice opiniile referitoare la Mesia? Una e să nu fii de acord cu el, după cum o fac eu, unul dintre prietenii pe care îi respecta şi în care are încredere. Însă fanaticii religioşi din această ţară urăsc de moarte o persoană care crede că Iisus este Mesia. Cameron, are nevoie de ajutorul nostru! Ce putem face pentru el? Nu am reuşit să îl contactez pe Nicolae.

— Chaim, te rog, fă-mi plăcerea şi nu îl amesteca pe Nicolae în această afacere!

— Cameron! Nicolae este cel mai puternic om din lume şi a promis solemn că mă va ajuta pe mine, că va ajuta Israelul şi că ne va proteja. Aşadar, va interveni şi va salva viaţa unui prieten de-al meu!

— Chaim, te implor, ai încredere în mine! Nu apela la Nicolae. Acum, te rog, lasă-mă să te sun mai târziu! Eu însumi am probleme familiale!

— Îmi cer scuze, Cameron! Sună-mă cât de curând poţi.

Buck reveni pe linia de pe care încerca să o sune pe Chloe şi formă numărul din nou. De îndată ce telefonul începu să sune, vocea Vernei se auzi la interfon:

— Te caută cineva pe cealaltă linie, dar, de vreme ce nu vrei să fii deranjat…

Telefonul din maşina lui Chloe suna ocupat! Buck trânti receptorul şi apăsă butonul interfonului:

— Cine mă caută?

— Credeam că nu vrei să fii deranjat.
— Verna, nu am timp de joacă!
— Dacă ţii morţiş să afli, era soţia ta.
— Pe ce linie?
— Pe linia a doua, însă i-am transmis că probabil stăteai de vorbă la telefon cu Carpathia sau cu Rosenzweig.
— De unde suna?
— Nu ştiu. Mi-a spus că aşteaptă să o suni.
— A lăsat un număr de telefon?
— Da. E…
De îndată ce Buck auzi primele două cifre, ştiu că era numărul telefonului din maşină. El închise interfonul şi formă din nou. Verna îşi vârî capul pe uşă şi îi spuse:
— Ştii, nu sunt secretară şi, cu siguranţă, nu sunt secretara *ta!*
Buck nu mai fusese niciodată atât de enervat pe cineva. Se holbă la Verna:
— Mă voi ridica de la birou ca să închid uşa. Ai face bine să nu îmi stai în cale.
Telefonul din Range Rover suna. Verna încă se mai afla în pragul uşii. Buck se ridică de pe scaun, cu receptorul la ureche, se urcă pe birou şi păşi peste maldărul de hârtii ale Vernei. Făcu ochii mari când Buck îşi ridică piciorul în aer şi dispăru, după ce trânti uşa cu toată puterea. Zgomotul fu aproape ca explozia unei bombe, iar pereţii aproape se cutremurară. Verna ţipă. Buck aproape îşi dori ca aceasta să fi rămas în pragul uşii.
— Buck! se auzi vocea lui Chloe la celălalt capăt al firului.
— Chloe! Unde eşti?
— Mă îndrept spre Chicago, spuse ea. Am cumpărat telefoanele şi m-am dus la hotel, unde mă aştepta un mesaj la recepţie.
— Ştiu.
— Buck, era ceva în vocea tatei care m-a făcut să nu mai urc în cameră ca să mai iau din lucruri.
— Foarte bine!
— Dar cum rămâne cu laptopul tău şi cu toate hainele tale, şi cu toate obiectele tale de toaletă, şi cu toate lucrurile pe care le-am adus de la New York…
— Nu-i aşa că tatăl tău părea extrem de îngrijorat?
— Ba da. Of, Buck, am fost trasă pe dreapta de poliţie! Am

făcut o întoarcere nepermisă, am mers cu viteză mare, am trecut pe roşu şi la un moment dat am mers până şi pe trotuar.

— Chloe, ascultă-mă! Ştii cum se spune: că e mai uşor să îţi ceri iertare decât să ceri voie?

— Vrei să nu opresc?

— Probabil îi vei salva viaţa! Există numai un motiv pentru care tatăl tău ar vrea să plecăm din Chicago cât mai repede cu putinţă!

— Bine, Buck, roagă-te pentru mine! Nu am nimic de pierdut!

— Voi rămâne pe fir, Chloe.

— Dar am nevoie de ambele mâini ca să conduc.

— Apasă butonul interfonului şi pune receptorul în furcă! o sfătui Buck.

Puţin mai târziu, Buck auzi o explozie, scrâşnetul roţilor, un ţipăt, iar apoi se aşternu tăcerea. În câteva secunde, biroul revistei *Global Community Weekly* îşi reveni după pana de curent. Buck ieşi pe bâjbâite în hol, acolo unde semnalele de avertizare alimentate de baterii se aprinseseră pe tavan, în dreptul uşilor.

— Uitaţi-vă acolo! strigă cineva, apoi membrii personalului năvăliră pe uşile principale şi începură să se caţere pe capotele maşinilor lor pentru a urmări puternicul atac aerian care se dezlănţuise asupra oraşului Chicago.

Fără să ştie nimeni, Rayford îl asculta îngrozit pe Carpathia anunţându-şi prozeliţii:

— Oraşul Chicago este, probabil, atacat chiar în acest moment. Vă mulţumesc că aţi luat parte la această acţiune şi că aţi acceptat să nu folosim căderile de particule radioactive. Am mulţi angajaţi loiali în acea zonă şi, deşi presupun că o parte dintre ei vor pieri în atacul iniţial, nu e nevoie să îi pierd pe toţi din cauza radiaţiilor radioactive, ca să îmi susţin punctul de vedere.

— Vreţi să ne uităm la ştiri? interveni o altă voce.

— Bună idee, spuse Carpathia.

Rayford nu mai putea sta pe scaun. Nu ştia ce avea să spună sau ce anume avea să facă dacă s-ar fi hotărât să acţioneze într-un fel sau altul, însă nu mai putea rămâne în carlingă, fără să ştie dacă cei dragi se aflau în siguranţă sau nu. Intră în cabina în care se aflau pasagerii chiar în momentul în care

televizorul era deschis şi văzu primele imagini transmise de la Chicago.

Amanda de-abia mai putea respira. Rayford luă loc lângă soţia sa şi începu să urmărească ştirile.

— Ai fi dispusă să pleci la Chicago dacă te-aş ruga să o faci? îi şopti Rayford.

— Da, atât timp cât crezi că nu mi se va întâmpla nimic.

— Nu vor exista radiaţii radioactive.

— De unde ştii?

— O să îţi povestesc mai târziu. Spune-mi doar dacă vei profita de ocazie în cazul în care Carpathia va fi de acord ca tu să pleci cu avionul din San Francisco.

— Aş face orice pentru tine, Rayford. Ştii asta.

— Ascultă-mă, draga mea! în situaţia în care nu vei reuşi să pleci cu următoarea cursă, adică înainte ca acest avion să decoleze spre Baghdad, va trebui să te întorci la bordul Condorului. Înţelegi?

— Înţeleg, dar de ce îmi spui toate acestea?

— Nu pot să îţi explic acum. Pur şi simplu, urcă-te la bordul primului avion spre Milwaukee în cazul în care voi obţine permisiunea. Dacă avionul nu va pleca înainte de decolarea noastră…

— Ce vrei să spui?

— Amanda, te rog, fii atentă! Nu aş putea suporta să te pierd.

După prezentarea evenimentelor de la Chicago, postul de televiziune făcu o pauză publicitară, timp în care Rayford se apropie de Carpathia:

— Domnule, pot să vă vorbesc?

— Bineînţeles, comandante. Se întâmplă lucruri groaznice la Chicago, nu-i aşa?

— Da, domnule, aveţi dreptate. De fapt, acestea constituie motivul pentru care doream să vorbesc cu dumneavoastră. Ştiţi că o parte din familia mea locuieşte acolo.

— Da, sper că nu au fost afectaţi de evenimente, spuse Carpathia.

Rayford ar fi vrut să îl omoare acolo, pe locul unde stătea. Ştia foarte bine că persoana din faţa sa era chiar Antihristul şi, de asemenea, că Nicolae avea să fie asasinat într-o bună zi, după care avea să fi readus la viaţă de către însuşi Satana. Rayford nu îşi imaginase niciodată că el avea să fie asasinul lui

Carpathia, însă pe moment şi-ar fi asumat acest rol fără să mai stea pe gânduri. Acum se străduia din răsputeri să se calmeze. Cel care avea să îl omoare pe Carpathia nu ar fi fost decât un pion în cadrul unui joc cosmic. Asasinarea şi readucerea la viaţă a lui Carpathia l-ar fi făcut mai puternic şi mai diabolic ca oricând.

— Domnule, continuă Rayford, mă întrebam dacă ar fi posibil ca soţia mea să îşi întrerupă voiajul la San Francisco şi să se întoarcă la Chicago pentru a afla ce s-a întâmplat cu rudele noastre.

— Te rog, spune-mi adresele lor astfel încât să trimit un echipaj care să se intereseze de starea lor, se oferi Carpathia.

— M-aş simţi mult mai bine dacă soţia mea s-ar afla acolo pentru a-i ajuta în caz de nevoie.

— Cum doreşti, spuse Carpathia, iar Rayford se abţinu cu greu să nu răsufle uşurat în faţa lui.

— Cine mi-ar putea împrumuta un telefon mobil? strigă Buck, încercând să acopere zgomotul din parcarea sediului revistei *Global Community Weekly.*

O femeie care se afla în apropiere îi aruncă un telefon, iar Buck fu uimit atunci când îşi dădu seama că Verna Zee fusese cea care făcuse acest gest.

— Va trebui să dau nişte telefoane interurbane, spuse el repede. Le voi plăti.

— Nu e nicio problemă, Cameron. Micile noastre neînţelegeri au devenit deodată insignifiante.

— Am nevoie de o maşină! strigă Buck.

Însă îşi dădu de îndată seama că toată lumea se îndrepta spre propriile locuinţe pentru a vedea ce se întâmplase cu rudele şi pentru a evalua pagubele.

— Mă poate duce cineva până în Mount Prospect?

— Te duc eu, murmură Verna. Nici măcar nu vreau să văd ce s-a întâmplat în cealaltă parte a oraşului.

— Locuieşti în oraş, nu-i aşa? o întrebă Buck.

— *Locuiam* până acum cinci minute, îi răspunse Verna.

— Poate ai avut noroc.

— Cameron, dacă explozia aceea a fost provocată de o bombă nucleară, niciunul dintre noi nu va supravieţui mai mult de o săptămână.

— S-ar putea să îţi găsesc un loc în care să stai în Mount Prospect, spuse Buck.

— Ţi-aş fi recunoscătoare, îi mulţumi ea.

Verna intră în birou ca să îşi strângă lucrurile, în timp ce Buck o aştepta în maşină şi încerca să vorbească la telefon. Primul apel fu către tatăl său, care locuia pe Coasta de Vest.

— Mă bucur că ai sunat, îi spuse tatăl său. Am încercat să telefonez la New York timp de ore întregi.

— Tată, aici situaţia este dezastruoasă. Nu am nimic altceva în afară de hainele de pe mine şi nu pot sta mult de vorbă la telefon. Te-am sunat ca să mă asigur că sunteţi teferi şi nevătămaţi.

— Fratele tău şi cu mine nu am păţit nimic, îi spuse tatăl său. Bineînţeles, el îşi mai jeleşte familia, dar în rest suntem bine.

— Tată, ţara asta se duce de râpă. Nu veţi fi cu adevărat în siguranţă până când…

— Cameron, să nu vorbim despre asta acum, bine? Ştiu care sunt convingerile tale şi, dacă te ajută cu ceva…

— Tată! Acum mă ajută orice. Mă omoară gândul că am aflat adevărul atât de târziu. Deja am pierdut mult prea multe persoane care-mi erau dragi. Nu vreau să te pierd şi pe tine.

Tatăl lui chicoti, ceea ce îl scoase din minţi pe Buck:

— Nu ai să mă pierzi, băiete! Nimeni nu vrea să atace zona asta. Ne simţim puţin neglijaţi.

— Tată! Au murit milioane de oameni. Nu vorbi cu atâta detaşare despre toate astea.

— Ce mai face soţia ta? O vom cunoaşte vreodată?

— Nu ştiu, tată. Nu ştiu exact unde se află acum şi nu ştiu dacă veţi mai avea vreodată ocazia să o cunoaşteţi.

— Îţi este ruşine de propriul tată?

— Nu e vorba despre aşa ceva, tată. Trebuie să aflu dacă nu a păţit ceva, iar apoi va trebui să încercăm să ne îndreptăm în direcţia voastră. Găseşte o biserică bună acolo, tată. Găseşte pe cineva care să îţi poată explica ceea ce se întâmplă acum.

— Nu mă pot gândi la altcineva în măsură să facă asta în afară de tine, Cameron. Şi va trebui să mă laşi să cuget de unul singur asupra evenimentelor.

Rayford îi auzi pe oamenii lui Carpathia pregătindu-se pentru emisia în direct.

— Există vreo modalitate prin care cineva să îşi poată da seama că suntem în zbor? se interesă Carpathia.

— Niciuna, veni răspunsul.

Rayford nu era aşa de convins de asta însă, bineînţeles, nimeni nu putea avea nici cea mai vagă idee despre locul în care se afla Carpathia în afara cazului în care acesta ar fi făcut o greşeală colosală.

Auzind o bătaie în uşa de la carlingă, Rayford apăsă butonul secret şi se întoarse spre uşă. Era asistentul lui Carpathia.

— Vă rog să faceţi tot ceea ce trebuie pentru a bloca orice interferenţă şi să ne faceţi legătura la Dallas. Vom intra în direct prin satelit peste aproximativ trei minute, iar Potentatul va trebui să se facă auzit peste tot în lume.

„Nu mai pot de fericire”, îşi spuse Rayford în gând.

Buck vorbea la telefon cu Loretta când Verna Zee se urcă la volan, îşi aruncă geanta imensă pe bancheta din spate, apoi îşi puse centura de siguranţă cu destule dificultăţi deoarece tremura. Buck îşi încheie convorbirea:

— Verna, te simţi bine? Tocmai am vorbit cu o doamnă din parohia noastră care are o cameră liberă şi o baie.

Un mic blocaj în trafic tocmai fusese înlăturat în timp ce Verna şi Buck, împreună cu colegii lor de serviciu, părăseau mica parcare. Zona nu era luminată decât de lumina farurilor.

— Cameron, de ce faci toate astea pentru mine?

— De ce nu le-aş face? Tu mi-ai împrumutat telefonul mobil.

— Dar m-am purtat atât de urât cu tine!

— Iar eu ţi-am răspuns în acelaşi fel. Îmi pare rău, Verna! Acum nu ar trebui să ne pese atât de mult de orgoliile noastre.

Verna pornise motorul maşinii, însă acum stătea cu faţa îngropată în palme.

— Vrei să conduc eu în locul tău? se oferi Buck.

— Nu, lasă-mă un moment.

Buck îi povesti că îşi dorea să găsească o maşină disponibilă şi să plece în căutarea lui Chloe.

— Cameron! Cred că eşti nebun!

— Sincer să fiu, sunt.

Verna îşi scoase centura de siguranţă şi încercă să deschidă

portiera:

— Ia maşina mea, Cameron. Fă ceea ce trebuie să faci.

— Nu, protestă Buck. Te voi lăsa să îmi împrumuţi maşina, însă nu înainte de a-ţi găsi un loc unde să stai.

— Poate vei reuşi să te abaţi pentru câteva minute.

— Tot ce pot face acum este să am încredere în Dumnezeu, îi răspunse Buck.

Îi indică Vernei direcţia în care trebuiau să se îndrepte, iar ea porni cu viteză spre Mount Prospect şi opri în faţa casei vechi şi frumoase a Lorettei. Verna nu îl lăsă pe Buck să coboare pentru a face prezentările.

— Vom face cunoştinţă mai târziu, aşadar, să îl lăsăm pe Cameron să plece.

— Ţi-am făcut rost de o maşină, spuse Loretta. Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

— O voi folosi pe a Vernei deocamdată, însă apreciez gestul.

— Păstrează telefonul, îi spuse Verna în timp ce Loretta o invita în casă.

Buck dădu scaunul şoferului cât putu de în spate şi îşi aranjă oglinzile, apoi formă numărul la care i se spusese că îl putea găsi pe Nicolae Carpathia şi încercă să vorbească cu acesta. Îi răspunse unul dintre asistenţii lui Carpathia:

— Îi voi transmite că l-aţi căutat, domnule Williams, însă acum se află în transmisiune directă la radio. Poate doriţi să îl ascultaţi.

Buck deschise radioul în timp ce gonea spre singurul drum pe care Chloe ar fi putut pleca din Chicago.

— Doamnelor şi domnilor, vi-l prezentăm în direct, dintr-un loc necunoscut, pe Potentatul Comunităţii Globale, domnul Nicolae Carpathia.

Rayford se întoarse pe scaun şi deschise uşa de la carlingă. Avionul fusese pus pe pilotul automat, iar el şi secundul său îl urmăreau pe Carpathia pregătindu-se să se adreseze lumii întregi. Potentatul părea amuzat de introducerea care i se făcuse şi le făcu un semn cu ochiul ambasadorilor, se prefăcu a-şi linge degetul pentru a-şi netezi sprâncenele, de parcă s-ar fi aranjat pentru public. Persoanele care erau de faţă chicotiră. Rayford îşi dorea să fi avut o armă la el.

Ca la un semn, Carpathia adoptă tonul cel mai emoţionat cu

putinţă:

— Fraţi şi surori ai Comunităţii Globale, vă vorbesc cu cea mai mare tristeţe pe care am cunoscut-o vreodată. Sunt un om al păcii obligat să le răspundă prin mijloace armate teroriştilor internaţionali care doresc să pună în pericol cauzele armoniei şi fraternităţii. Puteţi să fiţi siguri că vă împărtăşesc suferinţa pricinuită de pierderea celor dragi, a prietenilor şi cunoştinţelor. Povara uciderii atâtor suflete nevinovate ar trebui să nu îi părăsească pe aceşti inamici ai păcii tot restul vieţii lor. După cum aţi aflat, aproape toate cele zece regiuni ale Comunităţii Globale au distrus peste nouăzeci la sută din stocul lor de armament. Am petrecut ultimii doi ani dezasamblând, împachetând, expediind, primind şi reasamblând tot acest arsenal la Noul Babilon. Ruga mea umilă a fost să nu fim niciodată nevoiţi să folosim aceste arme. Totuşi, consilierii mei înţelepţi m-au sfătuit să dispun amplasarea unor depozite cu arme superioare în diverse locaţii strategice din lume. Mărturisesc că am făcut aceasta împotriva voinţei mele, însă viziunea mea optimista în ceea ce priveşte natura umană s-a dovedit a fi greşită. Mă bucur că am reuşit să mă las convins să păstrez aceste arme în scopul utilizării imediate. Nu mi-am putut imagina niciodată că voi fi pus în delicata postură de a folosi aceste resurse împotriva inamicilor. Presupun că aţi aflat deja că doi foşti membri ai consiliului executiv al Comunităţii Globale au conspirat să se revolte împotriva administraţiei conduse de mine, iar un altul le-a permis forţelor de ordine din această regiune să le urmeze exemplul. Aceste forţe sunt conduse de către Gerald Fitzhugh, fostul preşedinte al Statelor Unite ale Americii de Nord, şi sunt dotate cu armament păstrat în secret, provenind din Comunitatea Statelor Marii Britanii şi din fostul stat suveran Egipt. Deşi nu ar trebui să fiu silit să îmi apăr reputaţia de pacifist, sunt deosebit de bucuros să vă informez că am răspuns atacurilor în forţă în mod eficient. Armamentul care a fost folosit în spaţiul Comunităţii Globale a fost utilizat în exclusivitate împotriva locurilor unde se adăposteau rebelii militari. Vă asigur că victimele civile şi distrugerea oraşelor populate din America de Nord şi din lume au fost rezultatul acţiunilor de revoltă. Forţele Comunităţii Globale nu intenţionează să continue defensiva. Vom răspunde numai atunci când va fi cazul şi ne rugăm ca inamicii noştri să

înţeleagă că nu au sorţi de izbândă. Aceştia nu vor reuşi să învingă, ci vor fi nimiciţi. Ştiu că în timpul unei astfel de conflagraţii mondiale mulţi dintre noi trăiesc cu frică şi în suferinţă.

Vă asigur că sufăr alături de dumneavoastră, însă frica mea a fost înlocuită de credinţa că majoritatea membrilor comunităţii globale luptă împreună, cu trupul şi cu sufletul, împotriva duşmanilor păcii. De îndată ce mă voi afla în siguranţă, mă voi adresa dumneavoastră prin intermediul televiziunii prin satelit şi al Internetului. Voi reveni în mod periodic cu comunicate, astfel încât să fiţi la curent cu privire la evoluţia evenimentelor şi să vă convingeţi că depunem eforturi deosebite în vederea reconstruirii lumii. Puteţi fi siguri că o dată cu refacerea şi reorganizarea, ne vom bucura de cea mai mare prosperitate cunoscută pe pământ. Dorinţa mea este să cooperăm pentru atingerea acestui scop comun.

În timp ce asistenţii lui Carpathia şi ambasadorii îl aprobau, dând din cap şi îl aplaudau, Rayford îi aruncă o privire Amandei şi închise uşa de la carlingă.

Maşina Vernei Zee era un automobil vechi, de provenienţă străină, cu patru cilindri şi cutie de viteză automată. Maşina trosnea din toate încheieturile, iar portierele nu se închideau etanş. Într-un cuvânt, era o rablă. Buck se hotărî să îi testeze limitele şi să o despăgubească pe Verna mai târziu, dacă ar fi fost cazul, aşa că merse cu viteză până la Şoseaua Kennedy, apoi se îndreptă spre intersecţia de la Edens, încercând să îşi dea seama cât de departe ar fi putut ajunge Chloe după plecarea de la hotel înaintând prin traficul greoi, prin care de-abia se mai putea circula acum.

Ceea ce nu ştia Buck era dacă Chloe alesese varianta Lake Shore Drive, numită LSD de către localnici, sau Şoseaua Kennedy. Acesta era drumul ei preferat, însă întrebarea lui se dovedi în curând inutilă. Oraşul Chicago fusese cuprins de flăcări, iar majoritatea şoferilor care conduceau pe ambele sensuri ale Şoselei Kennedy stăteau pe marginea drumului, creând astfel un culoar spre dezastru. Buck ar fi dat orice să se afle la volanului Range Roverului în acel moment.

Forţând la maximum rabla Vernei ca să ajungă pe banda de urgenţă, Buck observă că nu era singurul. Regulile de circulaţie

şi politeţea fuseseră uitate într-un astfel de moment, iar traficul se desfăşura atât pe carosabil cât şi în afara lui. Nu avea de ales. Buck nu ştia dacă îi fusese scris să supravieţuiască celor şapte ani ai perioadei Pătimirilor şi nu putea găsi decât un singur motiv întemeiat pentru care ar fi meritat să îşi dea viaţa, în afară de cel de a încerca să o salveze pe iubirea vieţii lui.

Din momentul în care devenise credincios, Buck se gândise să îşi jertfească viaţa pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Credea că oricare ar fi fost motivul morţii lui Bruce, acesta devenise un martir al cauzei divine. Faptul că îşi risca viaţa la volan nu ar fi fost un gest la fel de altruist precum cel al lui Bruce, însă ştia un singur lucru: nici Chloe nu ar fi ezitat să facă asta dacă ar fi fost în locul lui.

Cele mai mari blocaje erau la trecerea peste poduri, acolo unde benzile de urgenţă se terminau, iar cei care luptau să iasă din aglomeraţie trebuiau să îşi aştepte rândul pentru a trece. Automobiliştii furioşi încercau, pe bună dreptate, să le blocheze calea. Buck nu îi putea învinovăţi deoarece şi el ar fi procedat la fel dacă s-ar fi aflat în situaţia lor.

Buck introdusese numărul telefonului din Range Rover în memoria mobilului şi continua să îl formeze ori de câte ori avea ocazia. De fiecare dată când auzea mesajul: „Abonatul pe care aţi încercat să îl contactaţi…”, închidea şi încerca din nou.

Cu puţin înainte de a începe procedurile premergătoare aterizării, Rayford se sfătui cu Amanda.

— Voi deschide uşa aceea astfel încât să te poţi da jos din avion cât mai repede cu putinţă, spuse el. Nu am de gând să aştept verificările de după aterizare. Nu uita, este absolut necesar ca avionul tău să decoleze înainte de a ne ridica de la sol.

— Dar de ce, Ray?

— Ai încredere în mine, Amanda. Ştii că îţi vreau binele. Sună-mă pe mobil de îndată ce vei putea şi spune-mi dacă Chloe şi Buck sunt bine.

Buck părăsi autostrada şi merse pe străzile laterale mai mult de o oră, până când ajunse la Evanston. Ajungând în dreptul lui Sheridan Road, pe malul lacului, Buck văzu că aceasta era baricadată, dar nu păzită. Se părea că poliţiştii şi personalul

medical de urgenţă erau ocupaţi. Buck se gândi să forţeze una dintre baricade, însă nu dorea să-i strice maşina Vernei, aşa că ieşi şi mută bariera suficient de mult pentru a putea trece. Chiar când se îndepărta, dintr-un apartament se auzi vocea cuiva:

— Hei! Ce faci acolo?

Buck privi în sus şi îi făcu semn cu mâna persoanei de la geam.

— Sunt din partea presei! îi strigă el.

— Bine atunci! Poţi să treci!

Pentru a părea cât mai credibil, Buck ieşi din nou din maşină şi se întoarse pentru a pune bariera la loc. El văzu obişnuitele patrule de poliţie cu girofarurile aprinse şi câţiva oameni în uniformă care păzeau străzile laterale. Buck îşi aprinse luminile de avarie şi îşi continuă drumul. Nimeni nu îl opri. Nimeni nu îl trase pe dreapta. Nimeni nu părea a fi interesat de prezenţa lui acolo. Buck fu de părere că poliţiştii presupuseseră că totul era în ordine de vreme ce reuşise să pătrundă într-o zonă restricţionată, iar acum se deplasa cu atâta siguranţă de sine. Nu îşi putu crede ochilor văzând cât de relaxat era traficul, o dată ce accesul pe arterele care duceau spre Sheridan Road fusese interzis. Problema lui era acum ce avea să găsească pe Lake Shore Drive.

Rayford se simţi mai mult decât frustrat când ateriză cu avionul Condor 216 pe aeroportul din San Francisco şi se îndreptă încet spre un terminal privat. Acolo trebui să aştepte, împovărat de indezirabila misiune de a-l transporta pe Antihristul însuşi oriunde în lume şi-ar fi dorit. Carpathia tocmai minţise cu neruşinare cea mai mare audienţă care ascultase vreodată o transmisiune radio. Rayford ştia cu certitudine că puţin timp după decolarea lor spre Noul Babilon, San Francisco avea să devină ţinta atacurilor aeriene, la fel ca şi oraşul Chicago. Aveau să moară oameni. Comerţul şi industria aveau să se prăbuşească. Reţelele de transport, printre care şi aeroportul pe care se aflau în acel moment, aveau să fie distruse. Prioritatea lui Rayford era ca Amanda să coboare de la bordul acelui avion şi să plece spre Chicago. Rayford nu mai avu răbdare să ajungă la terminal, ci deschise singur uşa avionului şi coborî scara telescopică pe pistă, apoi îi făcu semn Amandei să se grăbească. Carpathia îşi luă rămas-bun în timp ce aceasta

trecu în fugă pe lângă el, iar Rayford se bucură atunci când văzu că ea de-abia îi mulţumi şi îşi continuă drumul. Membrii personalului aflat la sol îi făcură semne lui Rayford şi încercară să îl convingă să ridice scara. Acesta le strigă:

— Avem un pasager care trebuie să prindă o cursă de legătură!

Rayford o îmbrăţişă pe Amanda şi îi şopti:

— Am luat legătura cu turnul de control. La capătul acestui coridor se află poarta de îmbarcare pentru o cursă de Milwaukee care pleacă peste mai puţin de douăzeci de minute. Fă tot posibilul ca să ajungi la bordul avionului.

El o sărută pe Amanda, iar aceasta coborî scările în fugă.

Rayford văzu cum personalul de la sol aştepta ca el să tragă scara înapoi pentru a fixa coridorul mobil. Nu reuşi să găsească un motiv pentru care să mai amâne operaţiunea, aşadar, îi ignoră pur şi simplu, se întoarse în carlingă şi începu verificările de după aterizare.

— Ce se întâmplă? îl întrebă copilotul său. Vreau să fiu înlocuit cât mai curând posibil.

„Dacă ai şti ce te aşteaptă!” îşi spuse Rayford în gând.

— Unde pleci în noaptea asta?

— De ce vă interesează? îi răspunse tânărul.

Rayford ridică din umeri. Se simţea neajutorat. Nu îi putea salva pe toţi. Oare putea salva pe *cineva?* Unul dintre asistenţii lui Carpathia îşi vârî capul pe uşă:

— Căpitane Steele, sunteţi chemat de către personalul de la sol.

— Imediat, domnule! Vor trebui să aştepte până când voi termina verificările de după aterizare. Vă daţi seama că responsabilităţile noastre au crescut simţitor şi trebuie să ne asigurăm că toate sunt în ordine, înainte de a ne aventura într-o cursă peste Oceanul Pacific.

— Ei, bine, McCullum aşteaptă să urce la bord împreună cu un întreg echipaj. Am dori să beneficiem de unele servicii.

Rayford încercă să pară vesel:

— Siguranţa înainte de toate.

— Bine atunci, grăbiţi-vă!

În timp ce secundul său verifica lista procedurilor pentru a doua oară, Rayford luă legătura cu turnul de control, pentru a afla ce se întâmpla cu zborul spre Milwaukee.

— Va avea o întârziere de douăzeci de minute, Condor 216. Aceasta nu va afecta orarul cursei voastre.

„Ba da”, îşi spuse Rayford în sine.

Rayford intră în cabina pasagerilor:

— Îmi cer scuze, domnule, însă domnul Fortunato nu ar trebui să ne însoţească pe parcursul următorului zbor?

— Aveţi dreptate, interveni un asistent. A plecat de la Dallas în urmă cu o jumătate de oră, aşadar, nu cred că va întârzia prea mult.

„Ba va întârzia cu ajutorul meu.”

Buck ajunse, în sfârşit, în faţa unui obstacol inevitabil. Trecuse de câteva curbe şi nu putuse să evite bariera de la intersecţia Sheridan Road cu Lake Shore Drive. Cât timp se aflase pe Drive, Buck văzuse maşini în afara carosabilului, vehicule ale echipelor de intervenţii cu girofarurile aprinse şi ale căror echipaje încercau să îl oprească, fluturând din steguleţe. Apăsase pedala de acceleraţie la maximum şi nimeni nu îndrăznise să îi stea în cale. Aproape toate benzile de pe Drive fuseseră libere, însă Buck auzise oameni strigându-i:

— Opreşte-te! Drumul este închis!

La radio anunţaseră că aglomeraţia din intersecţiile oraşului blocase complet traficul. Într-unul dintre reportaje se spusese că această situaţie se instalase încă din momentul primei explozii. Buck îşi dorea să fi avut timp să verifice ieşirile de pe autostradă care duceau spre plajă. Existau numeroase locuri prin care un Range Rover ar fi putut părăsi autostrada sau în care ar fi putut fi accidentat, poate chiar ascuns. În cazul în care Chloe şi-ar fi dat seama că nu se poate ajunge de la hotel la Şoseaua Kennedy sau la Eisenhower în scurt timp, ar fi putut-o lua pe LSD. Însă, când Buck ajunse în dreptul ieşirii spre Michigan Avenue, care ducea spre Hotelul The Drake, ar fi trebuit să facă moarte de om sau să aleagă calea aerului pentru a-şi continua drumul. Baricada care bloca accesul spre Lake Shore Drive şi ieşirea spre aceasta arătau ca un decor din *Mizerabilii.* Vehicule de poliţie, ambulanţe, maşini de pompieri, bariere de construcţii şi de trafic, precum şi lumini de avertizare înţesaseră zona, însoţite de o numeroasă echipă de intervenţie. Buck puse frână, iar roţile maşinii scrâşniră, apoi vehiculul derapă şi alunecă pe o porţiune de câţiva metri, până când pneul din dreapta din faţă

explodă. Muncitorii încercară să se dea din calea maşinii care scăpase de sub control.

Câteva persoane îl înjurară pe Buck, iar o femeie-poliţist avansă cu arma aţintită spre el. Buck încercă să coboare din maşină, însă aceasta îi spuse:

— Rămâi pe loc, amice!

Buck deschise geamul cu o mână, iar cu cealaltă îşi scoase legitimaţia de jurnalist. Poliţista nici măcar nu se uită la ea. Vârî pistolul pe geam şi i-l puse la tâmplă:

— Pune-ţi mâinile la vedere, ticălosule!

Femeia deschise portiera, iar Buck se dădu jos cu greu din maşină, fără a-şi folosi mâinile. Poliţista îi ordonă să se întindă pe asfalt, cu mâinile şi picioarele răsfirate.

Doi poliţişti se alăturară femeii şi îl percheziţionară pe Buck cu meticulozitate:

— Ai arme, cuţite sau ace asupra ta?

Buck încercă să se apere:

— Nu, doar două rânduri de acte.

Poliţiştii scoaseră două portcarduri, unul din acestea conţinând actele de identitate ale lui Buck, iar celelalte documentele pe numele de Herb Katz.

— Aşadar, cine eşti şi cum stă treaba?

— Mă numesc Cameron Williams şi sunt redactorul-şef al revistei *Global Community Weekly.* Lucrez sub subordonarea directă a Potentatului. Actele false îmi facilitează accesul în ţările mai puţin cooperante.

Un poliţist tânăr şi slab luă actele de identitate autentice ale lui Buck din mâna poliţistei:

— Permite-mi să arunc o privire, spuse el pe un ton sarcastic. În cazul în care eşti cu adevărat subordonatul lui Carpathia, atunci ar trebui să ai permis de acces 2-A- hopa, cred că văd un permis de acces 2-A aici.

Cei trei ofiţeri de poliţie se strânseră ca să privească neobişnuitul act de identitate.

— Ştii, falsificarea unui permis de acces 2-A se pedepseşte cu moartea…

— Da, ştiu.

— Având în vedere că reţeaua este încărcată, nu vom putea verifica pe computer numărul de înmatriculare.

— Vă pot spune încă de pe acum, interveni Buck, că am

împrumutat acest vehicul de la o prietenă pe nume Zee. Puteţi verifica aceasta înainte de a ridica maşina.

— Nu poţi lăsa maşina aici!

— Dar ce pot face cu ea? întrebă Buck. Este într-o stare jalnică, are pană, iar în seara aceasta nu vom găsi pe nimeni care să o repare.

— Nici în următoarele două săptămâni, după toate probabilităţile, spuse unul dintre poliţişti. Aşadar, unde te grăbeai în halul ăsta?

— Voiam să ajung la Hotelul The Drake.

— Dar unde ai fost tot timpul ăsta, amice? Nu asculţi ştirile? Michigan Avenue a fost distrus aproape în întregime.

— A fost afectat şi The Drake?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu hotelul însă, după părerea mea, nu cred că se află într-o stare formidabilă.

— Dacă urc dealul şi merg pe jos până la bulevard, o să mor din cauza radiaţiilor radioactive?

— Soldaţii din Garda Naţională ne-au informat că nu s-au înregistrat urme de radiaţii radioactive. Asta înseamnă că trupele de ordine nu au folosit bombe nucleare, încercând să evite pierderile de vieţi omeneşti pe cât de mult posibil. În orice caz, dacă bombele acelea au fost nucleare, radiaţiile ar fi ajuns mult mai departe de locul acesta.

— Destul de adevărat, spuse Buck. Pot pleca?

— Nu garantez că vei reuşi să treci de gărzile de pe Michigan Avenue.

— Sunt dispus să încerc.

— Şansa ta o reprezintă permisul acela. Spre binele tău, sper că este autentic.

Rayford nu mai putea să ţină pe loc echipa de la sol sau, cel puţin, nu mai putea să o ignore. Ridică scara telescopică astfel încât coridorul mobil să poată fi ataşat, însă nu o trase în interior complet, pentru a întârzia această operaţiune. În loc să rămână pe loc şi să privească, Rayford reveni în carlingă şi îşi găsi diverse ocupaţii. „Nu vreau nici măcar să alimentez cu combustibil înainte ca avionul Amandei să decoleze”, îşi spuse el în gând.

Trecu un sfert de oră până când copilotul temporar al lui Rayford fu înlocuit cu cel obişnuit şi până când echipajul

complet se instală la bord. De fiecare dată când echipa de la sol îi transmitea că putea începe alimentarea cu combustibil, Rayford le spunea că nu era încă pregătit. În cele din urmă, un individ exasperat urlă în staţia de emisie-recepţie:

— Ce anume te reţine acolo, şefule? Mi s-a spus că această aeronavă este una specială şi că are nevoie de servicii rapide.

— Ai fost informat greşit. Acest avion este unul destinat transportului de marfă şi este nou. Trebuie să ne acomodăm cu comenzile şi, în plus, schimbăm echipajul. Pur şi simplu aveţi răbdare. Nu ne mai contactaţi, vă vom contacta noi.

Rayford răsuflă uşurat peste douăzeci de minute, când află că avionul Amandei se afla deja în drum spre Milwaukee. Acum putea respecta toate procedurile, avionul putea fi alimentat cu combustibil şi se puteau pregăti pentru lunga cursă peste Pacific.

— E un avion grozav, nu-i aşa? se miră McCullum în timp ce inspecta carlinga.

— Da, e grozav, încuviinţă Rayford. Am avut o zi grea, Mac. Mi-ar prinde bine un pui de somn de îndată ce vom porni.

— Chiar te rog, comandante. Din partea mea, poţi să dormi toată noaptea. Vrei să vin în cabină şi să te trezesc pentru procedurile premergătoare aterizării?

— Nu sunt sigur că e bine să părăsesc carlinga, îi răspunse Rayford. Voi rămâne aici, pentru cazul în care vei avea nevoie de mine.

Buck îşi dădu deodată seama că îşi asumase un risc enorm. Verna Zee va înţelege în scurt timp că el, cel puţin la un moment dat, fusese membru cu drepturi depline al Bisericii New Hope Village. Buck fusese suficient de prudent încât să nu îşi asume un rol de conducere acolo, să nu vorbească în public şi să nu se apropie de mulţi oameni. Acum, unul dintre angajaţii lui – şi unul dintre adversarii lui înverşunaţi de la locul de muncă – urma să afle informaţii care l-ar fi putut distruge sau care i-ar fi putut aduce chiar moartea.

Buck sună acasă la Loretta de pe telefonul mobil al Vernei.

— Loretta, spuse el, trebuie să vorbesc neapărat cu Verna.

— E destul de neliniştită acum, îi răspunse Loretta. Sper că te rogi pentru fata asta.

— Mă voi ruga cu siguranţă, spuse Buck. Cum vă înţelegeţi?

— Destul de bine, având în vedere că nu ne cunoaştem de mult timp. Tocmai îi spuneam povestea mea, după cum am presupus că doreai să o fac.

Buck rămase tăcut. În cele din urmă, el adăugă:

— Vrei să mi-o dai la telefon, Loretta?

Aceasta făcu întocmai, iar Buck trecu direct la subiect:

— Verna, ai nevoie de o maşină nouă.

— O, nu! Cameron, ce s-a întâmplat?

— Am avut o pană, Verna, dar nu va fi posibil să o reparăm în următoarele câteva zile şi nu cred că merită să te îngrijorezi pentru soarta maşinii tale.

— Mulţumesc frumos!

— Ce-ai zice dacă ţi-aş lua o maşină mai bună?

— Nu aş zice nu, murmură ea.

— Îţi promit că o voi face. Acum, Verna, voi abandona vechea ta maşina. Ai nevoie de ceva din ea?

— Nu mă pot gândi la nimic. În torpedo am o perie care îmi place foarte mult.

— Verna!

— Pare a fi o rugăminte destul de lipsită de importanţă, având în vedere situaţia de faţă.

— Nu ai niciun fel de documente, lucruri personale, bani pe care să îi fi ascuns în maşină, niciun lucru de genul acesta?

— Nu. Fă ceea ce trebuie să faci. Ar fi bine să nu am necazuri din acesta cauză.

— Le voi comunica autorităţilor că pot ridica această maşină atunci când vor ajunge la ea şi că pot păstra ceea ce le vor da cei de la fier vechi drept taxă pentru remorcare.

— Cameron, şopti Verna, femeia aceasta este destul de ciudată.

— Acum nu am timp de astfel de discuţii, Verna. Dă-i o şansă! E drăguţă şi îţi *oferă* un adăpost.

— Nu, nu mă înţelegi. Nu am spus că nu este o persoană drăguţă, ci mă refeream la faptul că are nişte idei cu adevărat ciudate.

În timp ce Buck escalada o baricadă pentru a putea vedea Michigan Avenue, îşi împlini promisiunea pe care i-o făcuse Lorettei de a se ruga pentru Verna. El nu ştia exact pentru ce anume să se roage. „Ori devine credincioasă, ori sunt un om mort”, îşi spuse el.

În timp ce se apropia de clădirile distruse de bombardament de pe Michigan Avenue şi care continuau pe întregul Magnificent Mile, Buck nu se putea gândi decât la experienţa pe care o trăise în Israel atunci când Rusia atacase. El îşi aminti zgomotul asurzitor al bombelor şi căldura ucigătoare a flăcărilor, însă în acel moment Pământul Sfânt scăpase ca printr-o minune. Aici nu se întâmplase nicio minune. Buck formă din nou ultimul număr apelat, uitând că acesta fusese cel al Lorettei, şi nu cel al telefonului din Range Rover.

Atunci când nu auzi începutul mesajului cu care deja se obişnuise, Buck aşteptă cu sufletul la gură ca Chloe să ridice receptorul. Loretta îi răspunse, iar Buck nu ştiu cum să reacţioneze în primul moment.

— Alo? Mă aude cineva?

— Îmi cer scuze, Loretta, spuse el. Am format numărul tău din greşeală.

— Mă bucur că ai sunat, Buck. Verna tocmai dorea să stea de vorbă cu tine.

— Despre ce anume?

— O voi lăsa pe ea să îţi spună.

— Cameron, am sunat la birou. Acolo se mai află câteva persoane care monitorizează evenimentele şi care au promis că vor închide biroul atunci când îşi vor termina activitatea. Pe scurt, ai primit câteva mesaje.

— De la Chloe?

— Nu, îmi pare rău. Unul era din partea doctorului Rosenzweig, din Israel. Altul era din partea unui individ care s-a recomandat drept socrul tău. În cele din urmă, te-a căutat o oarecare doamnă White, care ţi-a transmis că va trebui să o iei de la Aeroportul Mitchell, din Milwaukee, la miezul nopţii.

„Doamna White? îşi spuse Buck. Ingenios din partea Amandei să nu arate cât de apropiată a devenit familia noastră.”

— Mulţumesc, Verna. Am înţeles.

— Cameron, cum ai de gând să ajungi în Milwaukee, dacă nu ai maşină?

— Am câteva ore la dispoziţie pentru a găsi o soluţie. În momentul de faţă mi se pare că mai e o veşnicie până atunci.

— Loretta s-a oferit să îmi pună la dispoziţie maşina ei, în cazul în care voi fi dispusă să conduc, îl informă Verna.

— Sper că nu va fi nevoie, spuse Buck. Dar apreciez efortul.

Te voi anunţa dacă va fi cazul.

Buck nu se simţea ca un jurnalist aflat în faţa unui dezastru. El ar fi trebuit să culeagă toate informaţiile, să le prelucreze, să le pună întrebări celor care deţineau controlul. Însă nimeni nu deţinea controlul. Toată lumea muncea. Iar lui Buck nu îi păsa că ar fi putut transpune totul într-un articol. Revista la care lucra, precum şi celelalte trusturi mass-media, era controlată, dacă nu chiar deţinută, de Nicolae Carpathia. Oricât de mult ar fi încercat să expună lucrurile în mod obiectiv, totul părea denaturat de maestrul în arta disimulării. Partea cea mai proastă era că Nicolae se pricepea la acest lucru. Bineînţeles, era normal să fie aşa. Aceasta era natura sa. Lui Buck îi displăcea ideea că el însuşi era folosit pentru a răspândi ideile mincinoase pe care lumea le aştepta cu sufletul la gură.

Totuşi, acolo, în acel moment, pe Buck nu îl interesa nimic altceva decât soarta lui Chloe. Gândul că ar putea s-o piardă îl copleşi. Buck ştia că avea să o revadă la sfârşitul perioadei Pătimirilor, însă ar mai fi avut, oare, puterea să trăiască fără ea? Chloe devenise centrul universului lui, în jurul căruia gravitau toate celelalte. În scurta perioadă cât fuseseră împreună, Chloe se dovedise a-i depăşi toate aşteptările pe care le-ar fi putut avea de la o soţie. Era adevărat că ei doi erau uniţi de un ideal comun, care îi făcea să treacă peste amănunte insignifiante şi meschine care păreau să îngreuneze viaţa altor cupluri. Buck simţise că ea nu avea să devină vreodată maliţioasă sau cicălitoare. Era altruistă şi iubitoare, avea încredere în el şi îl sprijinea în orice ar fi făcut. Buck nu intenţiona să se oprească până când nu ar fi găsit-o şi nu avea să creadă că era moartă până când nu ar fi ştiut acest lucru cu certitudine.

Buck formă numărul telefonului din Range Rover. Oare de câte ori încercase să o sune până acum? Ştia exact ce avea să urmeze. Când sună ocupat, lui Buck începură să îi tremure genunchii. Oare formase corect numărul? Trebui să închidă şi să formeze din nou ca să evite să mai sune acasă la Loretta. Buck se opri în mijlocul drumului, înconjurat de haos, şi, cu degete tremurătoare, formă numărul, tastând cu atenţie fiecare cifră în parte, apoi duse mobilul în dreptul urechii. „Abonatul pe care aţi încercat să îl contactaţi...” Buck înjură şi strânse telefonul Vernei atât de tare, încât crezu că avea să îl rupă. Făcu un pas şi ridică braţul ca şi cum ar fi vrut să zdrobească aparatul de

zidul unei clădiri, dar se opri la timp şi nu dădu drumul telefonului, dându-şi seama că ar fi fost cel mai stupid lucru pe care l-ar fi putut face vreodată. De îndată ce auzi din nou mesajul acela blestemat scoase o înjurătură şi dădu din cap. „Aşadar, vechile obiceiuri nu au dispărut cu desăvârșire.”

Buck era supărat pe sine. Cum putuse să formeze un număr greşit în asemenea condiţii?

Deşi ştia că avea să audă din nou mesajul, care avea să îl enerveze mai rău ca până atunci, Buck nu se putea abţine să nu formeze numărul la nesfârşit. Acum suna ocupat! Oare se conectase greşit? Să fi fost o glumă proastă a sorţii? Sau cineva, undeva, încerca să folosească telefonul acela?

Nu putea şti cu certitudine dacă era Chloe. Putea fi oricine altcineva. Putea fi un membru al echipelor de intervenţie. Putea fi o persoană care găsise Range Roverul avariat.

Nu, nu avea de gând să creadă aşa ceva. Chloe era în viaţă. Chloe încerca să îl sune. Dar unde să-l caute? La biserică nu era nimeni. Din câte ştia, nu se mai afla nimeni la biroul *Global Community Weekly.* Oare Chloe ştia numărul de telefon al Lorettei? Era uşor de aflat. Dilema lui era dacă ar trebui să sune în locurile în care Chloe ar fi putut telefona sau să formeze în continuare numărul telefonului din maşină, în speranţa că avea să îi răspundă între apeluri.

Însoţitoarea principală de zbor bătu la uşa carlingii şi o deschise, în timp ce Rayford înainta încet pe pistă.

— Domnule comandant, spuse ea, după ce acesta şi-a ridicat casca de pe urechea dreaptă, încă nu s-au aşezat toţi pasagerii şi nu şi-au pus centurile de siguranţă.

— Ei, bine, nu am de gând să opresc, îi răspunse el. Nu te poţi descurca?

— Domnule, pasagerul recalcitrant este însuşi domnul Carpathia.

— Nu am nicio autoritate asupra lui, spuse Rayford. Nici tu, de altfel.

— Regulile Administraţiei Aviaţiei Statelor Federale cer ca…

— Dacă nu ai observat, tot ce este federal nu mai are nicio însemnătate. Totul stă sub semnul globalizării. Iar Carpathia se află deasupra globalizării. Dacă nu vrea să ia loc, poate sta în picioare. Eu am făcut anunţul, iar tu instructajul, nu-i aşa?

— Aşa este.
— Atunci du-te şi pune-ţi centura de siguranţă şi nu te mai îngrijora în legătură cu soarta Potentatului.
— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule comandant. Însă dacă acest avion este la fel de puternic precum un 757, nu mi-aş dori să fiu în picioare când veţi accelera…
Rayford îşi puse căştile pe urechi şi se pregăti să alinieze avionul în poziţia de decolare. În timp ce aştepta instrucțiunile turnului de control, Rayford îşi strecură mâna stângă sub scaun şi apăsă butonul secret. O persoană îl întreba pe Carpathia dacă nu dorea să ia loc. Rayford era conştient de faptul că McCullum îl privea cu curiozitate, de parcă ar fi auzit în căştile lui ceva, iar Rayford nu. Rayford eliberă repede butonul interfonului şi îl auzi pe McCullum spunându-i:
— Am primit permisiunea de a decola, comandante. Putem pleca.
Rayford ar fi putut accelera treptat astfel încât avionul să atingă viteza necesară decolării. Însă o decolare rapidă pica bine din când în când, nu-i aşa? Rayford ambală motoarele, apoi înaintă pe pistă cu o viteză atât de mare şi cu atâta putere, încât el şi McCullum fură împinşi înapoi în scaune.
— Iuhu! strigă McCullum. Dă-i bătaie!
Rayford avea multe lucruri la care să se gândească şi, ţinând cont de faptul că aceasta era doar a doua oară când decola la bordul noului avion, ar fi trebuit să se concentreze la ce avea de făcut în acel moment, însă nu rezistă să nu apese din nou butonul secret şi să afle ce se întâmplase cu Carpathia. Şi-l imagină pe Carpathia rostogolindu-se până în spatele avionului şi îşi dori ca avionul să fi avut o uşă în spate pe care să o fi putut deschide din carlingă.
— Vai de mine! auzi el o voce. Aţi păţit ceva, domnule Carpathia?
Rayford auzi nişte zgomote, ca şi cum ceilalţi ar fi încercat să îşi dea jos centurile de siguranţă pentru a-l ajuta pe Carpathia, însă avionul încă mai rula cu viteză pe pistă, aşadar, rămăseseră ţintuiţi în scaune de forţa centrifugă.
— Sunt bine, insista Carpathia. E numai vina mea. Totul va fi bine.
Rayford apăsă butonul şi se concentră asupra decolării. În sinea sa, el spera ca Nicolae să se fi aplecat peste speteaza unui

scaun în momentul mişcării iniţiale. Această poziţie l-ar fi făcut să se dea peste cap şi aproape să facă un salt în aer. „Probabil a fost unica mea şansă de a face puţină dreptate”, îşi spuse Rayford.

Deşi prezenţa lui Buck nu atrase atenţia nimănui, el continuă să-şi dorească să nu fie observat. Se făcu nevăzut după un colţ şi rămase în umbră, formând în continuare numărul astfel încât să nu treacă nicio secundă între apeluri, în cazul în care Chloe ar fi fost cea care folosea telefonul din maşină. La un moment dat, în răstimpul în care auzi tonul de ocupat, închise şi, înainte să apuce să formeze numărul din nou, telefonul lui sună.

— Alo! Chloe? strigă Buck înainte să accepte apelul.

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât aproape scăpă telefonul. Buck apăsă pe buton şi strigă:

— Chloe?

— Nu, Cameron, sunt Verna. Dar tocmai am aflat de la birou că Chloe a încercat să te sune.

— I-a dat cineva numărul telefonului tău mobil?

— Nu. Nu ştiau că ai telefonul meu.

— Tocmai încercam să o sun, Verna. Sună ocupat.

— Încearcă în continuare, Cameron. Nu a spus unde se află sau în ce stare este, însă cel puţin acum ştii că e în viaţă.

— Slavă Domnului pentru asta!

5

Buck ar fi vrut să sară în sus de bucurie sau să strige, sau să alerge undeva, însă nu ştia unde să se ducă. Vestea că Chloe trăia era cea mai bună veste pe care o primise vreodată, însă acum dorea să facă ceva în această privinţă. Continuă să formeze numărul, însă telefonul suna mereu ocupat.

Deodată, telefonul lui sună din nou.

— Chloe!

— Nu, îmi pare rău, Cameron, tot eu sunt, Verna.

— Verna, te rog! încerc să vorbesc cu Chloe!

— Calmează-te, flăcăule! A sunat din nou la birou. Acum, ascultă-mă! Unde te afli acum şi pe unde ai mai fost?

— Sunt pe Michigan Avenue, în apropiere de Water Tower Place sau, mai degrabă, de ceea ce a mai rămas din el.

— Cum ai ajuns acolo?

— Am venit pe Sheridan, apoi am mers pe Lake Shore Drive.

— Bine, spuse Verna. Chloe a spus cuiva de la birou că se află pe cealaltă parte a lui Lake Shore Drive.

— Pe cealaltă parte?

— Asta e tot ce ştiu, Cameron. Va trebui să te uiţi în afara carosabilului, pe marginea lacului, în orice altă parte care ar putea fi în apropiere de Lake Shore Drive.

Buck deja se îndrepta în acea direcţie, în timp ce vorbea la telefon:

— Nu înţeleg cum ar fi putut ajunge pe marginea lacului, de vreme ce se îndrepta spre sud, pe LSD.

— Nici eu nu pot să îmi dau seama, spuse Verna. Poate spera că va putea ocoli toate zonele aglomerate îndreptându-se în direcţia aceea, a văzut că nu putea şi s-a întors.

— Spune-le celor care vor vorbi cu ea că ar trebui să nu mai folosească telefonul ca să pot lua legătura cu ea. Va trebui să îmi spună cum să ajung la ea, dacă va fi cu putinţă.

Toate îndoielile lui Rayford în legătură cu puterea incredibilă şi diabolică a lui Nicolae Carpathia fură spulberate la scurt timp după ce avionul Condor 216 se ridică de la sol, părăsind Aeroportul Internaţional din San Francisco.

Îl auzi prin interfonul secret pe unul dintre asistenţii lui Carpathia întrebându-l:

— Acum, domnule, ce facem cu oraşul San Francisco?

— Declanşaţi atacul, şopti acesta.

Asistentul, în mod evident, vorbind la telefon, spuse:

— Avem permisiunea.

— Priveşte prin hubloul de pe partea aceea, spuse Carpathia, vădit exaltat. Uită-te!

Rayford fu tentat să întoarcă avionul ca să privească şi el, însă ar fi dorit să uite imaginile pe care le-ar fi putut vedea, mai degrabă decât să îi rămână întipărite în memorie. El şi McCullum se uitară unul la celălalt în timp ce auzeau în căşti ţipetele disperate ale celor aflaţi în turnul de control.

— SOS! SOS! Suntem atacaţi pe cale aeriană!

Loviturile întrerupseră transmisia, însă Rayford ştia că bombele puteau distruge cu uşurinţă turnul de control, ca să nu mai vorbim de restul aeroportului şi de zona din imediata

apropiere.

Rayford nu ştia cât timp avea să mai suporte rolul de pilot personal al diavolului.

Buck era într-o formă fizică destul de bună pentru o persoană de treizeci de ani, însă acum îl dureau încheieturile şi de abia mai putea respira, în timp ce alerga spre Chicago Avenue şi se îndrepta spre est, către lac. Oare cât de departe mersese Chloe spre sud înainte de a întoarce? Fusese cumva nevoită să se întoarcă, altfel cum se putea explica faptul că părăsise şoseaua şi ajunsese pe partea cealaltă?

În cele din urmă, când ajunse la şosea, Buck văzu că era goală. Ştia că drumul fusese închis în dreptul intersecţiei spre Michigan Avenue, în nord. De asemenea, şoseaua fusese blocată şi în sud. De-abia trăgându-şi răsuflarea, Buck sări peste gardul de protecţie, alergă până în mijlocul porţiunii dintre benzi, auzind luminile semaforului schimbându-se, apoi ieşi pe cealaltă parte a şoselei. Se îndreptă spre sud, conştient de faptul că Chloe era în viaţă, dar neştiind unde anume să o găsească. Acum, presupunând că ea nu fusese grav rănită, se punea problema dacă însemnările personale ale lui Bruce – sau, mai rău, computerul acestuia – nu căzuseră în mâinile unei persoane rău intenţionate. În mod sigur, unele fragmente se refereau explicit la faptul că Nicolae Carpathia era Antihristul.

Buck nu ştia cum de mai putea merge, însă continua să alerge, formând în continuare numărul telefonului din maşină şi ţinându-şi mobilul în dreptul urechii în timp ce se mişca. Când nu mai putu înainta, Buck se prăbuşi pe nisip şi se sprijini de gardul de protecţie, trăgându-şi răsuflarea. În cele din urmă, Chloe răspunse.

Deoarece nu se gândise la ce anume să îi spună, Buck o întrebă numai lucrurile esenţiale:

— Ai păţit ceva? Eşti rănită? Unde te afli?

Nu îi spusese că o iubea sau că fusese speriat de moarte în legătură cu soarta ei sau că era bucuros că se afla în viaţă. Buck presupuse că ea nu se aştepta să audă toate astea, cel puţin nu în acel moment.

Chloe avea o voce slăbită:

— Buck, spuse ea, unde eşti?

— Pe Lake Shore Drive, la sud de Chicago Avenue.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! îi răspunse ea. Cred că mai ai de

mers încă o milă.

— Eşti rănită?

— Mi-e teamă că da, Buck, spuse ea. Nu ştiu cât timp am fost inconştientă. Nici măcar nu ştiu cum am ajuns aici.

— Unde anume?

Buck se ridicase şi începuse să meargă repede. Nu mai putea alerga, deşi îi era teamă că Chloe ar fi putut sângera sau s-ar fi aflat în stare de şoc.

— Mă aflu în cel mai ciudat loc cu putinţă, spuse ea, iar Buck simţi că o pierde.

Ştia că ea mai era încă în maşină, deoarece telefonul nu putea fi demontat.

— S-a umflat *air bag*-ul, adăugă ea.

— Maşina este în stare de funcţionare?

— Nu ştiu, Buck.

— Chloe, va trebui să îmi spui după ce anume să mă uit. Eşti în afara carosabilului? Ai reuşit să scapi de poliţistul acela?

— Buck, se pare că Range Roverul e blocat între un copac şi un parapet din beton.

— Ce?

— Mergeam cu o viteză de o sută de kilometri pe oră, spuse ea, şi mi s-a părut că văd o rampă de ieşire. Am virat spre aceasta şi în acel moment a explodat o bombă.

— O bombă?

— Da, Buck, cu siguranţă ai aflat că a explodat o bombă în Chicago.

„O bombă? îşi spuse Buck. Poate că e mai bine că a fost inconştientă în timpul exploziilor celorlalte bombe."

— În orice caz, am văzut o maşină de poliţie trecând pe lângă mine. Poate că nu mă căutau pe mine. Traficul de pe Lake Shore Drive s-a oprit atunci când au văzut şi au auzit explozia, iar poliţistul s-a ciocnit de o altă maşină. Sper că nu a păţit nimic. Sper că nu va muri. Mă voi simţi vinovată.

— Aşadar, ce ţi s-a întâmplat, Chloe?

— Ei, bine, cred că rampa aceea de ieşire nu era cu adevărat o ieşire de pe şosea. Nu am mai apucat să frânez, însă am luat piciorul de pe acceleraţie. Range Roverul s-a aflat în aer timp de câteva secunde. Cred că am zburat câţiva metri. În apropiere de locul în care sunt se află o pantă, iar maşina a aterizat pe vârfurile unor copaci şi s-a întors pe o parte. Nu îmi amintesc

decât că m-am trezit şi că eram singură aici.

— Unde?

Buck era exasperat, însă nu putea să o învinovăţească pe Chloe că nu putea fi mai explicită.

— Nu m-a văzut nimeni, Buck, îi răspunse ea cu o voce pierdută. Cred că mi s-au stins farurile. Sunt blocată pe scaunul şoferului, prinsă cu centura de siguranţă. Pot să ajung la oglinda retrovizoare, însă nu am putut vedea decât că traficul a continuat o vreme până când a devenit inexistent. Nu am văzut lumini de avertizare, nimic altceva.

— Nu se află nimeni în preajma ta?

— Nu văd pe nimeni. A trebuit să opresc motorul, iar apoi să îl pornesc din nou ca să pot folosi telefonul. Tocmai mă rugam să vii să mă salvezi, Buck!

Vocea lui Chloe deveni din ce în ce mai slabă, de parcă era pe punctul de a adormi.

— Chloe, te rog să rămâi la telefon. Nu vorbi, ţine telefonul deschis, astfel încât să fiu sigur că nu trec pe lângă tine.

Singurele lumini pe care Buck le putea zări erau cele de avertizare, aflate undeva, în depărtare, spre centrul oraşului, câteva focuri care ardeau ici şi colo, precum şi luminiţele plăpânde ale ambarcaţiilor de pe lac. Lake Shore Drive fusese cuprinsă de întuneric. Iluminatul stradal nu funcţiona la nord de locul în care se afla semaforul. Buck ajunse în dreptul unei curbe şi scrută întunericul. În lumina slabă a lunii, lui Buck i se păru că zăreşte o porţiune distrusă din gardul de protecţie, câţiva copaci şi un parapet din beton la fel ca aceia care formau pasaje de trecere spre plajă. El înaintă cu precauţie şi se opri pentru a cerceta locul care se afla la aproximativ două sute de metri faţă de el.

— Chloe? spuse el în receptor.

Nu primi niciun răspuns.

— Chloe? Eşti acolo?

Auzi un oftat:

— Sunt aici, Buck. Însă nu mă simt prea bine.

— Poţi să aprinzi farurile?

— Voi încerca.

— Te rog! Ai grijă să nu te loveşti!

— Voi încerca să mă ridic ţinându-mă de volan.

Buck o auzi gemând de durere. Deodată, în depărtare, Buck

văzu fascicolul difuz, în plan vertical, care lumina nisipul.
— Te văd, Chloe! Rezistă!

Rayford presupuse că McCullum avea impresia că doarme. Se întinsese pe scaunul pilotului, cu bărbia în piept, respirând regulat, însă căştile încă mai funcţionau, iar butonul secret fusese acţionat. Carpathia vorbea acum cu voce joasă, crezând că secretele sale nu aveau să fie auzite de niciunul dintre membrii echipajului.
— Eram atât de optimist şi aveam atâtea idei, spuse Potentatul, încât nu puteam sta locului. Sper că nu am nicio vânătaie care să dovedească toate acestea.
Lacheii lui Carpathia izbucniră în râs.
„Nimic nu este mai amuzant decât o glumă de-a şefului”, îşi spuse Rayford.
— Avem atât de multe de discutat, atât de multe de făcut, continuă Carpathia. Atunci când compatrioţii noştri ni se vor alătura la Baghdad, vom trece la fapte.
Distrugerea aeroportului din San Francisco şi a întregii zone a golfului deja ajunseseră subiecte de ştiri. Rayford putea citi frică în ochii lui McCullum. Poate că acesta s-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi ştiut că şeful său suprem, Nicolae Carpathia, îşi adjudecase rolul de a controla totul în următorii câţiva ani.
Deodată, Rayford auzi vocea inconfundabilă a lui Leon Fortunato.
— Domnule Carpathia, şopti acesta, va trebui să îi înlocuim pe Hernandez, Halliday şi pe logodnica dumneavoastră, nu-i aşa?
Rayford se ridică. Oare era putinţă? Deja îi eliminaseră pe cei trei? De ce tocmai pe Hattie Durham? El se simţea responsabil pentru că fosta lui însoţitoare de zbor era acum nu numai angajata lui Carpathia, ci şi iubita acestuia şi viitoarea mamă a copilului lui. Aşadar, Carpathia nu intenţiona să se căsătorească cu ea? Nu dorea să aibă un copil? Hattie îşi jucase rolul atât de bine în faţa lui Rayford şi a Amandei atunci când le dăduse marea veste!
Carpathia chicoti:
— Vă rog să nu o includeţi pe domnişoara Durham în categoria răposaţilor noştri amici. De Hernandez ne puteam dispensa. Halliday a reprezentat o necesitate temporară. Haideţi să îl înlocuim pe Hernandez şi să nu ne facem griji în privinţa

înlocuirii lui Halliday. Acesta a servit unui scop. Unicul motiv pentru care v-am cerut să o înlocuiţi pe Hattie este faptul că a fost copleşită de atribuţii. Ştiam că pregătirea ei era destul de precară atunci când am adus-o în echipă. Aveam nevoie de o asistentă personală şi, bineînţeles, am vrut-o pe ea. Însă voi folosi sarcina ei drept pretext pentru a o îndepărta.

— Vreţi să mă ocup eu de asta? îi propuse Fortunato.

— O voi anunţa eu însumi, dacă la asta te referi, spuse Carpathia. Aş dori să te ocupi de alcătuirea unei alte echipe de asistenţi.

Rayford de-abia se putea stăpâni, dar nu dorea ca McCullum să bănuiască ceva. Nimeni nu trebuia să afle că el putea asculta aceste discuţii, însă acum auzea lucruri pe care nu şi-ar fi dorit să le audă vreodată. Poate că exista un avantaj în a cunoaşte toate aceste amănunte şi poate că informaţiile ar fi putut fi de folos Armatei Pătimirilor. Însă viaţa devenise atât de meschină, încât timp de câteva ore pierduse o nouă cunoştinţă, pe Hernandez, şi un vechi prieten şi mentor, pe Earl Halliday. Rayford îi promisese lui Earl că avea să ţină legătura cu soţia acestuia în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva. Situaţia aceasta nu îl încânta.

Rayford închise interfonul, apoi apăsă pe butonul care îi permitea secundului său să îl audă în căşti.

— Cred că mă voi duce să mă odihnesc în cabina mea, îl anunţă el.

McCullum dădu din cap, iar Rayford ieşi din carlingă şi intră în cabina lui mult mai luxoasă decât cea din *Global Community One.* Îşi scoase pantofii şi se întinse pe spate. Se gândi la Earl, apoi la Amanda, la Chloe şi la Buck şi începu să se îngrijoreze. Totul începuse cu pierderea lui Bruce. Rayford se întoarse pe o parte, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Oare câţi apropiaţi avea să piardă numai în acea zi?

Range Roverul se afla între trunchiul şi ramurile de jos ale unui copac impunător şi parapetul din beton.

— Stinge farurile, scumpa mea! strigă Buck. Ar fi bine să nu atragem atenţia în momentul de faţă.

Roţile maşinii aproape că se sprijineau de zid, iar Buck era uimit de faptul că arborele putea susţine o greutate atât de mare. Buck trebui să se caţăre în copac pentru a privi pe

geamul din dreptul şoferului.

— Poţi să ajungi la contact? întrebă el.

— Da, a trebuit să opresc motorul pentru că roţile se învârteau pe zid.

— Întoarce cheia în contact pe jumătate şi deschide geamul ca să te pot ajuta.

Chloe stătea atârnată de centura de siguranţă:

— Nu sunt convinsă că pot deschide geamul din poziţia în care mă aflu.

— Poţi să îţi desfaci centura de siguranţă fără să te răneşti?

— Voi încerca, Buck, însă mă doare peste tot. Nu ştiu dacă mi-am rupt vreun os sau nu.

— Încearcă să îţi faci curaj cât de cât şi să te eliberezi. Apoi vei putea să te sprijini de geamul din dreptul pasagerului şi să îl deschizi.

Însă Chloe se încurcase în centura de siguranţă şi nu reuşi decât să se răsucească şi să întoarcă pe jumătate cheia în contact. Ea îşi folosi mâna dreaptă ca să ajungă la butonul care deschidea geamul. Când geamul se deschise, Buck se întinse pentru a o ridica cu ambele mâini.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! spuse el.

— Şi eu mi-am făcut griji pentru mine, îi răspunse Chloe. Cred că m-am lovit cel mai tare pe partea stângă. Cred că mi-am rupt glezna, mi-am luxat încheietura şi mă dor genunchiul şi umărul stâng.

— Mi se pare firesc, după cum stau lucrurile, spuse Buck. Te doare dacă te ţin în aşa fel încât să te poţi sprijini cu piciorul teafăr de geamul din dreapta?

Buck se lungi pe caroseria Range Roverului răsturnat şi se întinse ca să îşi strecoare antebraţul sub braţul drept al lui Chloe şi să o apuce de talie cu cealaltă mână. El o ridică în timp ce Chloe îşi desfăcu centura de siguranţă. Era atât de uşoară însă, neavând un punct de sprijin şi neputând să se ţină de nimic, de-abia reuşi să nu o scape. Chloe îşi scoase picioarele de sub bord şi se lăsă pe ele cu precauţie, apoi şi le propti de portiera din dreptul pasagerului, iar capul i se afla lângă volan.

— Sângerezi?

— Nu cred.

— Sper că nu ai hemoragie internă.

— Buck, sunt convinsă că aş fi murit de mult dacă aş fi avut

hemoragie internă.
— Aşadar, nu o să te rănesc şi mai tare dacă o să încerc să te scot de acolo?
— Vreau neapărat să ies de aici, Buck. Nu poţi să deschizi portiera şi să mă ajuţi să mă caţăr?
— Mai întâi trebuie să îţi pun o întrebare. Aşa o să se desfăşoare viaţa noastră de cuplu de acum încolo? Eu îţi voi cumpăra maşini scumpe, iar tu le vei distruge în prima zi la volan?
— În mod normal, mi s-ar părea amuzant…
— Îmi cer scuze.
Buck o sfătui pe Chloe să-şi folosească piciorul zdravăn pe post de pivot şi să împingă cu mâna dreaptă în timp ce el deschidea portiera. Partea inferioară a acesteia zgârie zidul de beton, iar Buck se miră de faptul că vehiculul nu suferise nicio altă pagubă, cel puţin din câte putea vedea în lumina slabă.
— Ar trebui să fie o lanternă în torpedo, spuse el.
Chloe i-o dădu, iar Buck inspectă maşina la lumina acesteia. Cauciucurile încă mai erau bune. Bara de protecţie din faţă fusese uşor îndoită, însă nu părea în stare gravă. Buck stinse lanterna şi o puse în buzunar. Gemând şi văitându-se, Chloe se căţără afară din maşină, ajutată de Buck.
În timp ce amândoi şedeau pe aripa stângă a maşinii, Buck simţi că maşina era pe cale de a-şi pierde echilibrul precar.
— Trebuie să ne dăm jos de aici, spuse el.
— Dă-mi lanterna pentru o secundă, îi răspunse Chloe. Ea o aprinse şi se uită în jur. Ar fi mai uşor dacă am escalada parapetul, sugeră ea.
— Ai dreptate, o aprobă Buck. Te descurci?
— Cred că da, spuse ea. Pot să fac orice dacă îmi propun.
— Mie îmi spui?
Chloe înaintă sărind într-un picior şi reuşi să se agaţe cu mâna sănătoasă de marginea zidului, apoi îl rugă pe Buck să o împingă astfel încât să treacă de cealaltă parte a parapetului. După ce luă piciorul de pe caroseria maşinii, Range Roverul se mişcă suficient de mult ca să se elibereze dintre ramurile îndoite ale copacului. Copacul şi maşina se zgâlţâiră şi începură să se mişte.
— Buck! Fugi de acolo! O să fii strivit!
Buck era întins pe aripa care până atunci stătuse cu faţa în

sus. Acum, aceasta se apropia de parapet, iar cauciucurile începură să scrâşnească şi să lase urme adânci în zidul de beton. Cu cât Buck se mişca mai mult, cu atât maşina se apropia mai repede de perete, iar el îşi dădu seama că trebuie să se îndepărteze de zid dacă dorea să rămână în viaţă. Buck se agăţă de portbagajul de pe capota Range Roverului şi se urcă pe aceasta. Ramurile care fuseseră prinse sub automobil scăpară şi îl loviră peste cap, zgâriindu-l în dreptul urechii. Maşina începuse să o ia la vale, ceea ce era bine pentru Buck – cu condiţia să nu cadă şi el. Întâi se mişcă maşina, apoi copacul, apoi amândouă deodată. Buck presupuse că Range Roverul, odată eliberat de sub ramuri, urma să cadă în gol aproape un metru. Singura sa speranţă era ca maşina să aterizeze pe o suprafaţă dreaptă, însă nu se întâmplă aşa.

Vehiculul masiv, cu pneurile din stânga lipite de zid, fu împins spre dreapta de câteva ramuri bine arcuite şi începu să alunece în acea direcţie. Buck îşi acoperi faţa cu mâinile pentru a se proteja de crengile care ieşeau de sub maşină. Acestea aproape că îl catapultară în parapet. De îndată ce Range Roverul se eliberă de sub presiunea ramurilor, alunecă din copac şi ateriză pe cauciucurile de pe partea dreaptă, cât pe ce să se răstoarne. Dacă automobilul ar fi căzut în direcţia aceea, Buck ar fi fost strivit de copac. Însă, de îndată ce atinse solul, maşina se zgudui şi se clătină, căzând pe cauciucurile de pe partea stângă. Impactul a fost suficient de puternic încât partea stângă a vehiculului să se izbească de zidul de beton şi, în cele din urmă, totul luă sfârşit. Acum Range Roverul era la o distanţă foarte mică de parapet, însă suprafaţa pe care se afla nu era plană. Ramurile distruse în timpul căzăturii atârnau deasupra maşinii. Buck folosi lanterna pentru a cerceta vehiculul afectat. Cu excepţia barei de protecţie îndoite şi a zgârieturilor de pe ambele părţi, unele provocate de frecuşul cu peretele, iar altele de ramurile copacului, Range Roverul arăta destul de bine având în vedere evenimentele prin care trecuse.

Buck nu ştia cum să dezumfle perna de aer, aşadar, decise să o taie şi să se ocupe mai târziu de ea, în cazul în care ar fi reuşit să facă maşina să funcţioneze. Îl durea toată partea stângă şi era sigur că îşi fisurase o coastă atunci când Roverul căzuse la pământ. Se dădu jos de pe capotă cu atenţie, iar acum se afla sub copacul ale cărui ramuri îl împiedicau să o vadă pe Chloe.

— Buck? Ai păţit ceva?

— Rămâi acolo unde eşti, Chloe! Voi încerca să fac ceva.

Buck se urcă pe uşa de lângă scaunul pasagerului, îşi puse centura de îndată ce ajunse la volan şi porni motorul. Huruitul motorului nu indica nicio defecţiune. Apoi cercetă cu atenţie cadranul fiecărui indicator ca să se asigure că totul era în regulă. Când încercă să înainteze, îşi dădu seama că se afla într-un şanţ, aşa că trecu repede pe control manual şi acţionă tracţiunea integrală, ambală motorul, apoi ridică ambreiajul. În câteva secunde scăpă de crengile copacului şi ajunse pe nisip. Maşina viră brusc la dreapta, apoi se îndreptă spre gardul de protecţie care separa plaja de Lake Shore Drive. Buck merse aproape un sfert de milă până când găsi o spărtură prin care să se strecoare şi să întoarcă. El se îndreptă spre pasarela unde Chloe îl aştepta într-un picior şi ţinându-şi încheietura stângă cu cealaltă mână. Lui Buck i se păru că arăta mai bine ca niciodată.

Opri în dreptul ei şi alergă să o ajute să urce în maşină. Îi legă centura de siguranţă şi începu să vorbească la telefon înainte de a reveni la volan.

— Loretta? Chloe e bine. E rănită uşor şi aş vrea să o consulte cineva cât se poate de repede. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea să găseşti un doctor din parohie care să nu fi fost chemat de urgenţă la serviciu.

Buck încerca să conducă atent, astfel încât să nu îi provoace lui Chloe dureri şi mai mari. În orice caz, ştia care era cel mai scurt drum spre casă. Atunci când ajunse în faţa imensei baricade de pe Michigan Avenue, pe LSD, el viră la stânga şi trecu peste bariera pe care o depăşise mai devreme pe jos. Văzu maşina Vernei şi ignoră semnele de avertisment ale poliţiştilor cu care stătuse de vorbă nu cu mult timp în urmă, apoi acceleră pe Lake Shore Drive, ocoli blocajele de pe Sheridan şi, urmând sfaturile lui Chloe, ajunse pe Dempster, iar de acolo în suburbiile din nord-vestul oraşului Chicago.

Loretta şi Verna priveau pe fereastră când Buck parcă în faţa casei. După ce opri motorul, Buck îşi aminti de ceva şi se lovi peste frunte. Sări din maşină şi alergă la portbagaj. Încurcându-se în chei, deschise portbagajul şi găsi paginile lui Bruce răspândite peste tot. Computerul se afla şi el acolo, alături de telefoanele pe care le cumpărase Chloe.

— Chloe, spuse el, iar aceasta se întoarse cu băgare de

seamă. După ce te voi duce înăuntru, cred că ar fi cazul să iau legătura cu Carpathia.

Rayford revenise în carlingă. Pe măsură ce se lăsase noaptea, cabina pasagerilor se cufundase în linişte. Conversaţia degenerase în discuţii lipsite de importanţă. Demnitarii fuseseră bine hrăniţi de către echipajul de la bord, iar Rayford avu senzaţia că acum se pregăteau de culcare.

Rayford tresări în somn şi îşi dădu seama că eliberase butonul secret. El îl apăsă din nou, dar tot nu auzi nimic. Deja auzise mult mai mult decât îşi dorise şi se hotărî că ar fi fost cazul să-şi dezmorţească picioarele.

În timp ce traversa cabina principală ca să se uite la unul dintre televizoarele aflate în spatele avionului, toţi pasagerii îl ignorară, cu excepţia lui Carpathia. Unii dintre ei adormiseră, alţii erau serviţi de către însoţitoarele de zbor, care goleau tăviţele şi căutau pături şi perne.

Carpathia dădu din cap, zâmbi şi îi făcu din mână lui Rayford.

„Cum poate să facă aşa ceva? se întrebă Rayford. Bruce a spus că Antihristul nu va fi posedat de Satana până la jumătatea perioadei Patimilor însă, în mod evident, acest om este întruchiparea răului."

Rayford nu putea să îi dea de înţeles că ştia adevărul, deşi Carpathia îi cunoştea convingerile religioase. Rayford de-abia îi răspunse la salut şi îşi continuă drumul. Televiziunile difuzau reportaje din toate colţurile lumii. Cuvintele Sfintei Scripturi deveniseră realitate. Acesta era Calul Roşu al Apocalipsei. Aveau să urmeze foametea şi molimele ce ar fi distrus un sfert din populaţia planetei care mai rămăsese după Înălţarea la Cer. Telefonul mobil vibră în buzunarul lui. Puţini dintre cei care nu se aflau la bordul avionului îi ştiau numărul de telefon. „Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru tehnica avansată", îşi spuse el în gând. Rayford nu dorea să fie auzit de nimeni. Se strecură în spatele avionului şi se opri în faţa unui hublou. Noaptea era la fel de neagră ca sufletul lui Carpathia.

— Rayford Steele la telefon, spuse el.

— Tată?

— Chloe! Slavă Domnului! Chloe, ai păţit ceva?

— Am avut un mic accident de circulaţie, tată. Voiam doar să îţi spun că mi-ai salvat viaţa încă o dată.

— Ce vrei să spui?

— Am primit mesajul pe care l-ai lăsat la hotel, explică ea. Dacă m-aş fi întors în cameră, probabil că acum nu aş mai fi stat de vorbă cu tine.

— Ce s-a întâmplat cu Buck?

— E bine. A tot amânat să discute cu ştii-tu-cine, iar acum încearcă să îl sune.

— Atunci, permite-mi să mă retrag, spuse Rayford. Te voi suna eu.

Rayford se îndreptă spre carlingă, încercând să nu se arate grăbit. În timp ce trecea prin dreptul lui Fortunato, Leon tocmai îi întindea un telefon lui Carpathia.

— E Williams de la Chicago, spuse el. Era şi timpul!

Carpathia făcu o grimasă parcă ar fi vrut să spună că Leon îşi depăşea atribuţiile. Când Rayford ajunse în dreptul carlingii, acesta îl auzi pe Carpathia exclamând:

— Cameron, prietene! Mi-am făcut griji pentru tine.

Rayford se aşeză repede pe scaun şi îşi puse căştile pe urechi. McCullum se uită la el întrebător, însă Rayford îl ignoră şi apăsă butonul secret.

— Sunt curios cum a ieşit articolul, spunea Carpathia. Ce se întâmplă acolo, la Chicago? Da, da, distrugeri în masă, înţeleg, da. Da, e o adevărată tragedie…

„Mi se face rău!” îşi spuse Rayford.

— Cameron, continuă Carpathia, crezi că ai putea ajunge la Noul Babilon în următoarele zile? Da, înţeleg… Israel? Da, îţi înţeleg motivele. Aşa-zisul Pământ Sfânt a fost ocolit din nou, nu-i aşa? Aş dori un reportaj despre întâlnirile la nivel înalt de la Baghdad şi de la Noul Babilon. Mi-ar plăcea să îl scrii tu, însă se poate ocupa de asta şi Steve Plank, vechiul tău prieten. Tu şi cu el veţi putea lucra, astfel încât să vă asiguraţi că reportajul va fi preluat de toate publicaţiile noastre…

Rayford ar fi dorit să stea de vorbă cu Buck. Admira curajul şi priceperea cu care ginerele său reuşea să îşi facă programul şi chiar să refuze cu delicateţe sugestiile lui Carpathia. Rayford se întreba cât timp avea să mai suporte Carpathia genul acesta de comportament. Deocamdată se părea că Nicolae îl respecta suficient de mult pe Buck şi că încă nu îşi dăduse seama de adevăratele simpatii ale acestuia.

— Ei, bine, spuse Carpathia, bineînţeles că sufăr. Atunci vom

ţine legătura şi sper că o să aud veşti de la tine, din Israel.

6

Buck şedea la masa din bucătărie. Avea ochii roşii şi îl dureau urechea şi toracele. Numai el şi Loretta erau treji. Ea se pregătea să plece la biserică, după ce fusese asigurată că nu trebuia să se ocupe de înmormântarea lui Bruce sau de pregătirea slujbei, acestea făcând parte din programul dimineţii de duminică. Verna Zee dormea într-un dormitor mic, amenajat la demisol.

— Mă simt atât de bine înconjurată de atâţia oameni! spuse Loretta. Puteţi rămâne cât aveţi nevoie sau cât doriţi.

— Vă suntem recunoscători, îi răspunse Buck. S-ar putea ca Amanda să doarmă până la prânz, însă se va ocupa de toate aranjamentele legate de serviciile funerare. Chloe nu a dormit prea bine din cauza ghipsului din jurul gleznei. Totuşi, acum a reuşit să aţipească şi cred că va dormi mult timp.

Buck folosise masa din sufragerie ca să pună în ordine hârtiile lui Bruce care fuseseră împrăştiate peste tot în spatele Range Roverului. Îl aştepta o muncă enormă, deoarece trebuia să citească documentele şi să le sorteze pe cele care ar fi urmat să fie multiplicate şi distribuite. Buck dăduse la o parte teancurile de foi şi scosese cele cinci telefoane mobile pe care le cumpărase Chloe. Din fericire, acestea fuseseră bine ambalate şi nu fuseseră afectate de accident.

Buck îi spusese să nu se zgârcească, iar Chloe, cu siguranţă, nu o făcuse. El nici măcar nu voia să afle cât costaseră, însă cele cinci telefoane aveau toate dotările posibile, printre care şi capacitatea de a putea fi folosit oriunde s-ar fi aflat în lume, capacitate care se datora unui cip încorporat ce funcţiona pe post de satelit.

După ce Loretta plecă la biserică, Buck căută bateriile, apoi învăţă comenzile de bază din manualul cu instrucţiuni şi dădu primul telefon. Pentru prima dată în viaţa lui se bucura că avea obiceiul să păstreze numerele de telefon vechi. El găsi în portmoneul său numărul de care avea nevoie. Ken Ritz, un fost pilot de aviaţie, iar acum proprietarul unei companii care oferea zboruri charter, îl mai ajutase pe Buck şi cu alte ocazii. El era cel care decolase împreună cu Buck de pe un mic aerodrom din

Waukegan, Illinois, şi care îl dusese la New York a doua zi după dispariţiile în masă.

— Ştiu că sunteţi ocupat, domnule Ritz, şi că, probabil, vă puteţi lipsi de comanda mea, spuse Buck, însă, de asemenea, ştiţi că dispun de un cont substanţial şi că vă pot plăti mult mai bine decât oricine altcineva.

— Am un singur avion disponibil, spuse Ritz. Se află pe Aeroportul Palwaukee, iar eu sunt la ordinele dumneavoastră. Comisionul meu este de doi dolari pe milă şi de o mie de dolari pe zi atunci când staţionăm. Unde doriţi să ajungeţi?

— În Israel, îi răspunse Buck. Şi trebuie să mă întorc la Chicago sâmbătă noaptea cel mai târziu.

— Oraşul întârzierilor, mormăi Ritz. Ar fi bine dacă am pleca seara, devreme, şi am ateriza acolo a doua zi, dimineaţă. Veniţi la Palwaukee la ora şapte şi am încheiat afacerea.

Rayford adormise, în sfârşit, şi, după spusele lui McCullum, sforăise timp de câteva ore.

La aproximativ o oră de Baghdad, Leon Fortunato îşi făcu apariţia în carlingă şi îngenunche lângă Rayford.

— Nu avem suficienta încredere în măsurile de securitate de la Noul Babilon, spuse el. Nimeni nu se aşteaptă să aterizăm la Baghdad. Vă rog, păstraţi legătura cu turnul de control de la Noul Babilon şi transmiteţi-le că ne îndreptăm spre ei fără nicio escală. După ce îi vom lua pe cei trei ambasadori, este posibil să mai rămânem la sol câteva ore pentru ca forţele noastre de securitate să poată verifica aeroportul de la Noul Babilon.

— Întrunirile dumneavoastră vor fi afectate de această întârziere? întrebă Rayford, încercând să păstreze un ton neutru.

— Nu înţeleg de ce te interesează aceasta. Vom putea sta de vorbă în avion în timpul alimentării cu combustibil. Puteţi menţine aerul condiţionat în funcţiune, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuse Rayford, încercând să reacţioneze cu promptitudine, mai am multe de învăţat în legătură cu acest aparat de zbor. Voi rămâne în carlingă sau mă voi retrage în cabina mea şi nu vă voi încurca.

— Chiar te rog.

Buck îl sună pe Donny Moore, care îl informă că găsise nişte

oferte incredibile pentru componentele individuale şi că el însuşi asambla cele cinci computere portabile.

— Asta vă va ajuta să economisiţi ceva bani, spuse el. După calculele mele, vor costa puţin peste douăzeci de mii de dolari fiecare.

— Şi le pot avea atunci când mă voi întoarce din călătoria mea duminică?

— Vă garantez, domnule.

Buck le dădu câtorva persoane-cheie din redacţia revistei *Global Community Weekly* numărul noului său telefon mobil şi le rugă să nu îl divulge decât în cazul în care l-ar fi căutat Carpathia, Plank sau Rosenzweig. Buck îşi împachetă lucrurile cu atenţie în geanta lui mare de piele şi îşi petrecu restul zilei citind documentele lui Bruce şi încercând să îl găsească pe Rosenzweig. Bătrânul făcuse nenumărate eforturi să îi spună într-un mod mai puţin explicit că ştia că rabinul Ben-Judah era în viaţă şi se afla undeva, în siguranţă. Buck spera că Rosenzweig îi urmase sfatul şi nu apelase la ajutorul lui Carpathia. Acesta nu avea nici cea mai vagă idee unde s-ar fi putut ascunde Tsion Ben-Judah însă, în cazul în care Rosenzweig ştia, Buck dorea să ia legătura cu el înainte să aterizeze împreună cu Ken Ritz pe Aeroportul Ben Gurion.

Buck se întreba cât timp mai avea să treacă până când el şi cei dragi vor fi nevoiţi să se ascundă în adăpostul de sub biserică.

Măsurile de securitate de la Baghdad erau deosebit de aspre. Rayford fusese instruit să nu comunice cu turnul de control, astfel încât niciun aparat de zbor inamic să nu afle de prezenţa lor acolo. Rayford era convins de faptul că replicile în forţă ale trupelor Comunităţii Globale de la Londra şi Cairo, ca să nu mai vorbim de cele din America de Nord, făcuseră ca populaţia din Irak să părăsească ţara. În orice caz, el trebuia să respecte ordinele.

Leon Fortunato luă legătura cu turnurile de control de la Baghdad şi de la Noul Babilon prin telefon. Rayford telefonase şi el înainte pentru a se asigura că el şi McCullum vor beneficia de un spaţiu în interiorul terminalului, unde să îşi dezmorţească picioarele şi să se relaxeze. În ciuda experienţei sale de zbor, uneori chiar şi el începea să sufere de claustrofobie la bordul

avionului.

O echipă de soldaţi înarmaţi până în dinţi înconjurară aeronava în timp ce aceasta se îndrepta încet spre cel mai îndepărtat capăt al terminalului de la Baghdad. Cei şase însoţitori şi însoţitoare de zbor care formau echipajul de la bord fură primii care coborâră. Fortunato aşteptă până când Rayford şi McCullum îşi încheiară verificările de după aterizare, apoi coborî împreună cu ei.

— Comandante Steele, spuse el, cei trei ambasadori vor urca la bord în următoarea oră.

— Când aţi dori să plecăm spre Noul Babilon?

— Este puţin probabil să decolăm în următoarele patru ore.

— Regulamentul internaţional al aviaţiei îmi interzice să zbor în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Fleacuri, îi răspunse Fortunato. Cum te simţi?

— Epuizat.

— Totuşi, eşti unica persoană care are permisiunea să piloteze acest aparat de zbor şi o vei face atunci când ţi se va ordona.

— Aşadar, regulamentul internaţional al aviaţiei nu valorează nimic?

— Comandante Steele, ştii că regulile internaţionale cu privire la orice sunt întruchipate de persoana aflată la bordul avionului. Atunci când va dori să îl duci la Noul Babilon, îl vei duce la Noul Babilon. Ai înţeles?

— Şi dacă refuz?

— Nu fi ridicol!

— Permite-mi să îţi reamintesc, Leon, că de îndată ce voi avea un moment de răgaz, voi dori să mă aflu la bordul avionului ca să mă familiarizez cu comenzile.

— Da, da, ştiu. Pur şi simplu stai departe de noi. Şi aş aprecia dacă mi te-ai adresa cu „domnule Fortunato”.

— Asta înseamnă ceva pentru tine, nu-i aşa, Leon?

— Nu mă scoate din sărite, Steele!

În timp ce păşeau pe terminal, Rayford îi spuse:

— De vreme ce sunt singura persoană autorizată să piloteze acel avion, aş aprecia dacă mi-ai spune „comandante Steele”.

Târziu în acea după-amiază, ora oraşului Chicago, Buck îşi întrerupse fascinanta lectură a manuscriselor lui Bruce Barnes şi

reuşi în cele din urmă să ia legătura cu Chaim Rosenzweig.

— Cameron! în sfârşit, am vorbit cu prietenul nostru comun. Hai să nu îi pomenim numele la telefon. Nu a putut sta de vorbă cu mine mult timp, iar vocea lui era atât de slăbită, încât m-a mişcat. Mesajul lui a fost ciudat, Cameron. Tot ce mi-a spus a fost că vei şti cu cine să vorbeşti pentru a afla unde este.

— *Eu* voi şti?

— Asta a spus, Cameron. Tu vei şti. Nu cumva se referea la Nicolae Carpathia?

— Nu! Nu! Chaim, încă mă rog să nu îl amesteci în această poveste.

— Asta şi fac, Cameron, dar nu e uşor! Cine altcineva ar mai putea interveni pentru viaţa prietenului meu? Mă nelinişteşte faptul că s-ar putea întâmpla ce e mai rău şi că mă voi simţi responsabil pentru toate acestea.

— Vin acolo. Poţi să îmi găseşti o maşină?

— Maşina şi şoferul prietenului nostru sunt disponibile, oare să am încredere în el?

— Crezi că a avut vreun amestec în întreaga întâmplare?

— Mai degrabă sunt de părere că a fost implicat în salvarea lui.

— Atunci probabil că este în pericol, spuse Buck.

— O, sper că nu, adăugă Rosenzweig. Oricum, te voi aştepta personal la aeroport. Vom găsi o modalitate ca tu să ajungi acolo unde trebuie. Vrei să îţi fac rost de o cameră la un hotel?

— Ştii unde stau de obicei, spuse Buck, însă cred că de data asta ar fi cazul să stau în altă parte.

— Foarte bine, Cameron. Ştiu un hotel drăguţ în apropiere de cel la care stai de obicei, iar cei de acolo mă cunosc.

Rayford se întinse şi rămase în picioare, urmărind postul Cable News Network/Global Community Network care transmitea din Atlanta şi era recepţionat pretutindeni în lume. Influenţa lui Carpathia asupra directorilor de programe se simţea în fiecare transmisiune. În timp ce imaginile prezentau scene îngrozitoare din timpul confruntărilor, vărsări de sânge, răniţi şi morţi, fiecare prezentator elogia modul prompt şi decisiv prin care Potentatul alesese să rezolve situaţia de criză şi să îi pedepsească pe rebeli. Proviziile de apă fuseseră contaminate, majoritatea regiunilor se aflau în pană de energie

electrică, iar milioane de oameni rămăseseră pe străzi într-o singură secundă.

Rayford observă că în afara terminalului se desfăşura o activitate intensă. O remorcă încărcată cu echipamente de televiziune, printre care se afla şi o cameră de luat vederi, se îndrepta spre avionul Condor 216. În scurt timp, CNN/GEN anunţă discursul în direct al Potentatului Carpathia, care transmitea dintr-un loc necunoscut. Rayford dădu din cap şi se îndreptă către un birou aflat în colţul încăperii, unde găsi hârtii cu antetul unei companii aeriene din Orientul Mijlociu şi începu să scrie o scrisoare către soţia lui Earl Halliday.

Toate argumentele logice îi spuneau lui Rayford că nu ar fi trebuit să se simtă vinovat. Se părea că Halliday începuse să coopereze cu Carpathia şi cu echipa acestuia la conceperea avionului Condor 216 cu mult înainte ca Rayford să afle despre toate acestea. Totuşi, doamna Halliday nu avea de unde să ştie şi nu ar fi crezut nimic altceva în afară de faptul că, aparent, Rayford îşi trimisese vechiul prieten şi şef la moarte. Dar el nu ştia nici măcar cum fusese omorât Earl. Poate că întregul echipaj aflat la bordul avionului cu destinaţia Glenview pierise. Tot ce ştia era că se întâmplase ceva, iar Earl Halliday încetase din viaţă. În timp ce încerca să afle care ar fi fost cele mai potrivite cuvinte, deşi într-o astfel de situaţie niciodată nu le poţi găsi, Rayford se simţi copleşit de o depresie adâncă. Îi era dor de soţia sa. Îi era dor de fiica sa. Suferea după pierderea pastorului său. Deplângea pierderea prietenilor şi a cunoştinţelor lui fie vechi, fie noi. Cum se ajunsese la asta?

Rayford ştia că nu putea fi responsabil pentru modul în care Nicolae Carpathia alegea să îşi înfrunte inamicii. Judecata teribilă şi întunecată pe care acest om diabolic o împărţea pe pământ nu avea să înceteze o dată cu demisia lui. Sute de piloţi puteau manevra acel aparat de zbor. El însuşi învăţase comenzile într-o jumătate de oră. Nu avea nevoie de această slujbă, nu o dorea şi nici măcar nu o ceruse. Rayford simţea că Dumnezeu îl adusese cumva acolo. Pentru ce anume? Oare interceptarea secretă prin interfon pusă la cale de către Earl Halliday era un dar direct de la Dumnezeu care îi permitea lui Rayford să se protejeze oarecum de despotismul lui Carpathia?

Credea deja că interceptarea convorbirilor îi salvase pe fiica şi ginerele său de la moartea sigură în atentatele de la Chicago,

iar acum, în timp ce urmărea reportajele de pe Coasta de Vest a Americii, Rayford îşi dorea să fi putut acţiona acum ca să îi avertizeze pe locuitorii oraşelor San Francisco şi Los Angeles de pericolul în care se aflau. Rayford ducea o luptă grea şi era dificil să găsească puterea de a continua.

Rayford îşi încheie scurta scrisoare de condoleanţe către doamna Halliday, îşi puse capul pe braţe şi simţi un nod în gât, însă nu fu în stare să verse nicio lacrimă. Ştia că din acel moment avea să plângă în fiecare oră a zilei, în fiecare zi, până la sfârşitul Pătimirilor, atunci când pastorul lui îi promisese că Hristos va reveni pe pământ, în ceea ce el numea „Apariţia Glorioasă”. Cum tânjea după ziua aceea! Oare el şi cei dragi aveau să supravieţuiască atunci sau aveau să devină „martiri ai Pătimirilor”, la fel ca Bruce? în astfel de momente, Rayford îşi dorea o moarte fulgerătoare, lipsită de chinuri, care să îl ducă direct în Rai, aproape de Hristos. Era egoist şi ştia asta. De fapt, Rayford nu îşi dorea cu adevărat să îi părăsească pe cei pe care îi iubea şi care îl iubeau la rândul lor, însă perspectiva a încă cinci ani de suferinţă i se părea aproape de nesuportat.

Acum intră în direct scurta cuvântare a Potentatului Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia. Rayford ştia că se afla la o distanţă de câţiva zeci de metri de acesta, însă îl urmări totuşi la televizor, la fel ca milioane de alţi oameni din toate colţurile lumii.

Venise timpul ca Buck să se îndrepte spre Aeroportul Palwaukee. Verna Zee se întorsese în redacţia *Global Community Weekly* la volanul noii ei maşini pe care Buck îi promisese că i-o va oferi din parcarea plină de vehicule abandonate a Bisericii New Hope. Loretta se afla în biroul parohial şi răspundea la telefoanele celor care se interesau de funeraliile de duminică. Chloe se deplasa cu dificultate cu ajutorul unui baston, neputând utiliza cârjele din cauza încheieturii luxate. Amanda era singura persoană care putea să îl conducă pe Buck la aeroport.

— Vreau să te însoţesc, spuse Chloe.

— Eşti sigură că poţi face asta, draga mea? o întreba Buck.

Vocea lui Chloe deveni tremurătoare:

— Buck, nu îmi face plăcere să spun asta, dar în ziua de azi şi în situaţia în care ne aflăm nu putem şti niciodată dacă ne vom

mai vedea vreodată sau nu.

— Eşti cam sentimentală, nu-i aşa? îi spuse el.

— Buck! exclamă Amanda pe ton de reproş. Nu-i răni sentimentele! Eu a trebuit să îmi iau rămas-bun şi să-mi sărut soţul în faţa Antihristului. Crezi că lucrul ăsta mă face să sper că *îl* voi mai vedea vreodată?

Buck primise pedeapsa pe care o merita:

— Hai să mergem, spuse el.

El alergă la Range Rover şi îşi aruncă geanta în portbagaj, apoi se întoarse repede ca să o ajute pe Chloe să se urce în maşină. Amanda avea să stea pe bancheta din spate şi avea să conducă pe drumul de întoarcere de la aeroport.

Buck era uimit de faptul că televizorul cu care era dotată maşina supravieţuise accidentului. Nu stătea într-o poziţie din care să poată urmări imaginile, însă asculta în timp ce Amanda şi Chloe se uitau la ştiri. Nicolae Carpathia continua pe obişnuitul lui ton umil:

— Fără să greşesc, pot spune, fraţi şi surori ale mele, că ne aşteaptă zile şi mai grele. Procesul de refacere va necesita resurse enorme însă, cu generozitatea celor şapte regiuni globale loiale şi cu sprijinul cetăţenilor din celelalte trei zone care au rămas fidele Comunităţii Globale şi nu s-au alăturat rebelilor, suntem pe cale de a strânge cel mai mare fond de ajutorare din istoria umanităţii. Acesta va fi repartizat naţiunilor nevoiaşe de la sediul Comunităţii Globale din Noul Babilon, sub supravegherea mea directă. În urma haosului care a rezultat din această revoltă sinistră şi nesăbuită, eforturile locale de refacere şi de îngrijire a celor care au rămas fără adăposturi vor fi subminate de către bande de oportunişti şi de prădători. Eforturile de ameliorare a situaţiei sub auspiciile Comunităţii Globale vor fi prompte şi generoase, astfel încât majoritatea membrilor loiali Comunităţii Globale să se bucure din nou de prosperitate. Continuaţi să rezistaţi în faţa celor care nu ne recunosc autoritatea şi a rebelilor! Continuaţi să susţineţi Comunitatea Globală! Amintiţi-vă că, deşi nu eu am ales o astfel de responsabilitate, mi-am asumat-o cu toată seriozitatea şi cu promisiunea de a-mi pune viaţa în slujba fraternităţii între oameni. Apreciez sprijinul dumneavoastră şi vă cer să rămânem uniţi până la sacrificiul suprem şi nădăjduiesc să depăşim acest impas astfel încât să ajungem acolo unde nu am putea răzbi

unul fără ajutorul celuilalt.
Buck dădu din cap:
— Le spune ce vor să audă, nu-i aşa?
Chloe şi Amanda rămaseră tăcute.

Rayford îi spuse lui McCullum, secundul său, să se relaxeze şi să fie pregătit să plece spre Noul Babilon atunci când aveau să fie chemaţi. Rayford presupuse că acest lucru nu se va întâmpla decât peste câteva ore.
— Dar, cel puţin, să fii gata la ordine, îi spuse el.
Atunci când Rayford urcă la bordul avionului cu scopul evident de a se familiariza cu comenzile aparatului, se îndreptă mai întâi spre cabina comandantului, observând că Nicolae şi acoliţii lui îi salutară în treacăt pe cei şapte ambasadori loiali Comunităţii Globale şi că de-abia le adresau vreo vorbă.
Când Rayford îşi părăsi cabina şi se îndreptă spre carlingă, observă că Fortunato îşi ridicase privirea. Acesta îi şoptise ceva lui Carpathia. Nicolae fu de acord cu propunerea acestuia şi toţi se mutară în alt compartiment, aflat undeva, la mijlocul aeronavei.
— Oricum, ne vom simţi mult mai confortabil aici, spuse Carpathia. Avem chiar şi o masă de conferinţe.
Rayford închise uşa carlingii şi o încuie. El scoase foile cu instructajul dinainte şi de după zbor şi le puse în faţa sa, alături de câteva coli albe, astfel încât să salveze aparenţele în cazul în care l-ar fi deranjat cineva. Rayford se aşeză, îşi puse căştile şi apăsă pe butonul interfonului.
Ambasadorul regiunii central-estice tocmai spunea:
— Doctorul Rosenzweig vă transmite cel mai calde salutări, domnule Carpathia. Are o problemă personală urgentă pe care doreşte să v-o aducă la cunoştinţă prin intermediul meu.
— Este vorba de ceva confidenţial? întrebă Carpathia.
— Nu cred, domnule. Se referă la rabinul Tsion Ben-Judah.
— Învăţatul care a stârnit furori cu mesajul său controversat?
— Chiar el, îi răspunse ambasadorul regiunii central-estice. Se pare că soţia şi cei doi copii vitregi ai acestuia au fost asasinaţi de către fanaticii religioşi, iar Ben-Judah însuşi a fost silit să se ascundă undeva.
— Trebuia să anticipeze o astfel de situaţie, veni replica lui Carpathia.

Rayford începu să tremure ca întotdeauna, atunci când vocea lui Carpathia devenea gravă.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, domnule Carpathia, spuse ambasadorul. Nu pot să cred că fanaticii l-au lăsat să le scape printre degete.

— Aşadar, ce vrea Rosenzweig de la mine?

— Vrea să interveniţi în ajutorul lui Ben-Judah.

— Pe lângă cine?

— Presupun că pe lângă fanatici, îi răspunse ambasadorul, izbucnind în râs.

Rayford recunoscu râsul lui Carpathia, iar apoi îi auzi şi pe ceilalţi.

— Bine, domnilor, calmaţi-vă, interveni Carpathia. Poate că ar trebui să dau curs cererii doctorului Rosenzweig şi să iau legătura cu conducătorul fanaticilor. Îl voi asigura că are binecuvântarea mea, precum şi suportul meu moral, şi poate că îi voi pune la dispoziţie tehnologia necesară astfel încât să îşi găsească ţinta şi să o elimine cât mai repede posibil.

— Acum, vorbind serios, domnule Carpathia, ce să îi transmit doctorului Rosenzweig? îl întrebă ambasadorul.

— Amână-l pentru un timp. Pretinde că nu eşti disponibil. Apoi spune-i că nu ai găsit momentul potrivit ca să ridici problema. După un timp, transmite-i că am fost prea ocupat pentru a mă ocupa de chestiune. În cele din urmă, poţi să îi spui că am ales să îmi păstrez neutralitatea faţă de întreaga situaţie.

— Prea bine, domnule.

Însă Carpathia nu rămase neutru, ci, dimpotrivă, începu să fie preocupat de subiect. Rayford auzi scârţâitul scaunului de piele şi îşi imagină că Nicolae se aplecase pentru a le vorbi fără ocolişuri politicienilor de talie internaţională.

— Permiteţi-mi să intru în detalii, domnilor. O persoană ca Ben-Judah este mult mai periculoasă pentru cauza noastră decât un idealist bătrân precum doctorul Rosenzweig, care nu este decât un om de ştiinţă strălucit, însă lipsit de simţ practic atunci când vine vorba de lumea reală. Ben-Judah este mai mult decât un savant remarcabil. El are darul de a tulbura credinţele oamenilor, ceea ce nu ar fi un lucru rău, dacă ar fi adeptul cauzei noastre. Însă el doreşte să-şi îndoctrineze conaţionalii cu ideea că Mesia deja s-ar fi întors pe pământ. Cum poate cineva să insiste ca Biblia să fie interpretată în litera ei şi să privească

profeţiile acesteia într-o astfel de lumină mă depăşeşte, însă zeci de mii de convertiţi şi de bigoţi au răsărit în Israel şi în toate colţurile lumii datorită predicilor pe care acesta le-a ţinut pe Stadionul Teddy Collek şi în alte locuri. Oamenii pot crede absolut orice. Iar atunci când o fac, devin periculoşi. Zilele lui Ben-Judah sunt numărate, iar eu nu mă voi împotrivi îndepărtării acestuia. Acum, să revenim la problemele noastre.

Rayford dădu la o parte primele două pagini şi se pregăti să ia notiţe de îndată ce Carpathia începu să îşi expună planurile.

— Trebuie să acţionăm cu promptitudine, spuse el, acum, când lumea este deosebit de vulnerabilă şi deschisă. Oamenii vor apela la Comunitatea Globală pentru sprijin şi ajutor, iar noi le vom oferi toate acestea. Totuşi, ei ne vor ajuta, de fapt, pe noi. Am beneficiat de fonduri enorme înainte de a începe refacerea Noului Babilon. Vom avea nevoie de mult mai mult ca să punem în aplicare planul de a ridica nivelul de trai din ţările lumii a treia la standardele deja existente. Vă spun, domnilor, noaptea trecută eram atât de surescitat şi aveam atât de multe idei, încât nu am putut sta jos în timpul decolării de la San Francisco. Aproape că am fost catapultat din cabina principală în această cameră atunci când am început să înaintăm pe pistă. Iată la ce mă gândeam: apreciez contribuţia dumneavoastră la instaurarea monedei unice. Suntem aproape de momentul în care vom deveni o societate lipsită de bani în numerar, fapt care vine în ajutorul administraţiei Comunităţii Globale. Înainte de a vă relua atribuţiile în cadrul regiunilor pe care le coordonaţi, aş dori să anunţ iniţierea unei taxe de zece cenţi pentru fiecare transfer electronic. Când plăţile în numerar vor dispărea, toate tranzacţiile financiare vor deveni electronice. Anticipez că aceasta ne va aduce o sumă de peste jumătate de trilion de dolari. De asemenea, voi introduce o taxă de un dolar pentru fiecare baril de petrol extras, precum şi o taxă de zece cenţi pentru fiecare galon de benzină vândut la staţiile de pompare. Ştiaţi că în curând va veni momentul în care va trebui introdusă taxa pe produsul naţional brut al fiecărei regiuni a Comunităţii Globale. Acel moment a venit. Deşi rebelii din Egipt, Marea Britanie şi America de Nord au fost reduşi la tăcere pe calea armelor, li se va percepe o taxă de cincizeci la sută din produsul naţional brut. Restul ţărilor vor plăti o taxă de treizeci la sută. Vă rog, nu vă uitaţi aşa la mine, domnilor! Trebuie să înţelegeţi

că tot ce va ieşi din buzunarele dumneavoastră vă va fi returnat sub forma unor beneficii imense. Noi construim o nouă comunitate globală. Suferinţa face parte din acest proces. Dezastrele şi pierderile umane din acest război vor fi încununate de o ordine socială şi politică fără precedent în istoria omenirii. Iar dumneavoastră veţi fi cei dintâi martori ai acestor schimbări. Ţările dumneavoastră şi regiunile din care fac parte vor beneficia de pe urma lor, iar beneficiile dumneavoastră personale vor fi mai presus de toate celelalte. Iată la ce m-am mai gândit! După cum ştiţi, serviciile noastre secrete au fost repede convinse de faptul că atacul asupra oraşului New York a fost planificat de trupele de ordine americane, sub conducerea preşedintelui Fitzhugh. Toate acestea au confirmat hotărârea mea anterioară de a-l priva de orice putere executivă. Acum am aflat că a fost ucis în timpul atacului întreprins de forţele noastre asupra Washingtonului, care iniţial a căzut în mâinile rebelilor fără nicio urmă de rezistenţă. După toate probabilităţile, cei câţiva care i-au rămas loiali lui Fitzhugh se vor întoarce în curând împotriva lui, considerându-l un nesăbuit.

După cum ştiţi, cel mai bogat bazin petrolifer, al doilea după Arabia Saudită, a fost descoperit deasupra Golfului Prudhoe, în Alaska. În timpul perioadei de instabilitate politică din America de Nord, Comunitatea Globală îşi va însuşi zonele din Alaska în care se exploatează petrol, printre care şi acest bazin petrolifer. În urmă cu câţiva ani, accesul în acea zonă a fost interzis, spre satisfacţia militanţilor pentru protecţia mediului, însă acum am ordonat aducerea unor echipe de muncitori în regiune pentru a instala o serie de conducte care să transporte petrolul prin Canada, până în dreptul oceanului, de unde va fi încărcat şi expediat în centrele comerciale internaţionale. Deja deţinem dreptul de exploatare a petrolului din Arabia Saudită, Kuwait, Irak, Iran şi din restul Orientului Mijlociu. Toate acestea ne asigură controlul asupra a două treimi din rezerva mondială de petrol. În mod constant şi treptat, Comunitatea Globală va mări preţul petrolului, ceea ce va crea o sursă de finanţare alternativă pentru planurile noastre de a introduce servicii sociale în ţările mai puţin privilegiate şi de a asigura egalitatea şanselor în cadrul pieţei internaţionale. Profiturile noastre numai din petrol vor fi de aproape un trilion de dolari pe an.

În curând îi voi desemna pe succesorii celor trei ambasadori

care s-au întors împotriva noastră. Comunitatea Globală va avea din nou reprezentanţi în cele zece regiuni. În timp ce acum dumneavoastră sunteţi cunoscuţi drept ambasadori ai Comunităţii Globale, pe viitor vă voi numi suverani ai propriilor dumneavoastră regate. Fiecare din voi va continua să-mi raporteze direct. Eu vă voi aproba bugetele, voi primi taxele voastre şi vă voi acorda îndemnizaţii de grup. Unii vor critica toate acestea, susţinând că naţiunile şi regiunile vor deveni dependente din punct de vedere financiar de Comunitatea Globală şi că astfel destinul popoarelor voastre va putea fi controlat. Dumneavoastră ştiţi cum stau lucrurile. Ştiţi că loialitatea dumneavoastră va fi răsplătită, că lumea va deveni un loc mai bun şi că destinul nostru este cel al unei societăţi perfecte, întemeiate pe pace şi pe fraternitate.

Sunt convins că sunteţi cu toţii de acord atunci când spun că lumea a suferit destul de pe urma presei ostile. Eu însumi am fost atacat şi criticat de către editorialişti, deşi nu urmăresc câştigul personal, ci, dimpotrivă, am acceptat povara responsabilităţii de a conduce lumea din motive altruiste, cu umilinţă şi împotriva voinţei mele. Comunitatea Globală a reuşit să stopeze majoritatea acestor atacuri prin achiziţionarea trusturilor media importante. Deşi am fost criticaţi pentru ameninţarea libertăţii cuvântului sau a presei, eu sunt de părere că aceste libertăţi necontrolate au dus la sufocarea eforturilor creatoare ale oricărei persoane aflate la conducere. În ciuda faptului că odinioară aceste libertăţi au fost necesare pentru a preveni instaurarea regimurilor dictatoriale, atunci când nu există nimic de criticat, aceşti editorialişti ostili se dovedesc a fi anacronici.

Rayford simţi fiori pe şira spinării şi aproape se întoarse, fiind convins că cineva se afla chiar în faţa uşii de la carlingă. În cele din urmă, sentimentul deveni atât de apăsător, încât îşi scoase căştile şi se ridică în picioare, apoi se aplecă pentru a se uita pe gaura cheii. Nu văzu pe nimeni. Oare Dumnezeu încerca să îi spună ceva? El îşi aduse aminte de sentimentul pe care îl încercase atunci când Buck îi povestise acea întâmplare îngrozitoare, când asistase la o întrunire în cadrul căreia Carpathia hipnotizase şi spălase creierele tuturor persoanelor care se aflau de faţă, cu excepţia lui Buck.

Rayford se aşeză şi îşi puse căştile pe urechi. După ce apăsă

butonul secret, i se păru că asculta un alt Nicolae Carpathia. Acesta vorbea încet, cu sinceritate, aproape monoton. Nu mai era nici urmă din extravaganţa şi inflexiunile care îi caracterizau discursul:

— Vreau să vă spun ceva şi vreau să ascultaţi cu atenţie şi să încercaţi să înţelegeţi. Controlul pe care îl deţinem acum asupra mijloacelor mass-media trebuie să se extindă şi asupra industriei şi comerţului. Nu este necesar să achiziţionăm sau să deţinem toate companiile de acest gen. Ar fi mult prea evident şi ar atrage mult prea multe critici. Proprietatea nu reprezintă o soluţie. Controlul este esenţial. În câteva luni vom face publică decizia unanimă de a prelua controlul asupra domeniilor afacerilor, educaţiei, sănătăţii şi chiar asupra modului în care regatele pe care le administraţi îşi aleg conducătorul. Cu alte cuvinte, democraţia şi dreptul la vot vor fi suspendate. Acestea nu sunt eficiente şi nu reprezintă interesele populaţiei. Oamenii vor înţelege că această decizie este corectă atunci când vor profita de beneficiile pe care le vom oferi. Vă veţi întoarce cu toţii la supuşii voştri şi le veţi spune că această idee vă aparţine, că aţi comunicat-o şi altora, că aţi cerut sprijinul meu şi al colegilor dumneavoastră şi că aţi reuşit să o răspândiţi. Eu voi da curs dorinţelor dumneavoastră în public, manifestându-mi „scepticismul”, şi astfel vom avea cu toţii de câştigat.

Urmă o lungă tăcere, iar Rayford se întrebă dacă dispozitivul de interceptare nu se defectase cumva. El apăsă şi eliberă butonul de câteva ori, dându-şi seama în cele din urmă că nimeni nu spunea nimic în spaţiul destinat conferinţelor. Aşadar, astfel se manifesta controlul asupra minţii umane despre care îi povestise Buck. În sfârşit, Leon Fortunato rupse tăcerea:

— Domnule Carpathia, începu el pe un ton respectuos, ştiu că nu sunt decât un simplu secretar şi că nu fac parte în mod oficial din această adunare ilustră. Totuşi, pot să vă fac o sugestie?

— Desigur, Leon, spuse Carpathia, aparent surprins în mod plăcut. Deţii o poziţie importantă, care necesită încredere şi devotament, şi apreciem orice sugestie din partea ta.

— Mă gândeam, domnule, spuse Fortunato, că dumneavoastră şi colegii dumneavoastră prezenţi aici ar trebui să luaţi în considerare propunerea de a suspenda dreptul la vot, cel puţin temporar, deoarece este ineficient şi nu reprezintă

interesele populaţiei.

— O, domnule Fortunato, spuse Carpathia, nu ştiu ce să spun. Cum credeţi că va reacţiona populaţia la o astfel de propunere controversată?

Ceilalţi nu se putură abţine şi începură să discute propunerea. Rayford îi auzi dându-i dreptate lui Fortunato şi rugându-l pe Carpathia să ia în considerarea sugestia. Unul dintre ei repetă punctul de vedere al lui Carpathia, susţinând că tonul presei devenise mai puţin incisiv acum, de vreme ce Comunitatea Globală deţinea majoritatea trusturilor mass-media, şi adaugă că dreptul de proprietate asupra industriei şi a comerţului nu era la fel de necesar ca asupra presei, atâta vreme cât acestea ar fi fost controlate de Carpathia şi aflate sub tutela Comunităţii Globale.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru sugestii, domnilor. Trebuie să recunosc că m-au stimulat şi m-au inspirat. Mă voi gândi la toate aceste probleme şi vă voi anunţa de îndată ce hotărâre am luat în legătură cu implementarea lor.

Întrunirea continuă timp de câteva ore, iar aşa-zişii regi ai lui Carpathia repetară toate propunerile pe care acesta le făcuse, spunându-le că li se vor părea extraordinare după ce le vor fi analizat. Fiecare dintre cei prezenţi aborda problemele de parcă tocmai le-ar fi venit în minte. Nu numai că Nicolae Carpathia de-abia le formulase, dar ambasadorii repetau şi ideile colegilor lor, ca şi cum nu le-ar mai fi auzit vreodată.

— Acum, domnilor, conchise Carpathia, peste câteva ore vom ajunge la Noul Babilon, iar eu îi voi desemna în scurt timp pe cei trei ambasadori. Vreau să fiţi conştienţi de inevitabil. Nu putem pretinde că lumea nu a fost la un pas de a fi distrusă de această răbufnire a revoltelor la nivel mondial. Aceste confruntări nu s-au încheiat. Vor izbucni şi alte conflicte. Ne vom confrunta şi cu alte atacuri clandestine. Va trebui să recurgem la stocul nostru de armament şi ştiţi cu toţii cât de mult detest asta, iar sutelor de mii de oameni deja morţi li se vor adăuga alte mii. În ciuda eforturilor noastre şi a ideilor strălucite pe care mi le-aţi împărtăşit astăzi, trebuie să ne împăcăm cu gândul că vom lupta împotriva curentului de acum înainte. Oportuniştii întotdeauna vor profita de aceste ocazii. Cei care ni se vor opune vor încerca să se folosească de faptul că forţele noastre de menţinere a păcii nu se pot afla simultan în toate colţurile

lumii, iar toate acestea vor aduce foametea, sărăcia şi molimele. Într-un fel, această situaţie poate fi privită şi dintr-o altă perspectivă. Deoarece costurile operaţiunilor de refacere vor fi enorme, cu cât va trebui să hrănim mai puţine guri şi să îmbunătăţim condiţiile de viaţă ale unor popoare mai puţin numeroase, cu atât vom reuşi să facem toate acestea mai repede şi mai puţin costisitor. Pe măsură ce nivelul populaţiei va scădea şi se va stabiliza, va trebui să ne asigurăm că natalitatea nu va exploda din nou în curând. Cu ajutorul unei legislaţii adecvate în privinţa avorturilor, a sinuciderilor asistate şi a reducerii fondurilor de susţinere a persoanelor inapte fizic sau handicapate vom reuşi să controlăm nivelul populaţiei lumii.

Rayford nu putea decât să se roage.

— Doamne, şopti el, mi-aş dori să am o voinţă mai puternică. Nu aş putea avea un alt rol? Nu aş putea fi implicat într-o opoziţie activă sau în judecarea acestei fiinţe diabolice? Nu pot decât să am încredere în Tine. Protejează-i pe cei dragi mie până când Te vom vedea în toată slava Ta. Ştiu că m-ai iertat pentru anii în care nu am crezut în Tine şi Te-am ignorat, dar totuşi astea mă împovărează încă. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să descopăr adevărul. Îţi mulţumesc pentru Bruce Barnes. Îţi mulţumesc pentru că eşti alături de noi, în timp ce ducem această ultimă luptă.

7

Buck reuşise întotdeauna să se odihnească bine, chiar şi atunci când nu avea posibilitatea să doarmă mult. Ar fi trebuit să doarmă douăsprezece ore sau poate chiar mai mult în noaptea precedentă, după ziua pe care o avusese. Totuşi, cele şapte ore şi ceva de odihnă îi fuseseră de ajuns, deoarece atunci când dormea, dormea, nu glumă. Buck ştia că şi Chloe se odihnise deoarece îi spusese acest lucru de dimineaţă. Deşi se întorsese de pe o parte pe alta şi în ciuda durerii, somnul ei nu fusese afectat.

Acum, în vreme ce Ken Ritz ateriza în Easton, Pennsylvania, „pentru a umple rezervorul înainte de a pleca spre Tel Aviv”, Buck era agitat. El şi pilotul înalt şi uscăţiv, trecut de cincizeci de ani, păreau că îşi reluaseră relaţia de unde o lăsaseră ultima dată, când Buck apelase la serviciile lui. Ritz era vorbăreţ, un

mare povestitor, era de acord cu toată lumea, interesant şi interesat. De-abia aştepta să afle părerea lui Buck în legătură cu dispariţiile în masă şi cu războiul mondial care tocmai izbucnise, dar şi să îi împărtăşească opiniile.

— Aşadar, ce s-a mai întâmplat cu tânărul jurnalist de când l-am văzut ultima dată, parcă acum doi ani? începuse Ritz.

Buck îi povesti. Acesta îşi aminti că Ritz fusese direct şi sincer încă de la prima întâlnire, recunoscând că nu ştia cum să explice cauzele dispariţiilor în masă decât apelând la varianta unei invazii extraterestre. Buck fusese de părere că această abordare era destul de neobişnuită pentru un pilot de avion, însă în acel moment nu reuşise să tragă nici el o altă concluzie în afară de aceasta. Orice teorie ar fi putut să fie valabilă. Ritz îi povestise despre multe întâlniri de gradul trei care avuseseră loc în aer, ceea ce ar fi putut explica faptul că un aviator credea în astfel de lucruri.

Toate acestea îl făcură pe Buck să se simtă suficient de sigur astfel încât să îi prezinte versiunea lui fără a se justifica. Ritz nu se arătă impresionat, cel puţin nu în mod negativ, ci îl ascultă în linişte, iar atunci când Buck îşi încheie povestirea, Ritz dădu din cap pur şi simplu.

— Aşadar, spuse Buck, teoria mea ţi se pare la fel ciudată cum mi s-a părut mie a ta, atunci când ai avansat ipoteza unei invazii extraterestre?

— Nu chiar, îi răspunse Ritz. Ai fi uimit dacă ţi-aş spune că am întâlnit o mulţime de persoane care susţin acelaşi lucru de când am vorbit ultima dată. Nu ştiu ce înseamnă asta, însă încep să cred că există mai mulţi oameni care sunt de acord mai degrabă cu tine decât cu mine.

— Tot ce pot să spun, începu Buck, este că, dacă am dreptate, atunci mă aflu într-o mare belea. Vom avea de înfruntat adevărate orori. Însă necredincioşii vor avea mult mai mult de suferit decât şi-ar putea imagina.

— Nu pot să îmi imaginez necazuri mai mari decât cel în care ne aflăm în momentul de faţă.

— Ştiu ce vrei să spui, spuse Buck. Obişnuiam să îmi cer scuze şi să mă asigur că nu încercam să îmi impun părerea sau că eram nesuferit, însă te rog să analizezi ceea ce ţi-am spus. Şi să nu cumva să crezi că vei avea mult timp la dispoziţie să o faci.

— Asta face parte din propovăduirea credinţei, nu-i aşa? întrebă Ritz. Dacă ce mi-ai spus e adevărat, sfârşitul nu e prea departe. Mai avem doar câţiva ani.

— Întocmai.

— Atunci, dacă cineva ar dori să cerceteze toate astea, ar face bine să se apuce chiar acum.

— Nici eu nu aş fi reuşit să mă exprim mai bine de atât, spuse Buck.

După alimentarea cu combustibil de la Easton, Ritz petrecu ore întregi în timpul zborului peste Atlantic punând diverse întrebări. Buck trebuia să îi reamintească în mod constant că el nu studiase normele canonice şi că nu era un învăţat, însă fu el însuşi uimit când văzu cât de mult îşi amintea din învăţăturile lui Bruce.

— Cred că ai suferit extrem de mult atunci când ai pierdut un astfel de prieten, spuse Ritz.

— Nici nu îţi poţi imagina.

Leon Fortunato îi instrui pe toţi cei aflaţi la bord unde să stea după ce coborau din avion ca să fie fotografiaţi când, în sfârşit, aveau să ajungă în Noul Babilon.

— Domnule Fortunato, spuse Rayford, încercând să respecte indicaţiile lui Leon, cel puţin în faţa celorlalţi, McCullum şi cu mine nu trebuie să apărem în fotografie, nu-i aşa?

— Doar dacă ţineţi să vă împotriviţi dorinţelor personale ale Potentatului, îi răspunse Fortunato. Vă rog, faceţi ceea ce vi se spune!

Avionul ateriză la Noul Babilon şi fu preluat de forţele de securitate înainte ca uşile să fie deschise şi presa să aibă acces la aeronavă. Rayford rămase în carlingă, continuând să asculte conversaţiile interceptate prin interfon.

— Nu uitaţi, spuse Carpathia, nu afişaţi niciun zâmbet. Această zi este una tristă. Vă rog, adoptaţi expresii adecvate situaţiei.

Rayford se întrebă de ce trebuise să le aducă aminte să nu zâmbească în acea zi.

Următoarea voce pe care o auzi fu cea a lui Fortunato:

— Domnule Carpathia, se pare că vă aşteaptă o surpriză.

— Ştii că nu îmi plac surprizele, spuse Carpathia.

— Se pare că logodnica dumneavoastră se află în mulţime.

— Gestul acesta este total nepotrivit.

— Aţi dori să ordon să fie luată de acolo?

— Nu, nu ştiu cum ar putea reacţiona. Cu siguranţă, nu am dori să se creeze un incident. Sper doar că ştie cum să reacţioneze. Acesta nu este punctul ei forte, după cum ştiţi.

Rayford îşi spuse că Fortunato fusese discret deoarece nu îi dăduse nicio replică lui Carpathia.

Se auzi o bătaie la uşa carlingii.

— Mai întâi pilotul şi copilotul, strigă Fortunato. Să mergem!

Rayford îşi încheie nasturii de la uniformă, îşi puse chipiul şi ieşi din carlingă. El şi McCullum coborâră treptele făcând parte din flancul stâng al grupului în formă de „V“ care îl însoţea pe Carpathia, acesta fiind ultima persoană care ar fi trebuit să coboare de la bordul avionului.

Urmară membrii echipajului de bord, care erau agitaţi şi nu păreau a se simţi în largul lor şi care nu îndrăzniră nici măcar să zâmbească, ci priviră în jos şi se îndreptară spre locurile lor. Fortunato şi cei doi asistenţi ai lui Carpathia coborâră împreună cu cei şapte ambasadori. Rayford se întoarse şi îl văzu pe Carpathia apărând în pragul uşii de la capătul treptelor.

Potentatul întotdeauna dădea impresia că era mai înalt decât în realitate, observă Rayford. Se părea că acesta tocmai se bărbierise şi se spălase pe cap, deşi Rayford nu observase să fi avut timp pentru toate acestea. Costumul, cămaşa şi cravata lui Carpathia arătau impecabil, iar accesoriile îl făceau să pară mai mult decât elegant. Acesta se opri puţin în capul scărilor, având o mână în buzunarul drept al costumului în timp ce în cealaltă ţinea o mapă din piele fină. „Întotdeauna arată ca şi cum ar fi preocupat de o problemă”, îşi spuse pilotul.

Rayford fu uimit de abilitatea lui Carpathia de a se afişa cu expresia şi ţinuta potrivite: părea îngrijorat, grav, dar totuşi hotărât şi încrezător. În timp ce bliţurile nu mai conteneau în jurul său, iar camerele de luat vederi nu îl scăpau din obiectiv, Carpathia coborî treptele cu o ţinută demnă şi se apropie de un mănunchi de microfoane. Fiecare siglă de pe microfonul oricărui post de televiziune fusese modificată astfel încât să includă iniţialele „GEN“ ale Reţelei Comunităţii Globale.

Singura persoană pe care nu o putea controla pe deplin alese momentul acela pentru a-i strica imaginea perfectă a lui Carpathia. Hattie Durham îşi făcu loc prin mulţime şi alergă

direct spre el. Agenţii de pază care îi ieşiseră în cale înţeleseră cine era şi o lăsară să treacă. După părerea lui Rayford, femeia se manifestă în toate felurile şi abia se abţinu să nu ţipe de fericire. Carpathia se arătă jenat pentru prima dată de când îl ştia Rayford şi nu se putea hotărî care ar fi fost răul cel mai mic: să o îndepărteze sau să o întâmpine şi să o invite alături de el.

Carpathia optă pentru a doua variantă însă, în mod evident, nu era încântat de situaţie. Hattie se întinse să îl sărute, iar el se aplecă şi-i atinse în treacăt obrazul cu buzele. Dar când ea se întoarse să îl sărute pe buze, Carpathia se apropie de urechea ei şi îi şopti ceva pe un ton sever. Hattie se arătă şocată. Pe punctul de a izbucni în lacrimi, ea încercă să se îndepărteze de el, însă Carpathia o prinse de încheietura mâinii şi o ţinu alături de el în faţa microfoanelor.

— E atât de bine să te întorci în locul pe care îl simţi aproape de suflet, începu el. E minunat să îi regăseşti pe cei dragi. Logodnica mea, la fel ca şi mine, este copleşită de durere în urma evenimentelor oribile care s-au petrecut cu câteva ore în urmă. Vremurile în care trăim sunt dificile, dar totuşi perspectivele nu au fost niciodată mai măreţe, provocările mai interesante, iar viitorul atât de promiţător. Această declaraţie poate părea neadecvată în lumina tragediei pe care am trăit-o şi a pierderilor pe care le-am suferit, însă prosperitatea ne aşteaptă atâta timp cât ne luăm angajamentul de a rămâne uniţi. Ne vom opune tuturor inamicilor păcii şi îl vom saluta pe fiecare prieten al Comunităţii Globale.

Mulţimea, împreună cu reprezentanţii presei, aplaudară exact cu atâta entuziasm cât era necesar. Lui Rayford i se făcuse rău şi de-abia aştepta să ajungă în apartamentul său, să îşi sune soţia.

— Nu îţi face griji în privinţa mea, amice, îi spuse Ken Ritz lui Buck în timp ce îl ajuta să coboare de la bordul avionului Learjet. Voi duce minunăţia asta într-un hangar şi o să îmi găsesc un loc în care să stau în următoarele câteva zile. Întotdeauna mi-am dorit să vizitez această ţară şi e plăcut să te afli într-un loc care să nu fi fost spulberat. Ştii cum să mă găseşti. Când vei dori să te întorci, lasă-mi un mesaj aici, la aeroport. Eu voi veni aici în mod regulat.

Buck îi mulţumi şi îşi aruncă geanta pe umăr, apoi se îndreptă

spre terminal. Acolo, în spatele geamului securizat, văzu un bătrân mic de statură, cu părul vâlvoi, care îi făcea vioi cu mâna – era Chaim Rosenzweig. Cât de mult îşi dorea ca acest om să devină credincios! Buck ajunsese să îl îndrăgească pe Chaim. Lucru pe care nu l-ar fi putut spune vechiul Buck în urmă cu câţiva ani, atunci când îl cunoscuse pe savant. Trecuseră doar câţiva ani, însă i se părea o veşnicie. Buck fusese cel mai tânăr reporter din istoria revistei *Global Weekly* – de fapt, din istoria jurnalismului internaţional. El iniţiase o adevărată campanie ca doctorul Rosenzweig să fie desemnat „Omul anului“ de către revista *Global Weekly.*

Buck îl cunoscuse pe savant cu un an înainte de a-i fi fost propus acel articol, după ce lui Rosenzweig i se acordase un premiu internaţional deosebit de important pentru descoperirea (Chaim însuşi o numea mai mult decât o descoperire) unei formule pe bază de plante. După cum spuneau unii fără a exagera, substanţa lui Rosenzweig făcea ca plantele să crească oriunde, chiar şi pe asfalt.

Această ultimă afirmaţie nu fusese probată; totuşi, în curând, zonele aride ale Israelului începură să înflorească precum o seră.

Flori, porumb, fasole şi orice fel de plante – toate începuseră să fie cultivate pe fiecare centimetru de sol disponibil, iar Israelul devenise peste noapte cea mai bogată ţară din lume.

Celelalte naţiuni se arătară interesate de această substanţă miraculoasă. În mod evident, ea reprezenta o soluţie pentru toate dificultăţile economice. Israelul evoluase de la statutul de ţară vulnerabilă din punct de vedere geografic la cel de putere mondială – respectată, temută şi invidiată.

Rosenzweig devenise omul momentului şi, conform revistei *Global Weekly,* „Omul anului”.

Întâlnirea cu Rosenzweig îl impresionase pe Buck mai mult decât orice alt interviu pe care îl luase vreodată. Acest om de ştiinţă excepţional, modest şi discret, naiv ca un copil, cald, prietenos şi cu o personalitate impresionantă, îl tratase pe Buck ca pe fiul său.

Celelalte naţiuni îşi doriseră atât de mult să intre în posesia substanţei inventate de Rosenzweig, încât desemnaseră diplomaţi şi demnitari importanţi să îl curteze. Omul de ştiinţă acordase atât de multe audienţe, încât cercetările sale fură

lăsate la o parte pentru un timp. Oricum, depăşise vârsta la care ar fi trebuit să se pensioneze, însă, evident, se simţea mult mai în largul său în laborator sau la catedră decât în compania diplomaţilor. Adoratul Israelului devenise ţinta guvernelor de pretutindeni, iar toate îl asaltau cu rugăminţi.

La un moment dat, Chaim îi spusese lui Buck că fiecare pretendent avea propriile planuri, mai mult sau mai puţin ascunse.

— Am făcut tot ce îmi stătea în putinţă să îmi păstrez calmul şi diplomaţia, îi spuse el lui Buck, şi toate astea doar pentru că eram reprezentantul ţării mele. Aproape că mi s-a făcut rău fizic, adăugă el, vorbind cu cel mai încântător accent evreiesc, atunci când fiecare din ei a încercat să mă convingă că voi deveni cel mai bogat om din lume, dacă voi accepta să le cedez drepturile de folosire a substanţei.

Însă guvernul israelian era mai mult decât grijuliu în ceea ce priveşte formula substanţei. Fusese atât de explicit în legătură cu faptul că nu avea de gând să înstrăineze sau să cedeze drepturile de folosire asupra formulei substanţei, încât celelalte ţări ameninţaseră Israelul cu războiul, iar Rusia chiar trecuse la represalii. Buck se aflase la Haifa în noaptea în care avioanele inamice se abătuseră asupra Israelului. În mod miraculos, în ciuda atacului aerian în forţă, nu fură semnalate pagube, răniţi sau victime, iar întâmplarea îl făcu pe Buck să creadă în Dumnezeu, dar nu şi în Iisus Hristos. Nu exista nicio explicaţie pentru faptul că bombele, rachetele aeriene şi aparatele de zbor care se prăbuşiseră în flăcări nu afectaseră nicio clădire şi nu răniseră niciun cetăţean al Israelului.

Toate acestea îl determinaseră pe Buck, care se temuse pentru viaţa lui în acea noapte, să pornească în căutarea adevărului, iar acesta nu se întâmplă decât după dispariţii şi după ce îi cunoscuse pe Rayford şi pe Chloe Steele.

Chaim Rosenzweig fusese cel care menţionase pentru prima dată numele lui Nicolae Carpathia în faţa lui Buck care îl întrebase pe bătrân dacă fusese impresionat de vreunul din cei trimişi să discute cu el despre substanţă. Rosenzweig îi spusese că fusese mişcat de o singură persoană – un tânăr politician destul de lipsit de importanţă din România. Chaim fusese impresionat de opiniile pacifiste ale lui Carpathia, de comportamentul lui altruist şi de modul în care insista asupra

faptului că substanţa ar fi putut ajuta lumea şi ar fi putut salva vieţi. Buck încă îl mai putea auzi pe Rosenzweig spunându-i:

— Tu şi Carpathia trebuie să vă întâlniţi. Vă veţi simpatiza.

Buck nu reuşea să îşi aducă aminte un moment în care să nu fi fost circumspect în ceea ce-l priveşte pe Carpathia, deşi prima dată când auzise numele acestuia fusese în timpul interviului pe care i-l luase lui Rosenzweig. La câteva zile după dispariţiile în masă, omul care aparent peste noapte devenise preşedintele României ajunsese să ia cuvântul în cadrul adunării Naţiunilor Unite. Scurtul lui discurs fusese atât de înflăcărat, de captivant, de impresionant, încât fusese ovaţionat până şi de presă – chiar şi de Buck. Desigur, lumea era în stare de şoc, fiind înspăimântată de dispariţiile în masă, iar momentul fusese propice pentru ca un om oarecare să iasă în faţă şi să propună o nouă agendă pentru reinstaurarea păcii, a armoniei şi a fraternităţii.

Carpathia fusese adus la putere aparent împotriva voinţei lui şi îl înlocuise pe Secretarul General al Naţiunilor Unite, modificase structura organizaţiei astfel încât să includă zece teritorii internaţionale extinse, apoi îi schimbase denumirea în Comunitatea Globală, mutase sediul la Babilon (care fusese reconstruit şi numit Noul Babilon) şi, în cele din urmă, promovase dezarmarea mondială.

Toate aceste schimbări fuseseră posibile nu numai datorită personalităţii carismatice a lui Carpathia. Acesta avusese un atu: reuşise să-l impresioneze pe Rosenzweig, apoi convinsese guvernul israelian, precum şi pe savant, că formula ar putea contribui la crearea unei lumi noi, dacă ar fi folosită de Comunitatea Globală drept recompensă pentru respectarea regulilor internaţionale în domeniul dezarmării. În schimbul unui acord semnat de Carpathia care garanta securitatea teritoriului israelian pe o perioadă de cel puţin şapte ani Israelul îi cedase acestuia drepturile asupra substanţei care îi permitea să obţină orice promisiune din partea oricărui guvern. Cu ajutorul formulei, Rusia reuşise să cultive cereale în tundrele îngheţate din Siberia, iar ţările africane sărace deveniseră adevărate sere exportatoare de produse agricole.

Puterea substanţei îl ajută pe Carpathia să aducă restul lumii la picioarele sale. Folosind drept pretext idealurile lui pacifiste, naţiunile membre ale Comunităţii Globale fuseseră obligate să

distrugă aproape nouăzeci la sută din arsenalul lor militar şi să doneze restul de zece la sută Comunităţii Globale. Înainte să îşi dea cineva seama ce se petrece, Nicolae Carpathia, numit acum Marele Potentat al Comunităţii Globale, devenise pe nesimţite cel mai puternic pacifist… înarmat din istoria lumii. Numai acele câteva naţiuni care aveau suspiciuni în legătură cu Carpathia îşi păstraseră stocul de armament. Egiptul, noua Comunitate a Statelor Marii Britanii şi o grupare ilegală a forţelor de ordine americane surprinzător de bine organizată păstraseră suficient de mult armament, astfel încât să devină un punct nevralgic, un motiv de iritare care să atragă represaliile pline de furie ale lui Carpathia. Pe scurt, revolta acestora şi reacţiile exagerate ale Potentatului fuseseră ingredientele principale ale celui de-al treilea război mondial, prezis de Biblie prin parabola Calului Roşu al Apocalipsei.

Ironia tuturor acestor întâmplări consta în faptul că blândul şi inocentul Chaim Rosenzweig, care întotdeauna încercase să ţină cont de interesele celor din jur, devenise un susţinător înfocat al lui Carpathia. Omul pe care Buck şi cei dragi lui, membrii Armatei Pătimirilor, îl considerau drept Antihristul în persoană îl juca pe degete pe blajinul botanist. Carpathia îl solicitase pe Rosenzweig în multe situaţii de factură diplomatică şi chiar pretindea că savantul făcea parte din cercul apropiaţilor lui. Era evident că Rosenzweig era tolerat şi lăsat să creadă ceea ce dorea. Carpathia acţiona după bunul lui plac. Totuşi, Rosenzweig aproape că îl diviniza pe acesta, spunându-i lui Buck la un moment dat că Nicolae însuma calităţile acelui Mesia îndelung aşteptat de evrei.

Toate acestea se petrecuseră înainte ca unul dintre tinerii protejaţi ai lui Rosenzweig, rabinul Tsion Ben-Judah, să facă publice rezultatele cercetărilor lui atât de criticate de guvern asupra calităţilor cu ajutorul cărora Israelul ar fi trebuit să îl identifice pe Mesia.

Rabinul Ben-Judah, care studiase metodic o serie de manuscrise antice, printre care Vechiul şi Noul Testament, ajunsese la concluzia că numai Iisus Hristos îndeplinise profeţiile necesare pentru asumarea acestui rol. Spre marele său regret, rabinul Ben-Judah de-abia îl descoperise pe Iisus Hristos şi îşi dedicase viaţa Lui atunci când avusese loc Înălţarea la Cer. Asta îi întărise credinţa că Iisus era Mesia şi că venise să îi ia cu Sine

pe cei care credeau în El. Rabinul în vârstă de aproximativ patruzeci de ani fusese lăsat pe pământ împreună cu soţia sa, cu care se căsătorise în urmă cu şase ani, şi cu cei doi copii ai acesteia, un băiat şi o fată. El şocase lumea, dar mai ales propriul popor, când îşi exprimase dorinţa de a comunica rezultatele studiului său de trei ani în cadrul unei transmisiuni internaţionale de televiziune. De îndată ce îşi exprimă părerile în public, deveni o ţintă.

Deşi Ben-Judah fusese unul dintre studenţii, protejaţii, iar mai apoi colaboratorii doctorului Rosenzweig, acesta din urmă se considera o persoană nereligioasă, un nepracticant al cultului mozaic. Pe scurt, Rosenzweig nu era de acord cu concluziile lui Ben-Judah asupra personalităţii lui Hristos, însă nu dorea să discute pe această temă.

Totuşi, toate acestea nu îl îndepărtară de Ben-Judah, ci, dimpotrivă, Rosenzweig îl susţinuse în continuare. Când Ben-Judah, încurajat şi susţinut de acei predicatori ciudaţi, aproape străini de această lume, de la Zidul Plângerii, începuse să îşi facă publice părerile, mai întâi pe Stadionul Teddy Kollek, iar apoi în diferite locuri din lume, toţi îşi dădură seama că în scurt timp el va avea de suferit de pe urma acţiunilor lui.

Buck ştia că singurul motiv pentru care rabinul Tsion Ben-Judah încă mai era în viaţă era faptul că orice atentat la viaţa lui ar fi fost interpretat de către cei doi predicatori, Moise şi Ilie, drept un atentat la adresa lor. Multe persoane îşi pierduseră viaţa în mod misterios şi tragic, încercând să îi atace pe cei doi. Aproape toată lumea ştia că Ben-Judah era „unul de-al lor" şi astfel acesta reuşise să scape nevătămat până atunci.

Acum siguranţa lui Ben-Judah fusese pusă în pericol şi din această cauză Buck se afla în Israel. Acesta era convins că Nicolae Carpathia în persoană provocase oroarea şi tragedia care se abătuseră asupra familiei lui Ben-Judah. Relatările pe această temă spuneau că bandiţi cu cagule negre intraseră în casa lui Ben-Judah în mijlocul unei după-amieze însorite, după ce adolescenţii se întorseseră de la şcoala ebraică. Cei doi paznici înarmaţi fuseseră împuşcaţi mortal, iar doamna Ben-Judah, fiul şi fiica ei fuseseră scoşi în stradă, decapitaţi şi lăsaţi acolo într-o baltă de sânge.

Ucigaşii părăsiseră locul crimei într-o maşină care nu avea niciun fel de semne distinctive. Şoferul lui Ben-Judah se grăbise

să ajungă la biroul acestuia de la universitate de îndată ce auzise vestea morţii celor trei şi se presupunea că îl duseseră pe Ben-Judah într-un loc în care s-ar fi aflat în siguranţă. Unde anume, nimeni nu ştia. La întoarcere, şoferul negase în faţa autorităţilor şi a presei că ar fi ştiut unde se afla Ben-Judah, declarând că nu îl văzuse pe acesta decât înainte de a avea loc crimele şi că spera să audă veşti de la el într-un târziu.

Rayford crezu că dormise suficient, de vreme ce aţipise destul de des în timpul călătoriei. Nu înţelese însă că încordarea, teroarea şi dezgustul aveau să îi afecteze corpul şi mintea. Ajuns în apartamentul său şi al Amandei, în care atmosfera era destul de plăcută datorită aerului condiţionat, Rayford se dezbrăcă şi se aşeză pe marginea patului. Cu umerii căzuţi şi cu coatele pe genunchi, expiră zgomotos şi îşi dădu seama cât de obosit era de fapt. În sfârşit, primise veşti de acasă. Aflase că Amanda ajunsese cu bine, în timp ce Chloe se afla în plin proces de refacere, iar Buck – era plecat ca de obicei. Rayford nu ştia ce să creadă despre această Verna Zee, care punea în pericol siguranţa adăpostului membrilor Armatei Pătimirilor din casa Lorettei. Însă urma să aibă încredere în Buck şi în Dumnezeu în această privinţă.

Rayford se întinse pe spate, deasupra cuverturii, îşi duse mâinile la ceafă şi se uită în tavan. I-ar fi plăcut să tragă cu ochiul la comoara inestimabilă arhivată în computerul lui Bruce. Înainte de a cădea într-un somn adânc, Rayford încercă să găsească o modalitate de a se întoarce la Chicago până duminică. Trebuia să existe o cale astfel încât să reuşească să ajungă la înmormântarea lui Bruce. Tocmai se ruga lui Dumnezeu să îl ajute când îl cuprinse somnul.

Pe Buck îl binedispunea întotdeauna zâmbetul călduros cu care îl întâmpina Chaim Rosenzweig. Acum acesta nu zâmbea. În timp ce Buck se îndrepta spre bătrân, Rosenzweig de-abia îşi deschise braţele pentru a-l îmbrăţişa şi îi spuse cu o voce spartă:

— Cameron! Cameron!

Buck se aplecă pentru a-şi îmbrăţişa prietenul mărunţel, iar bătrânul îşi împreună mâinile la spatele ziaristului şi îl strânse ca pe un copil, apoi îşi ascunse faţa la pieptul lui şi începu să plângă cu amărăciune. Buck aproape că îşi pierdu echilibrul, greutatea genţii trăgându-l într-o parte, în vreme ce

îmbrăţişarea lui Rosenzweig îl trăgea în direcţia opusă, aşa că se clătină şi avu impresia că avea să se prăbuşească peste prietenul său. Buck încercă să îşi păstreze echilibrul, susţinându-l în continuare pe Rosenzweig şi lăsându-l să plângă în voie.

În cele din urmă, savantul îşi slăbi strânsoarea şi îl trase pe Buck spre un şir de scaune. Buck îl recunoscu pe şoferul înalt şi măsliniu la faţă al lui Rosenzweig, care stătea la câţiva metri distanţă, cu mâinile împreunate în faţa sa. Acesta părea a fi îngrijorat de starea şefului său şi chiar jenat.

Chaim dădu din cap, arătând în direcţia lui.

— L-ai cunoscut pe Andre, spuse.

— Da, încuviinţă Buck, dând din cap, ce mai faci?

Andre îi răspunse în ebraică. El nu vorbea şi nici nu înţelegea limba engleză, iar Buck nu ştia limba ebraică.

Rosenzweig i se adresă lui Andre, iar acesta se îndepărtă grăbit.

— Ne va aduce maşina, explică Chaim.

— Am numai câteva zile la dispoziţie, spuse Buck. Ce poţi să îmi spui? Ştii unde se află Tsion?

— Nu! Cameron, a fost îngrozitor! Ce defăimare îngrozitoare şi oribilă a familiei şi a numelui unei persoane!

— Dar ai primit veşti de la el…

— Un singur telefon. Mi-a spus că tu ai să ştii unde să îl găseşti. Dar, Cameron, ai auzit ultimele noutăţi?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Autorităţile încearcă să îl implice în asasinarea propriei familii!

— Zău, aşa! Nimeni nu va crede una ca asta! Nu există nici cea mai mică dovadă în acest sens. De ce ar fi făcut aşa ceva?

— Bineînţeles, tu şi cu mine ştim că nu ar fi fost în stare să comită o asemenea faptă, Cameron, însă atunci când eşti vânat de persoane rău intenţionate, nu poţi să te pui în calea lor. Desigur, ai aflat despre şoferul lui.

— Nu.

Rosenzweig dădu din cap şi îşi lăsă capul în piept.

— Poftim? se scandaliză Buck. Şi el?

— Mi-e teamă că da. A fost vorba de o maşină-capcană. Trupul lui de-abia a putut fi identificat.

— Chaim! Eşti convins că eşti în siguranţă? Şoferul tău ştie cum să…

— Să scape de urmăritori? Să verifice dacă au fost amplasate bombe pe caroseria maşinii? Să se apere pe el însuşi sau pe mine? Da, ştie toate acestea. Andre este destul de priceput. Trebuie să recunosc că măsurile acestea nu mă fac să mă simt în siguranţă, dar măcar simt că sunt protejat cât se poate de bine.

— Dar eşti asociat cu Ben-Judah. Cei care îl caută vor încerca să te urmărească pentru a ajunge la el.

— Ceea ce înseamnă că nu trebuie să fim văzuţi împreună, adăugă Rosenzweig.

— E prea târziu pentru asta, spuse Buck.

— Nu fi prea sigur! Andre m-a încredinţat că nu am fost urmăriţi la aeroport. Nu aş fi surprins dacă am fi urmăriţi de acum încolo, însă deocamdată cred că nu am fost descoperiţi aici.

— Bine! Le-am prezentat autorităţilor vamale paşaportul meu fals. Ai folosit numele meu adevărat atunci când ai făcut rezervarea la hotel?

— Din păcate, da, Cameron. Îmi pare rău! Am folosit chiar şi numele meu ca să ofer o garanţie.

Buck se strădui să nu zâmbească de naivitatea bătrânului:

— Ei, bine, prietene, vom folosi toate astea ca să îi derutăm pe potenţialii urmăritori, nu-i aşa?

— Cameron, mi-e teamă că nu mă pricep la aşa ceva!

— Nu îi spune lui Andre să te ducă direct la hotelul respectiv. Spune-i că planurile mele s-au schimbat şi că nu voi ajunge acolo decât duminică.

— Cameron! Cum de găseşti soluţii atât de repede?

— Acum grăbeşte-te! Nu trebuie să fim văzuţi împreună de acum încolo. Eu voi pleca din Israel sâmbătă, cel mai târziu. Mă vei putea găsi la acest număr de telefon.

— E sigur?

— E un telefon de ultimă generaţie care funcţionează prin satelit. Nimeni nu poate intercepta convorbirile. Tot ce trebuie să faci este să nu asociezi numele meu cu numărul acesta de telefon şi să nu îl comunici nimănui altcuiva.

— Cameron, unde vei începe să îl cauţi pe Tsion?

— Am câteva idei în minte, spuse Buck. Şi trebuie să îţi spun că, dacă voi putea să îl scot din ţară, o voi face.

— Minunat! Dacă aş fi o persoană credincioasă, m-aş ruga

pentru tine.

— Chaim, într-una din zilele astea *va trebui* să devii credincios.

Chaim schimbă subiectul:

— Încă ceva, Cameron. L-am sunat pe Carpathia ca să mă ajute în rezolvarea situaţiei.

— Mai bine nu o făceai, Chaim. Eu nu am încredere în el aşa cum ai tu.

— Am simţit asta, Buck, spuse Rosenzweig, însă trebuie să încerci să îl cunoşti mai bine.

„Dacă ai şti!” îşi spuse Buck în gând.

— Chaim, voi încerca să iau legătura cu tine de îndată ce voi afla ceva. Sună-mă numai dacă este absolut necesar.

Rosenzweig îl îmbrăţişă din nou cu putere şi plecă. Buck folosi un telefon public pentru a suna la Hotelul King David unde rezervă o cameră pentru două săptămâni sub numele de Herb Katz.

— Din parte cărei companii? întrebă recepţionera.

Buck se gândi un moment:

— Internaţional Harvester, răspunse el în cele din urmă, spunându-şi că acest nume i-ar fi descris cel mai bine atât pe Bruce Barnes cât şi pe Tsion Ben-Judah.

Rayford deschise ochii. Nu îşi schimbase poziţia în timpul somnului. Nu avea idee cât timp dormise, însă ceva îl trezise. Ţârâitul strident al telefonului de pe noptieră îl făcu să sară în picioare. Întinzându-se după receptor, Rayford îşi dădu seama că braţul îi era amorţit şi nu îl mai asculta, însă se chinui şi răspunse:

— Steele la telefon, îngăimă el.

— Comandante Steele? Te simţi bine?

Era Hattie Durham.

Rayford se întoarse pe o parte şi îşi puse receptorul sub bărbie. Ridicându-se într-un cot, spuse:

— Sunt bine, Hattie. Ce mai faci?

— Nu mă simt prea bine. Aş vrea să ne vedem dacă se poate.

Deşi draperiile fuseseră trase, razele puternice al soarelui de după-amiază reuşiseră să se strecoare în cameră.

— Când anume? o întrebă Rayford.

— La cină, diseară? îi răspunse ea. Pe la ora şase?

Rayford de-abia reuşi să îşi adune gândurile. Oare primise vestea că atribuţiile aveau să îi fie limitate în cadrul administraţiei Carpathia? Ar fi fost de dorit să fie văzuţi împreună în public în absenţa Amandei?

— E urgent, Hattie? Amanda este în Statele Unite, dar se va întoarse peste o săptămână…

— Nu, Rayford, trebuie vorbesc neapărat cu tine. Nicolae are întrevederi până la miezul nopţii, iar masa de seară le va fi adusă în sala de conferinţe. A spus că nu va fi nicio problemă dacă voi sta de vorbă cu tine. Ştiu că vrei să te comporţi într-un un mod adecvat. Hai să luăm cina într-un loc unde să nu stârnească suspiciuni asupra relaţiei noastre de prietenie. Te rog!

— Presupun că putem face asta, spuse Rayford, curios.

— Atunci şoferul meu va veni să te ia la ora şase, Rayford.

— Hattie, fă-mi un serviciu! Dacă eşti de acord că întâlnirea noastră nu ar trebui să pară romantică, nu te îmbrăca prea elegant.

— Comandate Steele, spuse ea, devenind deodată formală, nu intenţionez să exagerez în nicio privinţă.

Buck se instală în camera sa de la etajul al treilea al Hotelului King David. Având o presimţire, sună la biroul *Global Community East Coast Daily Times* de la Boston şi ceru să vorbească cu vechiul său prieten, Steve Plank. I se părea că trecuseră ani de zile de când Plank îi fusese şef la *Global Weekly.* Acesta plecase brusc de acolo şi devenise purtătorul de cuvânt al lui Carpathia atunci când Nicolae fusese numit Secretar General al Naţiunilor Unite. Nu trecuse mult timp şi Steve începuse să regrete că acceptase această poziţie.

Buck nu se arătă surprins atunci când i se transmise că Plank nu era la birou. Se afla în Noul Babilon, la ordinele lui Nicolae Carpathia, ceea ce, fără îndoială, îi făcea o plăcere deosebită.

Buck făcu duş şi trase un pui de somn.

Rayford simţea că ar mai fi avut nevoie de câteva ore de somn. Nu intenţiona să petreacă mult timp cu Hattie Durham. Îşi puse nişte haine comode, fiind suficient de prezentabil pentru Global Bistro, restaurantul pe care Hattie şi Carpathia îl frecventau destul de des.

Desigur, Rayford nu putea să dea de înţeles că ştiuse de „retrogradarea” lui Hattie înainte ca aceasta să abordeze subiectul. Trebuia să o lase să îşi depene povestea cu emotivitatea şi starea de anxietate care o caracterizau. Nu îl deranja. Măcar atâta lucru putea să facă pentru ea. Rayford încă se mai simţea vinovat pentru că Hattie ajunsese acolo unde ajunsese, atât din punct de vedere geografic, cât şi din punct de vedere al vieţii personale. Nu trecuse mult timp de când ea constituise obiectul dorinţelor lui.

Bineînţeles, Rayford nu-i dăduse nimic de înţeles în acest sens, însă se gândise la Hattie în noaptea în care se petrecuse Înălţarea la Cer. Cum putuse să fie atât de surd, de orb şi de lipsit de simţul realităţii? Un om cu o carieră strălucită, căsătorit de peste douăzeci de ani, având o fiică la facultate şi un fiu în vârstă de doisprezece ani, avusese fantezii legate de însoţitoarea sa de zbor şi justificase toate acestea prin faptul că soţia sa trecea printr-o perioadă de zel religios! Rayford dădu din cap. Irene, femeia adorabilă pe care o neglijase atât de mult timp, cea care purta numele unei mătuşi mult mai în vârstă decât ea, ajunsese să cunoască adevărul suprem înaintea tuturor celorlalţi.

Rayford frecventase întotdeauna biserica şi s-ar fi considerat un bun creştin. Însă biserica era pentru el un loc în care priveai şi erai privit, un loc în care se creau legături şi care te ajuta să devii respectabil. Când preoţii tindeau să judece prea aspra sau luau lucrurile literalmente, Rayford se neliniştea. Iar atunci când Irene găsise o nouă parohie, mai restrânsă şi ceva mai hotărâtă în interpretarea credinţei, acesta începuse să îşi găsească scuze pentru a nu mai fi nevoit să o însoţească. Atunci când soţia sa începuse să îi vorbească despre mântuire, despre sângele lui Hristos şi revenirea Lui pe pământ, Rayford crezuse că Irene o luase razna. Oare cât timp avea să treacă până când ar fi început să colinde din casă în casă împreună cu ea, împărţind Biblii în dreapta şi în stânga?

În acest mod îşi justificase el momentul de rătăcire cu Hattie Durham. Hattie era mai tânără decât el cu cincisprezece ani şi arăta senzaţional. Cu toate că luaseră cina împreună de câteva ori şi mai băuseră ceva din când în când şi în ciuda comportamentului şi privirilor sugestive, Rayford nici măcar nu o atinsese. Hattie nu se jena şi îl mai apuca de braţ atunci când

trecea pe lângă el sau îşi punea mâinile pe umerii lui atunci când vorbea cu el în carlingă, însă Rayford reuşise să nu lase lucrurile să scape de sub control. În noapte aceea, deasupra Atlanticului, cu Boeingul 747 plin până la refuz pus pe pilotul automat, el îşi făcuse în sfârşit curaj să îi propună ceva concret. Deşi acum îi era ruşine să recunoască acest lucru chiar şi numai în faţa propriei conştiinţe, atunci el fusese pregătit să facă următorul pas, îndrăzneţ şi decisiv pentru a începe o relaţie amoroasă.

Însă nu reuşise să rostească acele cuvinte. Atunci când părăsise cabina să o caute, Hattie îl surprinsese cu vestea că un sfert din pasagerii aflaţi la bord dispăruseră, lăsând în urma lor toate obiectele personale. Compartimentul care, de obicei, la ora patru dimineaţa era cufundat în întuneric şi în care toată lumea dormea fusese cuprins brusc de panică, de îndată ce pasagerii înţelesesem ce se întâmplase. În noaptea aceea Rayford îi spusese lui Hattie că nu ştia mai multe decât ea despre cele petrecute. Adevărul era că ştia toate acestea mult prea bine. Irene avusese dreptate. Iisus Hristos revenise pe pământ pentru a-i lua cu Sine pe cei credincioşi, iar Rayford şi Hattie, împreună cu trei pătrimi dintre pasagerii de la bord, fuseseră abandonaţi.

Rayford nu îl cunoştea pe Buck Williams în acel moment şi nu ştia că acesta fusese unul dintre pasagerii de la clasa întâi ai acelui zbor. Nu avea de unde să ştie că Buck şi Hattie discutaseră, că el îşi folosise computerul şi intrase pe Internet ca să îi contacteze familia şi să afle dacă păţiseră ceva. După o vreme, Rayford descoperise că Buck o prezentase pe Hattie noului şi celebrului conducător mondial, Nicolae Carpathia. Rayford ajunse să îl cunoască pe Buck la New York, unde se afla ca să-i ceară scuze lui Hattie pentru comportamentul său nepotrivit din trecut şi ca să încerce să o convingă în legătură cu adevăratele cauze ale dispariţiilor în masă. Buck se afla acolo pentru a-i face cunoştinţă cu Carpathia, precum şi pentru a le lua interviuri lui Carpathia şi lui Rayford – comandantul lui Hattie. Buck încerca să scrie un articol care să prezinte puncte de vedere diferite asupra dispariţiilor.

Rayford fusese deosebit de sincer şi încercase să îl convingă pe Buck că şi el descoperise adevărul. În acea noapte făcuse cunoştinţă cu Chloe. Se întâmplaseră atât de multe în atât de

puţin timp! Doi ani mai târziu, Hattie devenise asistenta personală şi amanta lui Nicolae Carpathia, a Antihristului. Rayford, Buck şi Chloe regăsiseră credinţa în Hristos. Toţi trei deplângeau situaţia în care se afla Hattie Durham.

Rayford îşi spuse că poate în seara aceea ar fi reuşit să o influenţeze pe Hattie în sens pozitiv.

Buck reuşise întotdeauna să se trezească atunci când dorea. Acest simţ îl înşelase de puţine ori. Acum îşi propusese să se trezească şi să plece în jurul orei şase după-amiaza. Se trezi la timp, mai puţin odihnit decât se aşteptase, însă dornic de plecare. Buck îi spuse taximetristului:

— Du-mă la Zidul Plângerii, te rog!

Câteva minute mai târziu, cobori din maşină. Acolo, în apropiere de Zidul Plângerii, în spatele unui gard din fier forjat, se aflau cei pe care Buck ajunsese să îi considere drept cei doi martori prezişi de Scriptură.

Aceştia îşi spuneau Moise şi Ilie şi, într-adevăr, păreau să fi veniţi dintr-o altă vreme şi dintr-un alt loc: purtau straie zdrenţuite, din material aspru, erau desculţi şi măslinii la faţă. Amândoi aveau părul lung, încărunţit şi purtau bărbi neîngrijite. Erau puternici, cu încheieturi osoase şi membre lungi şi musculoase. Oricine îndrăznea să se apropie de ei simţea un miros de fum. Cei care încercaseră să îi atace fuseseră omorâţi. Lucrurile erau cum nu se poate mai simple. Câţiva se apropiaseră de ei înarmaţi cu pistoale automate, însă se loviseră de un zid invizibil şi căzuseră fulgeraţi. Alţii fuseseră arşi de vii, de focul care ieşise din gurile celor doi martori.

Aceştia predicau neîncetat în limba Bibliei, iar spusele lor erau adevărate blasfemii pentru mozaicii devotaţi. Propovăduiau despre Hristos şi răstignirea Lui, proclamând-L Mesia, Fiul lui Dumnezeu.

Singura dată când fuseseră văzuţi în altă parte decât la Zidul Plângerii fusese la Stadionul Teddy Kollek, atunci când îl însoţiseră pe rabinul Tsion Ben-Judah, care se convertise recent la credinţa în Hristos. Reportajele asupra evenimentului care fuseseră difuzate în toate colţurile lumii îi prezentaseră pe aceşti doi indivizi ciudaţi vorbind la unison, fără a folosi microfoanele şi totuşi făcându-se auziţi chiar şi de către cei aflaţi în rândurile din spate.

— Apropiaţi-vă şi luaţi aminte, strigaseră cei doi, la slujitorul ales al Preaslăvitului Dumnezeu! El este primul dintre cei 144.000 care se vor ridica din această naţiune şi din celelalte popoare ale lumii pentru a propovădui Evanghelia lui Hristos! Cei care i se vor împotrivi, la fel ca şi cei care au venit să ne atace înainte de vreme, vor muri cu siguranţă!

Martorii nu rămăseseră pe podium şi nici măcar în incinta stadionului pentru a asculta prima predică a lui Ben-Judah. Se făcură nevăzuţi şi se întoarseră deja la Zidul Plângerii în momentul în care totul luă sfârşit. Acest tip de reuniune care avu loc pe imensul stadion se repetă în aproape fiecare ţară din lume în următorul an şi jumătate, iar ca rezultat zeci de mii de oameni se convertiră la credinţă.

Adversarii rabinului Ben-Judah încercară, într-adevăr, să „i se împotrivească” în timpul celor optsprezece luni, conform prezicerilor martorilor. Se pare că unii luară în serios avertismentul celor doi şi se căiră pentru intenţiile lor. Urmară trei sau patru săptămâni în care Ben-Judah nu mai primi ameninţări, iar el profită de moment şi îşi continuă neobosit predicile. Însă acum se ascundea, iar familia şi şoferul lui fuseseră măcelăriţi.

Ca o ironie a sorţii, ultima dată când Buck fusese la Zidul Plângerii pentru a-i privi şi a-i asculta pe cei doi martori, se aflase acolo împreună cu rabinul Ben-Judah. Ei se întorseseră mai târziu în acea seară şi îndrăzniseră să se apropie de gard şi să le vorbească celor care reacţionaseră violent până atunci când alţii ajunseseră atât de aproape de ei. Buck reuşise să îi înţeleagă pe cei doi în propria limbă, deşi înregistrarea convorbirii îi demonstră că ei i se adresaseră în ebraică. Rabinul Ben-Judah începuse să reproducă spusele lui Nicodim atunci când Hristos i se revelase în timpul nopţii, iar martorii îi răspunseseră cu vorbele lui Iisus. Noaptea aceea fusese cea mai impresionantă din viaţa lui Buck.

Acum Buck venise singur la Zidul Plângerii. El îl căuta pe Ben-Judah, care îi transmisese lui Rosenzweig că numai Buck ar fi ştiut unde anume să îl găsească, iar ziaristul nu îşi imaginase un loc mai potrivit decât acela.

Ca de obicei, o mulţime uriaşă se adunase în faţa martorilor, deşi lumea era conştientă că trebuie să păstreze distanţa. Moise şi Ilie nu fuseseră încă afectaţi de furia şi de ura lui Carpathia. În

repetate rânduri, chiar în public, Carpathia ridicase problema dacă cei doi nu ar fi putut fi îndepărtaţi într-un fel sau altul. Fusese informat de către conducătorii militari de faptul că, aparent, nu existau arme capabile să le facă vreun rău. Martorii înşişi continuau să avertizeze că nu puteau fi îndepărtaţi „înainte de vreme”.

Bruce Barnes le explicase membrilor Armatei Pătimirilor că, într-adevăr, la timpul potrivit, Dumnezeu avea să-i facă pe martori vulnerabili, iar aceştia ar fi urmat să fie atacaţi. Acest incident nu avea să se petreacă în următorul an şi jumătate, după cum îşi imaginase Buck, însă numai gândul acesta îi dădea fiori.

În acea seară, martorii făceau ce începuseră să facă de când se semnase tratatul dintre Israel şi Carpathia: propovăduiau despre Ziua Judecăţii de Apoi. Cei doi îl considerau pe Iisus Hristos drept „Domnul Atotputernic, Tatăl pe vecie şi Domn al Păcii. Niciun alt om nu se poate proclama conducător al acestei lumi! Cel care susţine aşa ceva nu este Hristos, ci Antihristul, şi va pieri cu siguranţă! Nenorocirea să se abată asupra celui care propovăduieşti o altă evanghelie! Iisus este Dumnezeul cel adevărat, stăpân al Raiului şi al pământului!”

Buck era întotdeauna încântat şi mişcat de predicile martorilor. El privi prin mulţime şi văzu oameni aparţinând unor rase şi culturi diferite. Ştia din experienţa personală că mulţi dintre aceştia nu cunoşteau limba ebraică, dar că îi înţelegeau totuşi pe martori în limbile lor materne, la fel ca şi el.

Buck reuşi să înainteze prin mulţimea de peste trei sute de oameni, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-i vedea pe martori. Deodată, cei doi îşi întrerupseră predica şi se apropiară de gard. Oamenii din mulţime făcură un pas înapoi în acelaşi timp, temându-se pentru vieţile lor. Martorii se aflau acum la câţiva centimetri de gard, iar mulţimea la câţiva metri de acesta, Buck fiind undeva, în rândurile din spate.

Lui Buck i se păru că martorii îi simţiseră prezenţa. Cei doi se uitau direct în ochii lui, iar el nu se putea mişca. Fără să gesticuleze sau să se mişte, Ilie vorbi:

— Cine are urechi de auzit să audă! Nu te teme, deoarece ştiu că îl cauţi pe Iisus cel răstignit. El nu se află aici, căci a înviat, aşa cum a spus.

Credincioşii din mulţime începură să murmure rugăciuni, fiind

de acord cu spusele martorului. Buck încremenise. Moise făcu un pas înainte şi, aparent, i se adresă direct:

— Nu te teme, căci ştiu pe cine cauţi. El nu se află aici.

Ilie continuă:

— Grăbeşte-te şi spune-le ucenicilor Lui că Iisus a înviat din morţi!

Moise, continuând să îl privească pe Buck, interveni:

— Într-adevăr, El va intra înaintea ta în Galileea. Acolo îl vei vedea. Ia aminte, ţi-am spus!

Martorii rămaseră în picioare şi continuară să privească nemişcaţi, în tăcere, atât de mult timp, de parcă s-ar fi transformat în stane de piatră. Mulţimea deveni neliniştită şi începu să se împrăştie. Câţiva aşteptară să vadă dacă martorii aveau să cuvinteze din nou, însă aceştia nu o făcură. În scurt timp, numai Buck se mai afla în locul în care stătuse în ultimele câteva minute. El nu îşi putea dezlipi ochii de la ochii lui Moise. Cei doi stăteau în apropiere de gard şi îl priveau. Buck începu să înainteze, apropiindu-se la câţiva metri de ei. Martorii nu schiţară niciun gest. Cei doi păreau că nici nu mai respirară. Buck nu îi văzu clipind sau făcând vreo mişcare. Le cercetă chipurile în lumina slabă a apusului. Niciunul din ei nu deschise gura şi totuşi Buck auzi extrem de clar o voce care îi vorbi în limba sa:

— Cine are are urechi de auzit să audă.

9

Rayford fu chemat prin interfonul din faţa uşii blocului său unde era aşteptat de şoferul lui Hattie. Acesta îl conduse pe Rayford la limuzina albă, marca Mercedes, şi îi deschise portiera din spate. Pe bancheta pe care stătea Hattie mai era loc, însă Rayford preferă să stea în partea opusă. Aceasta îi ascultase rugămintea şi nu se îmbrăcase prea elegant, însă arăta minunat chiar şi în hainele acelea de stradă. Rayford preferă să nu îi spună asta.

Figura lui Hattie exprima îngrijorare:

— Apreciez faptul că ai acceptat să ne întâlnim.

— Nu puteam să te refuz. Ce s-a întâmplat?

Hattie trase cu ochiul la şofer:

— Mai bine vorbim în timpul mesei, spuse ea. E bine dacă

merge la Bistro?

Buck rămase ţintuit în faţa martorilor în timp ce soarele apunea; se uită în jurul său ca să se asigure că nu se mai afla nimeni acolo în afară de el şi de cei doi.

— Asta e tot ce primesc? E în Galileea?

Din nou, fără a-şi mişca buzele, martorii repetară:

— Cine are urechi de auzit să audă.

Galileea? Oare mai exista? Unde să îşi înceapă căutările şi când anume? în mod evident, nu avea de gând să se apuce de cercetat locul în puterea nopţii. Trebuia să ştie exact unde să meargă, să aibă un soi de sprijin. Buck se întoarse pe călcâie ca să vadă dacă în zonă se aflau taxiuri. Văzu câteva. Se întoarse din nou cu faţa spre martori:

— Dacă voi reveni aici, mai târziu, în seara aceasta, voi putea afla mai multe?

Moise se îndepărtă de gard şi se aşeză pe trotuar, sprijinindu-se de un zid. Ilie începu să gesticuleze şi vorbi răspicat:

— Păsările cerului au cuiburi, spuse el, însă Fiul Omului nu are unde să pună capul jos.

— Nu înţeleg, îi răspunse Buck. Spune-mi mai multe.

— Cine are urechi...

Buck se simţi frustrat:

— Mă voi întoarce la miezul nopţii. Vă implor să mă ajutaţi!

Ilie se dădu şi el înapoi:

— Doamne, îţi voi sta alături întotdeauna, până la sfârşitul veacurilor.

Buck plecă, gândindu-se în continuare să revină, însă încurajat în mod ciudat de ultima promisiune misterioasă. Acestea fuseseră cuvintele lui Hristos. Iisus îi vorbea prin gurile martorilor? Ce privilegiu de nedescris! Buck luă un taxi şi se întoarse la Hotelul King David, încrezător că în curând avea să fie din nou împreună cu Tsion Ben-Judah.

Rayford şi Hattie fură primiţi deosebit de călduros de şeful de sală al restaurantului Global Bistro. Acesta, evident, o recunoscuse pe Hattie, însă nu ştia cine era Rayford.

— Doriţi să luaţi loc la masa dumneavoastră preferată, doamnă?

— Nu, mulţumesc, Jeoffrey, dar nici nu am vrea să ne

ascundem.

Ei fură conduşi la o masă pentru patru persoane. Deşi doi picolo se repeziră să îndepărteze cele două tacâmuri în plus, iar chelnerul trase un scaun pentru Hattie şi îl invită pe Rayford să ia loc alături, acesta încă se mai gândea la aparenţe. El se aşeză în faţa lui Hattie, fiind conştient de faptul că ar fi trebuit să strige unul la altul ca să se facă auziţi în acel local zgomotos. Chelnerul ezită, părând iritat, şi în cele din urmă mută tacâmurile în faţa lui Rayford. Acest incident i-ar fi amuzat pe Hattie şi pe Rayford odinioară, pe vremea când luaseră masa împreună de nenumărate ori pe ascuns, fiecare din ei întrebându-se ce planuri avea celălalt în legătură cu viitorul lor. Hattie flirtase mult mai mult decât Rayford, iar el nu o descurajase niciodată.

Televizoarele din restaurant continuau să transmită reportaje din diferite colţuri ale lumii, unde aveau loc conflicte. Hattie îi făcu semn şefului de sală să se apropie, iar acesta veni în fugă.

— Mă îndoiesc că Potentatul ar fi încântat de imaginea clienţilor dumneavoastră deprimaţi de evenimentele prezentate la ştiri care au venit aici ca să se relaxeze.

— Mi-e teamă că sunt transmise pe toate posturile de televiziune, doamnă.

— Nu există niciun post care să difuzeze muzică?

— Voi verifica.

Peste câteva momente, toate televizoarele din restaurantul Global Bistro arătau numai videoclipuri muzicale. Câteva persoane aplaudară acest lucru, însă Rayford îşi dădu seama că Hattie de-abia observase schimbarea.

În trecut, când cochetau cu ideea unei relaţii amoroase, Rayford trebuia să îi aducă aminte lui Hattie să comande, apoi să o încurajeze să mănânce. Atenţia ei era îndreptată asupra lui, iar Rayford se considera flatat şi atras, în acelaşi timp. Acum părea să se întâmple exact invers.

Hattie studie meniul ca şi cum dimineaţă ar fi aşteptat-o un examen final. Era mai frumoasă ca niciodată, deşi acum avea douăzeci şi nouă de ani şi era însărcinată pentru prima dată. Sarcina era la început şi nimeni nu şi-ar fi dat seama, dacă Hattie nu i-ar fi dezvăluit deja secretul. Ea le spusese lui Rayford şi Amandei ultima dată când îi văzuse. Atunci ea păruse încântată, mândră de noua ei comoară şi dornică să le

vorbească despre iminenta ei căsătorie. Hattie îi spusese Amandei că Nicolae avea să o „transforme într-o femeie onorabilă”.

Hattie purta un inel de logodnă care atrăgea privirile; totuşi, diamantul fusese întors în interior astfel încât se putea vedea numai banda de metal. Era evident că Hattie nu era o femeie fericită, iar Rayford se întreba dacă toate acestea nu fuseseră provocate de modul în care o întâmpinase Nicolae la aeroport. El dori să îi pună câteva întrebări, însă întâlnirea fusese ideea ei. Hattie avea să îi spună în curând ce avea pe suflet.

Deşi numele restaurantului Global Bistro suna franţuzesc, Hattie, personal, contribuise la găsirea acestei denumiri, iar meniul conţinea feluri de mâncare din toate colţurile lumii, dar mai ales mâncăruri americane. Hattie comandă un fel neobişnuit de consistent. Rayford ceru să i se aducă numai un sandviş. Hattie îi povesti tot felul de fleacuri până când termină de mâncat inclusiv desertul. Rayford cunoştea toate clişeele, printre care şi cel că acum trebuia să mănânce pentru două persoane, însă fu de părere că ea mâncase atât de mult din cauza nervozităţii şi ca să amâne o discuţie serioasă.

— Îţi vine să crezi că au trecut aproape doi ani de când mi-ai fost însoţitoare de zbor pentru ultima dată? întrebă el, încercând să spargă gheaţa.

Hattie se îndreptă, îşi împreună mâinile în poală, apoi se aplecă spre el:

— Rayford, aceşti doi ani au fost incredibili.

El se uită la ea întrebător, neştiind dacă dorise să spună că fuseseră buni sau dimpotrivă.

— Ţi-ai lărgit orizonturile, spuse Rayford.

— Gândeşte-te, Rayford! Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să devin însoţitoare de zbor. Toate fetele din grupul de majorete al Liceului Maine East doreau să devină însoţitoare de zbor. Ne-am înscris toate, însă eu am fost singura care a reuşit. Am fost atât de mândră, însă în scurt timp nu am mai fost încântată de faptul că zburam cu avionul. Majoritatea timpului trebuia să îmi amintesc unde mergeam, când aveam să ajungem acolo şi când urma să ne întoarcem. Însă îmi plăceau oamenii, îmi plăcea libertatea pe care mi-o oferea faptul că puteam călători şi îmi plăcea să vizitez toate acele locuri. Ştii că am avut o serie de relaţii serioase pe ici, pe colo, dar niciuna nu s-a materializat

într-o căsătorie. Când în cele din urmă am ajuns să fiu solicitată pe avioane şi în curse care necesitau experienţă, m-am îndrăgostit de unul dintre piloţii cu care lucram, însă, de asemenea, nu a ieşit nimic.

— Hattie, aş vrea să nu mai abordezi subiectul ăsta. Ştii ce părere am despre perioada aceea.

— Ştiu şi îmi cer scuze. Nu a ieşit nimic din relaţia noastră, deşi eu sperasem la mai mult. Ţi-am acceptat explicaţiile şi scuzele, dar nu acesta este motivul pentru care am vrut să ne vedem.

— Foarte bine, pentru că, după cum ştii, am din nou o căsnicie fericită.

— Te invidiez, Rayford.

— Credeam că tu şi Nicolae vă veţi căsători.

— Şi eu credeam. Acum nu mai sunt sigură. Şi nu sunt convinsă că îmi doresc asta.

— Dacă vrei să vorbim despre asta, te ascult bucuros. Nu ştiu multe despre relaţiile amoroase, aşadar, nu cred că îţi voi da vreun sfat, dar cel puţin te pot asculta, în cazul în care doreşti să mi te destăinui.

Hattie aşteptă până când farfuriile fură luate de pe masă, apoi îi spuse ospătarului:

— Vom mai rămâne pentru un timp.

— Voi trece totul în contul dumneavoastră, spuse chelnerul. Mă îndoiesc că cineva va îndrăzni să vă ridice de la masă tocmai pe *dumneavoastră.*

Ospătarul îi zâmbi lui Rayford, părând a fi încântat de propriul umor. Rayford se strădui să schiţeze un zâmbet.

După ce chelnerul se îndepărtă, Hattie găsi de cuviinţă să îşi continue povestea:

— Rayford, poate că nu ai aflat despre asta, însă am fost îndrăgostită de Buck Williams la un moment dat. Îţi aduci aminte că el se afla în avionul pe care îl pilotai în noaptea aceea.

— Sigur că da.

— Bineînţeles, atunci nu l-am privit cu astfel de ochi pentru că încă mai eram îndrăgostită de tine. Însă era simpatic şi drăguţ. Şi avea slujba aceea deosebit de importantă. Noi doi suntem apropiaţi ca vârstă.

— Şi…?

— Ei, bine, ca să fiu sinceră, atunci când te-ai descotorosit de mine…

— Hattie, nu m-am descotorosit de tine. Nu aveam de ce. Noi doi nu fuseserăm niciodată un cuplu.

— Încă.

— Bine, încă, admise el. Ai dreptate. Dar trebuie să recunoşti că nu fusese vorba de niciun angajament şi nici măcar de ceva care să sugereze un angajament.

— Am avut destule indicii, Rayford.

— Ştiu la ce te referi. Totuşi, nu mi se pare drept să spui că m-am descotorosit de tine.

— Spune-i cum vrei, dacă te face să treci mai uşor peste asta, însă eu m-am simţit abandonată, bine? în orice caz, dintr-o dată Buck Williams mi s-a părut mai atrăgător ca niciodată. Sunt convinsă că a crezut că mă foloseam de el ca să cunosc o persoană celebră, ceea ce s-a şi întâmplat. I-am fost profund recunoscătoare lui Buck pentru că mi-a făcut cunoştinţă cu Nicolae.

— Îmi cer scuze, Hattie, dar povestea aceasta este veche.

— Ştiu, însă vreau să ajung undeva. Ai răbdare. De îndată ce l-am cunoscut pe Nicolae, am rămas impresionată. Era cu puţin mai mare decât Buck care era puţin mai bătrân decât mine, însă părea a fi mult mai în vârstă. Era un om care călătorea peste tot prin lume, un politician de talie internaţională, un adevărat conducător. Deja ajunsese să fie cel mai faimos om din lume. Ştiam că urma să aibă o carieră strălucită. M-am simţit ca o şcolăriţă care chicotea şi nici nu mi-aş fi închipuit că aş fi putut să îl impresionez câtuşi de puţin. Atunci când a început să se arate interesat de mine, am crezut că dorea o relaţie pur fizică. Şi, trebuie să recunosc, m-aş fi culcat cu el fără să stau pe gânduri şi nu aş fi regretat. Am început să ne vedem, iar eu m-am îndrăgostit de el, dar Dumnezeu mi-e martor, Rayford, acum îmi pare rău. Nu ar fi trebui să mă exprim în felul ăsta în prezenţa ta – nu m-am aşteptat niciodată ca el să fie interesat de mine cu adevărat. Ştiam că întreaga relaţie era una temporară şi eram hotărâtă să mă bucur de ea atât timp cât ar fi durat. La un moment dat am ajuns să mă tem când trebuia să plece din ţară. M-am străduit să fiu raţională. Sfârşitul era aproape, iar eu credeam cu adevărat că eram pregătită să îl înfrunt. Însă apoi am fost şocată. M-a numit asistenta lui

personală. Nu aveam nici experienţă, nici talente în domeniu. Ştiam că era doar o modalitate ca să fiu la dispoziţia lui şi după program. Îmi convenea asta, deşi îmi era teamă de ce se va alege de viaţa mea când Nicolae va fi şi mai ocupat. Ei, bine, temerile mele s-au adeverit. Nicolae rămâne în continuare persoana cea mai încântătoare, dinamică şi puternică pe care o cunosc. Însă însemn pentru el ceea ce m-am temut încă de la început. Ştii că de obicei lucrează optsprezece ore pe zi, uneori chiar douăzeci? Nu însemn nimic pentru el şi sunt conştientă de asta. Obişnuiam să particip la discuţii. Uneori, mai folosea câte o idee de-a mea. Dar ce ştiu eu despre politica internaţională? Eu făceam câte o declaraţie stupidă, bazată pe cunoştinţele mele limitate, iar el ori râdea de mine, ori mă ignora. Apoi a ajuns ca nici măcar să nu-mi mai ceară părerea. Mi s-a permis să fac diverse lucruri lipsite de importanţă, cum ar fi să deschid acest restaurant şi să întâmpin grupurile de turişti care vizitau noul sediu al Comunităţii Globale. Însă acum nu mai însemn nimic, Rayford. Nicolae nu mi-a dat inelul decât după ce am rămas însărcinată şi încă nu m-a cerut în căsătorie. Cred că se înţelege de la sine.

— Atunci când ai acceptat inelul, nu i-ai dat de înţeles că doreşti să te căsătoreşti cu el?

— O, Rayford, nu a fost nici pe departe atât de romantic. Nicolae mi-a spus să închid ochii şi să întind mâna, apoi mi-a pus inelul pe deget. Nu am ştiut ce să spun. El a zâmbit pur şi simplu.

— Vrei să spui că nu te simţi ataşată de el?

— Nu mai simt nimic pentru el. Şi nu cred că el a simţit vreodată ceva pentru mine în afară de atracţie fizică.

— Şi cum rămâne cu aparenţele? Cu bunăstarea materială? Cu maşina şi cu şoferul personal? Presupun că ai un cont…

— Da, am toate acestea.

Hattie părea obosită. Continuă:

— Ca să fiu sinceră, toate acestea înseamnă pentru mine exact ce au însemnat zborurile cu avionul. Te saturi repede de rutină. Bineînţeles, am fost vrăjită de putere, de farmecul şi de strălucirea ei pentru un timp. Însă toate astea nu mă reprezintă. Nu cunosc pe nimeni aici. Oamenii mă tratează cu respect numai din cauza persoanei cu care trăiesc. Însă nici ei nu ştiu cine este el cu adevărat. Nici eu nu ştiu. Aş prefera să fie

supărat pe mine decât să mă ignore. Zilele trecute l-am întrebat dacă m-aş putea întoarce în Statele Unite pentru o perioadă ca să îmi vizitez prietenii şi familia. S-a enervat. Mi-a spus că nici măcar nu trebuia să întreb. Mi-a zis: „Spune-mi şi voi face toate aranjamentele. Am şi altceva de făcut decât să mă îngrijorez în legătură cu programul tău”. Sunt doar un obiect pentru el, Rayford!

Rayford îşi aştepta rândul. Dorea să îi spună atât de multe!

— Cât de mult vorbiţi?

— La ce te referi? Nu vorbim. Acum pur şi simplu convieţuim.

Rayford îşi alese cuvintele cu atenţie:

— Mă interesează ce a aflat despre Chloe şi Buck.

— O, nu trebuie să îţi faci griji în această privinţă. Deşi este atât de inteligent şi are atât de multe legături, ca să nu mai vorbesc despre „ochii“ care supraveghează tot şi pe toţi, nu cred că are nici cea mai vagă idee despre legătura dintre tine şi Buck. Nu am pomenit niciodată de faptul că Buck s-a căsătorit cu fiica ta. Şi nu o voi face vreodată.

— De ce?

— Nu cred că trebuie să afle asta. Dintr-un motiv sau altul, Rayford, are încredere în tine în anumite privinţe şi în altele nu.

— Am observat.

— Ce ai observat? îl întrebă ea.

— Că am fost lăsat în afara planurilor aeronavei Condor 216, de exemplu, îi răspunse Rayford.

— Da, continuă ea, şi nu a fost ingenios din partea lui că a folosit numărul biroului său atunci când a denumit avionul?

— Având în vedere că sunt pilotul lui personal, mi s-a părut ciudat să fiu luat prin surprindere de noile comenzi.

— Dacă ai fi trăit cu el, nu te-ai mai fi mirat. Eu nu am ştiut nimic timp de luni de zile. Rayford, poţi să crezi că nu am fost căutată de nimeni de când au izbucnit conflictele?

— Nu te-a sunat?

— Nici măcar nu am ştiut dacă era în viaţă sau nu. L-am văzut la ştiri, la fel ca restul lumii. Nici măcar nu m-a sunat după ce a terminat transmisiunea. Niciunul dintre asistenţii lui nu m-a contactat. Am telefonat peste tot. Am vorbit cu fiecare persoană din organizaţie pe care o cunoşteam. L-am sunat până şi pe Fortunato. Acesta mi-a spus că avea să îi transmită lui Nicolae că l-am căutat. Îţi imaginezi? Avea să îi transmită că l-am

căutat!

— Aşadar, când l-ai văzut la aeroport…?

— L-am testat. Nu voi nega. Nu eram atât de nerăbdătoare să îl văd pe cât am lăsat să se înţeleagă, ci doream să îi mai dau o şansă. A fost evident că i-am stricat imaginea?

— Asta a fost şi impresia mea, spuse Rayford, întrebându-se dacă era înţelept să renunţe la atitudinea sa neutră.

— Atunci când am încercat să îl sărut, mi-a spus că nu se cuvenea şi că ar fi fost cazul să mă comport ca o persoană matură. Cel puţin s-a referit la mine ca fiind logodnica sa, atunci când s-a adresat mulţimii. A spus că eram copleşită de durere, la fel ca şi el. Îl cunosc destul de bine ca să îmi dau seama că nu simţea nici urmă de durere. Se vedea pe faţa lui. Îi place la nebunie să facă asta. Şi, indiferent ce ar spune, Nicolae este implicat. Vorbeşte ca un pacifist, însă speră să fie atacat astfel încât să îşi poată justifica represaliile. Am fost atât de îngrozită şi de tristă atunci când am aflat despre pierderile umane şi materiale, însă el a revenit aici, la palatul pe care l-a construit pentru el, şi pretinde că suferă alături de toţi oamenii ale căror inimi au fost zdrobite de atacurile din toate colţurile lumii. De fapt, în particular, Nicolae jubilează. Nu se mai satură de toate astea. Îşi freacă mâinile satisfăcut, îşi face planuri, concepe strategii. Acum îşi alcătuieşte noua echipă. În momentul de faţă participă cu toţii la o întâlnire. Cine ştie ce le mai trece prin cap!

— Ce ai de gând să faci, Hattie? Stilul acesta de viaţă nu este pentru tine.

— Nici măcar nu mai doreşte să apar la birou.

Rayford ştia despre ce era vorba, însă nu putea să îi dea de înţeles:

— Ce vrei să spui?

— Astăzi am fost concediată de propriul logodnic. M-a întrebat dacă ne-am putea întâlni în apartamentele mele.

— Apartamentele tale?

— Nu mai locuim împreună de o bucată de vreme. Eu locuiesc puţin mai jos, pe hol, iar el mă vizitează rar, din când în când, în miezul nopţii – între întrevederi, presupun. Însă i-am devenit metresă în urmă cu mult timp.

— Aşadar, ce dorea de la tine?

— Credeam că ştiam ce voia de la mine. Credeam că absentase suficient de mult timp, încât dorea să facem ce

făceam de obicei. Însă, în loc de toate acestea, mi-a spus că dorea să mă înlocuiască.

— Cu alte cuvinte nu mai sunteţi împreună?

— Nu. Încă mai vrea să fiu în preajma lui. Încă mai doreşte să fiu mama copilului lui. Pur şi simplu e de părere că am fost copleşită de atribuţii. I-am spus: „Nicolae, am fost copleşită de atribuţii din momentul în care am acceptat acest post. Niciodată nu am avut calităţile unei secretare. Mă descurcam când venea vorba de relaţiile cu publicul sau de contactele cu diverşi colaboratori, însă numirea mea în funcţia de asistentă personală a fost o mare greşeală”.

— În tot acest timp am crezut că ţi-ai dorit această slujbă.

— Ei, bine, îţi mulţumesc pentru remarcă, Rayford. Totuşi, pierderea acestei poziţii a fost, pe de-o parte, o uşurare.

— Numai pe de-o parte?

— Da. Ce se va alege de mine de acum încolo? I-am întrebat ce se va întâmpla cu noi. A avut îndrăzneala să mă întrebe: „Cu noi?” I-am răspuns: „Da! Cu noi! Port inelul pe care mi l-ai dat şi sunt însărcinată cu copilul tău. Când vom oficializa relaţia noastră?”

Buck tresări din somn. Visase. Era întuneric. Aprinse o veioză mică şi se uită la ceas. Însă mai rămăseseră câteva ore până când ar fi trebuit să se întâlnească cu Moise şi cu Ilie la miezul nopţii. Însă ce semnificaţie avea visul acela? Buck visase că era Iosif, soţul Fecioarei Maria. Şi auzise un mesager al Domnului spunându-i: „Ridică-te, fugi în Egipt şi rămâi acolo până când îţi voi aduce veşti noi”.

Buck era tulburat. Cineva i se adresase în vis şi nu ştia dacă fusese Dumnezeu sau altcineva. Întotdeauna considerase visele drept aberaţii ale vieţii cotidiene. Iar acum se afla pe Pământul Sfânt, cugetând la Dumnezeu şi la Iisus, comunicând cu cei doi martori şi încercând să se ferească de Antihrist şi discipolii acestuia. Era normal să fi avut un vis legat de poveştile biblice. Oare Dumnezeu încercase să îi spună că avea să îl găsească pe Tsion Ben-Judah mai degrabă în Egipt, decât în locul în care îl trimiseseră martorii? Aceştia întotdeauna îşi alegeau cuvintele cu atenţie. Buck trebuia să îi întrebe. Cum să înţeleagă referirile biblice, de vreme ce acestea erau atât de noi pentru el? Buck intenţiona să doarmă până la orele unsprezece şi jumătate

înainte să ia un taxi spre Zidul Plângerii, însă nu reuşi să adoarmă din nou deoarece visul continua să îi revină în minte. Singurul lucru pe care nu ar fi dorit să îl facă, având în vedere conflictele care izbucniseră la Cairo, era să plece în Egipt. Buck se afla la o distanţă de aproximativ două sute de mile de Cairo. Oraşul se afla destul de aproape, deşi Carpathia făcuse uz de arme nucleare în capitala Egiptului.

Buck rămase întins în întuneric, punându-şi diverse întrebări.

Rayford nu ştia cum să procedeze. Ce ar fi putut să îi spună vechii sale prietene? în mod evident, ea fusese copleşită de durere, suferise o pierdere. Rayford nu îi putea dezvălui că iubitul ei era Antihristul în persoană şi că el şi apropiaţii lui erau conştienţi de asta. Ceea ce îşi dorea el cu adevărat era să o înduplece, să o implore să îl primească pe Hristos. Dar nu mai încercase deja? Nu îi explicase amănunţit tot ce aflase după dispariţiile în masă, care acum ştia cu certitudine că reprezentaseră Înălţarea la Cer?

Hattie cunoştea adevărul. Cel puţin ştia părerea lui Rayford în această privinţă, fiindcă el se destăinuise în faţa ei, a lui Chloe şi a lui Buck în timp ce se aflau cu toţii într-un restaurant la New York, iar Rayford simţise că o îndepărtase pe Hattie prin faptul că repetase ceea ce îi spusese între patru ochi, mai devreme în acea zi. El fusese convins de faptul că fiica lui se simţise deosebit de jenată de incidentul respectiv.

De asemenea, fusese sigur de faptul că eruditul Buck Williams se manifestase tolerant faţă de el. Rayford fusese şocat văzând-o pe Chloe că făcuse un pas decisiv pentru a-L urma pe Hritos după ce observase înflăcărarea lui din seara aceea. Tot întâlnirea aceea îl influenţase în mod deosebit şi pe Buck.

Rayford încercă acum o nouă abordare:

— Permite-mi să îţi spun ceva, Hattie! Ar fi cazul să afli că Buck, Chloe şi cu mine ţinem mult la tine.

— Ştiu, Rayford, dar…

— Nu cred că ştii, continuă Rayford. Cu toţii ne-am întrebat dacă hotărârea pe care ai luat-o va avea un efect pozitiv asupra ta şi fiecare dintre noi se simte responsabil pentru că ţi-ai părăsit serviciul şi pe cei dragi şi te-ai mutat mai întâi la New York, iar apoi la Noul Babilon. Şi toate acestea pentru ce?

Hattie se uită direct în ochii lui:

— Dar nu am mai primit veşti din partea nici unuia dintre voi.

— Nu am considerat că am fi avut dreptul să spunem ceva. Eşti o persoană matură. Viaţa ta îţi aparţine. Am crezut că remarcele mele te-au făcut să te îndepărtezi de domeniul aviatic. Buck se simte vinovat pentru că te-a prezentat lui Nicolae. Chloe se întreabă adeseori dacă nu ar fi putut să îţi spună ceva sau să facă ceva, astfel încât să te răzgândeşti.

— Dar de ce? se miră Hattie. Cum de aţi ştiut că nu eram fericită aici?

Rayford rămase fără cuvinte. Într-adevăr, cum ştiuseră?

— Pur şi simplu, am simţit că sorţii nu erau de partea ta, îi răspunse el.

— Şi presupun că nu v-am dat niciun indiciu în privinţa faptului că aveaţi dreptate, ci am încercat să vă impresionez ori de câte ori vă vedeam pe tine sau pe Buck în compania lui Nicolae.

— Da, aşa ai făcut.

— Ei bine, Rayford, vei fi şocat să afli că niciodată nu mi-am imaginat că aş fi putut rămâne însărcinată fără a fi căsătorită.

— De ce ar trebui să mă surprindă asta?

— Pentru că nu pot spune că morala mea nu a lăsat de dorit. Vreau să spun că a fost cât pe ce să am o relaţie cu tine. Pur şi simplu nu am fost crescută în spiritul acesta şi, cu siguranţă, nu mi-aş fi dorit să am un copil fără a fi căsătorită.

— Iar acum?

— Consideraţiile acestea sunt valabile şi acum, Rayford.

Vocea lui Hattie deveni temă. Era evident că era obosită, însă acum suna ca şi cum ar fi fost învinsă, aproape moartă.

— Nu intenţionez să mă folosesc de această sarcină pentru a-l obliga pe Nicolae Carpathia să se căsătorească cu mine. Oricum, nu o să o facă. Nimeni nu poate să îl oblige să facă ceva. Dacă l-aş forţa, probabil mi-ar spune să fac un avort.

— O, nu! exclamă Rayford. Nu vei lua niciodată în considerare această posibilitate, nu-i aşa?

— Să nu o iau în considerare? Mă gândesc în fiecare zi la acest lucru.

Rayford se lăsă pe spate şi îşi frecă fruntea. De ce se aşteptase ca Hattie să îşi trăiască viaţa ca o persoană credincioasă când ea nu era aşa? Nu era drept să presupună că ea ar fi fost de acord cu el în anumite privinţe.

— Hattie, vrei să îmi faci un mare serviciu, dacă te rog?
— Poate.
— Vrei să te gândeşti la asta cu atenţie înainte să acţionezi în vreun sens? Vrei să cauţi sfatul familiei sau al prietenilor?
— Rayford, nu mai am niciun prieten.
— Chloe, Buck şi cu mine considerăm că suntem prietenii tăi. Şi cred că şi Amanda ţi-ar putea deveni prietenă, dacă ar ajunge să te cunoască mai bine.
Hattie oftă:
— Am sentimentul că, pe măsură ce Amanda va apuca să mă cunoască, îi voi displăcea din ce în ce mai mult.
— Asta dovedeşte că nu o cunoşti, spuse Rayford. E genul de persoană care nici nu trebuie să te placă pentru a te îndrăgi, dacă înţelegi ce vreau să spun.
Hattie ridică o sprânceană.
— Ce mod interesant de a o descrie, spuse ea. Cred că aşa vorbesc părinţii despre copiii lor din când în când. Tatăl meu mi-a spus ceva de felul ăsta odată, pe vremea când eram o adolescentă rebelă. Mi-a spus: „Hattie, e bine că te iubesc atât de mult, pentru că nu îmi placi deloc”. Asta m-a trezit brusc la realitate, Rayford. Mă înţelegi?
— Desigur, îi răspunse el. Ar trebui să încerci să te apropii de Amanda. Ar putea deveni un fel de a doua mamă pentru tine.
— Una e mai mult decât suficientă, spuse Hattie. Adu-ţi aminte, mama mea a fost cea care mi-a pus numele acesta ciudat care aparţine unei persoane cu două generaţii mai în vârstă decât mine.
Rayford zâmbi. Întotdeauna îl mirase numele ei:
— Totuşi, ai spus că Nicolae nu s-ar supăra dacă ai face o călătorie în Statele Unite?
— Da, însă toate acestea se petreceau înainte de a izbucni războiul.
— Hattie, o mulţime de aeroporturi încă mai acceptă sosiri. Din câte ştiu, niciun oraş important nu a fost afectat de explozii nucleare. Unicul oraş care a suferit de pe urma radiaţiilor radioactive a fost Londra. Cred că nu ar trebui să îl vizitezi cel puţin pentru un an. Însă nici chiar devastarea oraşului Cairo nu a fost asociată cu reacţii radioactive.
— Aşadar, crezi că mă va lăsa să plec în State în curând?
— Nu am de unde să ştiu, dar voi încerca să mă întorc

duminică acolo ca să văd ce mai face Amanda şi să particip la o înmormântare.

— Cum vei ajunge acolo, Rayford?

— Cu o cursă de pasageri. Părerea mea este că să plimbi de colo-colo doisprezece demnitari sau mai puţini într-o aeronavă de dimensiunile Condorului 216 este o extravaganţă. Însă Potentatul…

— Te rog, nu îi spune aşa.

— Nu ţi se pare şi ţie că este o denumire ridicolă?

— Întotdeauna am crezut asta. Pentru un om atât de puternic şi atât de strălucit, titlul acesta stupid îl face să pară un bufon.

— Ei, bine, nu îl cunosc suficient încât să îi spun Nicolae, iar numele său de familie este destul de lung.

— Nu-i aşa că majoritatea credincioşilor îl consideră Antihristul?

Rayford tresări. Nu se aşteptase să audă vreodată din gura ei aşa ceva. Vorbea serios? Rayford decise că era prea devreme ca să îşi dezvăluie opiniile.

— Antihristul?

— Ştiu să citesc, spuse ea. De fapt, îmi place cum scrie Buck. I-am citit articolele din *Weekly.* Atunci când a încercat să acopere toate teoriile şi să afle ce gândeau oamenii, a reieşit că o mare parte dintre aceştia credeau că Nicolae ar putea fi Antihristul.

— Am auzit asta, îi răspunse Rayford.

— Aşadar, l-ai putea numi Antihristul sau A.H., pe scurt, continuă ea.

— Nu e amuzant, spuse el.

— Ştiu, îi răspunse Hattie. Îmi cer scuze. Oricum, nu cred în acea confruntare dintre forţele binelui şi cele ale răului. Probabil că nu mi-aş da seama dacă un om ar fi Antihristul nici dacă ar sta în faţa mea.

„Probabil că a stat în faţa ta mai mult decât oricine altcineva în ultimii doi ani”, îşi spuse Rayford în gând.

— Totuşi, Hattie, cred că ar trebui să îl întrebi pe Marele Potentat al Comunităţii Globale – în absenţa unei denumiri mai adecvate – Nicolae Carpathia dacă ai putea pleca acasă pentru un timp. Eu voi pleca până la Milwaukee cu o cursă matinală fără escala, care va ajunge în aceeaşi zi, în jurul prânzului, după ora oraşului Chicago. Din câte am înţeles, o doamnă din parohia

noastră are o casă destul de mare. Vei putea sta împreună cu noi.

— Nu aş putea face aşa ceva, Rayford. Mama mea se află la Denver. Deocamdată nu a fost atacat, nu-i aşa?

— Din câte ştiu eu, nu. Sunt convins că îţi vom putea găsi un bilet de avion pentru Denver.

Rayford era dezamăgit. În sfârşit, se ivise o ocazie în care ar fi putut să încerce să o influenţeze pe Hattie, însă ea nu dorea să rămână în zona oraşului Chicago.

— Nu am de gând să îi cer permisiunea lui Nicolae, spuse ea.

— Nu vrei să pleci?

— Ba vreau să plec. Şi voi pleca. Pur şi simplu, îi voi lăsa un mesaj că am plecat. Asta mi-a spus să fac ultima dată când am vorbit cu el despre acest subiect. Mi-a spus că sunt o persoană în toată firea şi că ar trebui să iau şi singură decizii. El este preocupat de lucruri mult mai importante. Poate că te voi însoţi în cursa spre Milwaukee. De fapt, dacă nu te voi anunţa altceva între timp, şoferul meu va veni să te ia sâmbătă dimineaţă. Crezi că Amanda s-ar supăra dacă am avea locuri alăturate?

— Sper că glumeşti, îi răspunse Rayford, pentru că, dacă ai vorbit serios, îi voi spune din timp despre planurile noastre.

— Măi, să fie, nu îmi aduc aminte ca prima ta soţie să fi fost atât de posesivă.

— Ar fi fost, dacă ar fi ştiut ce fel de bărbat eram.

— Sau ce fel de femeie eram.

— Bine, poate…

— Poţi să te sfătuieşti cu soţia ta, Rayford. Dacă va trebui să stau de una singură, voi înţelege acest lucru. Cine ştie? Poate că vom putea sta vizavi unul de celălalt.

Rayford zâmbi îngăduitor: spera din tot sufletul ca lucrurile să se petreacă aşa.

10

Buck dădu ascultare unui puternic impuls de a-şi lua şi geanta atunci când părăsi Hotelul King David în acea seară. În interiorul acesteia se aflau un reportofon mic, un computer portabil (care în scurt timp avea să fie înlocuit cu cel mai performant computer posibil), un aparat de fotografiat, acel telefon mobil formidabil, câteva obiecte personale şi două rânduri de haine.

Lăsă cheia la recepţie, apoi luă un taxi spre Zidul Plângerii, întrebându-l pe taximetrist dacă vorbea limba engleză. Şoferul ridică mâna şi îi arătă că înţelegea puţin, zâmbind ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— Cât de departe e Galileea? întrebă Buck.

Taximetristul ridică piciorul de pe acceleraţie:

— Mergi la Galileea? Zidul Plângerii la Ierusalim.

Buck îi făcu semn să îşi continue drumul:

— Ştiu. Acum vreau să ajung la Zidul Plângerii. Galileea o lăsăm pe mai târziu.

Taximetristul se îndreptă spre Zidul Plângerii.

— Galileea e acum Lacul Tiberius, spuse. Sunt aproximativ o sută douăzeci de kilometri.

La Zidul Plângerii şi în preajma Templului nu se afla aproape nimeni la acea oră târzie. Templul care tocmai fusese reconstruit era iluminat şi arăta ca o imagine tridimensională, părând că se pierde în zare. Bruce îi spusese lui Buck că într-o zi Carpathia avea să vină la Templu şi să se proclame Dumnezeu. Jurnalistul din Buck dorea să fie prezent când avea să se întâmple asta.

La început, nu îi văzu pe cei doi martori. Un grup mic de marinari trecea prin dreptul gardului din fier forjat, îndreptându-se spre capătul Zidului Plângerii, acolo unde martorii stăteau de obicei şi predicau. Marinarii vorbea în engleză, iar la un moment dat unul dintre ei arătă într-o direcţie.

— Cred că sunt acolo, spuse el.

Ceilalţi se întoarseră şi se uitară într-acolo. Buck le urmă exemplul şi privi peste gard, spre o clădire din piatră. Cele două siluete misterioase se sprijineau de zidul acesteia, cu picioarele încrucişate sub ei şi cu bărbiile sprijinite pe genunchi. Nu se mişcau, părând a dormi. Marinarii se uitară la ei, apoi se apropiară pe vârfuri. Nu înaintară decât vreo câţiva metri, probabil din cauza poveştilor pe care le auziseră: nu aveau de gând să îi deranjeze pe cei doi în felul în care ar fi făcut-o cu animalele din grădina zoologică pentru amuzament. Martorii erau mai mult decât nişte simple animale. Erau periculoşi şi deveniseră cunoscuţi pentru că îi arseseră de vii pe cei care încercaseră să îi batjocorească. Buck nu dorea să atragă atenţia asupra sa, dacă s-ar fi apropiat de gard cu prea multă îndrăzneală. Aşteptă până când marinarii se plictisiră şi se

îndepărtară.

De îndată ce tinerii plecară din zonă, Ilie şi Moise îşi ridicară capetele şi se uitară direct spre Buck. Acesta fu atras de ei. Se îndreptă spre gard. Martorii se ridicară în picioare şi rămaseră la câţiva metri de Buck.

— Am nevoie de o explicaţie, şopti Buck. Puteţi să îmi spuneţi mai multe despre locul în care se află prietenul meu?

— Cine are urechi de auzit…

— Ştiu asta, spuse Buck, dar eu…

— Îndrăzneşti să îi întrerupi pe slujitorii Preaslăvitului Dumnezeu? întrebă Ilie.

— Iertaţi-mă, se scuză Buck.

Ar fi dorit să se explice, însă decise să nu mai spună nimic.

Moise vorbi:

— Mai întâi, trebuie să vorbeşti cu persoana care te iubeşte.

Buck aşteptă să continue. Martorii rămaseră acolo, tăcuţi.

Buck îşi întinse ambele mâini, semn că era nelămurit; brusc simţi cum geanta îi vibrează pe umăr şi îşi dădu seama că îi suna telefonul mobil. Acum ce ar fi fost bine să facă? Dacă nu ar fi trebuit să îi întrerupă pe slujitorii Preaslăvitului Dumnezeu, oare ar fi trebuit să îndrăznească să răspundă la telefon în timp ce încerca să poarte o conversaţie cu aceştia? Buck se simţea ca un prost. Se îndepărtă de gard, scoase telefonul din geantă şi răspunse:

— Buck la telefon.

— Buck! Sunt Chloe! Acolo e aproape miezul nopţii, nu-i aşa?

— Da, Chloe, dar acum am…

— Buck, dormeai?

— Nu, sunt treaz, dar sunt…

— Buck, spune-mi te rog că nu eşti la Hotelul King David.

— Bine, stau acolo, dar…

— Nu erai acolo acum, nu-i aşa?

— Nu, sunt la…

— Dragul meu, nu ştiu cum să îţi spun, dar am sentimentul că nu ar trebui să îţi petreci noaptea în hotelul acela. De fapt, am o presimţire că nu ar trebui să stai în Ierusalim peste noapte. Nu ştiu ce să zic despre ziua de mâine şi nu ştiu ce să spun despre premoniţii, dar sentimentul este atât de puternic…

— Chloe, va trebui să te sun mai târziu, bine?

Chloe ezită:

— Bine, dar dacă nu reuşeşti să îţi faci timp să vorbeşti cu mine acum, când…

— Chloe, nu îmi voi petrece noaptea la Hotelul King David şi nici nu voi rămâne în Ierusalim, bine?

— Asta mă mai linişteşte, Buck, dat tot mi-ar plăcea să vorbim…

Buck nu ştia ce să creadă despre acest nou nivel pe care Bruce îl numea „întruparea spiritului”. Martorii insinuaseră că avea să îl găsească pe cel pe care îl căuta în Galileea, însă locul acela nu mai exista. Marea Galileei devenise Lacul Tiberius. Dacă putea să îi dea crezare, visul său îi sugerase că ar fi trebuit să plece în Egipt pentru un motiv sau altul. Acum, martorii voiau ca el să îşi folosească urechile să audă. Şi de unde ştiuseră ei că trebuia să vorbească mai întâi cu Chloe? Petrecuse suficient de mult timp în preajma martorilor ca să ştie că erau înzestraţi cu puteri miraculoase. Tot ce îşi dorea acum era ca ei să nu mai fie atât de enigmatici. Buck venise acolo într-o misiune periculoasă. Dacă cei doi ar fi putut să îl ajute, ar fi fost cazul să o facă.

Buck îşi puse jos geanta şi o abandonă acolo, încercând să le dea de înţeles că era dispus să înceteze orice activitate şi să îi asculte. Moise şi Ilie se apropiară unul de celălalt şi păreau să vorbească în şoaptă. Cei doi veniră la gard. Buck încercă să se îndrepte spre ei, după cum o făcuse ultima dată, când îi vizitase însoţit de rabinul Tsion Ben-Judah, însă ambii ridicară câte o mână, iar Buck se opri la câţiva metri de locul în care se afla geanta sa şi la o distanţă apreciabilă faţă de gard. Deodată, cei doi începură să strige din străfundul plămânilor lor. Buck tresări şi se dădu înapoi la început, împiedicându-se de propria geantă. Apoi se îndreptă. Ilie şi Moise începură să recite pe rând versete pe care Buck le-a recunoscut ca făcând parte din Faptele Apostolilor, după cum aflase din învăţăturile lui Bruce.

Cei doi strigară:

— „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii şi fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri”.

Buck ştia că pasajul era mult mai lung, însă martorii se opriseră, iar acum îl priveau. Era bătrân acum, de vreme ce tocmai împlinise treizeci şi doi de ani? Era unul dintre bătrânii care aveau să viseze visuri? Martorii ştiau asta? Oare îi spuneau că trebuia să creadă în visul său?

Aceştia continuară:

— „Da, şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu şi vor prooroci. Voi face să se arate semne sus, în cer, şi minuni jos, pe pământ, sânge, foc şi un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit."

Buck se simţi inspirat, mişcat, dornic să îşi ducă misiunea la capăt. Însă de unde să înceapă? Şi de ce martorii nu puteau să îi spună pur şi simplu? Buck fu surprins să constate că nu mai era singur. Cuvintele din Scriptură pe care le strigaseră cei doi martori făcuseră să se adune o mică mulţime. Buck nu mai dorea să aştepte. Îşi ridică geanta şi se apropie de gard. Cei prezenţi îl avertizară să nu mai înainteze. Buck primi avertismente în diverse limbi, printre care şi câteva în engleză:

— O să-ţi pară rău, fiule!

Buck ajunse la câţiva metri de cei doi martori. Nimeni nu îndrăzni să se apropie. El le şopti:

— Presupun că vă referiţi la Lacul Tiberius atunci când spuneţi „Galileea".

Cum putea să le spună unor oameni care păreau că se întorseseră din vremuri biblice că noţiunile lor geografice nu mai erau valabile?

— Îmi voi găsi prietenul în Galileea, pe Marea Galileei sau unde anume?

— Cine are urechi de auzit…

Buck ştia că nu ar fi trebuit să îi întrerupă sau să îşi exprime frustrarea.

— Cum ajung acolo? întrebă el.

Ilie îi vorbi cu blândeţe.

— Vei avea parte de lucruri bune, dacă te vei întoarce printre cei mulţi, îi spuse el.

„Dacă mă voi întoarce printre cei mulţi?" îşi spuse Buck. Acesta se dădu înapoi şi intră în mulţime.

— Ai păţit ceva, fiule? îl întrebă cineva. Te-au rănit?

Buck negă, dând din cap.

Moise începu să predice cu voce tare:

— „După ce a fost închis Ioan, Iisus a venit în Galileea şi propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: «S-a împlinit

vremea şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie». Pe când trecea Iisus pe lângă Marea Galileei, a văzut pe Simon şi pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând o mreajă în mare, căci erau pescari. Iisus le-a zis: «Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni». Îndată, ei şi-au lăsat mrejele şi au mers după El.”

Buck nu ştia cum să interpreteze toate acestea, însă simţi că aflase tot ce ar fi putut să îi spună martorii în seara aceea. Deşi aceştia îşi continuară predica, iar oamenii se adunară în jurul lor ca să îi asculte, Buck se îndepărtă. El îşi luă geanta şi se îndreptă spre un şir mic de taxiuri, urcându-se într-unul dintre ele.

— Aş putea găsi o ambarcaţie care să străbată Iordanul în amonte, până la Lacul Tiberius la ora asta târzie? îl întrebă el pe şofer.

— Ei, domnule, ca să fiu sincer, ar fi mult mai uşor dacă aţi dori să vă întoarceţi de acolo. Dar răspunsul este da, există bărci cu motor care se îndreaptă spre nord. Câteva dintre ele funcţionează şi noaptea. Bineînţeles, vasele de agrement merg numai ziua, însă întotdeauna se va găsi cineva care să vă ducă acolo unde doriţi în schimbul unei sume de bani, la orice oră din zi şi din noapte.

— Mi-am dat seama de asta, spuse Buck.

Puţin mai târziu, se târguia cu un marinar pe nume Michael, care refuză să îşi dezvăluie numele de familie.

— Ziua pot transporta până la douăzeci de turişti cu această ambarcaţie, iar eu, împreună cu patru tineri vânjoşi tragem la rame, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Are vâsle?

— Da, domnule, exact ca în Biblie. Barca e din lemn. Acoperim cele două motoare din exterior cu scânduri şi cu o pânză de cort şi nimeni nu îşi dă seama. Rezistăm la un drum lung şi obositor. Însă atunci când trebuie să urcăm în amonte nu ne putem descurca numai cu vâslele.

Michael şi Buck plecară spre nord, după miezul nopţii, la bordul bărcii cu două motoare exterioare, iar Buck avu sentimentul că plătise şi pentru cei douăzeci de turişti şi patru mateloţi.

Ziaristul îşi începu călătoria stând la proră, iar aerul rece al nopţii i se juca în păr. În curând, el fu nevoit să îşi încheie până

la gât fermoarul hainei de piele şi să îşi bage mâinile în buzunare. Nu trecu mult timp şi reveni însă alături de Michael, care manevra barca din lemn, rustică şi lungă, din dreptul celor două motoare. În acea noapte erau puţine ambarcaţii pe Iordan.

Michael începu să strige, încercând să se facă auzit peste şuierul vântului şi clipocitul apei:

— Aşadar, nu ştii pe cine anume cauţi şi nici unde se găseşte?

Barca se îndrepta spre Ierihon, iar Michael îi spuse că aveau de navigat aproximativ o sută de kilometri împotriva curentului.

— Ar putea dura aproape trei ore până când să ajungem la vărsarea în Lacul Tiberius, adăugă el.

— Nu-l cunosc, recunoscu Buck. Pur şi simplu, sper să îmi dau seama când voi ajunge acolo.

Michael dădu din cap:

— Lacul Tiberius nu e un heleşteu. Prietenul sau prietenii tăi s-ar putea afla pe oricare din maluri sau chiar la capătul celălalt al lacului.

Buck fu de acord cu acesta, apoi îşi lăsă bărbia în piept ca să se încălzească, să mediteze şi să se roage.

„Doamne, îşi spuse el în gând, niciodată nu mi-ai vorbit cu voce tare şi nu mă aştept să începi tocmai acum, dar aş avea nevoie de un sfat. Nu ştiu dacă visul a fost trimis de Tine sau dacă trebuie să trec prin Egipt la întoarcere. Nu ştiu dacă îl voi găsi pe Ben-Judah în compania unor pescari sau dacă mă aflu pe calea cea bună, îndreptându-mă spre vechea Mare a Galileei. Întotdeauna mi-a plăcut să fiu independent şi să mă descurc prin mijloace proprii, însă trebuie să recunosc că acum am ajuns la capătul puterilor. Ben-Judah este căutat de mulţi, însă îmi doresc cu disperare să fiu primul care îl găseşte.”

Mica ambarcaţie tocmai trecuse de un cot al râului, când motoarele se opriră brusc, iar luminile de la proră şi de la pupă se stinseră. „Asta da răspuns la rugăciunea mea”, îşi spuse Buck.

— Ai probleme, Michael?

Buck fu surprins de liniştea care se aşternu în timp ce barca se lăsă purtată de curent. Se părea că se îndrepta spre ţărm.

— Nu am nicio problemă, domnule Katz. Până când nu te vei obişnui cu întunericul, nu vei putea vedea că am aţintit o armă de calibru mare în direcţia capului tău. Aş dori să rămâi în continuare aşezat şi să îmi răspunzi la câteva întrebări.

Buck se simţi învăluit de un calm aparent ciudat. Incidentul era mult prea bizar chiar şi pentru viaţa lui agitată:

— Nu vreau să îţi fac rău, Michael, spuse el. Nu ai de ce să te temi.

— Nu eu ar trebui să fiu cel care să se teamă în aceste momente, domnule, îi răspunse Michael. În ultimele patruzeci şi opt de ore am tras de două ori asupra oamenilor pe care i-am considerat duşmani ai lui Dumnezeu.

Buck rămase aproape fără cuvinte:

— Poţi să fii sigur de un singur lucru, Michael. Eu nu sunt un duşman al lui Dumnezeu. Vrei să îmi spui că tu eşti slujitorul Lui?

— Da, sunt. Întrebare mea, domnule Katz, este dacă şi tu eşti. Şi, dacă eşti, cum îmi vei dovedi asta?

— Se pare că va trebui să ne dovedim reciproc, spuse Buck.

— Responsabilitatea cade asupra ta. Cei care au dorit să traverseze acest râu, aflându-se în căutarea unei persoane pe care eu nu doresc să o găsească, au plătit cu vieţile lor. Dacă doreşti să fii cel de-al treilea care plăteşte în acest fel, eu oricum voi dormi cu sufletul împăcat la noapte.

— Şi cum vei justifica această crimă? îl întrebă Buck.

— Ceilalţi au fost oameni nepotriviţi care căutau o persoană nepotrivită. Ceea ce vreau să aflu de la tine este numele tău real, numele persoanei pe care o cauţi şi ce intenţionezi să faci în cazul în care o vei găsi.

— Dar, Michael, până când nu mă vei convinge că eşti de partea mea, nu îţi voi încredinţa niciodată aceste informaţii.

— Ai merge atât de departe încât ai fi dispus să îţi dai viaţa ca să protejezi numele prietenului tău?

— Sper că nu se va ajunge până acolo, dar răspunsul meu este da.

Vederea lui Buck se acomodase cu întunericul. Michael poziţionase barca în aşa fel încât atunci când se întrerupsese lumina, aceasta plutise uşor şi ajunsese în dreptul unui banc plin de noroi şi de pietre, care venea în prelungirea malului.

— Sunt impresionat de răspunsul tău, spuse Michael. Însă nu voi ezita să te adaug pe lista inamicilor morţi, în cazul în care nu vei reuşi să mă convingi că motivele pentru care doreşti să găseşti persoana pe care o cauţi sunt bine intenţionate.

— Pune-mă la încercare, îi răspunse Buck. Ce te-ar convinge

că nu mint şi, în acelaşi timp, convinge-mă că amândoi ne gândim la aceeaşi persoană.

— Perfect, spuse Michael. E adevărat sau fals că persoana pe care o cauţi este tânără?

Buck îi răspunse cu promptitudine:

— În comparaţie cu tine, fals.

Michael continuă:

— Persoana respectivă este de sex feminin.

— Fals.

— Persoana pe care o căutaţi este doctor în medicină.

— Fals.

— Nu e evreu?

— Fals.

— Este needucată?

— Fals.

— Bilingvă?

— Fals.

Buck auzi cum Michael schimbă poziţia armei din mâinile sale; omul adăugă repede:

— Bilingvă e puţin spus. Cunoaşte mai multe limbi.

Michael înaintă şi puse ţeava armei pe gâtul lui Buck. Acesta se schimonosi şi închise ochii.

— Omul pe care îl cauţi este rabinul Tsion Ben-Judah.

Buck nu îi răspunse, simţind cum arma era împinsă şi mai tare în gâtul lui. Michael continuă:

— În cazul în care l-ai căuta ca să îl ucizi, iar eu aş fi compatriotul lui, te-aş omorî. În cazul în care l-ai căuta ca să îl salvezi, iar eu aş fi unul dintre răpitorii lui, te-aş omorî.

— Dacă ai alege cea de-a doua varianta ar însemna că ai minţit în legătură cu faptul că eşti slujitorul lui Dumnezeu.

— Ai destulă dreptate. Şi ce s-ar întâmpla cu mine în cazul acesta?

— Ai reuşi să mă omori, însă ai pierde confruntarea finală. Buck nu avea nimic de pierdut:

— Totul a fost prezis. Dumnezeu va câştiga.

— Dacă toate acestea sunt adevărate, iar eu sunt fratele tău, în Hristos, atunci ai putea să îmi spui numele tău adevărat.

Buck ezită:

— Dacă sunt duşmanul tău, continuă Michael, atunci oricum te voi omorî.

Buck nu putea să îl contrazică în această privinţă:

— Numele meu este Cameron Williams. Sunt prietenul doctorului Ben-Judah.

— Eşti cumva americanul despre care pomeneşte atât de des?

— Probabil.

— Mai am un ultim test, dacă nu te superi.

— Se pare că nu am de ales.

— E adevărat. Enumeră-mi repede cele şase profeţii despre Mesia pe care Iisus Hristos le-a îndeplinit, conform spuselor celor doi predicatori de la Zidul Plângerii.

Buck răsuflă uşurat şi zâmbi:

— Michael, chiar eşti fratele meu în Hristos. Toate profeţiile referitoare la Mesia au fost îndeplinite de Iisus Hristos. Pot să îţi spun şase care au legătură numai cu cultura ta. Acesta ar fi trebuit să fie urmaş al lui Avraam, urmaş al lui Isaac, urmaş al lui Iacov, să facă parte din seminţia lui Iuda, să fie moştenitor al tronului lui David şi să se fi născut în Bethleem.

Arma fu aşezată cu zgomot pe punte, iar Michael se grăbi să îl îmbrăţişeze pe Buck, apoi îl strânse puternic şi începu să plângă şi să râdă în acelaşi timp.

— Cine ţi-a spus unde aveai să îl găseşti pe Tsion?

— Moise şi Ilie.

— Sunt dascălii mei, spuse Michael. Eu sunt unul dintre cei care s-au convertit la auzul predicilor lor şi ale lui Tsion.

— Şi i-ai ucis pe cei care au încercat să îl găsească pe rabinul Ben-Judah?

— Nu consider că am comis vreo crimă. Cadavrele lor vor ieşi la suprafaţă şi vor fi mâncate de sare atunci când vor ajunge în Marea Moartă. Mai bine să fie cadavrele lor decât al lui.

— Aşadar, eşti un evanghelist?

— La fel ca Apostolul Pavel, după părerea doctorului Ben-Judah. Acesta spune că există 144.000 de propovăduitori răspândiţi în lumea întreagă, cu toţii având aceeaşi misiune ca Moise şi Ilie: să îl proclame pe Hristos drept Fiu al Tatălui.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că prin tine mi s-a răspuns la rugăciuni? îl întrebă Buck.

— Nu m-aş mira câtuşi de puţin, spuse Michael. Trebuie să ştii că şi tu însemni acelaşi lucru pentru mine.

Buck nu mai avea putere. Se bucură atunci când Michael se

întoarse la motoare şi îşi reluă îndeletnicirile de matelot. Buck îşi ascunse faţa şi începu să plângă. Dumnezeu era atât de bun! Michael îl lăsă singur cu gândurile lui pentru o bucată de vreme, însă după un timp îi dădu vestea cea bună:

— Ştii, nu trebuie să ajungem tocmai la Lacul Tiberius.

— Nu? se miră Buck, ducându-se alături de Michael.

— Vom ajunge acolo unde trebuie să ajungem mergând *spre* Galileea, îi explică Michael. La jumătatea distanţei dintre Ierihon şi Lacul Tiberius vom ancora pe malul de est al râului. Vom merge pe jos aproximativ cinci kilometri, până la locul în care eu şi compatrioţii mei l-am ascuns pe doctorul Ben-Judah.

— Cum aţi reuşit să scăpaţi de fanatici?

— Am conceput un plan de salvare încă de la prima cuvântarea a doctorului Ben-Judah pe Stadionul Tedy Kollek. După câteva luni, am fost de părere că supravegherea familiei lui ar fi fost inutilă. Fanaticii voiau să ajungă la el. La prima ameninţare sau la cel mai mic semn de atac, am trimis la biroul lui Tsion o maşină atât de mică, încât se părea că numai şoferul ar fi putut încăpea în ea. Tsion s-a întins pe bancheta din spate, ghemuindu-se, după care a fost acoperit cu o pătură. A fost adus chiar pe această ambarcaţie, iar eu l-am dus în amonte.

— Ce poţi să îmi spui despre scenariul conform căruia şoferul lui a fost implicat în măcelărirea familiei lui?

Michael dădu din cap:

— Omul acela a fost îndepărtat în cel mai groaznic mod cu putinţă, nu-i aşa?

— Regăsise şi el calea spre credinţă?

— Din nefericire, nu. Însă era un angajat loial şi deosebit de ataşat de rabin. Am fost de părere că avea să devină credincios în scurt timp. Ne-am înşelat. Doctorul Ben-Judah nu a aflat despre moartea şoferului său.

— Dar, cu siguranţă, ştie ce s-a întâmplat cu familia sa?

— Da, şi îţi poţi închipui prin ce trece. Când l-am adus pe barcă, nu s-a mişcat din poziţia aceea ghemuită şi nu a ieşit de sub pătură. Într-un fel, a fost bine, deoarece nu a putut fi observat până când nu am ajuns la destinaţie. Îi puteam auzi suspinele în ciuda zgomotelor pe care le scotea motorul în timpul călătoriei. Şi acum îl aud.

— Numai Dumnezeu îl mai poate mângâia, spuse Buck.

— Mă rog să o facă, îi răspunse Michael. Trebuie să îţi

mărturisesc că încă nu a trecut de perioada aceea dificilă. Nu este în stare să vorbească. Plânge tot timpul.

— Ce planuri aveţi în legătură cu el? întrebă Buck.

— Trebuie să plece din ţară. Viaţa lui este în pericol aici. Duşmanii săi ne depăşesc numeric. Nu va fi în siguranţă niciunde, însă cel puţin în afara Israelului ar avea o şansă.

— Şi unde îl veţi duce tu şi prietenii tăi?

— Eu şi prietenii mei!?

— Dar cine altcineva?

— Tu, prietene!

— Eu? se miră Buck.

— Dumnezeu a vorbit prin intermediul celor doi martori. El ne-a asigurat că va veni un salvator. Acesta avea să îl cunoască pe rabin, pe martori şi profeţiile mesianice. Mai presus de toate, acesta avea să-L cunoască pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Acesta eşti tu, prietene!

Buck aproape se cutremură. El se simţea protejat de Dumnezeu şi simţise bucuria de a se afla în slujba Lui. Însă niciodată nu se simţise implicat în lucrarea Lui într-un mod atât de direct şi de limpede. Era atât de umil, încât aproape că îi era ruşine. Buck se simţi deodată nevrednic, neştiutor, incapabil. Fusese atât de binecuvântat, însă ce făcuse cu credinţa pe care de-abia o descoperise? încercase să îi dea ascultare şi încercase să le spună şi celorlalţi ce aflase. Însă, în mod evident, nu merita să ajute la îndeplinirea unui astfel de scop nobil.

— Şi ce vă aşteptaţi să fac cu Tsion?

— Nu ştim. Am presupus că vei reuşi să îl scoţi din ţară în secret.

— Nu îmi va fi uşor.

— Domnule Williams, trebuie să recunoşti că nu ţi-a fost uşor să îl găseşti pe rabin, nu-i aşa? Ai fost la un pas de moarte.

— Chiar credeai că aveai să fii nevoit să mă omori?

— Speram să nu fiu nevoit. Sorţii nu îmi spuneau că tu erai salvatorul, însă m-am rugat.

— Există vreun aeroport prin preajmă, pe care să poată ateriza un Learjet?

— La vest de Ierihon, lângă Al Birah, se află o pistă.

— Înseamnă că este în josul râului, nu-i aşa?

— Da, va fi o călătorie lipsită de probleme. Însă cred că ştii că acest aerodrom este folosit de Ierusalim. Majoritatea zborurilor

externe decolează sau aterizează pe Aeroportul Ben Gurion, din Tel Aviv, însă traficul aerian este destul de intens şi în apropiere de Ierusalim.

— Rabinul a devenit unul dintre cei mai cunoscuţi oameni din Israel, adăugă Buck. Cum Dumnezeu o să îl strecor prin faţa autorităţilor?

Michael zâmbi în întuneric:

— Cum altfel? în mod supranatural.

Buck îi ceru o pătură, iar Michael îi întinse una pe care o scosese dintr-un compartiment aflat în spatele bărcii. Buck se înfăşură în ea, trăgându-şi-o peste cap.

— Cât mai durează? întrebă el.

— Încă douăzeci de minute, îi răspunse Michael.

— Trebuie să îţi povestesc o întâmplare care ţi se va părea ciudată, spuse Buck.

— Mai ciudată decât cele petrecute în această seară?

Buck chicoti:

— Presupun că nu. Se prea poate să fi fost avertizat în vis să plec mai degrabă prin Egipt decât prin Israel.

— Se prea *poate?*

— Nu sunt obişnuit cu astfel de mesaje din partea lui Dumnezeu, deci nu am de unde să ştiu cu siguranţă.

— Eu, unul, nu m-aş îndoi în privinţa unui vis care ar părea că vine din partea lui Dumnezeu, spuse Michael.

— Dar are sens ce spun?

— Are mai mult sens decât să încerci să scoţi o ţintă a fanaticilor religioşi de pe un aeroport internaţional.

— Însă oraşul Cairo a fost distrus. Unde au fost direcţionate zborurile de acolo?

— La Alexandria, îi răspunse Michael. Totuşi, va trebui să părăseşti Israelul într-un fel sau altul.

— Găseşte-mi o pistă de aviaţie undeva astfel încât să reuşim să evităm formalităţile şi să decolăm de acolo.

— Şi ce vei face în Egipt?

— Nu ştiu ce să spun. Poate că visul a vrut să îmi comunice că trebuie să aleg un alt traseu decât cel obişnuit.

— Un singur lucru este sigur, concluziona Michael. Toate acestea vor trebui să se petreacă după lăsarea serii. Dacă nu se va întâmpla nimic în noaptea asta, atunci rămâne pe mâine seară.

— Nu aş reuşi să fac toate astea în noaptea asta nici dacă s-ar deschide cerul, iar Dumnezeu mi-ar arăta cum să fac.

Michael zâmbi:

— Prietene, dacă aş fi trecut prin încercările prin care ai trecut tu şi dacă aş fi văzut cum mi-au fost ascultate rugăciunile, nu L-aş provoca pe Dumnezeu să facă un lucru atât de simplu.

— Atunci să spunem că mă rog ca Dumnezeu să îmi acorde un răgaz de o zi. Trebuie să iau legătura cu pilotul meu, iar apoi va trebui să ne sfătuim ca să găsim cel mai bun loc posibil pentru a ne întoarce în Statele Unite.

— Trebuie să ştii un singur lucru, îi spuse Michael.

— Numai unul singur?

— Nu, dar este vorba despre ceva foarte important. Cred că doctorul Ben-Judah se va opune plecării.

— Dar ce alte opţiuni mai are?

— Aceasta este singura. Dar s-ar putea să nu îşi dorească să dispună de această opţiune. Având în vedere că soţia şi copiii săi au pierit, se prea poate să nu mai vadă niciun alt motiv pentru care să îşi continue munca, ca să nu mai vorbim de viaţă.

— Prostii! Lumea are nevoie de el! Trebuie să îi menţinem trează amintirea.

— Pe mine nu trebuie să mă convingi, domnule Williams! Pur şi simplu te avertizez că s-ar putea să fii pus în postura de a-l îndupleca să plece în Statele Unite. Totuşi, sunt de părere că acolo se va afla mai în siguranţă.

— Nu îţi va intra apă în ghete dacă vei sta la proră şi vei sări pe mal atunci când vei auzi nisipul hârşâind sub barcă, îl sfătui Michael.

Marinarii cârmuiră spre est şi ambarcaţia se îndreptă cu viteză spre mal. După impresia lui Buck, Michael opri motoarele într-o clipă şi le ridică din apă, apoi se apropie de el cu mişcări sprintene şi îşi miji ochii, luându-şi elan:

— Aruncă geanta cât poţi de departe, sări împreună cu mine şi asigură-te că nu te afli în calea bărcii!

Barca atinse fundul apei, iar Buck îi urmă instrucţiunile. Însă atunci când sări, căzu pe o parte şi se rostogoli. Barca trecu la câţiva centimetri de el. Buck se ridică în picioare, plin de nisip umed.

— Ajută-mă, te rog! îi ceru Michael.

Acesta apucase barca şi o trăgea pe mal. După ce o ancorară, Buck se scutură, bucuros că ghetele sale erau aproape uscate şi începu să meargă pe urmele noului său prieten. Buck avea doar geanta asupra lui, iar Michael numai arma şi părea să ştie în ce direcţie trebuiau să se îndrepte.

— Acum va trebui să te rog să nu scoţi niciun sunet, şopti Michael în timp ce înaintau prin tufişuri. Nu putem fi observaţi, dar nu trebuie să ne asumăm riscuri inutile.

Buck uitase cât de lungă era distanţa de cinci kilometri. Pământul era denivelat şi umed. Tufele care crescuseră peste măsură îl biciuiau peste faţă. Îşi mută geanta de pe un umăr pe altul, negăsind însă o poziţie mai confortabilă. Buck avea o condiţie fizică destul de bună, însă până şi lui îi era greu. Exerciţiul acesta nu se compara cu alergarea uşoară, cu mersul pe bicicletă sau cu sprintul. Încercau să îşi croiască drum pe malul nisipos într-o direcţie necunoscută lui.

Lui Buck îi era teamă de întâlnirea cu Ben-Judah. Îşi dorea să îşi regăsească prietenul şi fratele în Hristos, însă ce i-ar fi putut spune acestui om care îşi pierduse familia? Cu siguranţă, nici frazele-şablon, nici cuvintele de mângâiere nu i-ar fi putut alina durerea. Ben-Judah plătise cel mai scump preţ pe care l-ar fi putut plăti cineva şi nimic nu i-ar fi putut curma suferinţa, în afară de o minune dumnezeiască.

O jumătate de oră mai târziu, epuizaţi şi răsuflând din greu, Buck şi Michael ajunseră în apropierea ascunzătorii. Michael duse un deget la buze şi se aplecă. Adună un mănunchi de ramuri uscate, apoi înaintară împreună. La o distanţă de aproximativ douăzeci de metri, într-o pădurice, se afla o grotă care dădea într-un adăpost subteran, ce nu ar fi putut fi observat de o persoană care nu ar fi ştiut că există aşa ceva acolo.

11

Buck fu uimit de faptul că în adăpost nu se găseau paturi şi nici perne adevărate. „Aşadar, la asta s-au referit martorii atunci când au citat versetul care spunea că nu are nici măcar un loc unde să îşi pună capul”, îşi spuse Buck.

În adăpostul subteran, în care de-abia puteai sta în picioare,

se mai aflau trei tineri subţiri, cu figuri disperate, care ar fi putut trece cu uşurinţă drept fraţii lui Michael. Buck observă existenţa unui orificiu care le oferea o imagine clară, la nivelul solului, a potecii din spatele său. Asta explica de ce Michael nu îşi semnalase prezenţa şi nici nu îi avertizase că se apropia.

Buck le fu prezentat celor trei, însă dintre toţi numai Michael înţelegea limba engleză. Buck se uită în jur, căutându-l cu privirea pe Tsion. Îl putea auzi, însă nu îl vedea. În cele din urmă, fu aprinsă o lanternă care împrăştia o lumină difuză. Acolo, într-un colţ, sprijinit de perete, se afla primul şi cu siguranţă cel mai faimos dintre cei 144.000 de martori prezişi de Biblie.

Rabinul stătea cu genunchii la piept şi cu braţele strânse în jurul lor. Tsion purta o cămaşă albă, cu mânecile suflecate, şi pantaloni închişi la culoare, care i se ridicaseră deasupra gleznelor, lăsând un spaţiu gol între manşetele şi elasticul şosetelor. Nu purta încălţăminte.

Cât de tânăr părea! Buck ştia că era un bărbat în plină maturitate, însă acum, în timp ce se legăna acolo şi plângea, arăta ca un copil. El nu îşi ridică privirea şi nici nu observă prezenţa lui Buck.

Buck îşi exprimă în şoaptă dorinţa de a rămâne singur cu Tsion pentru câteva momente. Michael, însoţit de ceilalţi, se căţără prin deschizătură şi rămase în tufişuri, cu armele pregătite în eventualitatea unui atac. Buck se ghemui alături de Ben-Judah.

— Tsion, începu Buck, Dumnezeu ţine la tine.

Cuvintele îl mirară până şi pe Buck. Oare Tsion ar fi putut să creadă că Dumnezeu ţinea la el în acele momente? Ce fel de clişeu mai era şi ăsta? Oare se cuvenea să vorbească în numele lui Dumnezeu?

— Ce ştii cu certitudine? îi zise Buck, mirându-se şi el de ce spunea.

Tsion îi răspunse cu o voce gâtuită, vorbindu-i cu accentul lui evreiesc de-abia inteligibil:

— Ştiu că Izbăvitorul meu este în viaţă.

— Ce altceva mai ştii? spuse Buck, ascultând la fel de mult pe cât vorbea.

— Ştiu că Cel care a zidit lucrarea Lui în mine o va duce la bun sfârşit.

„Slavă Domnului!” exclamă Buck în gând, apoi se lăsă la pământ, aşezându-se lângă Ben-Judah şi sprijinindu-se de perete. El venise să îl salveze pe acest om, să îl îndrume. Acum el însuşi fusese îndrumat. Numai Dumnezeu putea să le ofere sentimentul acela de siguranţă şi de certitudine într-un asemenea moment plin de suferinţă.

— Soţia şi copiii tăi au fost credincioşi…

— Astăzi îl văd pe Dumnezeu, îl completă Tsion.

Buck îşi făcuse griji, se întrebase: oare Tsion Ben-Judah avea să fie atât de îndurerat de pierderea lui, încât să îi fie zdruncinată credinţa? Avea să fie atât de vulnerabil, încât i s-ar fi părut imposibil să mai trăiască? Fără îndoială, suferea. Îşi jelea morţii. „Însă nu ca un păgân lipsit de speranţă.”

— Cameron, prietene, reuşi Tsion să îi spună, ţi-ai adus Biblia?

— Nu sub forma unei cărţi propriu-zise, domnule. Am întreaga Evanghelie în memoria computerului.

— Am pierdut mult mai mult decât familia, Buck.

— Domnule?

— Biblioteca mea. Cărţile mele sfinte. Toate au ars. Toate au dispărut. Singurul lucru pe care l-am iubit în viaţa asta a fost familia mea.

— Nu ai luat nimic de la birou?

— M-am deghizat în mod ridicol, punându-mi favoriţi lungi, la fel ca ai rabinilor ortodocşi. Mi-am pus chiar şi o barbă falsă. Nu am luat nimic cu mine, ca să nu arăt ca un învăţat care studia acolo.

— Nu ţi-ar fi putut trimite cineva cărţile de la birou?

— Nu ar fi putut face aceasta fără să-şi pună viaţa în pericol. Sunt principalul suspect în cadrul investigaţiilor asupra morţii familiei mele.

— Dar e o prostie!

— Amândoi ştim asta, prietene, însă aşteptările unui om devin în scurt timp realitate. În orice caz, cum ar fi putut cineva să îmi trimită cărţile fără a-i conduce pe duşmanii mei la locul în care mă aflu?

Buck scotoci în geantă şi îşi scoase computerul:

— Nu ştiu dacă mai are baterie, spuse el şi îl porni.

— Chestia asta nu are şi Vechiul Testament în ebraică? întrebă Tsion.

— Nu, dar materialele acestea sunt uşor de accesat.

— Cel puţin în momentul de faţă, îi răspunse Tsion, abţinându-se să nu ofteze. Studiile mele recente m-au dus la concluzia că libertăţile noastre religioase vor fi periclitate în scurt timp, într-un ritm alarmant.

— Ce ai dori să citeşti?

La început Buck crezu că Tsion nu auzise întrebarea, apoi se întrebă dacă nu cumva Tsion îi răspunsese, iar el nu îl auzise. Computerul îşi termină căutările, prezentând lista tuturor cărţilor Vechiului Testament. Buck aruncă o privire spre prietenul său. În mod evident, acesta încerca să îi vorbească, însă nu putea rosti cuvintele.

— Uneori, mi se pare că Psalmii oferă cea mai mare alinare, sugeră Buck.

Tsion îl aprobă, dând din cap şi acoperindu-şi gura cu o mână. Pieptul i se umflă şi nu îşi mai putu opri suspinele. Tsion se aplecă spre Buck şi se prăbuşi în braţele lui, izbucnind în lacrimi:

— Bucuria lui Dumnezeu îmi dă putere, gemu el. Bucuria lui Dumnezeu îmi dă putere.

„Bucurie, îşi spuse Buck. Ce idee nepotrivită pentru locul şi vremurile acestea!” Tot ce conta acum era supravieţuirea. Cu siguranţă, bucuria avea acum un înţeles cu totul diferit faţă de momentele anterioare din viaţa lui Buck. Acesta obişnuia să confunde bucuria cu fericirea. În mod evident, Tsion Ben-Judah nu dorea să insinueze că era bucuros. Era posibil ca el să nu mai trăiască niciodată acest sentiment. Această bucurie era o pace adâncă şi covârşitoare, un soi de mărturie a faptului că Dumnezeu era Atotputernic. Ei nu trebuiau să se lase surprinşi în mod plăcut de cele ce se întâmplau, ci să aibă încredere că Dumnezeu ştia ce face.

Acest lucru nu transforma însă situaţia într-una suportabilă. Buck ştia foarte bine că lucrurile aveau să se înrăutăţească înainte să se ameliora. Dacă o persoană nu avea o credinţă de neclintit acum, nu avea să o dobândească niciodată. Buck şedea în ascunzătoarea subterană umedă, aflată în mijlocul pustietăţii, fiind convins că acum, mai mult ca niciodată, trebuia să îşi pună speranţele în Fiul Supremului Tată. În timp ce fratele său zăcea chircit şi suspină în braţele sale, Buck se simţea aproape de Dumnezeu la fel ca în ziua în care îşi pusese întreaga nădejde în Hristos.

Tsion îşi reveni şi se întinse după computer. Apăsă tastele

timp de câteva secunde, apoi îi ceru ajutorul lui Buck.

— Găseşte Psalmii, îi spuse el, iar Tsion începu să caute printre versete, cu o mână pe mouse-ul computerului, în timp ce cu cealaltă îşi acoperi gura atunci când începu să plângă.

— Spune-le celorlalţi să vină şi să se roage împreună cu noi, şopti el.

Câteva minute mai târziu, cei şase bărbaţi îngenunchează în cerc. Tsion le vorbi în ebraică, iar Michael îi traduse lui Buck spusele acestuia:

— Prieteni şi fraţi întru Hristos, deşi sunt profund rănit, trebuie să mă rog. Mă rog Dumnezeului lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov. Te slăvesc pentru că eşti singurul şi unicul Dumnezeu, Cel mai presus de toţi zeii. Tu eşti mai presus de Rai. Nu există altul asemenea Ţie. În Tine nu se află nici urmă de schimbare sau de îndoială.

Terminând de spus acestea, Tsion izbucni din nou în lacrimi şi îi rugă pe ceilalţi să se roage pentru el.

Buck nu mai auzise niciodată oameni rugându-se împreună într-o limbă străină. Ardoarea acestor martori-evanghelişti îl făcu să se prosterneze. Simţi noroiul rece de pe dosul palmelor lui în timp ce îşi ascundea faţa în ele. Nu ştia ce simţea Tsion, însă el parcă ar fi păşit pe nori de pace. Deodată, vocea lui Tsion se făcu auzită peste toate celelalte. Michael îngenunche şi începu să şoptească la urechea lui Buck:

— Dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate fi împotriva noastră?

Buck nu ştia de cât timp zăcea la pământ. În cele din urmă, rugăciunile se transformară în gemete, părând a fi versiuni în ebraică ale cuvintelor „amin“ şi „aleluia”. Buck se ridică în genunchi, simţind că amorţise şi începuse să aibă dureri. Tsion îl privi cu faţa încă umedă, de parcă tocmai ar fi încetat să plângă.

— Cred că în sfârşit voi putea dormi, spuse rabinul.

— Atunci ar trebui să te culci. Nu vom pleca nicăieri în noaptea asta. Voi stabili ceva pentru mâine seară.

— Ar trebui să iei legătura cu prietenul tău, insistă Michael.

— Îţi dai seama cât de târziu este? spuse Buck.

Michael se uită la ceas, zâmbi, dădu din cap, apoi spuse pur şi simplu:

— Îmi cer scuze.

— Alexandria? spuse Ken Ritz la telefon a doua zi, dimineaţă. Bineînţeles, pot ajunge lesne acolo. Aeroportul este mare. Când vei veni?

Buck se spălase şi îşi clătise un rând de haine într-un pârâiaş care se vărsa în Iordan şi se ştersese cu o pătură. Unul dintre gardienii lui Tsion Ben-Judah, care vorbea numai în ebraică, se afla în apropiere şi pregătise micul dejun, iar acum părea că usucă şosetele şi lenjeria lui Tsion la un foc mic.

— Vom pleca în noaptea asta, de îndată ce se va întuneca, îi răspunse Buck. Apoi, vei aştepta ca o barcă de lemn, de doisprezece metri, cu două motoare şi şase bărbaţi la bord să ajungă la Alexandria…

Ritz începu să râdă:

— Mă aflu aici pentru prima oară, după cum sper că ţi-am povestit, spuse el, dar sunt sigur de un singur lucru: dacă socoteşti că o să ajungi la Alexandria din locul în care te găseşti, fără să fii nevoit să traversezi deşertul cu barca în spinare, până când vei ajunge la mare, te înşeli amarnic.

La ora prânzului, toţi cei şase părăsiseră adăpostul. Ei erau convinşi că nu fuseseră urmăriţi în acel loc îndepărtat şi că, atât timp cât nu erau observaţi din spaţiul aerian, puteau să îşi dezmorţească picioarele şi să ia o gură de aer.

Michael nu fu amuzat de naivitatea lui Buck la fel ca şi Ken Ritz. El nu era de părere că s-ar fi cuvenit să zâmbească sau să râdă în zilele acelea. Michael se sprijini de trunchiul unui copac.

— Există câteva aerodromuri pe ici, pe colo în Israel. De ce eşti atât de hotărât să pleci din Egipt?

— Ei, bine, visul acela – nu ştiu, toate acestea sunt noi pentru mine. Încerc să fiu practic, să îi ascult pe martori şi să urmez sfaturile primite de la Dumnezeu. Ce ar trebui să fac în legătură cu visul acela?

— Eu am regăsit credinţa mai târziu decât tine, prietene, îi spuse Michael. Însă nu m-aş îndoi de un vis care a fost atât de explicit.

— Poate că în Egipt vom beneficia de unele facilităţi pe care nu le-am putea avea în Israel, îşi dădu Buck cu părerea.

— Nu îmi pot închipui despre ce anume ar putea fi vorba, spuse Michael. Ca să puteţi ieşi din Israel şi să intraţi în Egipt în mod legal, va trebui să treceţi printr-un punct de frontieră.

— Cât de realistă ar fi o astfel de situaţie, având în vedere

identitatea însoţitorului meu?

— Te referi la „marfa ta de contrabandă”?

Deşi tocmai încercase să facă o glumă, Michael nu zâmbi atunci când o rosti.

— Pur şi simplu mă întreb, spuse Buck, cât de atenţi vor fi ofiţerii vamali şi paznicii de frontieră atunci când vor căuta să îl identifice pe doctorul Ben-Judah.

— Te mai întrebi? Eu nu o mai fac de mult. Ori vom încerca să evităm punctele vamale, ori vom aştepta să se întâmple o minune dumnezeiască.

— Sunt dispus să iau în considerare orice sugestie, adăugă Buck.

Rayford vorbea la telefon cu Amanda. Aceasta îl pusese la curent cu tot ce se întâmplase între timp.

— Acum îţi simt lipsa mai mult ca niciodată, îi spuse el.

— Cu siguranţă, întoarcerea mea aici a fost o idee bună, îi răspunse ea. Simt că prezenţa mea aici e necesară, având în vedere faptul că Buck este plecat, iar Chloe nu şi-a revenit încă.

— Prezenţa ta este necesară şi aici, draga mea, iar eu număr zilele până când ne vom revedea.

Rayford îi povesti conversaţia pe care o avusese cu Hattie şi planurile acesteia de a se întoarce în Statele Unite.

— Am încredere în tine, Rayford. Cred că suferă destul de mult. Ne vom ruga pentru ea. Aş da orice ca fata asta să primească nişte sfaturi adevărate.

Rayford fu de acord:

— Numai de ar reuşi să se oprească în Chicago la întoarcere. Poate că atunci când Bruce va ţine o predică…

Rayford îşi dădu brusc seama ce spusese.

— Of, Ray…

— Cred că încă nu m-am obişnuit cu ideea, spuse el. Pur şi simplu sper că Dumnezeu ne va aduce un alt propovăduitor al Bibliei. Dar ştiu că nu va fi la fel ca Bruce.

— Aşa e, îl întrerupse Amanda, şi ar fi prea devreme pentru ca Hattie să se schimbe, chiar dacă ar rămâne aici.

Târziu în acea după-amiază, Buck primi un telefon de la Ken Ritz:

— Încă mai vrei să ne întâlnim în Alexandria?

— Tocmai vorbeam despre asta, Ken. Te sun mai târziu.

— Ştii să conduci o maşină cu schimbător de viteze? îl întrebă Michael.

— Sigur că da.

— Una veche?

— Te distrezi cel mai bine la volanul unei maşini vechi, nu-i aşa?

— Însă nu şi la volanul unei maşini atât de vechi precum cea despre care vorbesc, spuse Michael. Am un autobuz vechi care miroase a peşte şi a vopsea. Nu mai rezistă mult timp, însă, dacă am reuşi să ajungem la gura de vărsare a Iordanului, ai putea să îl foloseşti ca să poţi trece graniţa şi să ajungi la Sinai. Îţi voi da provizii de combustibil şi de apă. Oricum, rabla consumă mai multă apă decât combustibil.

— Cât de mare e autobuzul?

— Nu prea mare. Pot încăpea aproape douăzeci de pasageri.

— Are tracţiune integrală?

— Nu, îmi pare rău.

— Consumă mult ulei?

— Nu atât de mult pe cât consumă apă, dar mi-e teamă că da.

— Ce e în Sinai?

— Tu nu ştii?

— Ştiu că este un deşert.

— Atunci ştii tot ce trebuie să ştii. O să invidiezi motorul autobuzului şi consumul lui de apă.

— Ce vrei să îmi propui?

— Îţi voi vinde autobuzul în mod cinstit. Vei primi toate actele. Dacă vei fi oprit, numerele de înmatriculare vor spune că eu sunt proprietarul, dar că ţi l-am vândut.

— Continuă…

— Îl vei ascunde pe doctorul Ben-Judah sub scaunele din spate. Dacă veţi reuşi să treceţi peste graniţă şi să ajungeţi în Sinai, veţi putea merge cu autobuzul până la Al Arish, care se află la mai puţin de cincizeci de kilometri de Fâşia Gaza, chiar pe malul Mării Mediterane.

— Şi ce ai de gând? Vrei să ne întâlnim cu tine acolo, iar de acolo să ne duci cu barca ta de lemn până în America?

În sfârşit, Buck izbuti să îi smulgă un zâmbet lui Michael:

— Acolo se află un aerodrom şi există puţine şanse ca

egiptenilor să le pese de o persoană vânată în Israel. Şi chiar dacă le-ar păsa, vor putea fi cumpăraţi.

Unul dintre cei care stăteau de pază înţelesese numele oraşului-port, iar Buck presupuse că acesta îl ruga pe Michael în ebraică să îi explice strategia. El îi spuse ceva lui Michael, iar Michael se întoarse spre Buck:

— Camaradul meu are dreptate în privinţa riscurilor la care vei fi supus. Este posibil ca Israelul să fi oferit deja o recompensă în schimbul rabinului. În cazul în care nu vei reuşi să le oferi mai mult, egiptenii vor fi tentaţi să li-l vândă pur şi simplu israelienilor.

— Cum voi afla care le este preţul?

— Va trebui să îl ghiceşti. Continuă să licitezi până când le vei depăşi oferta.

— Dar care ar fi părerea ta?

— Nu vor ceda pentru mai puţin de un milion de dolari.

— Un milion de dolari? Crezi că toţi americanii dispun de astfel de sume de bani?

— Nu e valabil şi pentru tine?

— Nu! Iar cei care ar avea atâţia bani nu ar umbla cu ei în buzunar.

— Ai putea să faci rost măcar de jumătate din sumă?

Buck dădu din cap şi se îndepărtă, strecurându-se în adăpostul subteran. Tsion îl urmă.

— Ce te nelinişteşte, prietene? îl întrebă rabinul.

— Trebuie să te scot din ţară, îi răspunse Buck. Şi nu am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să fac asta.

— Te-ai rugat?

— Încontinuu.

— Dumnezeu te va ajuta să găseşti o cale.

— Acum mi se pare imposibil, domnule.

— Iahve este Dumnezeul lucrurilor imposibile, încheie Tsion.

Se lăsase seara. Buck se simţea de parcă s-ar fi îmbrăcat să plece undeva, dar nu avea unde. Împrumutase o hartă de la Michael, iar acum o studia cu atenţie, uitându-se la nord şi la sud de râurile care despărţeau Israelul de Iordania. Ar fi fost minunat dacă ar fi putut ajunge în Marea Mediterană navigând pe râul Iordan sau traversând Lacul Tiberius.

Buck împături încrezător harta şi i-o întinse lui Michael.

— Ştii, spuse el, gândindu-se un moment. Am două rânduri de acte de identitate. Am intrat în Israel sub numele de Herb Katz, spunând că eram un om de afaceri american. Însă am asupra mea şi actele de identitate adevărate.

— Aşadar?

— Aşadar, ce ai spune dacă eu aş traversa graniţa sub numele Herb Katz, iar rabinul s-ar da drept Cameron Williams?

— Domnule Williams, se pare că ai uitat că ţările acestea vechi şi înapoiate, precum Israelul, au devenit totuşi computerizate. Dacă ai intrat în Israel sub numele de Herb Katz, atunci în evidenţe nu figurează niciun Cameron Williams. Iar dacă acesta nu se află aici, cum ar putea să părăsească Israelul?

— Bine atunci, să zicem că eu voi pleca sub numele de Cameron Williams, iar rabinul sub numele de Herb Katz. Deşi nu există nici cea mai mică dovadă că m-aş afla aici sub numele meu adevărat, le voi prezenta permisul meu de acces, le voi aduce la cunoştinţă relaţia mea cu Carpathia şi îi voi ruga să nu îmi pună nicio întrebare. Merge uneori.

— Ar fi o şansă, însă Tsion Ben-Judah nu are accentul unui evreu din Statele Unite, nu-i aşa?

— Nu, dar…

— Şi nici măcar nu aduce cu tine sau cu fotografia ta.

Buck se simţea frustrat:

— Am stabilit că trebuie să îl scoatem din ţară, nu-i aşa?

— Fără îndoială, răspunse Michael.

— Atunci ce propui? Eu nu mai am alte idei.

Doctorul Ben-Judah se târî spre ei, nedorind să se ridice în picioare în scundul adăpost subteran.

— Michael, începu el, nici nu îmi pot exprima recunoştinţa pentru sacrificiile pe care le-ai făcut şi pentru faptul că vrei să-mi oferi protecţie. Apreciez loialitatea şi rugăciunile tale. Momentele acestea au fost deosebit de dificile pentru mine. În adâncul sufletului nu îmi doresc să plec. O mare parte din mine ar vrea să moară ca să mă alătur soţiei şi copiilor mei. Numai harul lui Dumnezeu îmi dă putere să continuu. Numai gândul la El mă opreşte să nu le răzbun moartea, indiferent de preţul pe care ar trebui să îl plătesc pentru această faptă. Simt că mă aşteaptă zile şi nopţi lungi şi pline de singurătate, în care voi fi cuprins de o disperare fără margini. Credinţa mea rămâne de

neclintit şi nu va putea fi zdruncinată, iar eu nu pot decât să îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Simt că trebuie să Îl slujesc în continuare, deşi voi fi copleşit de suferinţă. Nu ştiu de ce Dumnezeu a lăsat să se întâmple toate acestea şi nu ştiu cât timp mă va lăsa să propovăduiesc Evanghelia lui Hristos, însă ceva din adâncul sufletului îmi spune că El nu m-ar fi pregătit toată viaţa în felul acesta, nu mi-ar mai fi acordat această a doua şansă şi nu m-ar fi ajutat să Îl proclam pe Iisus drept Mesia în faţa întregii lumi pentru ca mai apoi să renunţe la mine. Sunt rănit. Mă simt de parcă în piept aş avea o gaură enormă. Nu pot să îmi închipui că aceasta se va umple vreodată. Mă rog să mă părăsească gândurile de ură şi de răzbunare. Însă, mai presus de toate, mă rog pentru pace şi pentru linişte sufletească, astfel încât să reuşesc să reclădesc ceva din cea mai rămas din viaţa mea. Ştiu că viaţa mea nu mai are nicio însemnătate în această ţară. Mesajul pe care l-am transmis lumii a înfuriat poporul meu, cu excepţia credincioşilor, iar acum, având în vedere acuzaţiile false care mi-au fost aduse, trebuie să îmi părăsesc ţara. Dacă Nicolae Carpathia îşi va îndrepta atenţia asupra mea, voi deveni un fugar oriunde m-aş afla. Însă nu mai are niciun rost să rămân aici. Nu mă pot ascunde la infinit şi trebuie să găsesc o cale de a-mi îndeplini rolul de misionar.

Michael se ridică în picioare între Tsion şi Buck şi îşi puse mâinile pe umerii lor:

— Tsion, prietene, ştii că tovarăşii mei şi cu mine ne riscăm vieţile ca să te protejăm. Te iubim ca pe un părinte spiritual şi vom muri mai degrabă decât să te vedem murind. Cu siguranţă, suntem de acord că trebuie să pleci. Uneori am impresia că numai un înger trimis de Dumnezeu ar putea ajuta o persoană atât de uşor de recunoscut, un fugar ca tine să se strecoare în afara graniţelor israeliene. Nu îndrăznim să îţi cerem sfatul acum, de vreme ce te afli în suferinţă. Însă dacă Dumnezeu ţi-a transmis ceva, trebuie să ne spui chiar acum. Cerul s-a întunecat şi, dacă nu vrem să mai aşteptăm alte douăzeci şi patru de ore, ar fi cazul să plecăm acum. Ce să facem? încotro să ne îndreptăm? Suntem dispuşi să te ajutăm să traversezi orice punct de frontieră servindu-ne de arme, dar ştim cu toţii că acesta ar fi un gest nebunesc.

Buck se uită la rabinul Ben-Judah, care îşi înclină capul şi începu să se roage încă o dată:

— Doamne, Tu care ne-ai oferit ajutorul Tău în veacurile care au trecut...

Buck începu imediat să tremure şi căzu în genunchi. Simţea că Dumnezeu încerca să îi spună că răspunsul se afla chiar în faţa ochilor lor. În gând, Buck începu să repete nişte cuvinte care nu ar fi putut fi decât ale lui Dumnezeu: „Am vorbit. Am dăruit. Nu ezitaţi”.

Buck se simţi cuprins de smerenie şi impulsionat totodată, dar tot nu ştia ce să facă. Dacă Dumnezeu încerca să îi spună să plece în Egipt, atunci ar fi făcut-o. Aceasta să fi fost soluţia? Acesta să fi fost darul divin?

Michael şi Tsion îngenuncheaseră acum alături de Buck şi se apropiară unul de altul, umăr la umăr. Niciunul nu scoase o vorbă. Buck simţi prezenţa Sfântului Duh şi începu să plângă. Ceilalţi doi păreau că tremură şi ei. Deodată, Michael vorbi:

— „Slava Domnului te va însoţi.”

Cuvintele pătrunseră parcă în mintea lui Buck, deşi el de-abia le putea rosti din cauza emoţiei care îl cuprinsese. Reuşi să spună doar:

— „Da-ţi-mi apă vie şi nu voi mai fi însetat.”

Ce însemna oare asta? Dumnezeu îi spunea cumva că va putea călători prin deşertul Sinai şi că nu va muri de sete?

Tsion Ben-Judah se prosternă, suspinând şi gemând:

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...

Michael îşi ridică privirea şi vorbi:

— Grăieşte, Doamne, ca slujitorii Tăi să poată auzi. Ascultaţi cuvintele Domnului. Cine are urechi de auzit, să audă...

Tsion continuă:

— „Domnul oştirilor a jurat şi a spus: «Da, ce am hotărât se va întâmpla, ce am pus la cale se va împlini».”

Totul se petrecea de parcă Sfântul Duh s-ar fi întrupat în Buck. Deodată, acesta ştiu ce trebuiau să facă. Toate răspunsurile se aflau în faţa lor. Ei toţi se rugaseră pentru o minune dumnezeiască. Dacă Dumnezeu ar fi dorit că Tsion să plece din Israel, l-ar fi ajutat să o facă. Dacă nu ar fi dorit aceasta, nu l-ar fi ajutat. Dumnezeu îi spusese lui Buck în vis să aleagă o altă cale, prin Egipt. El le oferise un mijloc de transport prin intermediul lui Michael. Iar acum le promisese că slava Sa avea să îi însoţească.

— Amin, spuse Buck, apoi se ridică. A venit timpul, domnilor.

Să mergem!

Rabinul Ben-Judah se arătă surprins:

— Dumnezeu ţi-a vorbit?

Buck îl întrebă acelaşi lucru:

— Ţie nu ţi-a vorbit, Tsion?

— Ba da! Voiam doar să mă asigur că suntem cu toţii de acord asupra celor întâmplate.

— Se pare că decizia este unanimă, spuse Michael. Să mergem!

Compatrioţii lui Michael poziţionară barca pentru lansarea la apă, iar Buck îşi aruncă geanta în ea, în timp ce Tsion se urcă la bord. Michael porni motoarele şi începură să înainteze pe Iordan în direcţia opusă. Buck îi înmână lui Tsion actele de identitate cu poza şi numele lui. Tsion se miră:

— Nu am avut nicio premoniţie că ar trebui să mă folosesc de aşa ceva, spuse el.

— Însă eu, în mod evident, am avut premoniţia că nu ar trebui să le am asupra mea, îi răspunse Buck. Eu am intrat în Israel sub numele de Herb Katz. Îţi voi cere să îmi dai înapoi actele atunci când vom ajunge în Sinai.

— E palpitant, spuse Tsion, nu-i aşa? vorbim atât de încrezători despre faptul că vom ajunge în Sinai, însă nu avem nici cea mai vagă idee cum are să ne ajute Dumnezeu.

Michael lăsă cârma în mâinile unuia dintre prietenii lui şi li se alătură lui Buck şi lui Tsion:

— Tsion are la el nişte bani, câteva cărţi de credit şi actele sale de identitate. Dacă va fi descoperit cu ele asupra lui, va fi reţinut şi condamnat probabil la moarte. Nu vrei să ni le dai nouă spre păstrare?

Tsion îşi căută portmoneul şi îl deschise la lumina lunii, scoase banii, îi împături o singură dată şi şi-i puse în buzunar, apoi începu să arunce cărţile de credit în Iordan, una câte una. Era pentru prima oară de când se întâlniseră în adăpostul subteran când pe Buck îl amuza ceea ce făcea Tsion.

Totul fu înghiţit de ape – toate actele de identificare şi celelalte documente pe care le adunase de-a lungul anilor. Apoi scoase o fotografie de mici dimensiuni şi suspină. Întoarse fotografia în lumina lunii şi începu să plângă fără să se sfiască.

— Michael, te rog să îmi trimiţi toate astea într-o bună zi.

— O voi face.

Tsion aruncă portmoneul vechi în apă.

— Iar acum, spuse Michael, cred că ar trebui să-i înapoiezi actele domnului Williams.

Tsion le căută.

— Stai puţin, interveni Buck. Nu ar trebui să încercăm să îi facem rost de nişte acte false, de vreme ce nu le va folosi pe ale mele?

— Într-un fel, spuse Tsion, mi se pare că Michael are dreptate. Sunt o persoană căreia i s-a luat tot, inclusiv propria identitate.

Buck îşi luă documentele şi începu să scotocească în geanta sa, încercând să le ascundă.

— Nu e bine, spuse Michael. Te vor percheziţiona atât pe tine cât şi geanta, ca să găsească un alt rând de acte.

— Ei, bine, spuse Buck, eu nu le pot arunca în Iordan.

Michael întinse o mână.

— Ţi le voi expedia o dată cu fotografiile lui Tsion, îi propuse el. E mai sigur aşa.

Buck ezită:

— Nici tu nu va trebui să fii găsit cu ele asupra ta, spuse el.

Michael luă actele.

— Oricum, viaţa mea este menită să fie scurtă, frate, îi răspunse el. Mă simt onorat şi binecuvântat să fiu unul dintre martorii prezişi de Sfânta Scriptură. Însă misiunea mea este să predic în Israel, unde adevăratul Mesia este urât. Zilele mele sunt numărate, indiferent dacă voi fi prins cu actele tale asupra mea sau nu.

Buck îi mulţumi şi dădu din cap:

— Tot nu înţeleg cum îl vom trece pe Tsion peste graniţă fără acte de identitate, adevărate sau false.

— Tocmai ne-am rugat, spuse Tsion. Nu ştiu nici cum ne va ajuta Dumnezeu. Pur şi simplu ştiu că o s-o facă.

Simţul practic şi inventivitatea lui Buck se luptau cu credinţa lui:

— Dar nu ar trebui să ne vedem de rolurile noastre cel puţin?

— Şi care sunt rolurile noastre, Buck? întrebă rabinul. Atunci când nu mai avem idei, opţiuni şi nu mai putem acţiona, nu putem decât să rămânem la mila lui Dumnezeu.

Buck strânse din buze şi privi în altă parte. Îşi dorea să fi fost la fel de credincios ca Tsion. În multe privinţe, Buck ştia că este, însă tot nu i se părea înţelept să se arunce cu capul înainte şi să

îi provoace pe paznicii de frontieră să ghicească faptul că Tsion era printre ei.

— Îmi cer scuze că te sun tocmai acum, începu Chloe. Dar, tată, am tot încercat să vorbesc cu Buck pe telefonul lui mobil.
— Eu nu mi-aş face griji pentru Buck, scumpa mea. Ştii că întotdeauna reuşeşte să scape nevătămat.
— Of, tată! Buck întotdeauna reuşeşte să fie la un pas de moarte. Ştiu că s-a înregistrat la recepţia Hotelului King David folosind numele lui fals şi mă simt tentată să sun acolo, însă mi-a promis că nu va rămâne acolo peste noapte.
— Atunci aş aştepta, dacă aş fi în locul tău, Chloe. Ştii că lui Buck nu îi pasă ce oră este. Dacă articolul sau investigaţia trebuie să îl ţină treaz toată noaptea, atunci va sta treaz toată noaptea.
— Mi-ai fost de mare ajutor!
— Asta şi încerc.
— Ei, bine, nu înţeleg de ce nu are telefonul mobil la el tot timpul. Tu îl ţii pe al tău în buzunar, nu-i aşa?
— De obicei. Dar poate că l-a pus în geantă.
— Aşadar, dacă geanta s-ar afla la hotel, iar el şi-ar face de cap prin oraş, nu aş avea nicio şansă să-l găsesc?
— Cred că nu, draga mea.
— Aş vrea să îşi ia telefonul la el, chiar dacă nu îşi ia şi geanta.
— Încearcă să nu îţi mai faci griji, Chloe! Buck te sună întotdeauna de oriunde s-ar afla.
După ce Michael ancoră în dreptul gurii de vărsare a Iordanului, el şi prietenii lui scrutară împrejurimile, iar apoi se îndreptară nepăsători spre maşina mică a acestuia şi se îngrămădiră în ea. Michael îi conduse acasă la el, unde un acoperiş într-o singură pantă servea drept garaj. Acesta era prea mic pentru a găzdui autobuzul care ocupa întreaga alee din spatele căsuţei. Luminile se aprinseră. Un copil începu să plângă. Soţia lui Michael ieşi afară în halat şi îl îmbrăţişă cu disperare. Ea începu să îi vorbească repede în ebraică. Michael se uită la Buck de parcă şi-ar fi cerut scuze:
— Ar trebui să luăm legătura mai des, spuse el, ridicând din umeri.
Buck îşi pipăi unul din buzunare, căutându-şi telefonul mobil.

Nu era acolo. Îl căută apoi în geantă şi îl găsi. Şi el ar fi trebuit să ia legătura cu Chloe mai des, însă acum era mult mai important să îl găsească pe Ken Ritz. În timp ce Buck încerca să vorbească la telefon, observă activităţile care se desfăşurau în jurul său. În linişte, Michael şi prietenii lui se apucaseră de treabă. Ei turnară ulei şi apă în motorul şi în radiatorul autobuzului vechi. Unul dintre ei umplu rezervorul cu combustibilul din canistrele care fuseseră păstrate în apropiere de casă. Soţia lui Michael le dădu un teanc de pături şi un coş plin cu schimburi pentru Tsion.

După ce Buck îşi încheie conversaţia cu Ken Ritz, care fusese de acord să se întâlnească la Al Arish cu ei, în Sinai, trecu pe lângă soţia lui Michael în timp ce se îndrepta spre autobuz. Aceasta ezită, timidă, apoi îl privi. Buck se opri şi, deşi presupunea că ea nu înţelegea limba engleză, dori să îşi arate recunoştinţa:

— Vorbiţi limba engleză?

Femeia închise ochii pentru o secundă şi dădu din cap.

— Pur şi simplu doream să vă mulţumesc, spuse el. Aşadar, vă mulţumesc.

Buck îşi întinse mâinile şi le împreună sub bărbie, sperând că ea îşi va da seama ce dorea să spună. Soţia lui Michael era micuţă, fragila şi cu ochii negri. Tristeţea şi teroarea se puteau citi pe faţa şi în ochii ei. Părea că înţelege că se află de partea forţelor binelui, dar şi că e într-un mare pericol. Nu avea să treacă mult timp şi soţul ei avea să fie descoperit. Michael nu numai că se convertise la credinţa în Iisus, ci îl şi protejase pe unul din inamicii statului. Buck ştia că soţia acestuia se întreba pesemne cât timp avea să treacă până când ea şi copiii ei urmau să aibă aceeaşi soartă ca familia lui Tsion Ben-Judah. Sau, dacă toate acestea nu s-ar fi întâmplat, cât avea să mai treacă până când soţul ei avea să îşi piardă viaţa în slujba cauzei, oricât de nobilă ar fi fost aceasta.

Apropierea femeii ar fi fost împotriva obiceiurilor, aşadar, Buck se sperie atunci când soţia lui Michael înainta spre el. Ea se opri la câţiva metri, îl privi direct în ochi şi spuse ceva în ebraică, din care Buck nu reuşi să recunoască decât ultimele cuvinte: *Y’shua Hamashiach.*

În timp ce Buck se făcea nevăzut în întuneric şi ajungea în dreptul autobuzului, Tsion deja se instalase sub bancheta din

spate. În autobuz fuseseră aduse provizii de mâncare, apă, ulei şi combustibil.

Michael se apropie, urmat îndeaproape de cei trei prieteni ai lui. El îl îmbrăţişă pe Buck şi îl sărută pe obraji:

— Du-te cu Dumnezeu, spuse, înmânându-i actele maşinii.

Buck le strânse mâna celorlalţi trei, care, dându-şi seama că oricum nu avea să îi înţeleagă, nu mai adăugară nimic, apoi se urcă în autobuz şi închise uşa, aşezându-se în scaunul scârţâitor din spatele volanului. Michael îi făcu semn de afară să deschidă geamul din dreptul şoferului.

— Ciupeşte-o, îl sfătui Michael.

— Să o ciupesc? se miră Buck.

— Mă refeream la acceleraţie.

Buck apăsă pedala la maximum şi îi dădu drumul, învârtind cheia în contact. Motorul începu să tuşească zgomotos. Michael îşi ridică mâinile în aer în semn că trebuia să facă zgomot cât mai puţin. Buck eliberă încet ambreiajul, iar rabla începu să tremure din toate încheieturile, apoi să înainteze într-un ritm sacadat. Buck duse o adevărată luptă cu pedala de ambreiaj numai ca să scoată autobuzul de pe alee, pe strada principala. După ce schimbă vitezele, apăsa ambreiajul şi, desigur, „ciupi“ acceleraţia, apoi izbuti să părăsească micul cartier şi să iasă pe şosea. Acum, dacă reuşea să urmeze instrucţiunile lui Michael şi să ajungă la graniţă într-un fel sau altul, restul depindea de Dumnezeu. Buck fu copleşit de un sentiment neobişnuit de libertate, dat de faptul că se afla de unul singur la volanul vehiculului. Începuse o călătorie care avea să îl ducă undeva, într-o bună zi. Până în zori, Buck ar fi putut ajunge oriunde: în arestul poliţiei, în închisoare, în deşert, în aer sau în Rai.

12

Buck înţelese în scurt timp ce dorise Michael să spună atunci când îl sfătuise să „ciupească” acceleraţia. De fiecare dată când apăsa pedala de ambreiaj pentru a schimba vitezele, motorul aproape se oprea. Când dorea să frâneze, Buck trebuia să apese ambreiajul cu piciorul stâng, să stea cu călcâiul lui drept pe frână şi să… ciupească acceleraţia cu degetele de la piciorul drept.

O dată cu actele autobuzului mâncat de rugină, Michael îi

dăduse şi o hartă a regiunii, ca să se poată orienta.

— Există patru locuri diferite prin care poţi trece cu maşina din Israel în Egipt, îi spusese Michael. Din cele patru, numai două rute sunt directe, iar acestea trec prin Rafah, din Fâşia Gaza. Însă drumurile astea două au fost întotdeauna patrulate. Mai degrabă te-ai îndrepta spre sud, ai ieşi din Ierusalim şi ai pleca prin Hebron, spre Beersheba. Te-aş sfătui ca din Beersheba să mergi spre sud-est, deşi te-ai abate de la drumul pe care trebuie să îl urmezi. La o distanţă apreciabilă de Beersheba, înainte de a ajunge în Yeroham, există o scurtătură care te va scoate la capătul nordic al deşertului Negev. Acolo te vei afla la o distanţă de aproximativ cincizeci de kilometri de graniţă, iar când te vei apropia la zece kilometri, vei putea să o iei spre nord sau spre vest, sau să îţi continui drumul spre vest. Nu ştiu să îţi spun care graniţă ar fi mai uşor de trecut. Eu ţi-aş recomanda să o alegi pe cea sudică, deoarece de acolo vei putea să mergi în continuare spre nord-vest şi vei ajunge direct la Al Arish. Dacă vei alege graniţa din nord, atunci va trebui să te întorci la şoseaua principală care leagă Rafah de Al Arish, iar pe aceasta traficul este mai intens şi este şi mai bine supravegheată.

Asta fusese tot ceea ce trebuia să ştie Buck. El urma să se îndrepte către graniţa cea mai apropiată de sud şi să se roage să nu fie oprit până acolo.

Tsion Ben-Judah rămase ascuns sub bancheta din spatele autobuzului până când Buck reuşi să se îndepărteze suficient de mult de Ierusalim şi amândoi să se afle în siguranţă. Tsion veni în faţă şi se ghemui lângă Buck.

— Eşti obosit? întrebă el. Vrei să conduc eu în locul tău?

— Cred că glumeşti.

— Vor trece multe luni până când voi fi în stare să găsesc motive de ilaritate în jurul meu, spuse Tsion.

— Însă nu vorbeşti serios atunci când spui că vrei să conduci în locul meu, nu-i aşa? Cum vom proceda dacă vom fi traşi pe dreapta? Ne vom schimba locurile?

— Pur şi simplu m-am oferit să o fac.

— Apreciez propunerea ta, dar nici nu poate fi vorbă de aşa ceva. Mai simt bine, sunt odihnit. Totuşi, sunt speriat de moarte. Asta mă va face să fiu cu ochii în patru.

Buck schimbă viteza pentru a lua un viraj, iar Tsion plonjă

înainte din cauza manevrei, se agăţă de bara de metal din dreapta şoferului, se învârti în jurul ei şi îl lovi pe Buck, care fu împins în stânga.

— Tsion, ţi-am spus că sunt treaz! Nu trebuie să îmi dai ghionţi.

El se uită la Tsion, încercând să vadă dacă reuşise să îi smulgă un zâmbet. Tsion încercă să fie politicos. Îşi ceru scuze şi se aşeză pe scaunul din spatele lui Buck, cu capul plecat, sprijinindu-şi bărbia în mâini, în timp ce se ţinea de bara care separa locul lui de cel al şoferului.

— Să îmi spui când trebuie să mă ascund.

— Când voi şti asta, deja vei fi observat.

— Nu cred că mai sunt în stare să mai stau sub banchetă, spuse Ben-Judah. Hai să fim amândoi foarte atenţi.

Buck de-abia reuşea să facă autobuzul să se mişte cu o viteză mai mare de şaptezeci de kilometri pe oră. Îi era teamă că aveau să călătorească toată noaptea ca să poată ajunge la graniţă. Probabil că acesta era un semn de bun augur. Cu cât era mai întuneric, cu atât mai bine. În timp ce conducea, urmărind cu atenţie indicatoarele de la bord şi încercând să nu atragă atenţia asupra lor, Buck văzu în oglinda retrovizoare cum Tsion se lăsase pe scaun şi încerca să se odihnească stând culcat pe o parte. Lui Buck i se păru că rabinul spusese ceva.

— Poftim? spuse Buck.

— Îmi cer scuze, Cameron. Mă rugam.

Puţin mai târziu, Buck îl auzi cântând, iar mai apoi plângând. După ce trecuse de miezul nopţii, Buck cercetă harta şi văzu că aveau să treacă prin Haiheul, un orăşel situat puţin mai la nord de Hebron.

— Este posibil să se afle turişti în oraş la ora asta? întrebă Buck.

Tsion se aplecă înainte:

— Nu. Dar, în orice caz, e o zonă intens populată. Cameron, aş dori să îţi spun ceva.

— Orice.

— Vreau să îţi spun că îţi sunt profund recunoscător pentru că ţi-ai sacrificat timpul şi ţi-ai riscat viaţa pentru mine.

— Orice prieten ar proceda aşa, Tsion. M-am simţit profund legat de tine încă din ziua când m-ai dus la Zidul Plângerii. Iar apoi am fost nevoiţi să fugim împreună după transmisiunea ta

televizată despre Mesia.

— Am trecut prin nişte situaţii incredibile, e adevărat, îi răspunse Tsion. Tocmai din această cauză am ştiut că, dacă aş fi reuşit să îl fac pe doctorul Rosenzweig să te îndrepte către cei doi martori, m-ai fi găsit. Nu am avut curaj să îi spun unde mă aflam. Până şi şoferul meu a ştiut numai să mă ducă la Michael şi la ceilalţi fraţi din Ierihon. Şoferul meu a fost atât de tulburat de cele întâmplate familiei mele, încât a început să plângă. Ne cunoaştem de mult timp. Michael i-a promis că îl va ţine la curent cu tot ce se întâmplă, dar mi-ar plăcea să iau eu însumi legătura cu el. Poate că îmi vei împrumuta telefonul tău după ce vom reuşi să trecem de graniţă.

Buck nu ştia ce să spună. Ştia mai bine decât Michael că Tsion ar fi putut primi şi alte veşti proaste, însă de ce trebuia ca tocmai el să fie cel care să i le dea? Aparent, intuiţia rabinului îşi spusese cuvântul, iar acesta începuse să îl suspecteze pe Buck de faptul că îi ascundea ceva.

— Ce e? îl întrebă el. Crezi că e prea târziu ca să îl sun?

— E *extrem* de târziu.

— Dar, în situaţia în care s-ar afla el în locul meu, eu aş fi deosebit de bucuros să aud veşti de la el la orice oră din zi şi din noapte.

— Sunt convins că şi el avea… are aceeaşi părere, îi răspunse Buck.

Buck aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Tsion se uita la el, iar expresia feţei lui se schimbă pe măsură ce începu să îşi dea seama de ceva.

— Poate că ar trebui să îl sun chiar acum, sugeră el. Pot să folosesc telefonul tău mobil?

— Tsion, întotdeauna vei putea folosi tot ceea ce am. Ştii asta. Eu nu l-aş suna însă chiar acum.

Atunci când auzi răspunsul lui Tsion, Buck ştiu că acesta îşi dăduse seama. Vocea lui deveni inexpresivă, plină de durerea care avea să îl însoţească tot restul vieţii.

— Cameron, numele lui era Jaime. Îl cunoşteam de când am început să predau la universitate. Nu era un om educat; totuşi, era înţelept datorită experienţei de viaţă pe care o avea. Am vorbit mult despre cercetările mele. El şi soţia mea au fost singurii, în afară de asistenţii mei, care au ştiut ceea ce aveam să spun în timpul transmisiunii în direct. Am fost apropiaţi,

Cameron, foarte apropiaţi. Dar acum nu se mai află printre noi, nu-i aşa?

Buck se gândi să nu îi răspundă decât prin gesturi, însă nu putea face aşa ceva. Se arătă preocupat de indicatoarele spre Hebron, însă, bineînţeles, rabinul nu avea de gând să renunţe:

— Cameron, suntem mult prea apropiaţi şi am trecut prin mult prea multe ca să îmi ascunzi ceva acum. În mod evident, ţi s-a spus în ce stare se află Jaime. Trebuie să înţelegi că efectele pe care le-au avut veştile proaste asupra mea nu pot fi agravate de alte veşti proaste şi nici ameliorate de omiterea acestora. Noi, credincioşii, mai presus de ceilalţi oameni, nu trebuie să ne temem de adevăr, oricât de mult ne-ar durea aflarea lui.

— Jaime e mort, spuse Buck.

Tsion îşi lăsă capul în piept:

— Mi-a auzit predicile de atâtea ori. Cunoştea Evanghelia. Uneori chiar l-am bruscat. Nu s-a simţit jignit. Ştia că ţin la el. Nu pot decât să sper şi să mă rog că, după ce m-a condus la Michael, a avut timp să îşi revadă familia Spune-mi cum s-a întâmplat.

— O bombă a fost amplasată sub maşina lui.

— Aşadar, a fost o moarte instantanee, spuse el. Poate că nici nu şi-a dat seama ce i s-a întâmplat. Poate că nu a suferit.

— Îmi pare rău, Tsion. Michael nu a crezut că vei putea face faţă veştii.

— Mă subestimează, însă apreciez grija pe care mi-o poartă. Îmi fac griji în privinţa tuturor celor care au fost asociaţi cu mine. Oricine ar părea că ştie ceva în legătură cu locul în care mă aflu ar putea avea de suferit în cazul în care nu va fi prevăzător. În această categorie intră multe persoane. Nu o să mi-o iert niciodată dacă toţi aceştia vor plăti preţul suprem numai pentru faptul că m-au cunoscut. Sincer să fiu, mă îngrijorează soarta lui Chaim Rosenzweig.

— Eu încă nu mi-aş face griji în privinţa lui, îi răspunse Buck. Încă este considerat un apropiat al lui Carpathia. Ţi se va părea ironic, dar în momentul de faţă acest lucru îi oferă protecţie.

Buck conduse cu atenţie prin Hebron, iar el şi Tsion tăcură tot drumul spre Beersheba. Dimineaţa, devreme, la aproximativ zece kilometri de Beersheba, Buck observă că indicatoarele începuseră să arate valori anormale. Indicatorul de ulei încă era sub control, însă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Buck ar fi

fost ca motorul să se supraîncălzească.

— Voi pune nişte apă în radiator, Tsion, spuse el.

Rabinul părea să fi adormit. Buck trase pe dreapta, departe de drum, găsi o cârpă şi coborî din autobuz. După ce deschise capota şi o fixă, îndepărtă cu atenţie capacul radiatorului, care deja scotea aburi, însă Buck reuşi să toarne câţiva litri de apă înainte ca acesta să înceapă să fiarbă. În timp ce lucra, văzu o patrulă a forţelor Comunităţii Globale trecând încet pe lângă ei; încercă să se relaxeze şi inspiră adânc.

Buck se şterse pe mâini şi aruncă zdreanţă în bidonul cu apă, observând că patrula oprise la câţiva metri în faţa autobuzului, iar acum dădea încet înapoi, îndreptându-se spre ei. Încercând să nu trezească suspiciuni, Buck aruncă bidonul cu apă în autobuz şi se întoarse pentru a închide capota. Înainte de a apuca să o facă, maşina reveni pe carosabil şi fu întoarsă cu faţa spre autobuz. În timp ce farurile îi băteau în ochi, Buck auzi cum ofiţerul Comunităţii Globale i se adresează în ebraică folosind o portavoce.

Buck ridică mâinile în aer şi strigă:

— În engleză!

Vorbind cu un puternic accent evreiesc, ofiţerul îi spuse:

— Rămâneţi afară din vehicul, vă rog.

Buck se întoarse ca să închidă capota, însă ofiţerul i se adresă din nou:

— Rămâneţi unde vă aflaţi, vă rog.

Buck ridică din umeri, nepăsător, şi rămase acolo, stingher, cu mâinile pe lângă corp. Patrula comunică prin staţie. În cele din urmă, tânărul ieşi din maşină şi se apropie.

— Bună seara, domnule, spuse el.

— Bună seara, îi răspunse Buck. Am avut ceva probleme cu radiatorul, nimic mai mult.

Militarul avea tenul măsliniu, era subţire şi purta uniforma extravagantă a Comunităţii Globale. Buck îşi dorea să fi avut asupra lui paşaportul şi celelalte documente. Nimic nu ar fi reuşit să îndepărteze un reprezentant al forţelor Comunităţii Globale mai repede decât permisul de acces 2-A al lui Buck.

— Călătoriţi singur? întrebă ofiţerul.

— Numele meu este Herb Katz, spuse Buck.

— V-am întrebat dacă sunteţi singur.

— Sunt un afacerist american şi am venit aici în scop turistic.

— Actele la control, vă rog.

Buck scoase paşaportul fals şi portmoneul. Tânărul le studie la lumina unei lanterne, apoi o îndreptă spre faţa lui Buck. Buck nu crezu că gestul ar fi fost necesar, având în vedere lumina puternică a farurilor care deja îl orbise, însă nu spuse nimic.

— Domnule Katz, puteţi să îmi spuneţi de unde aveţi acest vehicul?

— L-am cumpărat în seara aceasta, chiar înainte de miezul nopţii.

— De la cine anume?

— Am documentele maşinii. Nu îi pot pronunţa numele. Eu sunt american.

— Domnule, numerele de înmatriculare aparţin unui vehicul al cărui proprietar locuieşte în Ierihon.

Buck, făcând în continuare pe prostul, spuse:

— Ei, vezi! De acolo l-am cumpărat, din Ierihon.

— Şi spuneţi că l-aţi cumpărat înainte de miezul nopţii?

— Da, domnule.

— Aţi aflat despre raziile din această ţară?

— Spuneţi-mi dumneavoastră, insistă Buck.

— Întâmplarea face ca proprietarul acestui vehicul să fi fost reţinut în urmă cu o oră, sub acuzaţia de complicitate şi ajutorare a unui suspect de crimă.

— Nu mai spune! se miră Buck. Tocmai am făcut o călătorie cu barca acestui om. Organizează circuite turistice. I-am spus că am nevoie de un mijloc de transport ca să pot trece din Israel în Egipt de unde vreau să iau avionul spre America Mi-a răspuns că avea exact ce îmi trebuie şi se pare că se referea la acest autobuz.

Militarul se îndreptă spre autobuz:

— Va trebui să îmi arătaţi actele vehiculului, spuse el.

— Vi le aduc, îi răspunse Buck, trecând în faţa acestuia şi urcându-se în autobuz.

El luă actele şi coborî fluturându-le. Ofiţerul se dădu înapoi, în lumina farurilor.

— Actele par a fi în ordine, însă mi se pare o coincidenţă mult prea mare faptul că dumneavoastră aţi achiziţionat acest vehicul cu câteva ore înainte ca fostul proprietar să fie arestat.

— Nu văd ce legătură ar avea cumpărarea unui autobuz cu greşelile unui individ, spuse Buck.

— Avem motive să credem că persoana care v-a vândut acest vehicul a adăpostit un criminal. Au fost găsite asupra sa actele de identitate ale suspectului şi ale unui american. Nu va trece mult timp până când îl vom convinge să ne spună unde a fost adăpostit suspectul.

Ofiţerul se uită la însemnările sale:

— Aţi auzit de un oarecare Cameron Williams, un cetăţean de origine americană?

— Numele lui nu îmi sună cunoscut. Eu sunt din Chicago.

— Şi plecaţi în noaptea aceasta, din Egipt?

— Exact.

— De ce?

— De ce? repetă Buck.

— De ce plecaţi prin Egipt? De ce nu plecaţi din Ierusalim sau din Tel Aviv?

— Nu există zboruri programate în noaptea aceasta. Vreau să ajung acasă. Am apelat la serviciile unei companii care oferă zboruri charter.

— Şi de ce nu aţi dorit să vă ducă cineva acolo?

— Dacă veţi cerceta cu atenţie documentele şi actul de vânzare-cumpărare, veţi observa că am plătit pe autobuz mult mai puţin decât dacă aş fi aranjat să mă ducă cineva în Egipt.

— Aşteptaţi un moment, domnule.

Ofiţerul se întoarse la maşina sa şi vorbi prin staţie timp de câteva minute.

Buck se rugă să îi vină o idee astfel încât ofiţerul să nu percheziţioneze autobuzul. În scurt timp, tânărul coborî din nou din maşină:

— Pretindeţi că nu aţi auzit niciodată de Cameron Williams. Acum încercăm să aflăm dacă persoana care v-a vândut acest vehicul va spune dacă sunteţi implicat în complotul lui.

— Complotul lui? repetă Buck.

— Nu ne va lua mult timp să aflăm unde este ascuns suspectul nostru. Va fi în interesul lui să ne spună adevărul. La urma urmei, are o soţie şi copii.

Pentru prima dată în viaţă, Buck se simţi tentat să ucidă un om. El ştia că ofiţerul era un simplu pion în cadrul unui joc cosmic, în confruntarea dintre forţele binelui şi cele ale răului. Însă era totodată reprezentantul forţelor răului. Oare Buck s-ar fi putut justifica, la fel cum făcuse Michael, dacă i-ar fi omorât pe

cei care ar fi dorit să îi facă rău lui Tsion? Ofiţerul auzi zgomotele făcute de staţie şi se grăbi să ajungă la maşina sa, apoi reveni.

— Mijloacele noastre de constrângere au funcţionat, spuse el. Am aflat locul în care se află ascunzătoarea, aceasta fiind situată undeva între Ierihon şi Lacul Tiberius, în apropiere de râul Iordan. Şi, deşi a fost ameninţat cu tortura şi chiar cu moartea, persoana în cauză jură că aţi fost un simplu turist căruia i-a vândut vehiculul.

Buck răsuflă uşurat. Alţii ar fi considerat acel şiretlic drept o pură coincidenţă, însă lui i se părea că fusese un miracol, la fel ca acela pe care îl văzuse la Zidul Plângerii.

— Însă, din motive de securitate, continuă ofiţerul, mi s-a cerut să percheziţionez vehiculul în eventualitatea în care fugarul s-ar putea afla la bord.

— Dar aţi spus…

— Nu vă temeţi, domnule! Nu mai sunteţi suspect. Poate că aţi fost folosit ca să scoateţi afară din ţară unele dovezi, fără ştirea dumneavoastră. Pur şi simplu va trebui să percheziţionez vehiculul în eventualitatea existenţei unor probe care să ne ajute să găsim suspectul. Vă voi ruga să rămâneţi deoparte, acolo unde sunteţi, în timp ce eu voi inspecta vehiculul.

— Nu aveţi nevoie de un mandat de percheziţie sau de permisiunea mea pentru a face asta?

Ofiţerul se întoarse ameninţător către Buck:

— Domnule, aţi fost amabil şi cooperant. Însă vă rog să nu faceţi greşeala să credeţi că aveţi de-a face cu forţele de ordine locale. Maşina şi uniforma mea dovedesc că sunt un membru al forţelor de menţinere a păcii ale Comunităţii Globale. Acţiunile noastre nu sunt restricţionate de convenţii sau de reguli. Aş putea să confisc acest vehicul fără să am nevoie nici măcar de semnătura dumneavoastră. Acum, vă rog să aşteptaţi aici!

Buck fu năpădit de gânduri ieşite din comun. Se gândi chiar să îl dezarmeze pe ofiţer şi să fugă cu maşina acestuia, împreună cu Tsion. Era ridicol şi ştia asta, însă nu îi plăcea să nu acţioneze. Oare Tsion avea să sară asupra ofiţerului? Avea să încerce să îl omoare? Buck auzi paşii acestuia îndreptându-se încet până în spatele autobuzului şi revenind în faţă. Raza lanternei lumină toate cotloanele autobuzului.

Militarul coborî şi se apropie de el.

— Ce credeaţi că faceţi? Credeaţi că aveaţi să scăpaţi cu aşa ceva? Credeaţi că o să vă dau voie să treceţi graniţa în Egipt la volanul acestui vehicul ca să îl abandonaţi acolo pur şi simplu? Aveaţi să îl părăsiţi pe un aeroport de acolo, ca să fie preluat de autorităţile locale?

Buck era nelămurit. Asta îl preocupa pe ofiţer acum? Nu îl văzuse pe Tsion Ben-Judah în autobuz? Oare Dumnezeu îl orbise?

— De fapt, m-am gândit la asta. Dar am înţeles că există mulţi localnici care încercă să scoată un ban în plus ajutând la căratul bagajelor sau la mai ştiu eu ce şi care vor fi fericiţi să intre în posesia unui astfel de vehicul.

— Pesemne sunteţi un american bogat, domnule. Ştiu că acest autobuz nu valorează mare lucru, însă constituie un bacşiş prea mare pentru un hamal, nu sunteţi de acord?

— Puteţi să spuneţi că sunt frivol, îi răspunse Buck.

— Vă mulţumesc pentru cooperare, domnule Katz.

— Nu aveţi pentru ce. Şi eu vă mulţumesc, de asemenea.

Ofiţerul se urcă la volanul maşinii sale şi întoarse, îndreptându-se spre nord, spre Beersheba. Cu genunchii tremurând şi pocnindu-şi degetele, Buck trânti capota şi se urcă în autobuz.

— Cum Dumnezeu ai reuşit să faci aşa ceva, Tsion? Tsion! Eu sunt! Poţi ieşi acum din ascunzătoare. Nu cred că ai fi putut încăpea în plasa pentru bagaje. Tsion?

Buck se urcă în picioare pe un scaun şi cercetă locurile destinate bagajelor. Nu văzu nimic. Se întinse apoi pe podea şi se uită sub scaune. Acolo nu se afla nimic în afară de geanta sa, o grămadă de haine şi proviziile de mâncare, apă, ulei şi combustibil. Dacă Buck nu ar fi ştiut cum stăteau, de fapt, lucrurile, ar fi putut crede că, la urma urmei, Tsion se înălţase la cer.

Acum ce-i mai rămăsese de făcut? Nu trecuse nicio maşină în timp ce Buck discutase cu ofiţerul respectiv. Să îndrăznească să strige în întuneric? Când coborâse oare Tsion din autobuz? Ca să nu facă ceva care să atragă atenţia eventualilor trecători, Buck se urcă la volan, porni motorul şi începu să înainteze pe banda de urgenţă de pe marginea şoselei. După ce parcurse aproximativ două sute de metri, încercă să facă o întoarcere completă şi constată că nu putea să o facă dintr-o singură

manevră, ci din trei mişcări succesive. Întoarse pe banda de urgenţă din sensul opus, iar în lumina roşie a farurilor din spate se ridicară nori de praf. „Hai, Tsion! Să nu cumva să fi plecat pe jos spre Egipt!”

Buck se gândi să claxoneze, însă alese să înainteze câţiva metri spre nord şi întoarse din nou. De data aceasta, în lumina farurilor văzu semnele disperate pe care prietenul lui i le făcea de la o distanţă apreciabilă, dintr-o pădurice aflată în depărtare. Buck conduse încet până acolo şi deschise uşa. Tsion Ben-Judah urcă şi se întinse pe podea, lângă Buck. Acesta de-abia mai respira.

— Dacă te-ai întrebat vreodată ce dorea să spună zicala „necunoscute sunt căile Domnului”, începu Tsion, acum ai aflat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Buck. Credeam că ni s-a înfundat.

— Şi eu! spuse Tsion. Aţipisem şi de-abia reuşisem să înţeleg că reparai motorul. Când ai ridicat capota, mi-am dat seama că trebuia să mă uşurez. În timp ce tu turnai apă în radiator, eu am coborât din autobuz. Mă aflam la câţiva metri de drum atunci când am văzut patrula. Nu am ştiut cum să reacţionez, dar ştiam că nu trebuie să fiu găsit în autobuz. Pur şi simplu am început să merg în direcţia asta, rugându-mă să reuşeşti să scapi inventând ceva.

— Ai auzit conversaţia?

— Nu? Ce aţi vorbit?

— Nu are să îţi vină să crezi, Tsion.

Buck îi povesti întreaga întâmplare, în timp ce îşi continuară drumul spre graniţă.

Pe măsură ce autobuzul vechi înainta în noapte, Tsion căpătă curaj. El se aşeză pe scaunul din faţă, chiar în spatele lui Buck. Nu se ascunse şi nici nu se aplecă. Se înclină doar şi şopti la urechea lui Buck:

— Cameron, spuse el cu o voce tremurătoare şi obosită, simt că înnebunesc întrebându-mă cine se va ocupa de situaţia familiei mele.

Buck ezită:

— Nu ştiu cum să îţi pun această întrebare, dar ce se întâmplă de obicei în astfel de situaţii? Mă refer la situaţiile în care grupări mai mult sau mai puţin legale se dedau la astfel de fapte. Asta mă deranjează. Niciodată nu se ştie ce se întâmplă cu cadavrele. Le înhumează? Le incinerează? Nu ştiu. Însă

numai faptul că îmi imaginez toate astea mă tulbură mult.

— Tsion, nu doresc să îţi dau vreun sfat din punct de vedere spiritual. Eşti un om al Scripturii, iar credinţa ta este profundă.

Tsion îl întrerupse:

— Nu te amăgi, tinere prieten! Doar pentru că nu eşti un învăţat, asta nu înseamnă că nu ai ajuns la maturitate. Tu ai regăsit credinţa înaintea mea.

— Totuşi, domnule, sunt copleşit în faţa unei astfel de tragedii. Eu, unul, nu aş fi reuşit să fac faţă unei situaţii precum cea prin care treci în modul în care tu ai făcut-o.

— Nu uita, Cameron, că eu, în mare parte, fug de sentimente. Fără îndoială, trec printr-un şoc. Zilele cele mai grele sunt pe cale să vină.

— Sincer să fiu, Tsion, şi eu m-am temut de acelaşi lucru în ceea ce te priveşte. Cel puţin, ai fost în stare să plângi. Lacrimile pot fi de mare ajutor. Îi compătimesc pe cei care sunt supuşi unor astfel de traume şi nu reuşesc să verse nicio lacrimă.

Tsion se trase înapoi şi nu mai spuse nimic. Buck se rugă în gând pentru el. În cele din urmă, rabinul se aplecă din nou spre el:

— Moştenirea mea o reprezintă lacrimile, spuse, secole întregi de lacrimi.

— Aş vrea să pot face pentru tine ceva concret, Tsion, îi răspunse Buck.

— Concret? Dar ce e mai concret decât toate astea? Nici nu pot să îţi spun cât de mult m-ai încurajat. Cine altcineva ar face aşa ceva pentru un om pe care de-abia îl cunoaşte?

— Mi se pare că ne cunoaştem de-o viaţă.

— Iar Dumnezeu te-a înzestrat cu calităţi pe care nici cei mai apropiaţi prieteni ai mei nu le au.

Tsion păru adâncit în gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Cameron, ai putea să faci ceva care m-ar alina.

— Orice.

— Povesteşte-mi despre micul grup de credincioşi de acolo, din America. Cum l-ai numit? Mă refer la nucleul grupului.

— Armata Pătimirilor.

— Da! îmi plac povestirile de genul ăsta. În fiecare loc din lume în care am fost să predic şi să ajut la convertirea celor 144.000 de evrei care vor deveni martorii prezişi de Sfânta Scriptură, am auzit povestiri minunate despre întâlniri secrete.

Spune-mi despre Armata Pătimirilor.

Buck începu cu începutul. Acesta îi povesti cum se aflase la bordul avionului pilotat de Rayford Steele şi pe care Hattie Durham era însoţitoare de zbor. În timp ce vorbea, se tot uita în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă Tsion asculta cu adevărat sau doar se prefăcea interesat de subiect. Buck întotdeauna fusese uimit de faptul că mintea sa acţiona simultan pe două planuri: putea spune ceva şi, în acelaşi timp, se putea gândi la lucruri complet diferite. În timp ce îi povestea rabinului cum îl auzise pe Rayford spunându-i povestea căutărilor lui spirituale, cum o cunoscuse pe Chloe şi cum călătorise împreună cu ea de la New York la Chicago, în aceeaşi zi în care aceasta se rugase împreună cu tatăl ei ca să îl primească pe Hristos, cum îl întâlnise şi cum fusese îndrumat de Bruce Barnes, care devenise mentorul lui şi îl ajutase ori de câte ori avusese ocazia, Buck încerca să îşi controleze teama faţă de ceea ce îi aştepta la frontieră. În acelaşi timp, el se întreba dacă ar fi trebuit să îşi încheie povestirea. Tsion nu aflase încă de moartea lui Bruce Barnes, o persoană pe care nu o întâlnise niciodată, dar cu care corespondase şi cu care sperase că avea să colaboreze într-o bună zi.

Buck îşi termină relatarea cu întâmplările care se petrecuseră cu câteva zile în urmă, atunci când Armata Pătimirilor se întrunise la Chicago, chiar înainte de izbucnirea războiului. Buck simţi că Tsion devenea din ce în ce mai tensionat pe măsură ce se apropiau de graniţă. I se păru că se mişca mai mult, că îl întrerupea mai des, vorbea mult mai repede şi că îi punea din ce în ce mai multe întrebări.

— Iar Bruce Barnes era pastor al bisericii de atât de mult timp, fără să fi fost cu adevărat credincios?

— Da. E o poveste mult prea tristă chiar şi pentru el.

— De-abia aştept să îl cunosc, spuse Tsion. Îmi voi jeli familia şi voi duce dorul ţării mele. Însă faptul că mă voi ruga împreună cu Armata Pătimirilor şi voi citi Sfânta Scriptură împreună cu voi reprezintă o adevărată alinare pentru durerea mea, un balsam pentru rana mea.

Buck inspiră adânc. Îşi dorea să nu mai vorbească, ci să se concentreze asupra drumului şi să anticipeze momentul când va ajunge în dreptul punctului de frontieră. Totuşi, nu putea decât să fie sincer cu Tsion în toate privinţele.

— Îl vei cunoaşte pe Bruce Barnes în momentul Preaslăvitei A Doua Veniri, îi spuse el.

Buck aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În mod evident, Tsion îl auzise, înţelesese şi îşi lăsase capul în piept:

— Când s-a întâmplat? întrebă el.

Buck îi povesti.

— Şi cum a murit?

Buck îi spuse tot ce ştia.

— Probabil nu vom afla niciodată dacă a fost răpus de virusul cu care s-a molipsit în străinătate sau de impactul exploziei care a afectat spitalul. Rayford a spus că nu avea leziuni pe corp.

— Poate că Dumnezeu l-a ferit de bombardament şi l-a luat la El înainte de acesta.

Buck se gândi că Dumnezeu îl alesese pe rabinul Ben-Judah să fie noul mentor spiritual al Armatei Pătimirilor, însă nu îndrăzni să îi sugereze aşa ceva. Nu ar fi fost posibil ca un fugar să devină noul pastor al Bisericii New Hope Village, mai ales că Nicolae Carpathia îl urmărea. În orice caz, Tsion avea să considere ideea lui Buck drept una nebunească. Nu ar fi putut să existe o altă modalitate prin care Dumnezeu să îl pună pe Tsion în slujba Armatei Pătimirilor fără ca el să fi fost nevoit să-şi piardă soţia şi copiii?

În ciuda nervozităţii, a fricii şi a amuzamentului de a conduce printr-o ţară necunoscută şi periculoasă, la volanul unui autobuz nu prea comod, Buck avu deodată o viziune care nu ar fi putut fi considerată drept o revelaţie. Pur şi simplu întrezări realizarea tuturor posibilităţilor. Deodată îşi dădu seama de folosul imediat pe care l-ar fi avut adăpostul secret de sub biserică. Buck şi-l imagină pe Tsion acolo, cu toate proviziile de care ar fi avut nevoie, printre care s-ar fi găsit şi unul dintre acele computere formidabile pe care le asambla Donny Moore.

Buck se simţi cuprins de entuziasm numai gândindu-se la asta. El i-ar fi făcut rost rabinului de toate programele de care ar fi avut nevoie. I-ar fi pus la dispoziţie toate versiunile Bibliei, în toate limbile, cu toate adnotările, comentariile, dicţionarele şi enciclopediile de care ar fi avut nevoie. Tsion nu avea să îşi mai facă griji vreodată în privinţa pierderii cărţilor lui. Toate astea ar fi fost adunate într-un singur loc, pe un hard disk enorm.

Oare ce ar fi putut inventa Donny ca Tsion să-şi poată transmite în secret învăţăturile cu ajutorul Internetului? Ar fi fost

posibil ca rolul său de misionar să devină mai dramatic şi mai impresionant ca niciodată? Ar fi putut să îşi transmită învăţăturile, predicile şi studiile legate de Biblie prin Internet, astfel încât să poată fi vizionate pe milioane de computere din lumea întreagă? Bineînţeles, trebuia să existe o tehnologie care să îi permită să facă toate astea fără a putea fi depistat. Dacă producătorii de telefoane mobile puteau să facă cipuri care îi permiteau unei persoane să evite numeroase frecvenţe ca să nu-i poată fi interceptate convorbirile, în mod evident, trebuia să existe o modalitate de a şterge urmele unui mesaj trimis prin Internet astfel încât expeditorul să nu poată fi identificat.

Buck văzu în zare maşini şi camioane aparţinând Comunităţii Globale, care se aflau în apropierea unor clădiri cu un singur etaj de pe marginea drumului. Acele clădiri ar fi trebuit să reprezinte graniţa cu Egiptul. Puţin mai sus ar fi trebuit să fie intrarea în Sinai. Buck schimbă viteza, trecând într-o treaptă inferioară, şi cercetă indicatoarele. Temperatura apei începuse să crească moderat, iar Buck era convins că, dacă ar fi condus încet şi dacă ar fi reuşit să oprească vehiculul pentru un timp în dreptul graniţei, totul avea să se rezolve. Combustibil mai avea, iar indicatorul pentru ulei arăta valori normale.

Era totuşi agitat. Mintea sa analiza nenumăratele întorsături pe care le-ar fi putut lua cariera lui Tsion Ben-Judah, iar rezultatele acestora ar fi reprezentat încununarea tuturor eforturilor acestuia de până acum, însă, de asemenea, şi că el ar fi putut transmite prin Internet adevărul despre cele ce se petreceau în lume. Cât timp avea să mai pretindă că era un angajat cooperant, dacă nu chiar loial, al lui Nicolae Carpathia? Articolele sale deja nu mai erau obiective, ci reprezentau o formă de propagandă. Erau ceea ce George Orwell ar fi numit „un limbaj nou“ în faimosul său roman *1984.*

Buck nu dorea să traverseze graniţa; ar fi vrut să stea în faţa unui carneţel şi să îşi noteze gândurile. Şi-ar fi dorit să îi prezinte rabinului nenumăratele posibilităţi care îl aşteptau. Însă nu putea face nimic din toate astea. Se părea că autobuzul vechi şi hodorogit şi încărcătura sa preţioasă şi vulnerabilă aveau să atragă atenţia paznicilor de la frontieră. Vehiculele care îi depăşiseră dispăruseră de mult, iar în oglinda retrovizoare nu se zăreau altele care să îi ajungă din urmă.

Tsion se întinse sub bancheta din spate. Buck opri lângă doi

ofiţeri îmbrăcaţi în uniforme şi purtând căşti de protecţie, aflaţi în dreptul unei bariere. Paznicul aflat în partea şoferului îi făcu semn să deschidă geamul, iar apoi îi vorbi în limba ebraică.

— În engleză, spuse Buck.

— Paşaportul, viza, actele de identitate, actele vehiculului, bunurile de declarat şi tot ce se află la bordul vehiculului trebuie să ne fie înmânate pe geam sau trebuie să ne fie descrise înainte de percheziţie şi înainte de a ridica bariera.

Buck se ridică în picioare şi luă de pe scaunul din faţă toate documentele vehiculului, apoi scoase paşaportul lui fals, viza şi actele de identitate. Se strecură înapoi la volan şi i le dădu pe toate vameşului.

— De asemenea, transport alimente, combustibil, ulei şi apă.

— Altceva?

— Altceva? repetă Buck.

— Ar mai fi şi altceva care ne-ar putea interesa, domnule? Veţi fi supus unui interogatoriu înăuntru, iar mijlocul dumneavoastră de transport va fi inspectat acolo.

Gardianul îi arătă un loc situat în spatele clădirii de pe marginea dreaptă a drumului.

— Da, am nişte haine şi câteva pături.

— Asta e tot?

— Acestea sunt singurele lucruri pe care le transport.

— Bine, domnule. După ce bariera va fi ridicată, trageţi vehiculul pe dreapta, vă rog, şi veniţi să staţi de vorbă cu mine în clădirea din partea stângă.

Buck trecu încet pe sub barieră, menţinând autobuzul în treapta întâi de viteză, cea mai zgomotoasă. Tsion veni în dreptul scaunului lui Buck şi îl apucă de o gleznă. Acesta interpretă gestul drept încurajator, în semn de mulţumire sau, dacă ar fi fost cazul, în semn de despărţire.

— Tsion, şopti el, singura ta speranţă este să rămâi ascuns cât mai în spate cu putinţă. Te poţi strecura până în spate?

— Voi încerca.

— Tsion, soţia lui Michael mi-a spus ceva la plecare. Nu am înţeles. Era în ebraică. Ultimele două cuvinte sunau ceva de genul *Y'shua Hama...*

— *Y'shua Hamashiach* înseamnă „Iisus este Mesia”, îi răspunse Tsion cu un glas tremurător. Ţi-a urat să fii binecuvântat de Dumnezeu în această călătorie, în numele lui

Y'shua Hamashiach.

— Acelaşi lucru ţi-l urez şi eu ţie, fratele meu, spuse Buck.

— Cameron, prietene, ne vom revedea în curând. Dacă nu în această viaţă, atunci în Împărăţia Domnului.

Gardienii se apropiară, evident, întrebându-se ce anume îl reţinea pe Buck. Acesta opri motorul şi deschise uşa în timp ce se apropia de el gardianul cel tânăr. Buck apucă un bidon cu apă şi se strecură pe lângă vameş.

— Am tot avut probleme cu radiatorul, explică el. Ştiţi ceva despre radiatoare?

Tânărul ridică surprins din sprâncene şi îl însoţi pe Buck în faţa autobuzului; americanul deschise capota şi turnă apă în radiator. Vameşul mai în vârstă, cel care îi vorbise la barieră, spuse:

— Hai, să mergem, să mergem!

— Vin imediat, spuse Buck, conştient de faptul că era agitat.

Buck făcu zgomot, trântind capota. Vameşul cel tânăr se îndreptă spre uşa autobuzului, însă Buck îi tăie calea, se scuză, puse un picior pe trepte şi aruncă bidonul în interior. Se gândi să îl „ajute" să percheziţioneze autovehiculul. Ar fi putut rămâne împreună cu el, să îi arate păturile şi canistrele cu combustibil, ulei şi apă. Însă se temea că deja începuse să le trezească suspiciuni. Buck coborî din autobuz şi ieşi în faţa tânărului soldat.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Ca să fiu sincer, nu mă prea pricep la motoare. Afacerile sunt punctul meu forte. Ştiţi, în America.

Tânărul îl privi în ochi şi dădu din cap. Buck se rugă ca acesta să-l însoţească pur şi simplu în clădirea aflată pe partea cealaltă a şoselei. Paznicul de frontieră mai în vârstă îl aştepta, uitându-se la el cu insistenţă, iar acum îi făcu semn să îl urmeze. Buck nu avu de ales decât să îl părăsească pe rabinul Tsion Ben-Judah, persoana care ar fi putut fi recunoscută cel mai uşor, fugarul de notorietate în Israel, în mâinile paznicilor de frontieră.

Buck se grăbi să intre în clădirea respectivă. Acum era mai agitat ca niciodată, însă nu putea să dea de înţeles acest lucru. Ar fi dorit să se întoarcă şi să vadă dacă Tsion ar fi târât cu forţa din autobuz. Nu avea cum să fugă aşa cum o făcuse pe şosea ceva mai devreme. Nu avea unde să se ducă, nu exista niciun loc în care să se fi putut ascunde. Sârma ghimpată delimita

fiecare parte a şoselei. De îndată ce ajungeai la barieră, trebuia ori să treci de ea, ori să faci cale întoarsă. Nu aveai cum să o eviţi.

Paznicul de frontieră răsfirase documentele lui Buck în faţa sa:

— Prin ce punct de frontieră aţi intrat în Israel?

— Prin Tel Aviv, îi răspunse Buck. Totul este scris acolo…

— Da, într-adevăr. Documentele dumneavoastră par a fi în ordine, domnule Katz, adăugă acesta, punând o ştampilă pe paşaportul şi viza lui Buck. Şi reprezentaţi firma…?

— Internaţional Harvesters, spuse Buck, vorbind intenţionat la plural.

— Când anume intenţionaţi să părăsiţi regiunea?

— În seara aceasta. Asta în cazul în care pilotul meu va fi la Al Arish.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu vehiculul?

— Speram să îl vând cuiva de la aeroport contra unei sume modice.

— În funcţie de cât de ieftin îl veţi vinde, presupun că nu va fi nicio problemă.

Buck părea a fi îngheţat pe loc. Paznicul privi peste umărul lui undeva, afară, pe partea opusă a trotuarului. La ce se uita? Buck nu putea decât să şi-l imagineze pe Tsion luat în custodie, încătuşat şi condus peste drum. Fusese atât de lipsit de inspiraţie neîncercând să găsească o ascunzătoare secretă pentru Tsion! întreaga situaţie părea o nebunie. Oare condusese un om la moarte sigură? Buck nu putea suporta gândul pierderii unui alt membru al noii lui familii întru Hristos.

Paznicul stătea în faţa computerului:

— Aţi fost reţinut în apropiere de Beersheba puţin mai devreme în această dimineaţă?

— Reţinut ar fi prea mult spus. Tocmai turnam nişte apă în radiator şi am fost supus unui interogatoriu scurt de către un ofiţer al forţelor de menţinere a păcii, aparţinând Comunităţii Globale.

— Vi s-a comunicat că fostul proprietar al vehiculului a fost arestat sub acuzaţia de a fi fost complicele lui Tsion Ben-Judah?

— Da.

— Atunci v-ar putea interesa asta.

Paznicul de frontieră se întoarse şi îndreptă o telecomandă

spre un televizor aflat sus, într-un colţ al camerei. Postul de televiziune al Comunităţii Globale difuza un reportaj în care se spunea că Michael Shorosh fusese arestat deoarece ascunsese de justiţie un fugar:

— „Purtătorii de cuvânt ai Comunităţii Globale afirmă că Ben-Judah, un învăţat şi un cleric respectat până de curând, a devenit, se pare, un fanatic fundamentalist radical şi susţin că predica ţinută de acesta în urmă cu o săptămână reprezintă o dovadă a faptului că rabinul a avut o reacţie neobişnuită la un pasaj din Noul Testament şi a fost văzut ulterior de câţiva vecini în timp ce îşi măcelărea familia.”

Buck urmări îngrozit materialul filmat în care Tsion îşi ţinea discursul în faţa mulţimii adunate pe un stadion din Larnaca, în Cipru.

— „Aţi observat, continuă prezentatorul după ce materialul fusese difuzat, că persoana aflată pe podium, în spatele doctorului Ben-Judah, a fost identificată ca fiind Michael Shorosh. După un raid desfăşurat la locuinţa acestuia din Ierihon, puţin după miezul nopţii, forţele de menţinere a păcii au descoperit fotografii ale familiei lui Ben-Judah şi actele de identitate ale acestuia şi ale unui jurnalist american, Cameron Williams. Legătura lui Williams cu acest caz nu a fost încă stabilită.”

Buck se rugă să nu îi arate fotografia la televizor şi se sperie atunci când văzu că paznicul privi peste umărul lui, în direcţia uşii. Buck se întoarse şi îl văzu pe tânărul gardian intrând şi uitându-se la el cu curiozitate. Tânărul închise uşa în urma sa şi se rezemă de ea, cu braţele încrucişate pe piept şi urmări ştirile împreună cu ei. Un reportaj îl prezentă pe Ben-Judah pe când citea din Evanghelia după Matei. Buck mai auzise această predică. În mod evident, versetele fuseseră scoase din context:

— „Dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri. Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa şi pe noră de soacra sa. Şi omul va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui. Cine iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Cine nu-şi ia crucea şi nu vine după Mine nu

este vrednic de Mine.”

Prezentatorul continuă pe un ton grav:

— „Această înregistrare a fost realizată cu câteva zile înainte ca rabinul să îşi asasineze soţia şi copiii în miezul zilei.”

— E ceva, nu-i aşa? spuse paznicul mai în vârstă.

— Da, într-adevăr, îi răspunse Buck, temându-se ca vocea să nu îl trădeze.

Paznicul care şedea la birou strânse documentele lui Buck, apoi privi peste umărul acestuia, uitându-se la tânărul care stătea sprijinit de uşă:

— Vehiculul e în regulă, Anis?

Buck trebuia să reacţioneze rapid. Ce ar fi dat mai mult de bănuit? Faptul că nu s-ar fi întors să îl privească pe tânăr sau faptul că s-ar fi întors spre acesta? Buck alese să se întoarcă. Rezemându-se în continuare de uşă, cu braţele încrucişate peste piept, tânărul scorţos dădu din cap o singură dată:

— Totul e în ordine. Pături şi provizii.

Buck îşi ţinuse respiraţia. Cel aflat la birou îi întinse documentele.

— Călătorie plăcută! îi ură el.

Lui Buck aproape că îi dădură lacrimile atunci când expiră.

— Mulţumesc, îi spuse el şi se întoarse spre uşă, însă paznicul mai în vârstă nu terminase.

— Vă mulţumim că aţi vizitat Israelul, adăugă acesta.

Buck ar fi dorit să urle, însă se întoarse spre acesta şi dădu din cap:

— Da, bine, nu aveţi pentru ce.

Buck trebui să se forţeze ca să poată merge. Anis nu se mişcă în timp ce el se apropia de uşă. Ajunse în faţa tânărului şi se opri, simţind că gardianul mai în vârstă îl privea.

— Îmi cer scuze, spuse Buck.

— Numele meu este Anis, îi răspunse bărbatul.

— Da, Anis. Îţi mulţumesc. Te rog, dă-mi voie!

În cele din urmă, Anis se dădu la o parte, iar Buck păşi nesigur pe sine. Mâinile îi tremurau când îşi împături documentele şi şi le puse în buzunar. Se sui în autobuzul mâncat de rugină şi porni motorul. În cazul în care Tsion reuşise să îşi găsească o ascunzătoare, cum ar fi putut el să îl găsească acum? Buck execută manevrele delicate de a apăsa ambreiajul şi acceleraţia şi făcu rabla să înainteze. Prinse viteză, trecu în

treapta a treia, iar motorul se mai linişti un pic. Apoi strigă:
— Dacă încă te mai afli la bord, prietene, rămâi acolo unde eşti până când luminile postului de frontieră se vor pierde în zare. După aceea, vreau să îmi povesteşti tot ce s-a întâmplat.

13

Rayford se săturase să tot fie trezit de telefon. Totuşi, puţini din cei aflaţi la Noul Babilon îl sunau, în afară de Carpathia şi Fortunato. Iar ei aveau bunul-simţ de a nu îl deranja în timpul nopţii. Aşadar, decise el, telefonul care suna avea să îi aducă veşti bune sau veşti proaste. Nu era rău că avea o şansă din două, având în vedere vremurile în care trăiau.
Rayford ridică receptorul:
— Steele la telefon, spuse.
Era Amanda:
— O, Rayford, ştiu că acolo e miezul nopţii şi îmi cer scuze că te-am trezit, însă eram cam neliniştite şi voiam să ştim dacă ai aflat ceva.
— Dacă am aflat ceva despre ce anume?
— Ei, bine, Chloe şi cu mine răsfoiam însemnările lui Bruce. Ţi-am povestit despre asta?
— Da.
— Am primit un telefon ciudat din partea Lorettei, care se afla la biserică. Ne-a povestit că lucra acolo de una singură, răspunzând la telefon. Ne-a spus că deodată a fost cuprinsă de o dorinţă imensă de a se ruga pentru Buck.
— Pentru Buck?
— Da. Ne-a spus că a fost atât de copleşită de emoţie, încât s-a ridicat imediat de pe scaun. Gestul a făcut-o să ameţească un pic, însă ceva a făcut-o să cadă în genunchi. De îndată ce a îngenuncheat, şi-a dat seama că nu era ameţită, ci că pur şi simplu se ruga din tot sufletul pentru Buck.
— Tot ce ştiu eu, draga mea, este că Buck se află în Israel. Cred că încearcă să îl găsească pe Tsion Ben-Judah. Aţi aflat, cred, ce s-a întâmplat cu familia acestuia.
— Am aflat, spuse Amanda. Însă Buck reuşeşte aproape întotdeauna să intre în buclucuri.
— Dar reuşeşte să mai şi iasă din ele, îi răspunse Rayford.
— Atunci ce părere ai despre premoniţia Lorettei sau, mă rog,

ce o fi fost?

— Eu nu aş spune că a fost vorba de o premoniţie. Cu toţii avem nevoie de rugăciune zilele astea, nu-i aşa?

Amanda nu păru mulţumită de răspuns:

— Rayford, nu a fost o întâmplare accidentală. Ştii că Loretta este o persoană deosebit de echilibrată. A fost atât de tulburată, încât a închis biroul şi s-a întors acasă.

— Vrei să spui că a închis înainte de ora nouă? A devenit, cumva, delăsătoare?

— Rayford, fii serios! Astăzi nu a ajuns la birou decât după ora prânzului. Ştii că adeseori rămâne acolo până la ora nouă. Enoriaşii sună tot timpul.

— Ştiu. Îmi cer scuze.

— Ar dori să vorbească cu tine.

— Cu mine?

— Da. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Bineînţeles. Dă-mi-o la telefon!

Rayford nu avea nici cea mai vagă idee ce să îi spună. Bruce ar fi avut un răspuns potrivit pentru o astfel de situaţie.

Loretta părea cu adevărat tulburată:

— Comandante Steele, îmi cer scuze că te deranjez la ora aceasta târzie. Cât să fie, trei dimineaţa?

— Da, doamnă, dar nu este nicio problemă.

— Nu, e o problemă. Nu am nicio scuză pentru că te-am trezit din somn. Dar, domnule, Dumnezeu mi-a spus să mă rog pentru băiatul acesta, pur şi simplu ştiu asta.

— Atunci mă bucur că L-ai ascultat.

— Crezi că sunt nebună?

— Întotdeauna am crezut că eşti nebună, Loretta. Din cauza asta te iubim atât de mult.

— Ştiu că mă tachinezi, comandate Steele, dar acum, serios, oare mi-am pierdut minţile?

— Nu, doamnă. Se pare că Dumnezeu acţionează pe căi mult mai directe şi mai spectaculoase decât suntem obişnuiţi. Dacă ţi s-a spus să te rogi pentru Buck, atunci adu-ţi aminte să îl întrebi pe Buck ce se întâmpla în acele momente.

— Aşa am să fac, domnule Steele. Am fost copleşită de sentimentul că Buck se află într-un impas. Sper că va reuşi să scape cu viaţă. Cu toţii sperăm că se va întoarce la timp ca să participe la slujba de duminică. Veţi fi aici, nu-i aşa?

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, spuse Rayford, mirat de faptul că folosise o expresie pe care întotdeauna o considerase stupidă, atunci când o auzea rostită de fostele prietene ale lui Irene.

— Am dori să fim cu toţii împreună duminică, îi răspunse Loretta.

— E cel mai important lucru pentru mine, doamnă. Loretta, vrei să îmi faci un serviciu?

— După ce te-am trezit în miezul nopţii? Sigur că da.

— Dacă Dumnezeu îţi va spune să te rogi pentru mine, o vei face din tot sufletul?

— Bineînţeles. Ştii asta. Sper că nu încerci să fii amuzant într-un astfel de moment.

— Niciodată nu am vorbit mai serios.

După ce luminile punctului de frontieră dispăruseră în urma lui, Buck trase pe dreapta, scoase maşina din viteză, trase frâna de mână, se întoarse pe scaunul său şi oftă din adâncul inimii. De-abia mai putea vorbi cu voce tare:

— Tsion, eşti în autobuz? Poţi ieşi acum din ascunzătoare.

Din spatele autobuzului se auzi o voce plină de emoţie:

— Sunt aici, Cameron. Lăudat fie Dumnezeu cel Atotputernic, Stăpânul cerului şi al pământului.

Rabinul ieşi de sub bancheta din spate, iar Buck îl întâmpină pe culoarul autobuzului şi se îmbrăţişară.

— Povesteşte-mi, îi ceru.

— Ţi-am spus că Dumnezeu ne va ajuta într-un fel sau altul, îi răspunse Tsion. Nu ştiu dacă tânărul pe nume Anis a fost un înger sau un muritor de rând, însă a fost un dar de la Dumnezeu.

— Anis?

— Anis. S-a plimbat încoace şi încolo pe culoar şi a luminat cu lanterna toate cotloanele. Apoi a îngenuncheat şi s-a uitat sub scaune. M-am uitat direct în fasciculul de lumină şi m-am rugat ca Dumnezeu să îi ia vederea, însă Dumnezeu nu a făcut-o. Anis a venit în locul în care mă aflam şi s-a aşezat în coate şi pe genunchi. Cu o mână a ţinut lanterna în ochii mei şi cu cealaltă m-a apucat de cămaşă. M-a tras aproape de el. Am crezut că o să îmi sară inima din piept. Mi-am imaginat cum o să fiu dus în clădire în chip de trofeu al tânărului ofiţer vamal. Mi-a şoptit

printre dinţi, pe un ton aspru, în ebraică: „Ai face bine să fii cine cred eu că eşti, altfel eşti un om mort”. Ce puteam să fac? Nu aveam cum să mă mai ascund. Nu puteam să mai pretind că nu mă aflam acolo. I-am spus: „Tinere, numele meu este Tsion Ben-Judah”. El nu mi-a dat drumul la cămaşă şi, orbindu-mă în continuare cu lanterna, mi-a spus: „Domnule Ben-Judah, numele meu este Anis. Rugaţi-vă acum mai mult ca niciodată ca raportul meu să fie acceptat. Iar acum, fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă ferească de toate relele. Fie ca Dumnezeu să îşi întoarcă faţa către dumneavoastră şi să vă umple sufletul de linişte”. Cameron, Dumnezeu mi-e martor, tânărul s-a ridicat şi a coborât din autobuz. Eu am rămas întins acolo, slăvindu-L pe Dumnezeu şi plângând.

Nu mai rămăsese nimic de spus. Tsion se aşeză pe un scaun de la mijlocul autobuzului. Buck reveni la volan şi se îndreptă spre graniţa cu Egiptul.

O jumătate de oră mai târziu, Buck şi Tsion se opriră la frontiera spre Sinai. De data aceasta, Dumnezeu se folosi de neglijenţa autorităţilor ca să îl ajute pe Ben-Judah să scape de formalităţi. Unica barieră se afla la celălalt capăt al vămii din Sinai. După ce Buck fu oprit, un paznic urcă imediat la bordul vehiculului şi începu să le vorbească în limba sa maternă.

— Engleză? îi sugeră Buck.

— Atunci engleză să fie, domnilor.

Apoi îl privi pe Tsion:

— Vei putea să îţi continui somnul peste câteva minute, bătrâne, i se adresă el. Mai întâi de toate trebuie să intraţi şi să treceţi prin formalităţi. În timp ce vă veţi afla acolo, eu vă voi percheziţiona autobuzul, astfel încât să vă puteţi relua drumul în cel mai scurt timp posibil.

Buck, încurajat de miracolul care tocmai se petrecuse, se uită la Tsion şi ridică din umeri. El aşteptă în timp ce Tsion îi făcea loc paznicului de frontieră ca să treacă şi să îşi înceapă investigaţiile, însă acesta îi făcu semn să o ia înainte. Buck se grăbi să coboare din autobuz şi să intre în clădirea vămii.

— Nu s-a semnalat nicio problemă la postul de control israelian?

Buck surâse. „Probleme? Nu poţi avea probleme atunci când Dumnezeu se află de partea ta.”

Buck reuşea cu greu să se stăpânească. El tot era tentat să

privească peste umăr, căutându-l pe Tsion cu privirea. Unde se dusese acum? Dumnezeu îl făcuse, oare, invizibil?

Procedurile fură mult mai simple şi se desfăşurară mult mai repede. Se părea că egiptenii obişnuiau să ştampileze tot ceea ce aprobaseră colegii lor israelieni. Nu se putea ajunge la acest punct de control fără a trece în prealabil de celălalt, aşadar, cu excepţia cazului în care israelienii ar fi încercat să scape de persoane considerate indezirabile pentru ţara lor, nu ar fi fost nicio problemă. Documentele îi fură vizate şi înapoiate lui Buck în timp ce i se puneau câteva întrebări.

— Sunt mai puţin de o sută de kilometri până la Al Arish, îl informă ofiţerul vamal. Bineînţeles, la ora asta nu veţi găsi niciun zbor extern disponibil.

— Ştiu, îi răspunse Buck. Am unele aranjamente personale.

— Prea bine, domnule Katz. Toate cele bune.

„Urarea ta se adevereşte!” îşi spuse Buck. Se întoarse şi se grăbi să ajungă la autobuz. Nu văzu nici urmă de Tsion. Ofiţerul care îi întâmpinase încă se mai afla la bord. În timp ce Buck se urca în autobuz, Tsion îşi făcu apariţia din spatele acestuia şi păşi în faţa sa, urcând împreună cu el. Ofiţerul tocmai scotocea în geanta lui Buck.

— Aveţi un echipament impresionant, domnule Katz.

— Mulţumesc.

Tsion trecu nepăsător prin dreptul paznicului şi îşi reluă locul pe care stătuse atunci când ajunseseră acolo şi se întinse pe scaun.

— Pentru cine lucraţi? întrebă paznicul de frontieră.

— Pentru Internaţional Harvesters, îi răspunse Buck.

Tsion se îndreptă în scaun, ceea ce îl făcu pe Buck aproape să izbucnească în râs. În mod evident, Tsion apreciase replica sa.

Ofiţerul închise geanta:

— Aşadar, amândoi aţi trecut prin formalităţi şi sunteţi gata de plecare?

— Suntem pregătiţi, spuse Buck.

Paznicul aruncă o privire în spate. Tsion sforăia. Gardianul se întoarse către Buck şi îi vorbi cu voce joasă:

— Puteţi pleca.

Buck încercă să nu se arate prea nerăbdător să se îndepărteze, însă eliberă pedala de ambreiaj de îndată ce paznicul de frontieră dispăru din faţa autobuzului şi, în curând,

se aflau din nou la drum.

— Bine, Tsion, unde te-ai mai ascuns de data asta?

Tsion se ridică pe scaun:

— Ţi-a plăcut sforăitul meu?

Buck râse:

— Am fost impresionat. Unde ai fost în timp ce paznicul a crezut că erai intervievat împreună cu mine?

— Pur şi simplu m-am ascuns în spatele autobuzului. Tu ai coborât şi te-ai îndreptat într-o direcţie, iar eu în alta.

— Glumeşti.

— Nu ştiam ce să fac, Cameron. Era atât de prietenos şi deja mă văzuse. Cu siguranţă, nu aveam de gând să intru în vamă fără niciun fel de documente asupra mea. Când ai revenit, mi-am spus că lipsisem suficient de mult.

— Mă întreb cât timp o să treacă până când va spune că a văzut *două* persoane în autobuz, interveni Buck.

Tsion înaintă cu atenţie până în dreptul scaunului din spatele lui Buck:

— Da, îi răspunse. Mai întâi va trebui să îi facă să creadă că nu a avut vedenii. Poate că nu se va pune problema. Iar în cazul în care îi va convinge, vom fi daţi în urmărire în scurt timp.

— Îmi pun încrederea în Dumnezeu, căci a promis că ne va ajuta, spuse Buck. Însă, de asemenea, sunt de părere că ar trebui să fim pregătiţi pe cât posibil.

Buck trase pe dreapta, turnă apă în radiator şi puse aproape doi litri de ulei în motor, apoi umplu rezervorul cu combustibil.

— E ca şi cum am trăi în vremea Noului Testament, constată Tsion.

Buck îi răspunse în timp ce apăsa ambreiajul şi schimba viteza:

— S-ar putea să fie în stare să depăşească acest autobuz. Însă, dacă vom reuşi să ajungem la Al Arish, ne vom afla la bordul Learjetului şi deasupra Mediteranei înainte de a-şi da seama că le-am scăpat.

În următoarele două ore, drumul deveni din ce în ce mai prost. Temperatura crescu. Buck se uita tot timpul în oglinda retrovizoare şi observă că pe Tsion îl preocupa acelaşi lucru. Din când în când, o maşină mai mică şi mai rapidă apărea la orizont şi îi depăşea în viteză:

— Ce te îngrijorează, Cameron? Dumnezeu nu ne-ar fi adus

atât de departe doar ca să ne abandoneze. Am dreptate?

— Pe mine mă întrebi? Nu am mai trecut niciodată printr-o astfel de experienţă până când nu te-am cunoscut pe tine!

Cei doi tăcură vreme de jumătate de oră. În cele din urmă, Tsion îi vorbi, iar lui Buck i se păru că starea prietenului său se îmbunătăţise faţă de momentul în care îl văzuse în ascunzătoare.

— Cameron, ştii că până acum a trebuit să mă forţez să mănânc şi trebuie să recunosc că nu am făcut o treabă prea bună.

— Atunci mănâncă ceva! Avem o groază de provizii în autobuz!

— Cred că aşa voi face. Durerea din inima mea este atât de mare, încât simt că nu voi mai fi în stare să mă bucur de ceva vreodată. Îmi plăcea la nebunie să mănânc. Chiar şi înainte de a-L cunoaşte pe Hristos, ştiam că mâncarea reprezenta grija lui Dumnezeu faţă de noi. El dorea că noi să ne bucurăm de ea. Acum sunt flămând, însă voi mânca numai ca să prind putere.

— Nu trebuie să îmi dai explicaţii, Tsion. Mă rog ca odată, cândva, între momentul de faţă şi A Doua Venire, să reuşeşti să găseşti alinare pentru suferinţa care ţi-a fost pricinuită.

— Tu nu vrei nimic?

Buck îl refuză, dând din cap, apoi se răzgândi:

— Ai ceva bogat în fibre şi în zaharuri naturale?

Nu ştia ce îi mai aştepta, însă, indiferent ce ar fi fost, nu dorea să se simtă slăbit. Tsion se arătă surprins:

— Bogat în fibre şi zaharuri naturale? Aşa este mâncarea evreiască, Cameron. Tocmai ai descris felurile noastre de mâncare.

Rabinul îi aruncă lui Buck câteva batoane de smochine care îi amintiră acestuia de batoanele de müsli şi fructe. Buck nu îşi dăduse seama cât era de flămând până când nu începu să mănânce. Dintr-o dată se simţi plin de energie şi speră că Tsion se simţea la fel, mai ales că văzu şi luminiţe galbene strălucind în zare, la mare distanţă de ei.

Se întreba dacă ar fi trebuit să încerce să se ia la întrecere cu maşinile oficialităţilor sau să pretindă că era neştiutor şi să se lase depăşit. La urma urmei, poate că nu îi urmăreau pe ei. Buck alungă gândul, dând din cap. Oare la ce se gândea? Cu siguranţă asta ar fi reprezentat înfrângerea lor. Buck avea

încredere că Dumnezeu avea să îi ajute, însă, totodată, nu dorea să fie naiv şi să creadă că maşinile cu luminile de avertizare aprinse nu veneau din direcţia punctului de control vamal cu scopul de a-i prinde pe el şi pe Tsion.

— Tsion, ar fi bine dacă ai pune deoparte toate lucrurile şi te-ai face nevăzut.

Tsion se aplecă să privească în urma lor:

— Lucrurile devin mai palpitante, murmură. Doamne, oare nu au fost destule întâmplări pe ziua de azi? Cameron, voi duce toate proviziile la loc sigur, însă voi lua câteva bucăţele în ascunzătoarea mea.

— Cum doreşti. După cum arătau maşinile autorităţilor vamale, am impresia că sunt mici şi nu dispun de mulţi cai putere. Dacă voi accelera, le va lua mult timp să ne ajungă din urmă.

— Şi ce se va întâmpla atunci când o vor face? îl întrebă Tsion de sub bancheta din spatele autobuzului.

— Încerc să mă gândesc la o strategie.

— Eu mă voi ruga, îi spuse Tsion.

Buck se abţinu să nu izbucnească în râs.

— Rugăciunile tale ne-au adus multe necazuri în seara asta, îi răspunse el.

Nu primi niciun răspuns din spate. Buck forţă autobuzul din răsputeri şi reuşi să îl aducă la o viteză de optzeci de kilometri pe oră, ceea ce însemna aproximativ cincizeci de mile la oră, după calculele sale. Autobuzul începu să tremure şi să salte, în timp ce diverse piese metalice scârţâiră în semn de protest. Buck ştia că, dacă patrula de frontieră se afla în raza sa vizuală, atunci şoferul de la volanul acesteia îl vedea cu siguranţă. Aşadar, nu avea sens să stângă farurile şi să spere că urmăritorii lor aveau să creadă că a tras pe dreapta.

Se părea că Buck avea şanse să scape de urmăritori. Din cauza întunericului, el nu îşi putea da seama care era distanţa care îi despărţea, însă patrula nu dădea semne că s-ar fi grăbit să îi ajungă din urmă. Luminile de avertizare fuseseră aprinse, iar Buck era convins că era urmărit, însă continuă să înainteze.

Din spatele autobuzului se auzi vocea lui Tsion:

— Cameron, cred că am dreptul să ştiu. Ce plan ai în minte? Ce vei face atunci când ne vor ajunge, de vreme ce se pare că vor reuşi să facă asta?

— Ei bine, nu pot să îţi spun decât un singur lucru: nu am de gând să mă întorc la punctul de control. Nici măcar nu sunt convins că îi voi lăsa să ne oprească.

— Cum îţi vei da seama de intenţiile lor?

— Dacă în maşina aceea se află gardianul care ne-a percheziţionat autobuzul, atunci ştim cu siguranţă ce vrea de la noi, am dreptate?

— Presupun că da.

— Voi striga la el de la geam şi îi voi cere să discute cu noi la aeroport. Nu are sens să ne întoarcem înapoi la punctul de control vamal.

— Dar nu va fi aceasta decizia *lui?*

— Atunci voi face un act de nesupunere civilă, îi răspunse Buck.

— Şi dacă te va forţa să părăseşti carosabilul? Dacă te va obliga să opreşti?

— Voi încerca să evit impactul pe cât posibil, însă nu mă voi opri şi, dacă voi fi obligat să trag pe dreapta, voi face o întoarcere.

— Apreciez soluţiile tale, Cameron. Eu mă voi ruga, iar tu fă ceea ce te va îndruma Dumnezeu.

— Asta şi intenţionez.

Buck presupuse că se aflau la o distanţă de treizeci de kilometri de aeroportul din Al Arish. Dacă ar fi reuşit să menţină viteza la şaizeci de kilometri pe oră, atunci ar fi ajuns acolo în jumătate de oră. În mod evident, patrula de frontieră avea să îi depăşească până atunci. Însă erau mult mai aproape de aeroport decât de graniţă şi era convins că ofiţerul avea să creadă că e mai înţelept să-i urmărească până la aeroport decât să îi ducă înapoi la punctul de frontieră.

— Tsion, am nevoie de ajutorul tău.

— Fac orice.

— Rămâi culcat şi nu te arăta, însă găseşte telefonul mobil din geanta mea şi adu-mi-l!

Atunci când Tsion se apropie târâş cu telefonul lui, Buck îl întrebă:

— Ce vârstă ai?

— Această întrebare este considerată a fi lipsită de politeţe în ţara mea, îi răspunse Tsion.

— Da, sigur, de parcă de asta îmi pasă mie acum.

— Am patruzeci şi şase de ani, Cameron. De ce mă întrebi?
— Pari într-o formă fizică destul de bună.
— Mulţumesc. Fac mult sport.
— Chiar? Vorbeşti serios?
— Te surprinde? Ai fi şi mai surprins dacă ai afla câţi învăţaţi practică diverse sporturi. Bineînţeles, există şi mai mulţi care nu fac asta, dar…
— Vreau să mă asigur că poţi alerga în cazul în care vei fi nevoit să o faci.
— Sper că nu se va ajunge la aşa ceva, însă, da, pot alerga. Nu mai sunt la fel de sprinten ca în tinereţe, dar am o rezistenţă surprinzătoare pentru un om de vârsta mea.
— Asta era tot ce doream să aflu.
— Adu-mi aminte să *îţi* pun şi eu câteva întrebări personale într-o bună zi, îi spuse Tsion.
— Serios vorbind, Tsion, nu te-am jignit, nu-i aşa?
Buck se simţi copleşit de un sentiment de căldură sufletească. Rabinul chicoti:
— Prietene, gândeşte-te un pic! Ce ar trebui să mă întrebi ca să mă jigneşti în momentul de faţă?
— Tsion, mai bine te-ai întoarce în ascunzătoare, dar poţi să îmi spui cât combustibil ne-a mai rămas?
— Indicatorul se află chiar în faţa ta, Cameron. Tu să-mi spui!
— Nu, mă refeream la combustibilul din canistre.
— Mă voi uita, însă cu siguranţă nu vom avea timp să umplem rezervorul având în vedere că suntem urmăriţi. La ce te-ai gândit?
— De ce pui atât de multe întrebări?
— Pentru că sunt un învăţăcel. Întotdeauna voi fi un învăţăcel, în orice caz, trecem prin toate astea împreună, nu-i aşa?
— Ei, bine, îţi ofer un indiciu. În timp ce vei încerca să afli cât combustibil a mai rămas în canistre, eu voi verifica dacă bricheta de la bord funcţionează.
— Cameron, brichetele întotdeauna se defectează primele în cazul maşinilor vechi, nu-i aşa?
— Spre binele nostru, ar fi bine dacă afirmaţia nu ar fi valabilă în acest caz.
Telefonul lui Buck începu să sune. Speriat, acesta răspunse:
— Buck la telefon.
— Buck! Sunt Chloe!

— Chloe! Nu pot vorbi cu tine acum. Ai încredere în mine! Nu mă întreba nimic! Acum sunt bine, însă te rog cere-le tuturor să se roage şi să o facă acum chiar. Ascultă-mă, află cumva, de pe Internet sau de prin altă parte, numărul de telefon al aeroportului din Al Arish, care se află în sudul Fâşiei Gaza, pe malul Mării Mediterane, în Sinai. Întreabă de Ken Ritz, care ar trebui să mă aştepte acolo. Spune-i să mă sune la numărul acesta de telefon.

— Dar Buck…

— Chloe, e o chestiune de viaţă şi de moarte!

— Sună-mă de îndată ce vei fi în siguranţă!

— Promit!

Buck închise telefonul şi îl auzi pe Tsion strigând din spate:

— Cameron! Nu cumva ai de gând să arunci autobuzul în aer?

— Chiar eşti un învăţat, nu-i aşa? spuse Buck.

— Sper numai că vei aştepta până când vom ajunge la aeroport. Ştiu că un autobuz în flăcări ne-ar putea aduce acolo mai repede, însă prietenul tău, pilotul, se va vedea nevoit să transporte numai rămăşiţele noastre în Statele Unite.

— Nu-i nimic, Chloe, spuse Rayford, de mult nu mai încerc să adorm. Oricum eram treaz şi citeam.

Chloe îi povesti ciudata conversaţie pe care o avusese cu Buck.

— Nu îţi pierde timpul pe Internet, o sfătui Rayford, am un ghid al tuturor numerelor de telefon ale aeroporturilor. Rămâi la telefon!

— Tată, spuse ea, cred că ar fi mult mai uşor dacă tu ai încerca să prinzi legătura. Vorbeşte cu Ken Ritz şi spune-i să îl sune pe Buck.

— Aş decola eu însumi în direcţia aceea, dacă aş avea un aparat de zbor de mici dimensiuni.

— Tată, nu trebuie ca tu şi Buck să vă riscaţi vieţile simultan.

— Dar, Chloe, facem asta în fiecare zi.

— Ar fi bine să te grăbeşti, tată!

Buck presupunea că patrula de frontieră se afla la o distanţă de mai puţin de o jumătate de milă în spatele lor. Apăsă pedala de acceleraţia la maximum, iar autobuzul ţâşni. Volanul începu să tremure şi să joace în timp ce vehiculul înainta,

zdruncinându-se. Indicatoarele deocamdată păreau a arăta valori normale, însă Buck ştia că nu avea să treacă prea mult timp şi radiatorul va începe să se resimtă.

— Cred că mai avem aproape opt litri de combustibil, spuse Tsion.

— Ne vor ajunge.

— Sunt de acord cu tine, Cameron. Cantitatea este mai mult decât suficientă pentru ca amândoi să devenim martiri.

Buck apăsă pe ambreiaj suficient de mult ca motorul să se mai liniştească. De fapt, era prea mult spus să se liniştească pentru că fu zdruncinat din toate încheieturile la volan. Patrula se apropiase de ei la mai puţin de un sfert de milă.

Tsion strigă din spatele autobuzului:

— Cameron, este evident că nu vom reuşi să scăpăm de urmăritori până la aeroport, eşti de acord cu mine?

— Da! Şi?

— Aşadar, nu are sens să forţezi maşina în felul acesta. Ar fi mai înţelept dacă ai încerca să economisești apa, uleiul şi carburantul, astfel încât să fim siguri că vom ajunge la aeroport. Dacă va ceda, toată strădania ta nu va mai avea niciun rost.

Buck nu putu decât să fie de acord cu rabinul. El reduse viteza la cincizeci de kilometri la oră şi simţi că, menajând astfel maşina, ar fi putut parcurge câteva mile în plus. Totuşi, manevra făcu ca maşina poliţiei de frontieră să îi ajungă din urmă.

Se auzi o sirenă, iar Buck văzu lumini de avertizare în oglinda laterală. El schiţă un gest cu mâna şi îşi continuă drumul. În curând, avertismentele se înteţiră şi văzu luminile galbene intermitente şi reflectorul aprins al patrulei, auzind în acelaşi timp sirena şi claxonul acesteia. Buck ignoră toate semnalele.

În cele din urmă, maşina ajunse în dreptul autobuzului. Buck observă că şoferul maşinii era chiar ofiţerul de frontieră care le percheziţionase autobuzul:

— Tsion, pune-ţi centura de siguranţă! Urmărirea de-abia de acum începe!

— Măcar de-aş fi avut o centură de siguranţă!

Buck continuă să înainteze cu viteză moderată în timp ce patrula îl urma îndeaproape, iar ofiţerul îi făcea semn să tragă pe dreapta. Buck îi făcu din mână şi nu se opri. Patrula trecu în faţa autobuzului şi încetini, în timp ce şoferul acesteia insista ca

ei să oprească. De vreme ce Buck nu dădea niciun semn că ar fi avut această intenţie, patrula continuă să încetinească, obligându-l să se abată din drum. Oricum, Buck nu acceleră, însă maşina poliţiei de frontieră, care acum se afla în dreapta lor, luă viteză ca să îi împiedice să depăşească. Buck reveni în spatele patrulei. Când aceasta opri, Buck opri şi el.

În momentul în care ofiţerul se dădu jos din maşină, Buck dădu înapoi şi îl ocoli, câştigând o distanţă de aproximativ o sută de metri înainte ca gardianul să se urce la volan şi să îi ajungă din urmă. De această dată, paznicul de frontieră parcă lateral şi îi arătă lui Buck un pistol. Buck deschise geamul şi strigă:

— Dacă opresc, motorul se va îneca! Escortaţi-mă până la Al Arish!

— Nu! veni replica. Urmaţi-mă înapoi la graniţă!

— Dar suntem mult mai aproape de aeroport! Cred că autobuzul nu va rezista până la graniţă!

— Atunci abandonaţi-l! Puteţi să mergeţi împreună cu mine!

— Ne vedem la aeroport!

— Nu!

Însă Buck închise geamul. Atunci când ofiţerul îndreptă arma spre geamul din dreptul şoferului, Buck se feri şi continuă să conducă.

Şi chiar atunci îi sună telefonul. Răspunse:

— Spune!

— Ritz la telefon. Care e treaba?

— Ken, ai trecut prin formalităţile vamale de aici?

— Da! Te aştept.

— Eşti pregătit pentru o mică distracţie?

— Credeam că nu o să mă mai întrebi! Nu m-am mai distrat cu adevărat de ani de zile.

— Îţi vei risca viaţa şi vei încălca legea!

— Asta e tot? Am mai făcut aşa ceva.

— Spune-mi exact unde te afli, Ken!

— Se pare că avionul meu este singurul care va decola în aceasta noapte. Mă aflu în faţa unui hangar de la capătul pistei. Adică avionul se află acolo. Eu, momentan, mă aflu în micul terminal de aici.

— Dar ai fost intervievat şi poţi pleca oricând din Egipt?

— Da, nu e nicio problemă.

— Ce le-ai spus în ceea ce priveşte pasagerii şi încărcătura de la bord?

— Credeam că nu doreai să anunţ prezenţa nimănui altcuiva în afară de a ta.

— Foarte bine, Ken! Mulţumesc! Şi cine le-ai spus că sunt?

— Eşti exact cine ai spus să eşti, domnule Katz.

— Ken, e un lucru minunat. Stai o secundă!

Ofiţerul de frontieră tocmai depăşise autobuzul, iar acum frânase. Buck fu nevoit să îl ocolească ieşind în afara carosabilului, iar atunci când reveni pe şosea, autobuzul se dezechilibră şi fu la un pas de a se prăbuşi.

— Mă rostogolesc aici! spuse Tsion.

— Bucură-te de călătorie! îi răspunse Buck. Nu intenţionez să mă opresc şi nici să mă întorc.

Patrula îşi stinse luminile de avertizare şi reflectorul. Sirena nu se mai auzea acum. Ofiţerul îi ajunse repede din urmă şi tamponă uşor autobuzul, apoi îi lăsă să ia avans şi îi mai tamponă o dată şi încă o dată.

— Îi e teamă să nu îşi strice maşina, nu-i aşa? se întrebă Buck.

— Nu fi prea sigur de asta, îi răspunse Tsion.

— Sunt convins.

Buck frână brusc, făcându-l pe Tsion să plonjeze cu capul înainte şi să ţipe. Cei doi auziră un scrâşnet de roţi în spatele lor şi văzură maşina poliţiei de frontieră părăsind carosabilul pe partea dreaptă şi ieşind pe pietriş. Buck apăsă pedala de acceleraţie. Motorul se înecă. În timp ce încerca să îl pornească din nou, acesta văzu cum patrula, aflată încă pe pietriş, se îndrepta spre ei, venind din partea dreaptă. Motorul îşi reveni, iar Buck eliberă ambreiajul, apoi ridică telefonul.

— Ken, mai eşti acolo?

— Da, ce se întâmplă pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu are să îţi vină să crezi!

— Eşti urmărit sau ceva de genul ăsta?

— E prea puţin spus, Ritz! Nu cred că vom avea timp să trecem prin procedurile vamale de acolo. Trebuie să îmi spui cum să ajung la avion. Trebuie să ai permisiunea de a decola, motoarele deja în funcţiune, uşa să fie deschisă, iar scara să fie coborâtă.

— Va fi cu adevărat amuzant! spuse Ritz.

— Nici nu ştii cum, îi răspunse Buck.

Pilotul de aviaţie îi explică pe scurt poziţia pistei şi a terminalului şi îi spuse exact unde se afla.

— Suntem la aproximativ zece minute de tine, îl anunţă Buck. Dacă voi reuşi să determin chestia asta să meargă în continuare, voi încerca să ajung cât mai aproape de pistă şi de avionul tău. Unde trebuie să mă duc?

Patrula revenise pe şosea, întorsese, iar acum venea din direcţia opusă, direct spre autobuz. Buck trase de volan în stânga, însă ofiţerul îi anticipase reacţia. Buck nu reuşi să evite coliziunea. Impactul făcu maşina să se învârtească în mijlocul drumului şi să i se deschidă capota. Buck simţi că autobuzul fusese puţin afectat, iar temperatura apei începea să crească.

— În tot cazul, cine te urmăreşte? întrebă Ritz.

— O maşină a poliţiei egiptene de frontieră, veni răspunsul lui Buck.

— Atunci poţi să pui pariu că îi vor anunţa prin staţie pe cei de aici. Vor încerca să baricadeze drumul.

— Tocmai am lovit maşina patrulei de frontieră. E vorba de o baricadă pe care voi reuşi să o înlătur?

— Va trebui să faci după cum te taie capul. Dacă eşti atât de aproape precum zici, atunci aş face bine să mă duc la avion.

— Bricheta funcţionează! îi strigă Buck lui Tsion.

— Nu sunt sigur că îmi doream să aud asta!

Maşina accidentată îşi reluă urmărirea. Buck văzu în depărtare luminile de balizaj ale aeroportului.

— Tsion, vino aici! Trebuie să ne punem în aplicare strategia.

— Strategia? E nebunie curată!

— Şi cum ai numi restul experienţelor prin care am trecut?

— Nebunii ale Domnului! Spune-mi ce să fac, Cameron, şi voi face întocmai. Nimic nu ne va putea opri în noaptea aceasta.

Se părea că ofiţerul de la volanul maşinii solicitase prin staţie nu numai construirea unei baricade, ci şi întăriri. Două rânduri de faruri, unul lângă altul, se îndreptau spre autobuz venind pe ambele sensuri.

— Ai auzit vreodată expresia „a fugi precum iepurele”? întrebă Buck.

— Nu, spuse Tsion, dar încep să înţeleg la ce se referă. Ai de gând să le adresezi o provocare?

— Nu crezi că au mai multe de pierdut decât noi?

— Ba da. Eu, unul, voi rămâne pe poziţii. Fă ceea ce trebuie să faci!

Buck apăsă pedala de acceleraţie la maximum. Indicatorul de temperatură a apei arăta valori imposibile, iar acul acestuia deja tremura. Motorul începu să scoată aburi.

— Uite cum să o facem, Tsion! Ascultă-mă cu atenţie!

— Concentrează-te asupra şofatului, Cameron! Povesteşte-mi mai târziu!

— Nici nu încape vorbă de mai târziu! Dacă maşinile care se îndreaptă spre noi nu vor ceda, va avea loc o ciocnire violentă. În orice caz, cred că ne vom putea continua drumul. Atunci când vom ajunge în dreptul baricadei pe care ne-au pregătit-o la aeroport, va trebui să luăm repede o decizie. Tu va trebui să torni combustibilul din canistre în găleata aceea. Între timp, eu voi pregăti bricheta. Dacă vom da peste o baricadă care va putea fi distrusă, voi continua să înaintez şi mă voi apropia de pistă cât voi putea de mult. Learjetul va fi gata de plecare şi se va afla în dreapta ta, la aproximativ o sută de metri de terminal. Dacă baricada nu va putea fi distrusă, voi încerca să o ocolesc. În cazul în care nu voi reuşi să fac asta, voi trage de volan în stânga şi voi frâna brusc. Partea din spate a autobuzului se va lovi de baricadă, iar toate obiectele care nu vor fi bine legate se vor strânge în uşa din spate. Tu va trebui să pui găleata pe interval, la aproximativ doi metri şi jumătate de uşa din spate, iar când ţi se va da semnalul, vei arunca bricheta în direcţia aceea. Toate astea trebuie să aibă loc înainte de coliziune, astfel încât focul să izbucnească înainte de impact.

— Nu înţeleg! Cum vom scăpa cu viaţă?

— În cazul în care baricada nu va putea fi distrusă, va fi singura noastră speranţă! Când uşa din spate va fi catapultată de explozie, iar flăcările vor ţâşni prin ea, noi va trebui să încercăm să rămânem aici, astfel încât să nu fim aruncaţi în flăcări. În timp ce forţele de ordine se vor concentra asupra focului, noi vom ieşi prin faţă şi vom alerga spre avion. Ai priceput?

— Am priceput, Cameron, dar nu pot să spun că sunt optimist!

— Ţine-te bine! îi strigă Buck în timp ce două vehicule ale aeroportului se apropiară de el. Tsion se agăţă cu o mână de o bară de metal din spatele lui Buck, iar cu cealaltă se ţinu de

pieptul acestuia, îmbrățișându-l cu tot cu speteaza scaunului, ca şi cum ar fi fost o centură de siguranţă.

Buck nu schiţă niciun gest că ar fi intenţionat să reducă viteza sau să schimbe direcţia, ci se îndreptă direct spre cele două rânduri de faruri. În ultimul moment, închise ochii, aşteptându-se la un impact puternic. După ce deschise ochii, văzu că şoseaua era liberă. Mai întâi se uită într-o parte, apoi în cealaltă. Ambele maşini părăsiseră şoseaua, iar una din ele se răsturnase. Maşina care îi urmărea încă de la început se afla în continuare pe urmele lor, iar Buck auzi focuri de armă.

Micul aeroport se zărea la o distanţă de mai puţin de un kilometru. Garduri impunătoare din plasă metalică şi sârmă ghimpată străjuiau intrarea, iar în interior fuseseră înşirate şase maşini şi o mulţime de soldaţi înarmaţi. Buck îşi dădu seama că nu ar fi putut să spargă baricada şi nici nu ar fi putut să o ocolească. Începu să înfierbânte bricheta în timp ce Tsion duse canistrele şi găleata în spate.

— Se varsă! se plânse acesta.

— Fă tot ce îţi stă în putinţă!

În timp ce Buck se îndrepta spre porţile deschise şi spre imensa baricadă cu patrula poliţiei de frontieră pe urmele sale, bricheta sări de la bord. Buck o apucă şi i-o aruncă lui Tsion. Acesta nu reuşi să o prindă şi o scăpă sub unul din scaune.

— O, nu! strigă Buck.

— Am găsit-o! îl linişti Tsion.

Buck trase cu ochiul în oglinda retrovizoare şi văzu că Tsion ieşise de sub un scaun şi că aruncă bricheta în găleată, apoi fuge în partea din faţă a autobuzului.

Partea din spate a vehiculului izbucni în flăcări.

— Ţine-te bine! strigă Buck, trăgând de volan spre stânga şi punând frână.

Autobuzul îşi pierdu echilibrul şi aproape se răsturnă. Partea din spate a acestuia lovi şirul de maşini, iar uşa din spate sări în aer, combustibilul aprins ţâşnind în toate direcţiile.

Buck şi Tsion săriră afară şi începură să alerge, încercând să rămână la pământ. Ei ocoliră baricada prin partea stângă, în timp ce gardienii deschiseră focul asupra autobuzului, iar ceilalţi prezenţi acolo ţipară şi fugiră de flăcări. Tsion şchiopăta. Buck îl apucă şi îl târî prin dreptul peretelui întunecat al terminalului, care se afla în apropiere de pistă.

Learjetul era pregătit de plecare. Cei doi fugari nu mai avuseseră niciodată impresia că un avion reprezenta o oază de siguranţă. Buck privi în urma lor de două ori şi văzu că nimeni nu observase că ei scăpaseră. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat, însă asta se potrivea cu deznodământul celorlalte aventuri din acea noapte.

La câţiva metri de avion, Buck auzi focuri de armă şi, întorcându-se, văzu şase oameni de ordine care se îndreptau spre ei, trăgând cu arme de mare calibru. Când ajunseră în dreptul treptelor, Buck îl apucă pe Tsion de curea, de la spate, şi îl aruncă în avion. În timp ce Buck plonja în interiorul acestuia, un glonţ îl lovi în călcâiul ghetei drepte. Durerea îi cuprinse piciorul atunci când închise uşa avionului, iar Ritz începu deja să înainteze pe pistă.

Buck şi Tsion avansară până în dreptul carlingii.

Ritz şopti:

— Dacă nenorociţii ăştia trag în avionul meu, o să mă enervez îngrozitor de tare.

Avionul decolă şi se înălţă cu repeziciune deasupra plafonului de nori.

— Următoarea oprire va fi Aeroportul Palwaukee, statul Illinois, în Statele Unite ale Americii, îi anunţă el.

Buck se întinse la podea, neputând să se mişte. Ar fi dorit să privească prin hublou, însă nu îndrăznea. Tsion îşi ascunse faţa în mâini şi izbucni în plâns, apoi începu să se roage.

Ritz se întoarse către ei:

— Ei, Williams, ai provocat un adevărat dezastru acolo. Ce s-a întâmplat?

— Mi-ar lua o săptămână să îţi povestesc, îi răspunse Buck, trăgându-şi răsuflarea.

— Orice ar fi fost, cu siguranţă a fost amuzant, adăugă Ritz.

O oră mai târziu, Buck şi Tsion stăteau întinşi pe scaune şi îşi evaluau pagubele.

— E doar luxat, spuse Tsion. Mi-am prins piciorul sub un scaun la primul impact. Îmi era teamă că osul s-a rupt. Se va vindeca în scurt timp.

Buck îşi scoase gheata cu atenţie şi o ridică în dreptul ochilor, astfel încât Tsion putu vedea traiectoria glonţului. Între talpă şi partea de sus a ghetei se conturase o gaură destul de mare.

Buck îşi scoase şoseta plină de sânge:

— Vrei să arunci o privire? îl rugă el, zâmbind. Nici nu cred că voi avea nevoie de copci. E doar o zgârietură.

Tsion folosi trusa de prim-ajutor a lui Ritz ca să îngrijească rana lui Buck şi găsi bandaje şi pentru glezna sa.

În cele din urmă, cei doi se lăsară pe spate, ridicându-şi membrele rănite, apoi se uitară unul la celălalt.

— Te simţi la fel de epuizat ca şi mine? întrebă Buck.

— Aş fi în stare să adorm pe loc, îi răspunse Tsion, însă am fi nerecunoscători dacă nu I-am mulţumi Celui de sus.

Buck se lăsă în faţă şi îşi plecă fruntea. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte de a cădea într-un somn plin de uşurare fu minunata rugăciune a rabinului Tsion Ben-Judah, care îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că – „slava Domnului!” – îi însoţise.

14

Buck se trezi aproape zece ore mai târziu, fiind mulţumit de faptul că Tsion încă mai dormea, apoi verifică bandajul acestuia. Glezna era tumefiată, însă nu părea să reprezinte o problemă. Până şi propriul picior îi era prea sensibil ca să se poată încălţa. Şchiopăta.

— Cum te simţi, comandante?

— Mult mai bine acum, de vreme ce am trecut în spaţiul aerian american. Nu aveam idee în ce bucluc intraserăţi voi şi cine ştie ce piloţi de luptă se aflau în coada mea.

— Nu cred că meritam atât de multă atenţie, ţinând cont că ne aflăm în cel de-al treilea război mondial, spuse Buck.

— Unde ţi-ai lăsat lucrurile?

Buck se uită în jurul lui. După ce se uita? Nu luase nimic cu el. Tot ce adusese se aflase în geanta aceea de piele, care acum în mod sigur era carbonizată.

— Şi am promis că o sun pe soţia mea! spuse el.

— Veţi fi bucuroşi să auziţi că deja am vorbit cu ai voştri, spuse Ritz. Au fost încântaţi să audă că vă îndreptaţi spre casă.

— Nu ai menţionat nimic despre rana mea sau despre pasager, nu-i aşa?

— Ai puţină încredere în mine, Williams! Amândoi ştim că rana ta nu prezintă motive de îngrijorare, iar soţia ta nu trebuie

să ştie nimic despre ea până în momentul în care o va vedea.

Cât despre pasagerul vostru, nu ştiu cine este sau dacă ai voştri ştiau că îl aduci la cină, aşa că nu, nu am spus nimic nici despre el.

— Eşti un om bun, Ritz, spuse Buck, bătându-l uşor pe umăr.

— Îmi plac complimentele la fel de mult ca oricărei persoane, dar sper că ştii că pe deasupra îmi eşti dator şi pentru că te-am scos din situaţia de criză.

— Asta se poate aranja.

Deoarece Ritz pregătise cu atenţie documentele avionului şi ale pasagerului său în urmă cu câteva zile, când ieşiseră din ţară, acesta figura în evidenţe şi trecu uşor în zona radarelor nord-americane. Nu semnală prezenţa pasagerului care li se alăturase şi, de vreme ce personalul Aeroportului Palwaukee nu obişnuia să îşi întâmpine pasagerii din cursele internaţionale, nimeni nu acordă atenţie unui pilot american în vârstă de aproape cincizeci de ani, unui rabin de patruzeci de ani şi unui scriitor american în jur de treizeci de ani atunci când aceştia coborâră din avion. Ritz era singurul care nu şchiopăta.

Buck reuşise, în sfârşit, să ia legătura cu Chloe în avion. După tonul vocii ei, i se păruse că ea ar fi vrut să îi ia capul de pe umeri pentru că o făcuse să se îngrijoreze şi să se roage toată noaptea, dacă nu s-ar fi simţit atât de uşurată atunci când îi auzi vocea.

— Crede-mă, iubito, spuse el, când vei auzi întreaga poveste, vei înţelege.

Buck o convinse că numai Armata Pătimirilor şi Loretta trebuiau să afle despre Tsion.

— Nu-i spune Vernei. Poţi să vii singură la Palwaukee?

— Încă nu sunt în stare să conduc, Buck. Amanda mă poate duce acolo. Verna nu mai locuieşte cu noi. S-a mutat la nişte prieteni.

— Asta ar putea fi o problemă, spuse Buck. Se prea poate să fi devenit vulnerabil în faţa celei mai periculoase persoane din branşă.

— Va trebui să vorbim despre asta, Buck.

Lucrurile se petrecură ca şi cum Tsion Ben-Judah ar fi făcut parte dintr-un program internaţional de protecţie a martorilor: a fost adus în secret la locuinţa Lorettei, la miezul nopţii. Amanda

şi Chloe, care auziseră de la Rayford veştile referitoare la familia lui Tsion, îl întâmpinară cu căldură şi compasiune, însă nu ştiură ce altceva să îi mai spună. Loretta luase o gustare uşoară în timp ce îi aşteptase.

— Sunt bătrână şi nu ştiu multe, spuse ea, dar înţeleg repede ce se întâmplă. Cu cât ştiu mai puţine despre prietenul vostru cu atât mai bine, am dreptate?

Tsion îi răspunse rezervat:

— Vă sunt profund recunoscător pentru ospitalitatea dumneavoastră.

În curând, Loretta se duse la culcare, exprimându-şi încântarea pe care o găsea în faptul că îşi punea ospitalitatea în slujba lui Dumnezeu.

Buck, Chloe şi Tsion se îndreptară şchiopătând spre camera de zi, urmaţi de Amanda, care se plângea întruna.

— Aş fi vrut ca Rayford să fi fost aici, spuse ea. Mă simt ca şi cum aş fi singura persoană trează dintr-o maşină plină cu oameni beţi. Va trebui să mă ocup de toate lucrurile de care se poate ocupa cineva.

Chloe, directă ca de obicei, se aplecă şi luă mâna lui Tsion în mâinile ei:

— Doctore Ben-Judah, am auzit atât de multe despre dumneavoastră! Ne simţim binecuvântaţi de Dumnezeu că vă avem printre noi. Nu ne putem imagina durerea pe care trebuie să o simţiţi.

Rabinul trase aer în piept cu putere şi expiră încet, iar buzele îi tremurară:

— Nu pot să vă spun cât de recunoscător îi sunt lui Dumnezeu, pentru că m-a adus aici, şi vouă, pentru că m-aţi primit. Recunosc că am inima sfâşiată. Dumnezeu mi-a arătat lucrarea Lui atât de limpede de la moartea familiei mele, încât nu pot să neg prezenţa Lui. Totuşi, sunt momente în care mă întreb cum voi mai rezista. Nu vreau să discut despre modul în care cei dragi mie şi-au pierdut vieţile. Nu trebuie să mă gândesc la cine a făcut asta şi la cum s-a întâmplat totul. Ştiu că soţia şi copiii mei se află în siguranţă şi sunt fericiţi acum, dar îmi este foarte greu să îmi imaginez groaza şi durerea lor înainte de a fi fost primiţi în sânul lui Dumnezeu. Trebuie să mă rog ca amărăciunea şi ura să mi se potolească. Mai mult, simt o vină teribilă pentru că am atras nenorocirea asupra lor. Nu ştiu ce

altceva aş fi putut face pentru ei, în afară de a încerca să le ofer protecţie. Nu aş fi putut să nu Îl slujesc pe Dumnezeu în felul în care El mi-a cerut-o.

Amanda şi Buck se îndreptară spre el pentru ca fiecare să îşi pună câte o mână pe umerii lui şi se rugară cu toţii în timp ce rabinul plângea.

Discuţiile lor se prelungiră în noapte, Buck afirmând că Tsion devenise obiectul unei vânători internaţionale, care, după toate probabilităţile, avea aprobarea personală a lui Carpathia.

— Câţi oameni au aflat despre adăpostul subteran din biserică?

— Dacă poţi să crezi una ca asta, spuse Chloe, în cazul în care Loretta nu a citit documentele care se aflau în computerul lui Bruce, până şi ea crede că e vorba despre un nou tip de instalaţie sanitară.

— Cum de a putut să ascundă aşa ceva de ea? Ea a fost la biserică în fiecare zi, în timp ce se lucra la excavarea adăpostului.

— Va trebui să citeşti însemnările lui Bruce. Pe scurt, ea a avut impresia că toată munca era depusă pentru construirea unui nou rezervor de apă şi pentru optimizarea spaţiului de parcare. Aşa au crezut de altfel toţi membrii parohiei.

Două ore mai târziu, Buck şi Chloe se întinseseră în pat, fără să poată adormi, însă.

— Ştiam că va fi greu, spuse ea. Dar nu am ştiut că va fi chiar atât de greu!

— Îţi doreşti să nu te fi implicat într-o relaţie cu cineva ca mine?

— Hai să spunem doar că nu a fost plictisitor.

Chloe îi povesti apoi despre Verna Zee.

— A crezut că eram nebuni cu toţii.

— Şi nu suntem? întrebarea este cât de mult rău poate să îmi facă. Acum ştie exact care îmi sunt convingerile, iar dacă acestea se vor afla la redacţia de la *Weekly,* vestea va ajunge imediat la Carpathia. Ce vom face în această situaţie?

Chloe îi spuse lui Buck că ea, împreună cu Amanda şi cu Loretta, o convinse pe Verna să păstreze secretul lui pentru moment.

— Dar de ce ar face aşa ceva? spuse Buck. Nu ne-am simpatizat niciodată. Tot timpul am avut conflicte. Singurul

motiv pentru care am schimbat amabilităţi noaptea trecută a fost pentru că al treilea război mondial a făcut ca neînţelegerile noastre să pară neînsemnate.

— Certurile voastre *erau* neînsemnate, spuse Chloe. A recunoscut că o intimidai şi că era invidioasă pe tine. Tu erai ceea ce ea a sperat întotdeauna să fie, dar până şi Verna a recunoscut că nu se poate considera jurnalistă în comparaţie cu tine.

— Asta nu îmi spune nimic despre capacitatea ei de a păstra un secret.

— Ai fi fost mândru de noi, Buck. Loretta deja îi spusese Vernei întreaga poveste, cum rămăsese ea singura persoană din familia ei numeroasă care nu se înălţase la cer. După aceea am preluat rolul povestitorului, spunându-i cum ne-am întâlnit noi doi, unde te aflai tu atunci când s-a produs Înălţarea la Cer şi cum tu, eu şi cu tata am devenit credincioşi.

— Cred că Verna a crezut că suntem cu toţii de pe altă planetă, spuse Buck. De aceea s-a mutat?

— Nu. Cred că a simţit că ne incomodează.

— Ţi-a dat de înţeles că ar fi priceput cât de cât situaţia?

— Da. La un moment dat am luat-o de-o parte şi i-am spus că decizia pe care avea să o ia în legătură cu Iisus era cel mai important lucru. Dar i-am spus şi că vieţile noastre depindeau de protejarea informaţiile referitoare la credinţa ta faţă de colegii şi superiorii tăi. Ea a spus: „*Superiorii* lui? Singurul superior al lui Cameron este Carpathia”. Dar a mai spus şi un alt lucru interesant, Buck. A spus că oricât de mult l-ar admira pe Carpathia şi ceea ce a făcut el pentru America şi pentru omenire – Chloe râse – urăşte modul în care acesta controlează şi manipulează ştirile.

— Întrebarea este, Chloe, dacă ai reuşit să obţii de la ea vreo promisiune în legătură cu protejarea mea.

— A vrut să facem schimb de servicii. Probabil că îşi dorea un fel de promovare sau o mărire de salariu. I-am spus că tu nu vei face niciodată aşa ceva, iar ea a spus ca şi-a dat deja seama de asta. Am întrebat-o dacă îmi promitea că nu avea să spună nimic nimănui până nu ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu tine. Iar apoi, eşti pregătit pentru asta? Am convins-o să îmi promită că va participa la funeraliile lui Bruce de duminică.

— Şi va veni?

— A spus că va veni. I-am spus că ar fi cel mai bine să vină mai devreme. Biserica va fi plină.

— Cu siguranţă. Cât de ciudate i se vor părea toate acestea?

— Pretinde că a fost la biserică numai de câteva ori în viaţă, pentru căsătorii, înmormântări şi treburi de genul acesta. Tatăl ei era un ateu autodidact, iar mama ei se pare că a fost crescută în cadrul unei religii foarte stricte, căreia i-a întors spatele atunci când s-a maturizat. Verna spune că problema frecventării bisericii nu s-a pus niciodată în familia ei.

— Şi nu a fost niciodată curioasă? Nu a căutat niciodată o semnificaţie mai profundă a vieţii?

— Nu. De fapt, recunoaşte că a fost o persoană destul de cinică şi de nefericită timp de mulţi ani. Considera că această stare o făcea să fie un jurnalist perfect.

— Întotdeauna m-am simţit departe de ea, spuse Buck. Am fost la fel de cinic şi de negativist ca oricine altcineva, dar sper că umorul şi personalitatea mea au ajutat la stabilirea unui oarecare echilibru.

— Da, sigur, asta este adevărata ta faţă, îl tachină Chloe. Acesta este motivul pentru care sunt tentată să am un copil cu tine, chiar şi acum.

Buck nu ştia ce să spună sau ce să creadă. Mai avuseseră discuţii pe această temă. Ideea aducerii unui copil în cadrul Armatei Pătimirilor era, la prima vedere, un lucru de neconceput, şi totuşi amândoi căzuseră de acord să se mai gândească, să se roage şi să vadă ce spunea Scriptura în legătură cu această problemă.

— Vrei să vorbim despre asta acum?

Ea dădu din cap:

— Nu, sunt obosită. Dar hai să nu închidem subiectul.

— Ştii că nu voi face asta, Chlo', spuse el. Trebuie să îţi mai spun că încă sunt afectat de schimbarea de fus orar. Am dormit tot drumul la întoarcere.

— Oh, Buck! Mi-a fost dor de tine. Nu poţi să stai cu mine măcar până adorm?

— Sigur că da. Apoi mă voi duce la biserică să văd cum arată adăpostul lui Bruce.

— Îţi spun eu ce ar trebui să faci, spuse Chloe, ar trebui să termini de citit însemnările lui Bruce. Am marcat pasaje pe care vreau ca tata să le citească în timpul slujbei. Nu ştiu cum va

reuşi să treacă prin toate paginile fără să piardă o zi întreagă, dar sunt multe lucruri interesante. Ai să vezi.

— De-abia aştept.

Rayford Steele avea remuşcări. Pregătit de plecare, el citea *Global Community Internaţional Daily,* în timp ce aştepta ca şoferul lui Hattie Durham să îl anunţe că sosise în faţa clădirii.

Lui Rayford îi era dor de Amanda. În multe privinţe, ei încă mai păreau străini unul de altul, iar el ştia că toţi cei cinci ani şi câteva luni care mai rămăseseră până la A Doua Venire nu ar fi fost suficienţi pentru ca ei să ajungă să se cunoască cu adevărat şi nici ca să dezvolte relaţia şi devotamentul de care avusese parte alături de Irene. Din acest motiv, lui Rayford încă îi era dor de Irene. Pe altă parte, Rayford se simţea vinovat deoarece în multe sensuri se simţea mai apropiat de Amanda decât de Irene.

Aici era vina lui, iar el ştia asta. Nu cunoscuse şi nici nu împărtăşise credinţa lui Irene până când nu fusese prea târziu. Ea fusese atât de dulce şi de generoasă! Cu toate că ştia şi căsătorii mai proaste sau soţi mai puţin fideli, adeseori regreta că nu fusese soţul care ar fi putut să fie. Ea ar fi meritat mult mai mult.

Pentru Rayford, Amanda era un dar de la Dumnezeu. Îşi amintea că nici măcar nu o simpatizase la început. O femeie atrăgătoare, activă şi puţin mai în vârstă decât el, ea fusese atât de emoţionată la prima întâlnire, încât îi dăduse impresia unei persoane care vorbea vrute şi nevrute. Nu îl lăsase pe el sau pe Chloe să intervină în conversaţie, ci continuase să se corecteze, răspunzându-şi la întrebări şi vorbind incoerent.

Ea îi amuzase pe Rayford şi pe Chloe, iar el nu se gândise niciodată că ar fi putut avea o relaţie cu ea. Erau impresionaţi de felul în care Irene o influenţase pe Amanda după scurta lor întâlnire. Se părea că aceasta înţelesese esenţa sufletului şi inimii lui Irene. După descrierea pe care i-o făcuse, Rayford şi Chloe ar fi putut jura că Amanda o cunoştea pe Irene de ani de zile.

Chloe o suspectase iniţial pe Amanda că îşi făcuse anumite planuri în legătură cu Rayford. Deoarece îşi pierduse familia în timpul înălţării, ea devenise brusc o femeie singură care avea nevoie de ajutor. Rayford nu observase nici urmă de interes, în afară de dorinţa ei sinceră de a-i împărtăşi ceea ce însemnase

pentru ea fosta lui soţie. Însă bănuielile lui Chloe îl făcură circumspect. Rayford nu încercase deloc să o abordeze pe Amanda şi fusese atent la eventualele semne care ar fi putut veni din partea ei. Nu se întâmplase însă nimic.

Asta îl intrigase pe Rayford. El urmărise modul în care Amanda se integrase în viaţa bisericii din New Hope Village. Aceasta era afectuoasă în prezenţa lui, însă niciodată nu se purta în mod neadecvat şi, după părerea lui, niciodată nu se arătase îndrăzneaţă. Până şi Chloe trebui să recunoască, în cele din urmă, că Amanda nu flirtase cu nimeni. Prin activitatea sa se făcuse repede cunoscută în New Hope. Acesta era darul ei spiritual. Îşi ocupa timpul cu munca în folosul bisericii. Gătea, făcea curat, şofa, preda, îi întâmpina pe oaspeţi, le făcea servicii celor din diversele comisii şi comitete, făcea tot ce era necesar. Era o femeie în adevăratul sens al cuvântului şi tot timpul liber şi-l dedica vieţii bisericeşti.

— Întotdeauna a fost totul sau nimic pentru mine, spunea ea. Când am început să cred, m-am implicat complet.

Păstrând distanţa, deoarece de-abia mai schimbaseră o vorbă de la prima lor întâlnire, atunci când Amanda dorise doar să discute cu el şi cu Chloe despre Irene, Rayford devenise un adevărat admirator al ei. O găsea liniştită, delicată şi cât se poate de plăcută. Când înţelese pentru prima dată că dorea să petreacă mai mult timp cu ea, încă nu se gândea la ea în sens romantic. Pur şi simplu o simpatiza. Îi plăcea zâmbetul ei. Îi plăcea cum arăta. Îi plăcea felul ei de a se purta. Rayford asistă la una din orele ei de duminică. Era o profesoară devotată şi învăţa repede. Săptămâna următoare, o găsi pe *ea* la orele *lui.* Îi întorsese complimentul! Atunci glumiră în legătură cu posibilitatea de a colabora într-o bună zi. Însă asta nu se întâmplă până în momentul în care ieşiră în oraş împreună cu Buck şi cu Chloe. Nu trecuse mult timp şi se îndrăgostiseră la nebunie. Faptul că se căsătoriseră în urmă cu câteva luni în cadrul unei ceremonii duble, cu ocazia căreia Buck şi Chloe îşi oficializaseră şi ei relaţia, fusese unul dintre scurtele momente fericite din viaţa lui Rayford în timpul celei mai triste perioade din istoria omenirii.

Rayford era nerăbdător să se întoarcă în Statele Unite ca să o vadă pe Amanda. De asemenea, de-abia aştepta să petreacă ceva timp cu Hattie în avion. Ştia că sarcina de a o atrage de

partea lui Iisus îi aparţinea Sfântului Duh, şi nu responsabilitatea lui, însă încă simţea că trebuia să profite de fiecare ocazie ivită pentru a o convinge. Problema lui în acea sâmbătă dimineaţă consta în faptul că fiecare fibră din corpul lui se lupta împotriva rolului său de pilot al lui Nicolae Carpathia. Tot ceea ce citise, studiase şi învăţase sub îndrumarea lui Bruce Barnes îl convinsese pe el şi pe ceilalţi membri ai Armatei Pătimirilor, precum şi pe membrii congregaţiei din New Hope, că Nicolae Carpathia era însuşi Antihristul. Poziţia în care se afla Rayford le putea aduce avantaje credincioşilor, iar Carpathia ştia care era statutul lui Rayford. Ceea ce Nicolae nu ştia, bineînţeles, era că unul dintre angajaţii săi de încredere, Cameron Williams, era acum ginerele lui Rayford şi că regăsise calea spre credinţă de aproape la fel de mult timp ca şi acesta.

Rayford se întreba cât avea să mai dureze. Oare punea în pericol vieţile lui Buck şi a lui Chloe? Viaţa Amandei? Pe a sa? Ştia că va veni şi ziua când cei pe care Bruce îi numea „sfinţi ai Pătimirilor” aveau să devină duşmanii de moarte ai Antihristului. Rayford trebuia să îşi aleagă momentul cu precizie. Într-o bună zi, conform învăţăturilor primite de la Bruce, pentru a putea beneficia de dreptul de a vinde şi de a cumpăra, cetăţenii Comunităţii Globale ar fi trebuit să accepte „semnul fiarei”. Nimeni nu ştia exact ce formă ar fi putut lua acesta, însă Biblia sugera existenţa unui semn pe frunte sau pe mână, care nu putea fi falsificat. Semnul ar fi trebuit să poată fi observat. Cei însemnaţi nu s-ar fi putut lepăda de el. Aceştia aveau să fie cei condamnaţi pe vecie. Cei neînsemnaţi aveau să fie obligaţi să trăiască în ascuns, iar vieţile lor nu ar fi avut nicio însemnătate pentru Comunitatea Globală.

Pentru moment, Carpathia părea doar amuzat şi impresionat de Rayford. Probabil se gândea că asta reprezenta un fel de legătură, opoziţia, atât timp cât îl păstra în preajma sa. Dar ce s-ar fi întâmplat atunci când Carpathia avea să descopere că Buck nu îi era loial şi că Rayford ştiuse asta dintotdeauna? Mai mult: oare cât se va mai putea amăgi Rayford spunându-şi că avantajele pe care le obţinea de pe urma spionării lui Carpathia erau mai de preţ decât liniştea lui sufletească zdruncinată de sentimentul de vinovăţie pe care-l simţea pentru că îl slujea pe acel om diabolic?

Rayford aruncă o privire la ceas şi citi cu rapiditate restul

ziarului. Hattie şi şoferul ei trebuiau să ajungă în câteva momente. Rayford simţea că aveau să-l lase nervii. Fiecare traumă la care fusese martor încă de la începutul războiului ar fi fost de ajuns pentru a-l înnebuni pe orice om normal în vremuri obişnuite. Acum, după toate aparenţele, Rayford trebuia să trateze totul cu seninătate. Crimele atroce şi îngrozitoare făceau parte din viaţa de zi cu zi. Al treilea război mondial izbucnise, Rayford aflase de decesul unuia dintre cei mai dragi prieteni ai lui şi îl auzise pe Nicolae Carpathia ordonând distrugerea unor metropole, după care acesta îşi arătase durerea şi dezamăgirea în timpul unei transmisiuni difuzate la nivel internaţional.

Rayford dădu din cap. El îşi făcuse datoria, pilotase noul avion, aterizase de trei ori cu Carpathia la bord, cinase împreună cu fosta prietenă a acestuia, dormise, avusese câteva conversaţii la telefon, se sculase, citise ziarul, iar acum era gata să se întoarcă voios la casa şi familia sa. Ce fel de lume nebună era asta? Cum puteau supravieţui ultimele bastioane ale normalităţii într-o lume care se destrăma treptat?

Ziarul conţinea articole referitoare la Israel şi relata cum rabinul care îşi şocase naţiunea, cultura, religia şi poporul – ca să nu mai vorbim de restul lumii – cu concluziile sale asupra mesianismului lui Iisus, înnebunise subit. Bineînţeles, Rayford cunoştea adevărul şi de-abia aştepta să îl întâlnească pe curajosul sfânt.

Rayford ştia că Buck îi facilitase ieşirea din ţară, dar nu ştia cum făcuse asta. Era nerăbdător să obţină mai multe detalii. Oare asta îi aştepta pe toţi? Martiriul familiilor lor? Propria moarte? Ştia că aşa era. Încercă să-şi îndepărteze gândul acesta din minte. Suprapunerea vieţii obişnuite şi a rutinei la care era supus un pilot de aviaţie – Rayford Steele de acum aproape doi ani – peste faptul că devenise o piesă neînsemnată în cadrul politicii internaţionale era mai mult decât putea să asimileze mintea lui.

Telefonul sună. Maşina ajunsese acolo.

Buck rămase uimit de ceea ce descoperi în biserică. Bruce făcuse o treaba atât de bună când camuflase adăpostul, încât Buck aproape că nu fusese în stare să îl găsească.

Rămânând singur în subsolul bisericii, Buck coborî scările. Traversă sala în care aveau loc adunările congregaţiei, apoi

ajunse într-un coridor îngust, trecu de sălile de baie şi de încăperea în care se afla centrala. Acum se afla la capătul coridorului care nu beneficia de nicio altă sursă de lumină – probabil că acolo deja se întuneca la vremea prânzului. Unde se afla intrarea? începu să pipăie zidul. Nimic. Se întoarse în centrală şi apăsă pe comutator. Deasupra centralei se afla o lanternă. O folosi ca să găsească panoul de mărimea unei mâini care se afla în peretele de cărămidă. Aşezându-se cu faţa spre zid şi simţind durerea sâcâitoare de la rana recentă din călcâiul său drept, împinse cu toată puterea, iar o secţiune din perete se deschise uşor. Păşi înăuntru şi închise intrarea secretă din spatele său. Lumina lanternei dezvălui un semn aflat în faţa lui, şase trepte mai jos: „Pericol! Înaltă tensiune. Accesul interzis persoanelor neautorizate”.

Buck zâmbi. Aşa ceva l-ar fi îndepărtat cu o altă ocazie, însă ştia ce însemna inscripţia. Coborî scările şi o luă la stânga. Patru trepte mai jos se afla o uşă uriaşă din oţel. Inscripţia de la capătul scărilor se afla şi aici. Bruce îi arătase în ziua în care avuseseră loc căsătoriile cum să deschidă această uşă aparent închisă.

Buck apucă maneta şi o răsuci mai întâi la dreapta, apoi la stânga. O apăsă apoi aproximativ zece centimetri, după care o trase înapoi zece centimetri. Încuietoarea aproape cedă, însă uşa nu se deschise încă. Împinse în timp ce răsucea maneta uşor la dreapta şi apoi la stânga, după cum îi arătase Bruce. Uşa se deschise, iar Buck se găsi în faţa a ceea ce părea să fie un panou de circuite de statura unui om. Nicio biserică, nici măcar una de mărimea celei din New Hope, nu ar fi avut atât de multe întrerupătoare, iar Buck ştia asta. Oricât de reale ar fi părut acele butoane, ele nu conduceau spre niciun circuit. Panoul reprezenta, pur şi simplu, o altă uşă, care se deschise cu uşurinţă şi care dădea spre adăpostul ascuns. Bruce muncise extraordinar de mult de la ultimă vizită pe care o făcuse Buck acolo în urmă cu câteva luni.

Buck se întreba când avusese timp Bruce să meargă acolo după orele de serviciu şi să facă toată treaba. Nimeni altcineva nu aflase despre adăpost, nici chiar Loretta, aşa că lui Bruce îi prinsese bine faptul că se pricepea la toate astea. Adăpostul avea aerisiri, aer condiţionat, era bine iluminat, pereţii, tavanul şi podeaua erau izolate şi dispunea de toate dotările necesare.

Bruce compartimentase suprafaţa de opt metri pătraţi în trei încăperi. Acolo se afla o baie cu duş, un dormitor cu patru paturi duble, de cazarmă, şi o cameră mai spaţioasă, având o chicinetă la un capăt, iar la celălalt un fel de cameră de zi şi un birou. Buck era uimit de faptul că adăpostul nu dădea senzaţia de claustrofobie, dar îşi dădu seama că, dacă în incintă s-ar fi aflat mai mult de două persoane – şi ţinând cont de adâncimea la care se afla – ar fi putut deveni cu uşurinţă neîncăpător.

Bruce nu făcuse economii la cheltuieli. Totul era nou. Acolo se găseau un frigider, un congelator, un cuptor cu microunde, o maşină de gătit cu cuptor şi se părea că orice centimetru disponibil fusese transformat în spaţiu de stocare. „Acum, se întrebă Buck, ce a făcut Bruce ca să se poată lua legătura cu exteriorul?”

Buck se târî pe covor şi se uită sub canapea, unde găsi o priză cu mufe de telefon. Urmări firele până sus pe perete şi încercă să găsească locul prin care firele ar fi trebuit să pătrundă în hol. Stinse lumina, închise uşa în formă de panou electric, apoi uşa metalică, urcă scările în fugă şi trânti uşa din peretele de cărămidă. Ajuns într-un colţ întunecat al coridorului, el aprinse lanterna şi văzu porţiunea de cablu care se întindea de la podea până în tavan. Se întoarse în sala de întruniri şi se uită pe fereastră. Cu ajutorul luminilor din parcare, observă că traseul urmat de cablu ieşea prin tavan şi se prelungea până sus, în turnul bisericii.

Bruce îi spusese lui Buck că turla recondiţionată fusese una dintre rămăşiţele vechii biserici, clădirea iniţială care fusese dărâmată în urmă cu treizeci de ani. În acele vremuri, turnul chiar avea clopote care chemau oamenii la slujbă. Clopotele încă mai erau acolo, însă frânghiile care odinioară coborau printr-o trapă până într-un foaier, unde şedea clopotarul, fuseseră tăiate. Turla devenise un element decorativ. Sau poate că nu era aşa?

Buck luă o scară dintr-o cameră de serviciu, se căţără până în foaier şi deschise trapa, apoi se ridică anevoie deasupra tavanului şi găsi o scară din fier forjat care ducea la clopotniţă. Se căţără pe lângă clopotele vechi, care erau acoperite de pânze de păianjen, praf şi funingine. Când ajunse în apropiere de scările aflate în aer liber, la ultimul său pas atinse cu capul o pânză, iar Buck simţi cum un păianjen i se strecoară în păr şi fu

pe punctul de a-şi pierde echilibrul în timp ce îndepărta păianjenul, încercând în acelaşi timp să nu scape lanterna şi să nu se desprindă de scară. Doar cu o zi în urmă fusese vânat prin deşert, tamponat, se trăseseră focuri de armă în direcţia lui şi, practic, fusese urmărit prin flăcări pentru a-şi putea recăpăta libertatea. Răsuflă cu zgomot. Aproape că ar fi preferat să treacă din nou prin aşa ceva decât să aibă un păianjen în păr.

Se uită în josul deschizăturii şi căută cablul, care ducea până la partea ascuţită a turlei. Urcă până în capul scărilor şi ieşi prin deschizătură. Ajunse în partea turnului care nu era luminată de jos. Lemnul vechi părea să fie destul de şubred. Piciorul lui rănit începu să îl deranjeze din nou. „Nu ar fi grozav? îşi spuse el. Ce ar fi dacă ai aluneca de pe clopotniţa propriei biserici şi ai da ortul popii în mijlocul nopţii?”

Cercetând cu atenţie zona pentru a se asigura că nu trecea nicio maşină prin preajmă, Buck lumină pentru un moment locul din care cablul începea să se desfăşoare pe turlă. Acolo se afla ceea ce părea a fi o antenă satelit în miniatură, cu un diametru de aproximativ opt centimetri. Buck nu putu să citească eticheta minusculă care era aplicată pe ea, aşa că se ridică pe vârfuri şi o dădu jos. O lipi în interiorul buzunarului şi aşteptă până când ajunse în siguranţă în turn, coborî scările, se strecură prin trapă şi trecu de scara mobilă, iar apoi o smulse din buzunar. Pe ea scria: „Donny Moore Technologies: Doctorul Computerului Dumneavoastră”.

Buck puse scara mobilă deoparte şi stinse lumina. Luă un index alfabetic de pe un raft din biroul lui Bruce şi căută cuvântul „acoperiş”. Faptul că Bruce instalase acea antenă satelit ciudată îl determină să se gândească la un verset pe care îl auzise sau îl citise odată despre vestea cea bună anunţată de pe acoperişuri. Versetele X, 27-28 din Matei spuneau:

„Ceea ce vă grăiesc la întuneric, spuneţi la lumină şi ceea ce auziţi la ureche, propovăduiţi de pe case.

Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeţi-vă mai curând de acela care poate şi sufletul, şi trupul să le piardă.”

Nu era caracteristic pentru Bruce să ia Biblia în sens literal?

Buck se îndreptă spre casa Lorettei, unde avea să citească

materialele lui Bruce până pe la şase. Apoi intenţiona să doarmă până la prânz şi să se trezească atunci când Amanda urma să îl aducă pe Rayford acasă de la Mitchell Field, din Milwaukee.

Oare avea să înceteze să mai fie uimit? în timp ce parcurgea distanţa de câteva străzi până la destinaţie, fu impresionat de diferenţa dintre cele două vehicule pe care le condusese în ultimele douăzeci şi patru de ore. Acum conducea un Range Rover cu un preţ de şase cifre, prevăzut cu tot ce doreai, mai puţin cu o chiuvetă de bucătărie, iar în urmă cu o zi condusese un autobuz care, probabil, mai ardea mocnit şi pe care îl „cumpărase” de la un om care în curând avea să devină un martir.

Totuşi, mult mai uimitor era faptul că Bruce planificase totul şi se pregătise atât de mult înainte de plecarea sa. Cu ajutorul tehnologiei, Armata Pătimirilor şi cel mai nou membru al ei, Tsion Ben-Judah, avea să proclame în curând cuvântul Scripturii dintr-un loc secret, transmiţându-l prin satelit şi prin Internet oricărei persoane din lume care ar fi dorit să îl audă, precum şi celor care nu îşi doreau acest lucru.

Era ora două şi jumătate dimineaţa, ora din Chicago, când Buck se întoarse de la biserică şi se aşeză în faţa hârtiilor lui Bruce, la masa din sufrageria Lorettei. Însemnările acestuia erau ca un roman. Cufundat în studiile şi în comentariile lui Bruce asupra Bibliei, Buck găsi notiţele pentru predica de duminica aceea. Buck nu putea ţine o cuvântare la biserică. Era deja îndeajuns de expus şi vulnerabil, dar, cu siguranţă, ar fi putut să îl ajute pe Rayford cu câteva idei.

În ciuda experienţei sale îndelungate ca pilot, Rayford nu găsise niciodată un remediu pentru simptomele diferenţei de fus orar, în special atunci când zbura de la est la vest. Corpul îi spunea că era mijlocul serii şi, după o zi de pilotat, era gata să se bage în pat. Însă, când avionul se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Milwaukee, era ora prânzului, ora centrală standard. Frumoasa şi stilata Hattie Durham dormea în scaunul de pe partea cealaltă a culoarului. Părul ei lung şi blond era prins în coc, iar rimelul i se scursese atunci când încercase să îşi şteargă lacrimile.

Plânsese aproape toată noaptea, cu câteva întreruperi. Între două mese, un film şi o gustare, ea se descărcase în faţa lui Rayford. Nu voia să fie cu Nicolae Carpathia. Pierduse dragostea

pentru el. Nu îl mai înţelegea. Chiar dacă nu era pregătită să spună că era Antihristul, cunoscându-l în particular, ea nu fusese cu siguranţă atât de impresionată de el cum fusese publicul.

Rayford evitase să îşi exprime părerea despre Carpathia. În mod evident, Rayford nu era un simpatizant al lui Carpathia şi niciun angajat loial, dar nu considera că ar fi fost înţelept să afirme categoric că era de acord cu cei mai mulţi credincioşi creştini, care erau convinşi că Nicolae Carpathia corespundea profilului Antihristului. Desigur, Rayford nu avea nicio îndoială. Însă mai văzuse relaţii destrămate refăcându-se, aşa că ultimul lucru pe care voia să îl facă era să îi furnizeze lui Hattie muniţia care să poată fi folosită împotriva lui de către Carpathia. În curând nu avea să mai conteze cine l-a vorbit de rău în faţa lui Nicolae. Oricum, aveau să devină duşmani de moarte.

Cel mai neplăcut pentru Rayford era să vadă chinurile prin care trecea Hattie în legătură cu sarcina ei. I-ar fi plăcut ca aceasta să se refere la ceea ce purta în pântece ca la un copil. Dar era doar o sarcină pentru ea, una nedorită chiar. Probabil că situaţia nu fusese aşa de la început, dar acum, având în vedere starea ei de spirit, nu mai voia să dea naştere copilului lui Nicolae Carpathia. Ea nu se referea la sarcină ca la un copil şi nici chiar ca la un bebeluş.

Rayford îşi asumase dificila datorie de a încerca să îşi susţină punctul de vedere fără a părea prea insistent. O întrebase:

— Hattie, care crezi că sunt opţiunile tale?

— Ştiu că sunt doar trei, Rayford. Orice femeie trebuie să ia în considerare aceste trei opţiuni când este gravidă.

„Nu chiar orice femeie”, îşi spuse Rayford.

Hattie continuă:

— Pot să duc sarcina la capăt şi să păstrez copilul, ceea ce nu vreau să fac. Pot să îl dau spre adopţie, dar nu sunt sigură că vreau să trec prin toată sarcina şi prin procesul naşterii. Şi, bineînţeles, pot să aleg să nu duc sarcina la bun sfârşit.

— Ce înseamnă asta exact?

— Cum adică „ce înseamnă asta”? spuse Hattie. Să nu duci sarcina la bun sfârşit înseamnă să nu duci sarcina la bun sfârşit.

— Vrei să spui că ai face un avort?

Hattie se uitase la el de parcă ar fi fost un imbecil:

— Da! Ce credeai că înseamnă?

— Păi, mi se pare că foloseşti un vocabular care face ca această opţiune să sune ca şi cum ar fi cea mai la îndemâna.

— *Este* opţiunea cea mai la îndemâna, Rayford. Gândeşte-te! Desigur, cel mai rău scenariu ar fi să las sarcina să îşi urmeze cursul natural, să trec prin tot disconfortul ei, iar apoi să sufăr durerile naşterii. Şi apoi ce se va întâmpla dacă voi manifesta acele instincte materne despre care vorbeşte toată lumea? Pe lângă cele nouă luni de chinuri, aş trece prin toate astea aducând pe lume copilul altcuiva. Iar apoi ar trebui să renunţ la el, ceea ce ar înrăutăţi situaţia.

— Tocmai l-ai numit copil, spuse Rayford.

— Ce?

— Te-ai referit la toate acestea folosind doar termenul de sarcină. Însă din momentul în care ai duce sarcina până la capăt, rezultatul ar fi un copil?

— Păi, ar fi copilul *cuiva.* Sper că nu al meu.

Rayford nu mai abordase subiectul în timpul mesei. Se rugase în tăcere să fie în stare să îi comunice un adevăr. Subtilitatea nu era punctul lui forte. Ea nu era o femeie proastă. Poate că totuşi cea mai bună tactică ar fi fost să fie direct.

Mai târziu în timpul cursei, Hattie însăşi aduse din nou subiectul în conversaţie.

— De ce vrei să mă faci vinovată pentru că iau în considerare avortul ca o opţiune?

— Hattie, spuse el, nu pot să te fac să te simţi vinovată. Trebuie să iei propriile decizii. Ceea ce cred eu înseamnă foarte puţin, nu este aşa?

— Păi, îmi pasă de ceea ce gândeşti tu. Te respect ca pe o persoană apropiată. Sper că nu crezi că eu sunt de părere că avortul ar fi o decizie facilă, chiar dacă este cea mai bună şi cea mai simplă soluţie.

— Cea mai bună şi cea mai simplă pentru cine?

— Pentru mine, ştiu. Uneori, trebuie să ai grijă de tine. Când mi-am abandonat serviciul şi am plecat la New York ca să fiu cu Nicolae, m-am gândit că, în sfârşit, făceam ceva pentru Hattie. Acum nu îmi place ce am făcut pentru Hattie, aşa că trebuie să fac altceva pentru ea. Înţelegi?

Rayford dădu din cap afirmativ. Înţelesese prea bine. Trebuia să îşi aducă aminte din nou că ea nu era credincioasă. Ea nu s-ar fi gândit la binele altcuiva în afară de cel propriu. De ce ar fi

făcut aşa ceva?

— Hattie, fă-mi pe plac pentru un moment şi hai să presupunem că sarcina pe care o porţi este deja un copil. Este copilul tău. Poate că nu îl placi pe tatăl copilului. Poate că îţi este teamă să vezi ce fel de urmaş poate avea un astfel de tată. Însă copilul acela este şi sânge din sângele *tău.* Deja ai sentimente materne, altfel nu te-ar mai chinui problema aceasta. Întrebarea mea este cine are grijă de interesele copilului? Hai să spunem că un rău a fost făcut. Hai să spunem că a fost imoral că tu ai trăit cu Carpathia în afara căsătoriei. Hai să spunem că această sarcină, acest copil, este rezultatul unei relaţii imorale. Hai să mergem chiar mai departe. Hai să spunem că acei oameni care îl consideră pe Nicolae Carpathia drept Antihristul au dreptate. Arunc chiar şi argumentul că poate tu regreţi ideea de a avea un copil de la bun început şi că nu ai fi cea mai bună mamă pentru el. Nu cred că poţi să te sustragi responsabilităţii pe care o ai faţă de copilul tău în acelaşi mod în care victima unui viol sau a unui incest ar fi justificată să o facă. Dar chiar şi în acele cazuri, soluţia nu este cumva să omori partea nevinovată? Ceva nu este în regulă deloc, iar oamenii îşi apără dreptul de a alege. Ceea ce aleg ei, bineînţeles, nu este doar să nu ducă sarcina la bun sfârşit, nu doar un avort, ci moartea unei persoane. Însă a cărei persoane? A uneia dintre persoanele care au comis greşeala? A uneia dintre persoanele care au comis un viol sau un incest? Sau a uneia dintre persoanele care a rămas însărcinată în afara căsătoriei? Nu, soluţia este întotdeauna să-l ucizi pe cel mai inocent.

Rayford mersese prea departe şi îşi dăduse seama de asta. Aruncă o privire spre Hattie, care îşi acoperise urechile cu mâinile, iar lacrimile începuseră să îi şiroiască pe faţă. El îi atinse braţul, însă ea se trase la o parte. El se aplecă încă puţin şi o prinse de cot:

— Hattie, te rog să nu te îndepărtezi de mine. Te rog să nu crezi că spunându-ţi toate astea am vrut să te rănesc. Pune-o pe seama unei persoane care reprezintă drepturile cuiva care nu se poate apăra. Dacă tu nu susţii drepturile propriului copil, cineva trebuie să o facă.

Cu aceste cuvinte, ea se smulse cu totul de lângă el, îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă. Rayford era furios pe sine. De ce nu se învăţa minte? Cum putea să stea acolo şi să

spună toate acestea? El credea în aceste lucruri şi era convins că acesta era punctul de vedere al lui Dumnezeu. Pentru el totul avea logică. Dar îşi dădea seama că ea putea să respingă totul doar prin prisma faptului că el era bărbat. Cum ar fi putut el să înţeleagă? Nimeni nu îi spunea lui ce avea voie să facă sau nu cu trupul lui. Dorise să îi spună că înţelegea acest aspect, însă dacă pruncul din pântecele ei era de sex feminin? Cine apăra drepturile acelui trup de femeie?

Hattie nu mai vorbi cu el timp de câteva ore. El ştia că merita asta. „Dar, se întrebase, oare este momentul să fiu diplomat?" Nu avea nicio idee care erau planurile ei. Tot ce putea să facă era să pledeze pe lângă ea atunci când avea ocazia.

— Hattie, spuse el, iar ea nu se uitase deloc la el. Hattie, te rog, permite-mi să îţi mai spun un singur lucru!

Ea se întoarse uşor, fără să se uite pe deplin la el, însă el avusese impresia că îi câştigase atenţia.

— Te rog să mă ierţi dacă ceea ce am spus te-a rănit său te-a insultat. Sper că mă cunoşti destul de bine până acum ca să ştii că nu aş face aşa ceva în mod intenţionat. Mai mult chiar, vreau să ştii că sunt unul dintre puţinii prieteni pe care îi ai în Chicago, care ţine la tine şi îţi vrea numai binele. Aş vrea să iei în considerare ideea de a trece pe la noi să ne vizitezi în Mount Prospect pe drumul la întoarcere. Chiar dacă nu voi fi acolo, chiar dacă va trebui să mă întorc în Noul Babilon înaintea ta, du-te să îi vezi pe Chloe şi pe Buck. Vorbeşte cu Amanda! Vrei să faci asta?

Acum se uitase la el. Strânsese din buze şi dăduse din cap cu părere de rău:

— Probabil că nu. Apreciez sentimentele tale şi îţi accept scuzele. Dar nu, probabil că nu voi da curs invitaţiei tale.

Şi aşa rămăseseră lucrurile. Rayford era supărat pe el însuşi. Intenţiile lui erau pure şi credea că logica lui era corectă. Dar, probabil, contase prea mult pe personalitatea şi pe stilul său şi nu destul pe Dumnezeu pentru a o îndupleca pe Hattie. Tot ce putea face acum era să se roage pentru ea.

Când avionul ajunse în sfârşit în dreptul porţii de sosire, Rayford o ajută pe Hattie să îşi scoată geanta din raftul de deasupra. Ea îi mulţumi. Nu mai avea încredere în el încât să îi mai spună ceva. Se scuzase destul. Hattie îşi şterse faţa încă o dată şi spuse:

— Rayford, ştiu că eşti bine intenţionat. Dar mă înnebuneşti uneori. Ar trebui să fiu bucuroasă că nu am avut o relaţie adevărată.

— Mulţumesc, spuse Rayford, mimând dezamăgirea.

— Vorbesc serios, spuse ea. Ştii ce vreau să spun. Cred că nu suntem pe aceeaşi lungime de undă sau ceva de genul acesta.

— Probabil, spuse Rayford.

Aşadar, aceasta era impresia ei. Foarte bine. Bineînţeles, nu asta era problema. Situaţia nu se rezolvase în cel mai bun mod cu putinţă, dar ştia că, dacă ar fi încercat să repare totul acum, nu ar fi ajuns la nimic bun.

În timp ce ieşeau pe poartă, el văzu zâmbetul de întâmpinare al Amandei. Se repezi spre soţia sa, iar ea îl strânse în braţe cu putere, apoi îl sărută cu pasiune, dar se retrase repede.

— Nu am vrut să te ignor, Hattie, dar eram nerăbdătoare să îl văd pe Rayford.

— Înţeleg, spuse Hattie pe un ton indiferent, întinzându-i mâna şi întorcând privirea.

— Putem să te lăsăm undeva? întrebă Amanda.

Hattie chicoti:

— Ei, bine, bagajele mele trec prin Denver. Puteţi să mă lăsaţi acolo?

— O, ştiam asta! spuse Amanda. Putem să te conducem până la poarta de îmbarcare?

— Nu, o să mă descurc. Cunosc aeroportul acesta. Am puţin timp de petrecut aici şi voi încerca să mă relaxez.

Rayford şi Amanda îşi luară rămas-bun de la Hattie, iar ea fu destul de cordială, însă pe măsură ce se îndepărtau, Rayford îi mai întâlni o dată privirea. Ea strânse din buze şi dădu din cap. El se simţea mizerabil.

Rayford şi Amanda merseră ţinându-se de mână, apoi ţinându-se la braţ, pe urmă ţinându-se de talie tot drumul până la scările care coborau spre locul de preluare a bagajelor. Amanda ezită şi îl trase pe Rayford din faţa scărilor rulante. Imaginile difuzate pe unul din ecranele de televizor îi atrăseseră atenţia.

— Ray, spuse ea, vino să vezi asta.

Urmăriră un reportaj al CNN/GNN care rezuma cuantumul pagubelor incidentelor violente la nivel internaţional. Carpathia deja îşi pusese amprenta. Prezentatorul tocmai spunea:

— „Experţi din domeniul sănătăţii din lumea întreagă prevăd că rata mortalităţii va creşte cu peste douăzeci de procente la nivel internaţional. Potentatul Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia, a anunţat instituirea unei organizaţii internaţionale de sănătate care va prelua controlul asupra tuturor eforturilor locale şi regionale. Domnia sa, împreună cu cei zece ambasadori ai Comunităţii Globale, au dat publicităţii un comunicat de presă în urma întrunirii la nivel înalt de la Noul Babilon, conturând o propunere de abordare a unor reguli stricte care să reglementeze sănătatea şi bunăstarea întregii comunităţi globale. Vă vom prezenta acum reacţia faimosului chirurg cardiovascular Samuel Kline din Norvegia."

Rayford şopti:

— Acest individ este la degetul mic al lui Carpathia. L-am văzut pe acolo. Spune orice vrea „Sfântul" Nicolae.

Doctorul continuă:

— „Oricât de minunate şi eficiente ar fi fost Crucea Roşie Internaţională şi Organizaţia Mondială a Sănătăţii în trecut, ele nu mai pot face faţă distrugerilor, bolilor şi deceselor de la acest nivel. Planul vizionar al Potentatului Carpathia nu reprezintă doar unica noastră speranţă de supravieţuire în contextul apariţiei foametei şi epidemiilor, ci, după cum mi se pare la prima vedere, un proiect pentru cea mai agresivă campanie internaţională centrată pe sănătate care a avut loc vreodată. În cazul în care rata mortalităţii se va ridica la douăzeci şi cinci la sută din cauza contaminării apei şi a aerului, a lipsei de alimente şi a altor probleme de acest gen, aşa cum au prevăzut specialiştii, noile directive care vor guverna viaţa din pântecele mamei până în ultima ei fază pot aduce această planetă de pe marginea prăpăstiei la un stadiu ideal din punct de vedere al sănătăţii fizice."

Rayford şi Amanda se întoarseră spre scările rulante, iar Rayford continuă să dea din cap:

— Cu alte cuvinte, Carpathia îndepărtează trupurile celor care au sărit în aer sau au murit de pe urma foametei sau a bolilor generate de războiul lui, în timp ce noi, restul subiecţilor norocoşi, vom fi mai sănătoşi şi mai prosperi ca niciodată.

Amanda se uită la el:

— Ai vorbit ca un adevărat angajat devotat, spuse ea.

El îşi puse braţele în jurul ei şi o sărută. Se împiedicară şi

aproape că se rostogoliră în momentul în care ajunseră la capătul scărilor rulante.

Buck îl îmbrăţişă pe proaspătul său socru şi pe vechiul său prieten ca pe un frate întru credinţă ce-i era. Se simţi onorat să i-l prezinte pe Tsion Ben-Judah lui Rayford şi să îi vadă împrietenindu-se. Armata Pătimirilor se reunise încă o dată, împărtăşindu-şi noutăţile pe care le avea fiecare şi încercând să facă planuri în legătură cu un viitor care niciodată nu păruse mai nesigur.

15

Rayford se chinui să stea treaz până la o oră obişnuită de culcare dintr-o zi de sâmbătă. El, Buck şi Tsion revizuiră de mai multe ori materialele lui Bruce. Adeseori, Rayford fusese impresionat până la lacrimi.

— Nu sunt sigur că sunt în stare să fac asta, spuse el.

Tsion li spuse cu blândeţe:

— Eşti în stare.

— Ce v-aţi fi făcut, dacă eu nu aş fi reuşit să mă întorc?

Buck spuse:

— Nu ştiu, dar eu nu pot risca să vorbesc în public. Şi, cu siguranţă, nici Tsion nu poate să facă acest lucru.

Rayford întrebă ce aveau de gând să facă cu Tsion:

— Nu poate să stea prea mult aici, nu-i aşa?

— Nu, spuse Buck. Nu va trece mult timp până când reprezentanţii Comunităţii Globale vor fi informaţi de faptul că am fost implicat în aceasta evadare. De fapt, nu aş fi deloc surprins dacă Nicolae Carpathia ar şti deja.

Fură de acord cu toţii ca Tsion să vină în New Hope duminică dimineaţa, probabil cu Loretta, ca un oaspete care să pară un vechi prieten. Dacă n-ar fi fost înfăţişarea sa orientală care să-l trădeze, având în vedere diferenţa de vârstă dintre cei doi, acesta ar fi putut trece drept fiul sau nepotul ei.

— Însă nu aş risca să îl las să se expună mai mult de atât, spuse Rayford. Dacă adăpostul este pregătit, trebuie să îl strecurăm acolo înainte de sfârşitul zilei de mâine.

Un Rayford cu privirea împăienjenită stabili seara târziu o întrunire a membrilor Armatei Pătimirilor, rugându-l pe Tsion

Ben-Judah să aştepte în altă cameră. Rayford, Amanda, Buck şi Chloe se aşezară în jurul mesei din sufragerie cu hârtiile lui Bruce în faţă.

— Presupun că este de datoria mea, spuse Rayford, ca membru fondator al acestei grupări de luptători pentru libertate, să declar începute lucrările primei şedinţe după pierderea liderului nostru.

Amanda ridică o mână cu timiditate:

— Scuză-mă, dar cred că eu sunt membrul senior, dacă te referi la vârstă.

Rayford zâmbi. Nu era vorba de frivolitate la mijloc, iar el aprecie subtilitatea ei.

— Ştiu că eşti cea mai în vârstă, iubito, spuse el, dar eu sunt credincios de mai mult timp decât tine. Probabil, cu o săptămână sau două.

— Destul de adevărat, spuse ea.

— Singura problemă pe ziua de astăzi este votarea intrării unui nou membru în grupul nostru. Cred că este evident pentru toată lumea că Dumnezeu ne-a oferit un nou conducător şi mentor în persoana doctorului Ben-Judah.

Chloe luă cuvântul:

— Cerem prea multe de la el, nu-i aşa? Oare suntem convinşi că ar vrea să locuiască în ţara aceasta? în oraşul acesta?

— Unde altundeva ar putea să se ducă? întrebă Buck. Totuşi, ar fi corect să îl întrebăm mai degrabă decât să ne dăm cu presupusul, însă opţiunile lui sunt limitate.

Buck le povesti celorlalţi despre noile telefoane, despre computerele pe care avea să le primească, despre cum pregătise Bruce adăpostul pentru utilizarea telefoanelor şi a computerelor şi pentru transmiterea informaţiilor cu ajutorul lor şi despre cum Donny Moore crease un sistem care nu ar fi putut fi interceptat sau localizat.

Rayford avu impresia că toată lumea părea optimistă. Terminase pregătirile pentru slujba de înmormântare de a doua zi dimineaţa şi spuse că avea de gând să ţină o predică îndrăzneaţă. Se rugară pentru încredere, pace şi binecuvântarea lui Dumnezeu în hotărârea deciziei de a-l include pe Tsion în Armata Pătimirilor. Rayford îl invită să participe la întrunire.

— Tsion, fratele meu, am dori să te alături acestui mic grup de credincioşi. Ştim că ai fost rănit profund şi că este posibil să

suferi mult timp de acum înainte. Nu îţi cerem să iei o decizie pe moment. După cum îţi imaginezi probabil, avem nevoie de tine nu doar în calitate de simplu membru, ci îţi cerem să fii conducătorul nostru, pastorul nostru, de fapt. Suntem conştienţi că va veni şi ziua în care va trebui cu toţii să locuim împreună cu tine în adăpostul subteran. Între timp, vom încerca să ne menţinem vieţile normale pe cât posibil, încercând să supravieţuim şi să răspândim învăţătura lui Hristos şi altora până la Preaslăvita Sa A Doua Venire.

Tsion se ridică la unul din capetele mesei şi se sprijini de ea cu ambele mâini. Buck, care considerase de curând că Tsion arăta mult mai tânăr pentru cei patruzeci şi şase de ani ai săi, îl văzu acum extenuat, cu durerea întipărită pe faţă. Acesta vorbi cu o voce slabă şi nesigură, în timp ce buzele îi tremurau:

— Fraţi şi surori întru Hristos, spuse el cu accentul lui evreiesc pronunţat, sunt profund onorat şi impresionat. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru generozitatea şi binecuvântarea pe care mi le-a arătat atunci când a aranjat lucrurile în aşa fel, încât tânărul Cameron să mă găsească şi să îmi salveze viaţa. Trebuie să ne rugăm pentru patru dintre fraţii noştri, Michael şi cei trei prieteni ai săi, despre care cred că se numără printre cei 144.000 de martori pe care Dumnezeu îi va ridica din rândul triburilor evreieşti răspândite în lumea largă. Trebuie să ne rugăm şi pentru fratele nostru Anis, despre care Cameron v-a povestit. El a fost trimis de Dumnezeu ca să ne ajute. Nu ştiu nimic despre el, cu excepţia faptului că, dacă se va afla că ar fi putut să mă reţină, şi el ar putea deveni martir, până să ne dăm noi seama. Oricât de copleşit m-aş simţi din cauza pierderilor pe care le-am suferit, văd limpede cum lucrarea lui Dumnezeu cel Atotputernic îmi călăuzeşte paşii. Lucrurile s-au întâmplat de parcă ţara mea binecuvântată ar fi fost o solniţă în mâna Lui, pe care El a deschis-o şi a scuturat-o deasupra deşertului în cele patru vânturi. Am ajuns exact acolo unde a vrut să mă aflu. Unde altundeva m-aş putea duce? Nu am nevoie de niciun răgaz ca să mă gândesc. Deja m-am rugat pentru asta. Sunt acolo unde Dumnezeu vrea să fiu şi voi rămâne aici atât timp cât El doreşte acest lucru. Nu îmi place să trăiesc în ascunzători, însă nu sunt un om necugetat. Accept cu recunoştinţă oferta voastră de a locui în adăpostul subteran şi a de mă folosi de proviziile pe care le veţi face şi aştept cu

nerăbdare programele despre Biblie pe care Cameron mi-a promis că are să le instaleze pe noul computer. Dacă tu şi consilierul tău în materie de tehnică, tânărul domn Moore, aţi putea să puneţi la punct un plan de a mări numărul credincioşilor, v-aş fi recunoscător. În mod evident, zilele în care călătoream prin lume şi ţineam cuvântări în public s-au terminat. Aştept cu nerăbdare să mă rog alături de credincioşii din această parohie mâine-dimineaţă, în biserica voastră, şi să aud mai multe despre mentorul vostru şi predecesorul meu, Bruce Barnes. Nu pot şi nici nu promit să îl înlocuiesc în inimile voastre. Cine ar putea înlocui un părinte spiritual? Dar pentru că Dumnezeu m-a binecuvântat cu o minte care înţelege multe limbi, cu o inimă care îl urmează şi întotdeauna L-a urmat şi cu adevărul pe care mi L-a făcut cunoscut şi pe care l-am descoperit, acceptat şi primit puţin prea târziu, îmi voi dedica restul zilelor mele împărtăşirii cu voi, precum şi cu oricine altcineva ar dori să o cunoască, a Veştii Bune a Evangheliei lui Iisus Hristos, Mesia, Salvatorul, Mesia al meu, Salvatorul meu.

Tsion aproape că se prăbuşi pe scaun şi, în acelaşi timp, Rayford şi restul membrilor Armatei Pătimirilor se întoarseră şi îngenunchează în faţa scaunelor lor.

Buck simţi prezenţa lui Dumnezeu la fel de clar ca în ziua evadării din Israel şi din Egipt. Îşi dădu seama că Dumnezeul lui nu avea limite în spaţiu şi în timp. Mai târziu, când el şi Chloe merseră la culcare, lăsându-l pe Rayford singur în sufragerie pentru a revizui mesajul său de la slujba de comemorare, se rugară ca Verna Zee să îşi ţină promisiunea de a veni la biserică.

— Ea este cheia, spuse Buck. Chloe, dacă se sperie şi spune ceva cuiva despre mine, vieţile noastre nu vor mai fi niciodată la fel.

— Buck, vieţile noastre nu au mai fost la fel ca în ultimii doi ani.

Buck o trase aproape de el, iar ea se cuibări la pieptul lui. Buck o simţi relaxându-se şi îi auzi respiraţia adâncă şi egală atunci când adormi câteva minute mai târziu. El rămase treaz încă o oră, uitându-se în tavan.

Buck se trezi la opt şi văzu că era singur în pat. Simţi mirosul

micului dejun. Probabil că Loretta deja plecase la biserică. Ştia că Chloe şi Amanda deveniseră apropiate şi adesea trebăluiau împreună, dar fu surprins să îl găsească şi pe Tsion făcându-şi de lucru prin bucătărie.

— Vom da o aromă orientală ospăţului de dimineaţă, am dreptate? întrebă el.

— Îmi place ce aud, frate, spuse Buck. Loretta se va întoarce să te ia cu ea pe la nouă. Amanda, Chloe şi cu mine ne vom îndrepta spre biserică imediat după ce vom termina micul dejun.

Buck ştia că avea să vină multă lume în dimineaţa aceea, dar nu se aşteptase ca parcările să fie pline şi maşinile aliniate şi pe câteva străzi din apropiere. Dacă Loretta nu ar fi avut un loc de parcare rezervat, ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi lăsat maşina acasă şi ar fi mers pe jos la biserică împreună cu Tsion. Chiar şi aşa, după cum îi spuse ea lui Buck mai târziu, trebuise să dea pe cineva afară de pe locul ei de parcare atunci când se întorsese însoţită de rabin.

Ar fi fost lipsit de sens ca Tsion să fie văzut în compania lui Buck în biserică. Buck stătu împreună cu Chloe şi Amanda. Loretta se aşeză în spate, însoţită de Tsion. Loretta, Buck, Chloe şi Amanda se uitară tot timpul după Verna.

Rayford nu ar fi recunoscut-o pe Verna nici dacă aceasta s-ar fi aflat în faţa sa. În dimineaţa aceea era preocupat de propriile gânduri şi responsabilităţi. Cu cincizeci de minute înaintea slujbei de comemorare, el îl atenţionase pe antreprenorul de pompe funebre să mute sicriul în biserică şi să îl deschidă.

Rayford se afla în biroul lui Bruce atunci când antreprenorul se întoarse în fugă:

— Domnule, sunteţi sigur că vreţi să fac asta? Biserica este deja plină ochi.

Rayford nu se îndoi de spusele omului, însă îl urmă ca să vadă el însuşi cum stau lucrurile. Aruncă o privire din pragul uşii care dădea spre podium. Nu s-ar fi cuvenit să deschidă sicriul în faţa tuturor acelor oameni. Dacă trupul lui Bruce ar fi fost expus de la bun început, aşteptându-i pe oameni atunci când ei soseau, ar fi fost altceva.

— Du sicriul închis acolo, spuse Rayford. Vom organiza un priveghi mai târziu.

În timp ce Rayford revenea în birou, el şi antreprenorul de

pompe funebre dădură peste sicriu şi însoţitorii acestuia în holul care ducea spre podium şi care, de altfel, ar fi trebuit să fie gol. Rayford fu surprins de o dorinţă neaşteptată:

— Poţi să îl deschizi puţin numai pentru mine?

— Sigur, domnule, dacă vă veţi întoarce privirile pentru un moment.

Rayford se întoarse cu spatele şi auzi capacul deschizându-se şi pânza foşnind.

— Totul e în regulă, domnule, spuse antreprenorul.

Bruce arăta mai lipsit de viaţă decât trupul pe care îl văzuse Rayford sub cearşaful din faţa spitalului demolat unde îl găsise. Deşi impresia ar fi putut fi provocată de lumină, de trecerea timpului sau de propria durere şi de surmenaj, Rayford nu ştiu cu siguranţă ce anume îl făcu să aibă această părere. Ştia că ceea ce vedea era doar gazda pământeană a prietenului său drag. Bruce plecase dintre ei. Cel care stătea întins acolo reprezenta doar imaginea omului care fusese odată. Rayford îi mulţumi antreprenorului şi se îndreptă spre birou.

Era mulţumit că aruncase acea ultimă privire. Nu că ar fi avut nevoie de o despărţire, aşa cum spuneau cei mai mulţi în legătură cu un asemenea gest. Pur şi simplu, se temuse că şocul de a-l vedea pe Bruce lipsit de viaţă la priveghi l-ar fi lăsat fără cuvinte. Dar nu se ştia niciodată. Acum fusese emoţionat, dar totuşi se simţea mai încrezător ca niciodată în misiunea de a-l prezenta pe Bruce şi pe Dumnezeu acestor oameni.

În momentul în care intră în sanctuar şi văzu mulţimea de oameni, lui Buck i se puse un nod în gât. Nu fu surprins de numărul mare de oameni, ci de faptul că se adunaseră atât de devreme. De asemenea, nu se auzea murmurul obişnuit la o slujbă de duminică dimineaţa. Nimeni nu părea să şoptească măcar. Tăcerea era ciudată şi oricine ar fi interpretat-o drept un tribut în cinstea lui Bruce. Oamenii plângeau, însă nimeni nu suspina. Cel puţin nu încă. Pur şi simplu stăteau, cei mai mulţi dintre ei cu capetele plecate, în timp ce alţii citeau scurta broşură care conţinea datele biografice ale lui Bruce. Buck se minuna de versetul pe care cineva, probabil Loretta, îl tipărise jos pe coperta din spate a broşurii. Scria simplu: „Ştiu că Mântuitorul meu trăieşte”.

Buck o simţi pe Chloe cutremurându-se şi ştiu că îi venea să

plângă. O cuprinse de după umeri şi o atinse şi pe Amanda, care stătea chiar lângă Chloe. Aceasta se întoarse şi Buck îi văzu lacrimile. Puse o mână şi pe umerii ei şi rămaseră tăcuţi în felul acesta.

La ora zece fix, exact aşa cum se gândise Buck că ar fi procedat un pilot, Rayford şi o persoană mai în vârstă îşi făcură apariţia pe uşa de lângă podium. Rayford se opri, iar celălalt bărbat păşi în amvon şi rugă lumea să se ridice în picioare, apoi dădu tonul congregaţiei pentru două imnuri, care fură psalmodiate atât de încet şi de rar şi cu atât de multă simţire, încât Buck de-abia reuşi să distingă cuvintele. Când terminară de cântat, seniorul spuse:

— La atât se reduce slujba. Nu se vor oferi donaţii astăzi şi nici nu se vor face anunţuri. Toate întâlnirile se vor relua duminica viitoare, după cum a fost stabilit. Va urma comemorarea îndrăgitului nostru pastor trecut la cele veşnice, Bruce Barnes.

Apoi începu să spună când şi unde se născuse Bruce şi când şi unde murise.

— A avut o soţie, o fiică şi doi fii, care s-au înălţat la Cer o dată cu restul membrilor parohiei. Cel care vă va vorbi în această dimineaţă va fi seniorul Rayford Steele, care a devenit membru al congregaţiei conduse de pastorul Barnes imediat după Înălţarea la Cer. Acesta a fost prietenul şi confidentul lui Bruce. El îi va aduce omagiu şi va ţine o scurtă cuvântare. Veţi putea reveni la ora patru după-amiaza pentru priveghi, dacă veţi dori.

Rayford se simţi de parcă s-ar fi aflat într-un univers paralel. Îşi auzise numele şi ştia pentru ce se aflau cu toţii acolo în acea dimineaţă. Să fi fost acesta un mecanism de apărare mintală?

Avea să îl ajute Dumnezeu să-şi lase la o parte durerea şi emoţiile ca să poată vorbi coerent? Doar la asta se putea gândi. Dacă emoţiile l-ar fi copleşit, i-ar fi fost imposibil să mai vorbească.

Rayford îi mulţumi bătrânului şi îşi scoase însemnările:

— Enoriaşi şi prieteni ai bisericii New Hope Village, începu el, rude şi prieteni ai lui Bruce Barnes, va întâmpin astăzi în numele fără asemănare al lui Iisus Hristos, Domnul şi Mântuitorul nostru. Dacă am învăţat ceva pe lumea asta, am învăţat că un vorbitor

nu trebuie niciodată să îşi ceară scuze în numele său. Vă rog să îmi permiteţi să încalc această primă regula şi să trec peste ea, deoarece ştiu că, în ciuda relaţiei apropiate dintre mine şi Bruce, ceea ce se întâmplă astăzi nu are nicio legătură cu mine. De fapt, Bruce v-ar spune că nu are legătură nici cu el. Evenimentele de astăzi au legătură cu Hristos. Trebuie să vă spun că mă aflu în faţa dumneavoastră în această dimineaţă nu în calitate de senior, nu în calitate de preot şi în mod sigur nu în calitate de predicator. Oratoria nu este unul dintre talentele mele. Nimeni nu a dorit să sugereze că l-aş putea înlocui pe Bruce. Mă aflu aici pentru că l-am iubit şi pentru că în multe privinţe – în primul rând pentru că a lăsat o adevărată comoară scrisă în urma sa – mă simt oarecum în măsură să vorbesc în locul lui.

Buck o ţinu pe Chloe alături, atât pentru alinarea sa cât şi pentru a ei. Îl compătimea pe Rayford. Trebuie să-i fi fost foarte greu. Era impresionat de capacitatea acestuia de a se controla în astfel de situaţii. El însuşi nu ar fi fost în stare să spună două cuvinte şi ştia acest lucru.

Rayford spunea:

— Vreau să vă relatez cum l-am întâlnit pe Bruce prima dată, pentru că ştiu că mulţi dintre dumneavoastră l-aţi întâlnit în acelaşi fel. Ne aflam cu toţii într-un moment de răscruce al vieţilor noastre, iar Bruce ne-o luase înainte cu doar câteva ore.

Buck ascultă povestea pe care o auzise de nenumărate ori şi care se referea la faptul că Rayford fusese avertizat de către soţia sa în legătură cu Înălţarea la Cer care avea să vină. Atunci când el şi Chloe fuseseră lăsaţi în urmă, iar Irene şi Raymie luaţi, Rayford căutase cu ultimele puteri biserica în care soţia sa ascultase mesajul. Bruce Barnes fusese singura persoană care mai rămăsese dintre angajaţii bisericii, iar Bruce ştia exact de ce. Într-o clipă, se convertise şi devenise unul dintre propovăduitorii Evangheliei. Bruce apelase la Rayford şi la Chloe pentru ca aceştia să asculte mărturia sa despre pierderea soţiei şi a celor trei copii în miez de noapte. Chloe se manifestase cu scepticism. Trecu ceva vreme până să se convingă şi ea.

Bruce le înmânase o copie a unei casete video pe care predecesorul său o lăsase în urma sa tocmai pentru acest scop. Rayford fusese uimit de faptul că pastorul ar fi putut şti dinainte

prin ce trecea el atunci. El le argumentase cu pasaje din Biblie faptul că toate acestea fuseseră prezise şi le explicase cu minuţiozitate care ar fi trebuit să fie calea pe care trebuiau să o urmeze pentru a fi mântuiţi. Rayford se reculese câteva momente, aşa cum o făcuse în repetate ocazii în timpul orelor de religie de duminica sau în cadrul întrunirilor congregaţiei, pentru a trece din nou în revistă acel plan simplu.

Buck nu încetase vreodată să fie mişcat de ceea ce Bruce numise întotdeauna „povestea aceea veche, veche”. Rayford spuse:

— Acesta a fost mesajul cel mai prost înţeles al tuturor timpurilor. Dacă aţi fi întrebat oamenii de pe stradă cu cinci minute înainte de a avea loc Înălţarea la Cer care era crezul creştinilor despre Dumnezeu şi Rai, nouă din zece v-ar fi spus că biserica aşteaptă de la ei să trăiască o viaţă corectă, să se străduiască să fie mai buni, să se gândească la semeni, să fie generoşi, să trăiască în pace. Suna atât de bine şi totuşi era o părere atât de greşită! Cât de departe era de profeţie! Biblia spune clar că toate faptele noastre bune nu valorează nimic. Nimeni nu este drept, nimeni. Fiecare îşi vede de treburile sale. Cu toţii am păcătuit şi nu ne-am ridicat la aşteptările lui Dumnezeu. În lumea lui Dumnezeu, toţi merităm pedeapsa cu moartea. Aş neglija un aspect şi v-aş dezamăgi dacă am ajunge la sfârşitul slujbei de comemorare a unui om cu inimă de apostol, aşa cum a fost Bruce Barnes şi nu v-aş spune ce mi-a transmis mie şi tuturor celor cu care a venit în contact în ultimii doi ani din viaţa sa de pe pământ. Iisus deja a pătimit. Lucrarea sa a fost deja înfăptuită. Oare trebuie să trăim vieţi corecte? Trebuie să ne străduim cât mai mult? Trebuie să ne gândim la cei din jurul nostru şi să trăim în pace? Sigur că da! Dar ce trebuie să facem pentru a obţine mântuirea noastră? Sfânta Scriptură precizează că vom fi salvaţi de harul divin prin credinţă, şi nu prin noi înşine, nu prin faptele noastre şi cu atât mai puţin dacă ne vom lăuda cu acestea. Ne trăim vieţile într-un fel cât se poate de corect, ca un răspuns umil la acel dar nepreţuit al lui Dumnezeu, reprezentat de mântuirea noastră, plătită de bunăvoie de Hristos pe cruce. Asta v-ar spune Bruce Barnes în această dimineaţă, dacă duhul lui ar fi încă prezent în corpul care se află în sicriul din faţa dumneavoastră. Orice persoană care a avut ocazia să îl cunoască ştie că acest mesaj

devenise viaţa lui. El, care a fost distrus din cauza pierderii familiei sale şi îndurerat de păcatele din viaţa sa şi de eşecul său cel mai mare de a nu reuşi să facă pasul spre Dumnezeu, ştia că era necesar să îşi asigure viaţa veşnică. Însă nu s-a lăsat cuprins de autocompătimire. A devenit imediat un cercetător al Sfintei Scripturi şi un propovăduitor al Veştii Bune. Acest amvon nu a fost de ajuns pentru el. A înfiinţat case parohiale pe tot cuprinsul Americii şi apoi a început să predice în întreaga lume. Da, el obişnuia să se afle aici duminicile, deoarece credea că turma lui era prima sa responsabilitate. Însă dumneavoastră şi cu mine, cu toţii i-am permis să călătorească, deoarece ştiam că era un om pe care lumea aceasta nu îl merita.

Buck privi atent momentul în care Rayford încetă să mai vorbească, păşi într-o parte a amvonului şi începu să gesticuleze către sicriu:

— Iar acum, spuse el, dacă voi reuşi să fac asta, aş dori să mă adresez lui Bruce în mod direct. Cu toţii ştiţi că trupul este mort. Nu mă poate auzi. Însă Bruce, spuse el, ridicându-şi ochii, îţi mulţumim. Te invidiem. Ştim că te afli lângă Hristos, situaţie despre care Apostolul Pavel spune că este „de departe cu mult mai bună”. Trebuie să îţi mărturisim că nu ne place ceea ce se întâmplă acum. Ne doare. Îţi simţim lipsa. Dar, în amintirea ta, ne luăm angajamentul să continuăm, să nu abandonăm cauza sfântă, să luptăm chiar dacă şansele par să nu ne surâdă. Vom studia însemnările tale şi vom păstra această biserică pe care ne-ai lăsat-o ca pe un far pentru slava lui Dumnezeu.

Rayford cobori din amvon, simţindu-se vlăguit. Dar nu terminase nici măcar pe jumătate:

— De asemenea, simt că neglijez un alt aspect dacă nu aş încerca să vă împărtăşesc ideile cele mai importante ale predicii pe care Bruce o pregătise pentru ziua de astăzi. Este o predică importantă, una pe care nimeni de aici nu ar dori să o rateze. Pot spune că am citit-o de nenumărate ori şi de fiecare dată m-am simţit binecuvântat. Însă, înainte de a începe, mă simt obligat să invit alături de mine pe oricine simte impulsul de a spune ceva în memoria iubitului nostru frate.

Rayford făcu un pas înapoi de la microfon şi aşteptă. Timp de câteva secunde, se întrebă dacă nu cumva îi luase pe toţi prin surprindere cu această propunere. Nimeni nu făcea o mişcare.

În cele din urmă, Loretta se ridică în picioare:

— Mă cunoaşteţi cu toţii, spuse ea. Am fost secretara lui Bruce din ziua în care toţi ceilalţi au dispărut. Dacă vă veţi ruga să reuşesc să mă stăpânesc, aş dori să vă spun câteva cuvinte despre pastorul Barnes.

Loretta spuse povestea de acum cunoscută a faptului că era singura persoană dintre cele peste o sută de rude ale ei care fusese lăsata pe pământ în urma Înălţării la Cer.

— Momentan, nu se găsesc de faţă mai mult de douăsprezece persoane care să fi făcut parte din parohie înainte de ziua respectivă, spuse ea. Ştim cu toţii care suntem, însă oricât de recunoscători am fi pentru faptul că am găsit în cele din urmă Adevărul, încă mai trăim cu regretul timpului irosit.

Buck, Chloe şi Amanda se întoarseră în strana în care se aflau ca să o vadă mai bine pe Loretta. Buck observă prezenţa şerveţelelor şi a batistelor peste tot în sanctuar. Loretta termină spunând:

— Fratele Barnes a fost un om foarte deştept, care a săvârşit o greşeală enormă. Din momentul în care şi-a limpezit relaţia cu Dumnezeu şi şi-a dedicat restul zilelor pentru a-L sluji, a devenit pastorul nostru. Nu pot să vă spun nenumăratele ocazii în care el însuşi ne îndruma spre Hristos. Nu se comporta niciodată cu superioritate, nu avea prejudecăţi şi niciodată nu şi-a ieşit din fire în faţa cuiva. Era cinstit, plin de compasiune şi îi iubea pe oameni întru împărăţia cerului. Ah, nu era niciodată atât de delicat, încât să nu le vorbească oamenilor despre situaţia exactă în care se aflau. Sunt destul de mulţi aici care pot confirma spusele mele. Însă câştigarea oamenilor de partea lui Hristos era principalul, unicul şi cel mai măreţ scop al său. Mă rog ca, în eventualitatea în care mai există aici cineva care se mai întreabă sau care se mai îndoieşte, să vă daţi seama că probabil voi reprezentaţi motivul pentru care noi, ceilalţi, putem afirma că Bruce nu a murit degeaba. Dăruirea lui pentru sufletele oamenilor continuă şi dincolo de mormânt.

Spunând acestea, Loretta cedă. Se aşeză. Străinul de lângă ea, bărbatul cu pielea smeadă, pe care îl cunoştea numai ea şi membrii Armatei Pătimirilor, îşi puse braţul în jurul ei cu duioşie.

Rayford ascultă cum oamenii din întregul sanctuar depuneau

mărturie despre impactul pe care îl avusese Bruce Barnes asupra vieţilor lor. Evocările continuară timp de mai mult de o oră. În cele din urmă, într-un moment de linişte, Rayford interveni:

— Îmi displace să pun capăt unui astfel de moment însă, dacă mai există cineva care doreşte să vorbească, rog persoana respectivă să ia cuvântul imediat. După încă o mărturie, cei care trebuie să plece vor putea să facă acest lucru. Ascultarea rezumatului a ceea ce ar trebuit să fie predica de astăzi a lui Bruce este opţională.

Tsion Ben-Judah se ridică:

— Pe mine nu mă cunoaşteţi, spuse el. Reprezint comunitatea internaţională spre care pastorul dumneavoastră şi-a îndreptat strădaniile atât de mult timp, cu atât de multă dăruire şi eficacitate. Foarte mulţi conducători creştini de pe glob îl cunoşteau, se aflau sub oblăduirea sa şi s-au apropiat mai mult de Hristos datorită lui. Ruga mea este ca dumneavoastră să continuaţi lucrarea sa în memoria lui, să nu „obosiţi făcând bine”, după cum spun Scripturile.

Rayford îi anunţă pe cei prezenţi:

— Vă puteţi ridica dacă doriţi. Destindeţi-vă, îmbrăţişaţi un prieten, întâmpinaţi pe cineva!

Oamenii se ridicară şi se întinseră, îşi dădură mâinile şi se îmbrăţişară, dar puţini vorbiră. Rayford spuse:

— Câtă vreme sunteţi în picioare, aş dori să îmi cer scuze în numele celor care sunt copleşiţi, înfometaţi, neliniştiţi sau care trebuie să plece din alte motive. Am depăşit cu mult timpul alocat unei slujbe obişnuite. Vom înregistra restul slujbei pentru cine va fi interesat. Voi rezuma mesajul lui Bruce pentru această dimineaţă, cerându-mi scuze încă de pe-acum pentru că voi citi numai anumite pasaje. Nu am talentul lui de predicator, aşa că vă rog să aveţi răbdare cu mine. Vom lua o pauză de câteva minute acum, aşadar, cei care trebuie să plece pot pleca.

Rayford se retrase din amvon şi se aşeză. Membrii congregaţiei se aşezară toţi ca unul şi se uitară nerăbdători la el. Când deveni clar că nimeni nu intenţiona să plece, cineva chicoti, apoi încă cineva. Rayford zâmbi, ridică din umeri şi se întoarse în amvon.

— Cred că unele lucruri sunt mai importante în viaţă decât interesele personale, nu-i aşa? spuse el.

Câţiva spuseră: „Amin”. Rayford îşi deschise Biblia şi scoase însemnările lui Bruce.

Buck ştia ce avea să urmeze. Citise materialul de aproape la fel de multe ori ca şi Rayford şi îl ajutase să îl rezume. Cu toate acestea, era emoţionat. Oamenii ar fi trebuit să fie impresionaţi de ceea ce Bruce credea că se întâmplase, de ceea ce prezisese el că se va întâmpla şi de ceea ce avea să urmeze.

Rayford începu să explice:

— După câte mi-am dat seama, notiţele acestea au fost scrise la bordul avionului în timp ce Bruce se întorcea din Indonezia săptămâna trecută. Titlul fişei este „Predică” şi poartă data de astăzi, iar ceea ce a scris el aici reprezintă o schiţă neprelucrată şi multe comentarii. Din când în când, face o mulţime de observaţii personale. Pe unele dintre ele vi le voi împărtăşi acum, chiar dacă el nu se mai află printre noi, iar despre altele nu vă voi vorbi din acelaşi motiv. De exemplu, la scurt timp după ce explică scopul mesajului său, el notează: „Am fost bolnav toată noaptea trecută şi nici acum nu mă simt mai bine. Am fost avertizat despre pericolul pe care îl reprezintă viruşii, chiar dacă am fost vaccinat. Nu mă pot plânge. Am călătorit extraordinar de mult fără a mi se întâmpla nimic. Dumnezeu a fost cu mine.

Desigur, El este şi acum cu mine, dar mă tem că sunt deshidratat. Dacă nu mă voi simţi mai bine la întoarcere, mă voi duce la un control medical”. Aşadar, continuă Rayford, avem o imagine asupra indispoziţiei care i-a înrăutăţit starea şi care a dus la leşinul său din biserică după întoarcerea sa. După cum ştiţi cei mai mulţi dintre dumneavoastră, el a fost dus repede la spital, unde noi credem că a murit din cauza acestei afecţiuni, şi nu datorită exploziei. Bruce a evidenţiat aici un mesaj despre care credea că era deosebit de important pentru că, scrie el: „M-am convins că suntem la sfârşitul perioadei de pace de optsprezece luni, care urmează acordului încheiat între Antihrist şi Israel. Dacă am dreptate şi vom putea considera înfiinţarea Armatei Pătimirilor în momentul semnării tratatului dintre naţiunea israeliană şi ceea ce organizaţia care purta atunci numele de Naţiunile Unite, suntem periculos de aproape şi trebuie să ne pregătim pentru următoarea previziune îngrozitoare din calendarul Pătimirilor: Calul Roşu al Apocalipsei.

Versetele 3-4, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan arată că misiunea călăreţului este să alunge pacea de pe pământ, astfel încât oamenii să se omoare unul pe celălalt; de asemenea, el a fost înzestrat şi cu o sabie impresionantă. După părerea mea, aceasta este o previziune a războiului global, care probabil va deveni cunoscut drept al treilea război mondial. Războiul va fi declanşat de Antihrist, care se va erija în mare salvator şi pacifist, deşi este doar un mincinos prefăcut. Toate acestea vor duce la imediata apariţie a următorilor doi cai ai apocalipsei, calul negru care va veni cu molimele şi foametea şi calul alb al morţii. Acestea se vor întâmpla aproape simultan – nu este o surpriza pentru nimeni că războiul global are drept urmări foametea, epidemiile şi moartea". Sunteţi oare la fel de uimiţi de toate acestea precum am fost eu când le-am citit prima dată? întrebă Rayford.

Oamenii din biserică îl aprobară, dând din cap.

— Vă reamintesc că toate acestea au fost scrise de un om care a murit cu puţin timp înainte sau după lansarea primei bombe din războiul global pe care-l trăim acum. Bruce nu ştia exact când va începe acest război, însă nu dorea să mai lase să treacă încă o duminică fără a vă împărtăşi acest mesaj. Nu ştiu ce părere aveţi dumneavoastră, dar eu sunt înclinat să acord atenţie cuvintelor cuiva care interpretează profeţiile Scripturii într-un mod atât de corect. Iată ce spune Bruce în notiţele sale despre ceea ce va urma: „Timpul a devenit acum insuficient pentru toată lumea. Versetele 7-8, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan afirmă ca moartea este reprezentată de călăreţul calului alb-vânăt şi că iadul îl va urma. Ei au fost împuterniciţi să ucidă o pătrime din populaţie prin sabie, foamete, moarte violentă şi fiarele pământului."[1]

Mărturisesc că nu ştiu la ce se referă Sfânta Scriptură atunci când menţionează fiarele pământului, însă este posibil că acestea să fie animalele care îi devorează pe oameni atunci când aceştia rămân lipsiţi de apărare în urma războiului. Este

---

[1] „Şi când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul fiinţei a patra zicând: Vino şi vezi. V. Şi m-am uitat şi iată un cal galben-vânăt şi numele celui ce şedea pe el era: Moartea; şi iadul se ţinea după el; şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte, şi cu fiarele de pe pământ", *Apocalipsa* după Ioan, VI, 7-8 (n. tr.).

posibil ca marea fiară a pământului să fie o metaforă referitoare la armele utilizate de Antihrist şi de duşmanii lui. Oricum, pe scurt, o pătrime din populaţia pământului va dispărea în urma acestui război. Bruce continuă: „Am discutat despre aceste lucruri cu trei compatrioţi apropiaţi în urmă cu puţin timp şi i-am rugat să ia în considerare faptul că eram patru persoane în cameră. Oare ar fi posibil ca unul dintre noi să dispară în acest timp? Cu siguranţă! Oare este posibil ca eu să pierd un sfert din congregaţia mea? Mă rog ca biserica mea să fie cruţată, însă acum am atât de multe congregaţii în lume, încât este imposibil să îmi imaginez că vor fi cruţate toate. Din pătrimea care va pieri în război, cu siguranţă că foarte mulţi vor deveni sfinţi ai Pătimirilor. Luând în considerare nivelul atins de tehnologia modernă, va dura puţin timp până când războiul global va produce devastările prezise. Aceşti ultimi trei călăreţi ai apocalipsei vor galopa unul după celălalt. Dacă oamenii au fost îngroziţi de dispariţiile fără urmă de durere şi fără vărsare de sânge ale sfinţilor Înălţării, care au provocat destul haos prin intermediul accidentelor aviatice, al incendiilor şi al sinuciderilor care au urmat, imaginaţi-vă disperarea unei lumi sfâşiate de războiul global, foamete, epidemii şi moarte.”

Rayford ridică ochii de pe notiţele lui Bruce.

— Soţia mea şi cu mine am urmărit ştirile ieri la aeroport, spuse el, aşa cum sunt sigur că mulţi dintre dumneavoastră le-au urmărit oriunde v-aţi fi aflat şi am văzut reportaje despre aceste lucruri de peste tot în lume. Numai cel mai mare sceptic ne-ar putea acuza că am scris toate acestea după ce lucrurile chiar s-au petrecut în realitate. Dar să spunem că dumneavoastră sunteţi sceptici. Să spunem că sunteţi încredinţaţi că suntem şarlatani. Atunci cine a scris Biblia? Şi când a fost ea scrisă? Nu vă mai gândiţi la Bruce Barnes şi la profeţiile lui actuale, scrise cu o săptămână înainte de a se întâmpla aşa ceva. Gândiţi-vă la profeţiile făcute acum mii de ani. Vă puteţi imagina durerea resimţită de Bruce atunci când îşi pregătea predica. Într-o notă separată, el scrie: „Nu îmi place să aduc veşti proaste. Problema mea în trecut era că nu îmi plăcea nici să le primesc. Le respingeam. Nu le ascultam. Dar toate erau acolo, trebuia numai să fi avut eu urechi să le aud. Trebuie să împărtăşesc chiar mai multe veşti proaste în mesajul meu şi, chiar dacă acest lucru mă îndurerează, nu pot să evit aceasta

responsabilitate”. Observaţi chinul sufletesc al lui Bruce în aceste rânduri, spuse Rayford. Deoarece eu sunt cel care trebuie să îi transmită mesajul, resimt şi eu aceeaşi durere. În următoarea parte a prezentării sale, Bruce arată că din momentul în care cei patru călăreţi ai Apocalipsei îşi vor fi dus la îndeplinire misiunea pe pământ, ei vor constitui primele patru din Judecăţile celor Şapte Peceţi, despre care versetele 1-16, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan spun că vor avea loc în primele douăzeci şi una de luni ale Pătimirilor. După calculele lui Bruce, folosind drept punct de reper tratatul semnat între Israel şi Naţiunile Unite, care astăzi sunt cunoscute sub numele de Comunitatea Globală, ne apropiem de sfârşitul perioadei de douăzeci şi una de luni. În concluzie, este necesar să înţelegem în mod clar a cincea, a şasea şi a şaptea dintre Judecăţile Peceţilor prezise în Apocalipsă. După cum aţi aflat din ceea ce Bruce a predat în alte dăţi, urmează alte două judecăţi, care ne vor conduce către sfârşitul perioadei de Şapte ani a Pătimirilor şi către Preaslăvita a Doua Venire a lui Hristos. În următorii şapte ani vor avea loc Judecăţile Trâmbiţelor, iar în următorii şapte, Judecăţile Cupelor. Sunt convins că acela care va deveni pastorul şi învăţătorul dumneavoastră vă va ghida cu grijă prin toate acestea pe măsură ce se va ajunge la momentele respective. Între timp, vă rog să îmi îngăduiţi să vă avertizez cu ajutorul notiţelor lui Bruce în legătură cu ceea ce ne aşteaptă în următoarele săptămâni.

Rayford era extenuat şi, chiar mai mult decât atât, se gândise de foarte multe ori la ceea ce era pe cale să le împărtăşească oamenilor. Nu erau veşti bune. Se simţea slăbit. Îi era foame. Îşi cunoştea destul de bine trupul, ca să ştie că avea nevoie de zahăr.

— Trebuie să vă propun o pauză de cinci minute. Ştiu că mulţi dintre dumneavoastră trebuie să folosiţi toaleta. Eu trebuie să beau ceva. Ne vom întâlni din nou aici la ora unu fix.

El părăsi podiumul, iar Amanda sosi repede la uşa laterală, ajungându-l din urmă pe hol.

— De ce anume ai nevoie? întrebă ea.

— În afară de o rugăciune?

— M-am rugat pentru tine întreaga dimineaţă, spuse ea. Ştii asta. Ce vrei? Nişte suc de portocale?

— Vorbeşti de parcă aş fi diabetic.

— Ştiu doar că eu, una, aş avea nevoie de aşa ceva, dacă aş fi stat acolo sus atât de mult timp între mese.

— Sucul mi se pare o idee bună, spuse el.

În timp ce ea se îndepărtă repede, Buck i se alătură lui Rayford în hol:

— Crezi că sunt pregătiţi pentru ceea ce urmează? întrebă Buck.

— Sincer să fiu, cred că Bruce încearcă să le spună asta de câteva luni. Însă nu există nimic mai potrivit decât ştirile de azi, astfel încât să se convingă că pastorul avea dreptate.

Buck îl asigură pe Rayford că va continua să se roage pentru el. Când se întoarse la locul său, avu încă o dată impresia că nu plecase nimeni. Nu fu deloc surprins atunci când Rayford se întoarse în amvon exact la ora stabilită.

— Nu vă voi mai reţine mult, spuse el. Dar sunt sigur că toţi sunteţi de acord că aceasta este o chestiune de viaţă şi de moarte. Din notiţele şi învăţăturile lui Bruce aflăm că versetele 9-11, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan arată că a cincea dintre Judecăţile celor Şapte Peceţi se referă la martirii Pătimirilor. Scripturile spun: „Am văzut sub jertfelnic sufletele celor înjunghiaţi pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia pe care au dat-o. Şi strigau cu glas mare şi ziceau: Până când, stăpâne sfinte şi adevărate, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru, faţă de cei ce locuiesc pe pământ. Şi fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veşmânt alb şi li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puţină vreme, până când vor împlini numărul şi cei împreună-slujitori cu ei şi fraţii lor, cei ce aveau să fie omorâţi ca şi ei”. Cu alte cuvinte, continuă Rayford, mulţi dintre cei care au murit în acest război global şi dintre cei care vor mai muri până la dispariţia unui sfert din populaţia lumii sunt consideraţi martiri ai Pătimirilor. Consider că Bruce face parte din această categorie. Cu toate că nu a murit pentru predicarea Evangheliei sau *în timp* ce predica Evanghelia, în mod clar propovăduirea Sfintei Scripturi reprezenta lucrarea vieţii sale şi a avut drept rezultat moartea sa. Mi-l închipui pe Bruce sub altar împreună cu sufletele celor ucişi pentru învăţătura lui Dumnezeu şi pentru credinţa lor. Va primi o robă albă şi i se va spune să mai aştepte până când mult mai mulţi

martiri vor cădea victime. Trebuie să vă întreb acum: sunteţi pregătiţi? V-aţi da viaţa pentru Evanghelie?

Rayford făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul şi tresări atunci când cineva strigă: „Da!”

Rayford nu ştiu cum să reacţioneze. Dintr-o dată, din altă parte a bisericii se auzi: „Şi eu!”

Încă trei sau patru persoane afirmară acelaşi lucru. Rayford îşi reţinu lacrimile. Fusese doar o întrebare retorică. Nu se aşteptase să primească un răspuns. Cât de emoţionant! Cât de înălţător! Simţi că nu trebuia să-i lase şi pe alţii să urmeze exemplul numai sub imperiul emoţiei. El continuă cu o voce groasă:

— Vă mulţumesc, fraţi şi surori. Mă tem că toţi vom fi chemaţi să ne exprimăm dorinţa de a muri pentru cauză. Lăudat fie Domnul pentru că sunteţi de acord. Notiţele lui Bruce demonstrează că el credea că judecăţile vor urma în ordine cronologică. Dacă după cei patru călăreţi ai Apocalipsei va urma momentul martirilor Pătimirilor îmbrăcaţi în robe albe sub altarul ceresc, aceasta se poate întâmpla chiar acum. Şi dacă aşa este, trebuie să ştim care este cea de-a şasea pecete. Bruce era atât de interesat de a şasea Judecată a Peceţilor, încât cu ajutorul computerului său a introdus câteva traduceri diferite ale versetelor 12-17, capitolul al VI-lea din *Apocalipsa* după Ioan în notiţele sale. Permiteţi-mi să vă citesc versiunea pe care el a marcat-o ca fiind cea mai explicită şi cel mai uşor de înţeles: „Şi nu m-am uitat când Mielul – vă amintiţi de Mielul descris în versetul treisprezece al capitolului anterior drept „cel ce este viu în vecii vecilor”, care este, bineînţeles, chiar Iisus Hristos – a deschis pecetea a şasea şi s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr şi luna întreagă s-a făcut ca sângele. Şi stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul îşi leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul şi toţi munţii şi toate insulele s-au mişcat din locurile lor.

Şi împăraţii pământului şi domnii, şi căpeteniile oştilor, şi bogaţii, şi cei puternici, şi toţi robii, şi toţi slobozii s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor. Strigând munţilor şi stâncilor: Cădeţi peste noi şi ne ascundeţi pe noi de faţa Celui ce şade pe tron şi de mânia Mielului.

Că a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine are putere ca să stea pe loc?”

Rayford îşi ridică privirea şi se uită în biserică. Unii se uitau la el, înmărmuriţi. Alţii căutau cu mare atenţie în Bibliile lor.

— Nu sunt teolog. Nu sunt învăţat. Am întâmpinat la fel de multe probleme în timp ce citeam Biblia ca fiecare dintre dumneavoastră pe parcursul vieţii, în mod special în ultimii doi ani care s-au scurs de la Înălţare. Dar vă întreb, este dificil să înţelegi un pasaj care începe cu: „Iată, s-a făcut un cutremur mare”? Bruce a cercetat aceste evenimente cu atenţie, iar el credea că primele Şapte Peceţi se suprapuneau peste primele douăzeci şi una de luni ale Pătimirii de şapte ani, care a debutat în momentul încheierii acordului dintre Israel şi Antihrist. Dacă se întâmplă să faceţi parte dintre persoanele care nu cred că Antihristul şi-a făcut apariţia, atunci înseamnă că nu credeţi că există un acord între Israel şi Antihrist. Dacă acesta este adevărul, înseamnă că toate acestea urmează să se întâmple. Pătimirile nu au început cu Înălţarea la cer. Ele au început o dată cu semnarea acelui tratat. Bruce ne-a explicat că primele patru Judecăţi ale Peceţii erau reprezentate de cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei. Subscriu şi eu că aceşti călăreţi sunt în galop acum. A cincea pecete, reprezentată de martirii Pătimirilor ucişi pentru credinţa în Dumnezeu şi ale căror suflete sunt sub jertfelnic, a început. Comentariile lui Bruce sugerează că tot mai mulţi martiri se vor adăuga acum. Antihristul va veni împotriva sfinţilor Pătimirilor şi împotriva celor 144.000 de martori din toată lumea, aparţinând triburilor lui Israel. Vă rog să mă ascultaţi dintr-un punct de vedere foarte practic. În cazul în care Bruce are dreptate – şi până acum a avut – ne apropiem de sfârşitul perioadei de douăzeci şi una de luni. Cred în Dumnezeu. Cred în Hristos. Cred că Biblia este învăţătura lui Dumnezeu. Cred că iubitul nostru frate petrecut dintre noi „a făcut dreptate adevărului” şi astfel mă pregătesc să vă prezint ceea ce acest pasaj numeşte „mânia Mielului”. Va urma un cutremur, şi nu unul metaforic. Acest pasaj arată că toată lumea, cu mic cu mare, va muri mai degrabă strivită decât să îl înfrunte pe Cel care stă pe tron.

Buck lua notiţe cu înverşunare. Toate acestea nu era noi pentru el, însă era atât de impresionat de pasiunea lui Rayford

şi de ideea că un cutremur identificat drept mânia Mielului trebuia să fie făcut cunoscut lumii!

Probabil că acesta avea să fie cântecul lui de lebădă, însă intenţiona să scrie în *Global Community Weekly* despre faptul că deja creştinii predicau despre „mânia Mielului”. Era mare lucru să poţi prezice un cutremur. Oamenii de ştiinţă şi clarvăzătorii făceau asta de ani de zile. Dar era ceva ce ţinea de psihologia cetăţeanului modern care îl făcea să răspundă la cuvinte-cheie. Ce expresie ar fi fost mai potrivită pentru a atrage atenţia decât una inspirată din învăţătura lui Dumnezeu?

Buck ascultă concluzia lui Rayford:

— La sfârşitul perioadei de douăzeci şi una de luni, misterioasa a Şaptea Judecată a Peceţilor ne va duce în următoarea perioadă de douăzeci şi una de luni, timp în care vom fi martorii celor Şapte Judecăţi ale Trâmbiţelor. Spun că a Şaptea Judecată a Peceţilor este misterioasă deoarece Scripturile nu menţionează în mod clar cum se va manifesta. Tot ce spune Biblia este că ceea ce se va întâmpla va fi atât de dramatic, încât va fi tăcere în ceruri timp de o jumătate de oră. După aceea şapte îngeri, fiecare cu câte o trâmbiţă, se vor pregăti să cânte. Vom studia acele judecăţi şi vom vorbi despre ele pe măsură ce ne vom apropia de acea perioadă. Oricum, pentru moment, cred că Bruce ne-a oferit destule motive pentru meditaţie şi rugăciune. L-am iubit pe acest om, am învăţat de la el, iar acum l-am elogiat. Cu toate că ştim că se află în sfârşit cu Hristos, nu ezitaţi să îl plângeţi. Biblia spune că nu trebuie să ne plângem morţii în acelaşi fel cum o fac păgânii, care nu au nicio speranţă, dar nu spune să nu jelim deloc. Acceptaţi durerea şi exprimaţi-o în modul în care doriţi. Dar nu o lăsaţi să vă abată de la misiunea dumneavoastră. Ceea ce ar fi vrut Bruce cel mai mult ar fi să continuăm lucrarea de a aduce cât mai multe persoane în sânul bisericii, până când nu va fi prea târziu.

Rayford era extenuat. Încheie cu o rugăciune, însă nu părăsi podiumul, ci se aşeză şi îşi plecă fruntea. Nimeni nu se grăbi să iasă. Majoritatea celor aflaţi în biserică rămaseră nemişcaţi, în timp ce alţii se strecurară încet şi în tăcere spre ieşiri.

Buck o ajută pe Chloe să urce în Range Rover, dar înainte de a ocoli maşina pentru a ajunge în partea şoferului, fu abordat de Verna Zee:

— Verna! Nu te-am văzut! Mă bucur că ai reuşit să vii.

— Da, am venit, Cameron. L-am recunoscut pe Tsion Ben-Judah!

Buck se abţinu să nu îi astupe gura cu mâna:

— Poftim?

— Va intra într-un mare bucluc atunci când forţele de menţinere a păcii ale Comunităţii Globale vor afla unde este. Nu ştii că este căutat peste tot în lume? Şi că paşaportul şi buletinul tău au fost găsite la unul dintre complicii lui? Buck, te afli în acelaşi impas ca şi el. Steve Plank a tot încercat să dea de urma ta, iar eu am obosit să mă prefac că nu am nicio idee despre activitatea ta.

— Verna, va trebui să mergem undeva să vorbim despre asta.

— Nu pot să ascund secretul tău pentru totdeauna, Buck. Nu am de gând să cad o dată cu tine. Întâlnirea aceasta a fost destul de impresionantă şi este clar că toată lumea îl iubea pe tipul ăla, Barnes. Dar toţi oamenii aceştia cred că Nicolae Carpathia este Antihristul?

— Nu pot să vorbesc în numele tuturor.

— Dar tu ce crezi, Buck? Tu eşti subordonatul lui Carpathia. Ai de gând să scrii un articol într-una din revistele acestuia în care să afirmi asta?

— Deja am scris, Verna.

— Da, dar întotdeauna ai prezentat faptele într-un mod neutru, ca un reportaj despre ceea ce cred unii oameni. Aceasta este biserica ta! Aceştia sunt cunoscuţii tăi! Iar tu crezi acelaşi lucru.

— Putem să mergem undeva să vorbim despre asta sau nu? spuse Buck.

— Cred că ar fi cel mai bine. Oricum, vreau să îl intervievez pe Tsion Ben-Judah. Nu mă poţi învinui că nu vreau să pierd cea mai mare ocazie a vieţii mele.

Buck îşi muşcă limba ca să nu spună că ea oricum nu era o jurnalistă atât de bună, încât să poată scrie bine o poveste precum aceea a lui Ben-Judah.

— Permite-mi să te contactez mâine, spuse el. Până atunci putem să…

— Mâine? Azi, Buck. Hai să ne întâlnim la birou în această după-amiază!

— În după-amiaza asta nu pot. Mă întorc aici la ora patru pentru priveghi.

— Atunci ce zici de ora şase şi jumătate?

— De ce trebuie să ne vedem neapărat azi? o întrebă Buck.

— Nu trebuie. Pot foarte bine să îi spun lui Steve Plank sau chiar lui Carpathia, sau oricui vreau exact ceea ce am văzut azi.

— Verna, am riscat foarte mult când te-am ajutat noaptea trecută şi te-am lăsat să stai în casa Lorettei.

— Cu siguranţă. Şi probabil că o să regreţi asta pentru tot restul vieţii tale.

— Aşadar, nimic din ceea ce ai auzit azi nu a avut niciun efect asupra ta?

— Ba da. M-a făcut să mă întreb de ce m-am liniştit dintr-o dată în ce te priveşte. Nu sunteţi sănătoşi, Buck! îmi va trebui un motiv foarte bun ca să păstrez tăcerea în legătură cu tine.

Asta suna a şantaj, însă Buck îşi dădu seama că Verna asistase la întreaga slujbă din acea dimineaţă. În cele din urmă, trebuia să se lase influenţată de ceva. Buck dorea să afle ce o făcea să considere profeţiile *Apocalipsei* după Ioan şi ceea ce se întâmplase în lume în ultimele douăzeci de luni drept simple coincidenţe.

— În regulă, spuse el. Ne întâlnim la şase şi jumătate la birou.

Rayford, împreună cu ceilalţi seniori, fu de acord să nu mai existe formalităţi la priveghi. Nu aveau să fie rugăciuni, mesaje sau elogii. Ar fi fost doar o procesiune în cadrul căreia oamenii s-ar fi perindat prin faţa sicriului şi şi-ar fi adus ultimele omagii. Cineva sugeră deschiderea holului congregaţiei pentru răcoritoare, însă Rayford, deja enervat de Buck, respinse propunerea. O panglică fusese întinsă la capătul scărilor, de la un perete la celălalt, pentru a nu le permite oamenilor accesul pe scări. O pancartă arăta că priveghiul avea să se desfăşoare între orele patru şi şase după-amiaza.

În jur de ora cinci, în timp ce câteva sute de oameni treceau încet pe lângă sicriu, formând un rând care şerpuia până la uşa de la intrare, trecea prin parcare şi continua până în stradă, Buck parcă maşina plină de oameni pe locul Lorettei.

— Chloe, promit că asta este ultima dată când voi profita de

condiţia ta şi te voi folosi drept momeală.
— Momeală pentru ce? Crezi că Nicolae Carpathia se află aici şi că are de gând să îl prindă pe Tsion?
Buck chicoti. Rayford se afla în biserică dinainte de ora patru. Acum, Buck, Chloe, Amanda, Tsion şi Loretta coborâră din Range Rover. Amanda şi Loretta se aflau de o parte şi de cealaltă a lui Chloe. O ajutară să coboare scările atunci când Buck deschise portiera. Buck se uită la membrii congregaţiei care îşi aşteptau rândul pentru a intra în biserică. Aproape toţi ignorară micul lor grup. Cei care îi priviră în treacăt se concentrară asupra tinerei de curând căsătorite, la ghipsul din jurul gleznei ei, la bandaj şi la bastonul ei.
În timp ce toate cele trei femei îşi făceau loc spre birou, gândindu-se să îl vadă pe Bruce când mulţimea avea să se risipească, Buck şi Tsion dispărură. Când Buck intră în birou douăzeci de minute mai târziu, Chloe îl întrebă:
— Unde este Tsion?
— Pe-aici, pe undeva, îi răspunse el.

Rayford stătea lângă sicriul lui Bruce, dând mâna cu oamenii îndoliaţi. Donny Moore se apropie:
— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez cu o întrebare chiar acum, spuse Donny, dar ştiţi unde îl pot găsi pe domnul Williams? A comandat ceva de la mine şi acum i-am adus ceea ce dorea.
Rayford îl îndrumă către birou.
În vreme ce Donny şi alte câteva zeci de persoane treceau, Rayford se întrebă cât de mult avea să petreacă Hattie Durham împreună cu mama ei la Denver. Carpathia programase o întâlnire cu Pontifex Maximus Peter Mathews, care fusese recent numit Suveranul Pontif al Organizaţiei Enigma pentru O Religie Unică din Babilon, şi care era un conglomerat al tuturor religiilor lumii. Carpathia dorea ca Rayford să se întoarcă la Noul Babilon până joia următoare pentru o cursă cu avionul Condor 216 la Roma. De acolo trebuia să îl ia pe Mathews şi să îl aducă la Noul Babilon. Carpathia lansase zvonuri despre aducerea la cartierul general din Noul Babilon a lui Mathews şi a organizaţiei Religiei Unice, precum şi a tuturor organizaţiilor internaţionale.
Rayford deveni indiferent pe măsură ce strângea mână după mână. Încercă să nu se uite la corpul lui Bruce. Îşi ocupă mintea

amintindu-şi ce alte afirmaţii ale lui Carpathia mai auzise prin intermediul acelui interfon ingenios care funcţiona ca un mecanism de interceptare şi care fusese instalat în Condor de răposatul Earl Halliday. Cel mai interesant lucru pentru Rayford era insistenţa lui Carpathia de a acapara conducerea câtorva grupuri şi comitete care fuseseră conduse de vechiul său prieten şi binefăcător, Jonathan Stonagal. Buck le spusese lui Rayford şi celorlalţi membri ai Armatei Pătimirilor că fusese de faţă atunci când Carpathia îl omorâse pe Stonagal şi apoi le spălase creierele tuturor celor prezenţi, făcându-i să creadă că fuseseră martorii unei sinucideri. Acum, când Carpathia îşi croia drum către conducerea unor comitete de relaţii internaţionale, a unor comisii de armonie internaţională şi, cel mai important, a unor cooperative financiare secrete, motivele pentru care săvârşise acea crimă deveneau clare.

Rayford îşi lăsă imaginaţia să zboare către vremurile de odinioară, când tot ce avea de făcut era să apară la timp pe Aeroportul O'Hare, să piloteze avionul pe rutele care îi erau repartizate şi să se întoarcă acasă. Cu siguranţă, atunci nu era credincios. Nu era nici soţul sau tatăl care ar fi trebuit să fie. De fapt, vremurile de odinioară nu fuseseră chiar atât de minunate!

Nu se putea plânge că nu avea parte de o viaţă interesantă. În timp ce îl dispreţuia pe Carpathia şi ura să fie în serviciul lui, hotărâse de ceva vreme să fie robul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu voia ca el să se afle acolo, asta însemna că acolo ar fi putut să servească el cel mai bine cauza divină. Spera doar că Hattie Durham să se întoarcă prin Chicago înainte ca el să plece. Într-un fel sau altul, trebuia ca el, Amanda, Chloe şi Buck să o îndepărteze de Carpathia. Se simţea încurajat într-un mod subversiv de faptul că ea îşi găsise motivaţiile să se distanţeze de Nicolae. Dar probabil că nu era uşor să te desparţi de Carpathia, ţinând cont că ea purta copilul lui în pântece şi că el ţinea atât de mult la imaginea sa publică.

Buck era ocupat cu Donny Moore, învăţând despre potenţialul uimitor al noilor computere, când o auzi pe Loretta vorbind la telefon.

— Da, Verna, spuse ea, momentan Buck este cu cineva, dar îi voi transmite că l-a sunat Steve Plank.

Buck se scuză în faţa lui Donny pentru o secundă şi îi şopti

Lorettei:

— Dacă se află la birou, întreab-o dacă cecurile mele sunt acolo.

Buck lipsise atât de la biroul din New York cât şi de la cel din Chicago, în zilele de salariu din ultimele săptămâni şi fu mulţumit să o vadă pe Loretta dând din cap afirmativ după ce o întrebase pe Verna despre cecuri. Văzuse un lucra important în hârtiile lui Bruce, iar Tsion îi confirmase că trebuia să înceapă să investească în aur. În curând banii aveau să îşi piardă valoarea. Trebuia să înceapă să îşi creeze resurse financiare pentru că, până şi în cazul cel mai fericit în care Verna ar fi devenit credincioasă şi l-ar fi protejat de Carpathia, tot nu ar fi putut ascunde şiretlicul pentru mult timp. Relaţia lui cu Carpathia avea să ia sfârşit. Veniturile aveau să-i „sece”. Oricum, nu ar mai fi fost capabil să cumpere sau să vândă nimic fără să poarte semnul fiarei, iar noua ordine mondială de care Carpathia era atât de mândru ar fi putut să îl aducă la sapă de lemn.

La ora şase fără un sfert, biserica era aproape goală. Rayford se îndreptă înapoi spre birou. Închise uşa după el.

— Vom putea să petrecem câteva momente singuri cu Bruce peste câteva minute, spuse el.

Membrii Armatei Pătimirilor, împreună cu Loretta, dar fără Tsion, aşteptară cu tristeţe:

— Aşadar, asta ţi-a adus Donny Moore? spuse Rayford, arătând spre mulţimea de computere portabile aşezate unele peste altele.

— Da. Câte un calculator portabil pentru fiecare dintre noi. Am întrebat-o pe Loretta dacă doreşte şi ea unul.

Loretta îi făcu semn că nu dorea şi îi zâmbi:

— Nu aş şti ce să fac cu el. Probabil că nici nu aş putea să îl deschid.

— Unde e Tsion? întrebă Rayford. Chiar cred că ar trebui să îl ţinem în preajma noastră pentru ceva timp şi…

— Tsion este în siguranţă, spuse Buck, uitându-se cu subînţeles la Rayford.

— Aha!

— Ce înseamnă asta? întrebă Loretta. Unde este?

Rayford stătea într-un scaun prevăzut cu rotiţe, aşadar, se apropie de Loretta fără a se ridica:

— Doamnă, sunt anumite lucruri pe care nu ţi le vom spune pentru binele tău.
— Ei bine, spuse ea, ce ai spune dacă aş susţine că nu apreciez acest lucru prea mult?
— Înţeleg, Loretta…
— Sunt sigură că înţelegi, comandante Steele. Toată viaţa mi-au fost ascunse anumite lucruri doar pentru că eram o doamnă politicoasă din Sud.
— O frumuseţe din Sud mai degrabă, spuse Rayford.
— Acum ai o atitudine superioară faţă de mine şi nu apreciez asta.
Rayford fu uimit:
— Îmi pare rău, Loretta, nu am vrut să te supăr.
— Ei bine, mă simt ofensată atunci când mi se ascund anumite secrete.
Rayford se aplecă înainte:
— Vorbesc destul de serios atunci când spun că facem asta pentru binele tău. De fapt, într-o zi, chiar în viitorul apropiat, nişte înalţi oficiali ar putea încerca să te oblige să le spui unde se află Tsion.
— Şi voi credeţi că, dacă voi şti unde este, voi ceda.
— Dacă nu ştii unde este, nu vei ceda, şi nici nu va trebui măcar să îţi faci griji despre asta.
Loretta îşi încreţi buzele şi dădu din cap:
— Ştiu că trăiţi cu toţii în pericol. Dar simt că am riscat deja doar prin faptul că v-am găzduit. Acum am devenit proprietăreasa voastră şi atât?
— Loretta, eşti una dintre cele mai dragi persoane din lume, asta eşti tu pentru noi. Nu am face nimic ca să te punem în pericol. De aceea, chiar dacă ştiu că purtarea noastră te face să te simţi ofensată – şi acesta este ultimul lucru pe care l-am dori – nu am de gând să mă las intimidat şi să îţi spun unde este Tsion. Vei putea comunica cu el prin intermediul telefonului, iar noi vom putea folosi computerele în acest scop. Într-o zi ne vei mulţumi pentru că am păstrat acest secret faţă de tine.
Amanda îi întrerupse:
— Rayford, asta înseamnă că tu şi cu Buck vreţi să spuneţi că Tsion este acolo unde cred eu?
Rayford dădu din cap afirmativ:
— Era deja necesar? întrebă Chloe.

— Mă tem ca da. Aş dori să pot spune cât va mai dura până când noi, ceilalţi, vom ajunge în aceeaşi situaţie.

Loretta, în mod clar enervată, stătu nemişcată şi îşi încrucişă braţele la piept:

— Comandante Steele, poţi să îmi spui măcar un lucru? Poţi să afirmi măcar că nu păstrezi acest secret faţă de mine doar pentru că vă este teamă să nu îl dau în vileag?

Rayford se ridică:

— Loretta, vino aici!

Ea se opri şi îl privi mirată.

— Hai, vino, spuse el. Vino aici şi permite-mi să te îmbrăţişez. Sunt destul de tânăr ca să fiu fiul tău, aşa că te rog să nu iei comportamentul meu drept unul plin de superioritate.

Loretta de-abia se abţinu să nu surâdă, dar se apropie încet de Rayford. Acesta o îmbrăţişă.

— Doamnă, te ştiu de mult timp astfel ca să îmi dau seama că secretele noastre sunt în siguranţă cu tine. De fapt, oamenii care te-ar putea întreba despre locul în care se află Tsion Ben-Judah nu ar ezita să folosească un detector de minciuni sau chiar un ser al adevărului, dacă ar crede că tu ai cunoştinţă despre aşa ceva. Dacă aceştia ar putea cumva să te oblige să îl dai în vileag împotriva voinţei tale, acest fapt ar dăuna serios cauzei lui Hristos.

Ea îl îmbrăţişă:

— E în regulă, atunci, spuse. Cred în continuare că sunt ceva mai dură decât credeţi voi, dar fie cum doriţi. Dacă nu aş crede că voi faceţi asta în interesul meu, chiar şi aşa tulburaţi cum sunteţi cu toţii, v-aş da afara din pensiunea mea.

Afirmaţia aceasta îi făcu pe toţi să zâmbească.

— Iertaţi-mă, domnule, îi spuse antreprenorul de pompe funebre lui Rayford. Biserica este goală.

Buck fu ultimul din grupul de cinci persoane care intră în biserică şi se reculese în faţa sicriului lui Bruce. Iniţial, Buck se simţi vinovat. În mod curios, nu se simţea impresionat. Îşi dădu seama apoi că fusese mult prea emoţionat pe parcursul slujbei comemorative. Era atât de conştient de faptul că Bruce nu mai era printre cei vii, încât nu mai simţea aproape nimic, ci constata doar faptul că prietenul lui era, într-adevăr, mort.

Şi totuşi, Buck reuşi să folosească acele momente în care

stătea alături de persoanele pe care le simţea cel mai aproape de sufletul lui, ca să se gândească la cât de evident acţionase Dumnezeu în favoarea lui în ultimele câteva ore. Dacă învăţase ceva de la Bruce era că viaţa creştină era o serie de noi începuturi. Ce făcuse Dumnezeu pentru el în ultima vreme? Dar ce nu făcuse! Buck îşi dori să simtă aceeaşi motivaţie de a-şi reînnoi serviciul în slujba lui Dumnezeu şi atunci când Dumnezeu nu s-ar fi arătat atât de aproape de el.

Douăzeci de minute mai târziu, Buck şi Chloe intrară în parcarea ziarului *Global Community Weekly.* Acolo se mai afla numai Verna.

Buck avu impresia ca Verna se arătă atât surprinsă cât şi dezamăgită să o vadă pe Chloe, care şchiopăta pe lângă el. Probabil că şi Chloe observă acelaşi lucru:

— Nu sunt bine venită aici? întrebă ea.

— Bineînţeles, răspunse Verna, dacă Buck are nevoie de cineva care să îl ţină de mână.

— De ce să am nevoie să mă ţină cineva de mână?

Cei trei intrară într-o mică sală de conferinţe, iar Verna se aşeză în capul mesei, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă mâinile.

— Buck, amândoi ştim că eu am toate atuurile, nu-i aşa?

— Ce s-a întâmplat cu noua Verna? întrebă Buck.

— Nici nu exista o nouă Verna, răspunse ea, ci doar o versiune uşor mai relaxată a vechii Verna.

Chloe se aplecă în faţă:

— Asta înseamnă că nimic din ceea ce ţi-am spus noi, nimic din ceea ce am discutat, nimic din ceea ce ai auzit sau ai trăit în casa Lorettei sau la biserică nu înseamnă absolut nimic pentru tine?

— Ei bine, trebuie să recunosc că îmi place noua maşină. Este mult mai bună decât cea pe care o aveam. Desigur, aşa era corect, iar Buck măcar atât putea să facă pentru mine după ce îmi stricase maşina.

— Aşadar, spuse Chloe, momentele tale de vulnerabilitate, în care ai recunoscut că erai invidioasă pe Buck şi că nu ai păstrat totdeauna limita bunului-simţ când discutai cu el, toate acestea erau simple invenţii?

Verna se ridică. Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită lung la Buck şi la Chloe:

— Sunt chiar surprinsă cât de meschină este această

conversaţie. Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre politica de la birou. Nu vorbim despre conflictele dintre două personalităţi diferite. Problema este, Buck, că tu nu-i eşti devotat angajatorului tău. Nu este o chestiune îngrijorătoare, deoarece aşa se face jurnalismul adevărat. Eu însămi am aceeaşi problemă. I-am povestit şi lui Chloe despre asta, nu-i aşa?

— Da, mi-ai spus.

— Carpathia a cumpărat toate trusturile de presă, ştiu asta, spuse Verna. Niciunul dintre jurnaliştii de modă veche ca noi nu este încântat de perspectiva relatării ştirilor pe care le fabrică proprietarul nostru. Nu ne place că se aşteaptă de la noi să plasăm figura lui în centrul evenimentelor. Dar, Buck, tu eşti un lup deghizat în oaie. Eşti un spion. Reprezinţi adversarul. Ţie nu numai că îţi displace Carpathia, ci chiar îl consideri Antihristul.

— De ce nu te aşezi, Verna? spuse Chloe. Toţi cunoaştem micile tehnici de negociere din cărţile care te învaţă cum să devii cel mai bun. Nu pot vorbi în numele lui Buck, dar faptul că încerci să mă iei de sus nu mă intimidează.

— Mă voi aşeza, dar numai pentru că vreau asta.

— Aşadar, ce doreşti? o întrebă Chloe. Eşti cumva pe cale să ne şantajezi?

— Că tot veni vorba despre asta, spuse Buck, trebuie să îţi mulţumesc pentru cecurile din ultimele săptămâni.

— Nu m-am atins de ele. Sunt în sertarul de sus al biroului tău. Şi nu, nu îmi propun să şantajez pe nimeni. Doar că mi se pare că viaţa voastră depinde de cine ştie sau nu ştie că îl adăpostiţi pe Tsion Ben-Judah.

— Ai impresia că ştii ceva despre acest subiect?

— L-am văzut în biserică în această dimineaţă!

— Sau cel puţin aşa ţi s-a părut, spuse Chloe.

Buck făcu o grimasă şi se uită la ea. La fel şi Verna. Pentru prima dată, Buck văzu o urmă de nesiguranţă pe faţa Vernei.

— Vrei să îmi spui că nu l-am văzut pe Tsion Ben-Judah în această dimineaţă la biserică?

— Cu siguranţă, e prea puţin probabil, îi răspunse Chloe. Nu crezi?

— Nu chiar. Ştiu că Buck a fost în Israel şi că actele lui au fost găsite asupra unui susţinător de-al lui Ben-Judah.

— Şi l-ai văzut pe Buck în biserică alături de Ben-Judah?

— Nu am afirmat asta. Am spus doar că l-am văzut pe Ben-

Judah. Acesta stătea cu femeia aceea care m-a găzduit de curând, cu Loretta.

— Adică Loretta are o relaţie cu Tsion Ben-Judah, asta vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun, Chloe. Ben-Judah chiar a vorbit la slujba aceea. Dacă nu era el, atunci eu nu sunt jurnalistă!

— Nu îndrăznesc să comentez această afirmaţie, interveni Buck.

— Mă simt ofensată de ceea ce ai spus!

Chloe o presă în continuare:

— Ai stat într-un loc în care nu puteai fi văzută…

— Stăteam la balcon, dacă vrei să ştii.

— Şi de acolo ai putut vedea un bărbat care stătea pe locurile din spate, alături de Loretta?

— Nu am spus asta. Am vrut să spun că îmi puteam da seama că venise împreună cu ea. Amândoi vorbeau şi se părea că vocile veneau din acelaşi loc.

— Aşadar, Ben-Judah a fugit din Israel, aparent cu ajutorul lui Buck. Buck este suficient de „inspirat”, încât să îşi uite actele la un inamic al statului. Atunci când Buck îl aduce pe Ben-Judah în siguranţă în America, îi permite să apară în public în propria biserică, iar Ben-Judah vorbeşte în faţa a sute de oameni. Asta este ceea ce ai crezut?

Verna bolborosi:

— Ei bine, dacă acea persoană nu era Ben-Judah, atunci cine era?

— Păi ăsta este punctul *tău* de vedere, Verna!

— Loretta îmi va spune. Am avut impresia ca mă simpatizează. Sunt sigură că l-am văzut intrând prin spate cu Loretta. Un israelian destul de mic şi îndesat, nu?

— Şi ai putut să îţi dai seama cine era privindu-l de la spate?

— O voi suna pe Loretta chiar acum.

Se întinse după telefon:

— Presupun că nu sunteţi dispuşi să îmi daţi numărul ei de telefon.

Buck se întrebă dacă ar fi fost o idee bună să facă acest lucru. Nu o pregătiseră pe Loretta pentru aşa ceva. Însă după discuţia anterioară cu Rayford din birou, era încredinţat că Loretta i-ar fi făcut faţă Vernei Zee.

— Ba da, spuse Buck, notând numărul pe o bucată de hârtie.

Verna apăsă butonul interfonului şi formă numărul.
— Aici este locuinţa Lorettei. Rayford Steele la telefon.
Se părea ca Verna nu se aşteptase la aşa ceva.
— A, da, cu Loretta aş dori să vorbesc.
— Pot să întreb cine…
— Verna Zee.
Când Loretta veni la telefon, se comportă ca de obicei, cu naturaleţe şi amabilitate:
— Verna, dragă! Ce mai faci? Am auzit că ai fost la slujba de azi, dar ţi-am simţit lipsa. Nu ţi s-a părut şi ţie că slujba a fost emoţionantă?
— Va trebui să vorbim altă dată despre asta, Loretta, voiam doar să…
— Cred că acum este momentul cel mai potrivit, scumpo. Vrei să ne întâlnim undeva, să treci pe la mine?
Verna părea iritată:
— Nu, doamnă, nu acum. Altă dată, cu siguranţă. Acum doar voiam să vă întreb ceva. Cine era bărbatul acela care v-a însoţit dimineaţă la biserică?
— Bărbatul acela?
— Da! Erai cu un bărbat cu figură orientală. A vorbit şi el puţin în timpul slujbei. Cine era?
— Mă întrebi în calitate de ziaristă?
— Nu! Vă întrebam doar!
— Ei bine, atunci îţi răspund doar că această întrebare este foarte personală şi impertinentă.
— Aşadar, nu aveţi de gând să îmi spuneţi?
— Nu cred că te priveşte.
— Şi dacă v-aş spune că Buck şi Chloe mi-au zis că îmi veţi spune?
— Pentru început, aş spune că probabil minţi. Dar această afirmaţie ar fi nepoliticoasă şi chiar mai impertinentă decât întrebarea pe care mi-ai pus-o anterior.
— Spune-mi măcar dacă bărbatul acela era rabinul Tsion Ben-Judah din Israel!
— Se pare că deja ai o părere despre asta. Pentru ce mai ai nevoie de mărturia mea?
— Aşadar, *era* el?
— Tu ai spus-o. Nu eu.
— Dar aşa era?

— Vrei adevărul adevărat, Verna? Bărbatul acela este amantul meu secret. Îl ţin ascuns de ochii lumii.

— Poftim? Poftim? Aşadar, chiar…

— Verna, dacă doreşti să-mi spui cât de mişcată ai fost de slujba de comemorare de azi-dimineaţă, mi-ar face mare plăcere să continuăm discuţia. Ce spui?

Verna îi închise telefonul în nas Lorettei:

— În regulă, asta înseamnă că aţi făcut o reuniune şi aţi hotărât de comun acord să nu spuneţi adevărul. Nu cred că va fi greu să îl conving pe Steve Plank sau chiar pe Nicolae Carpathia de faptul că l-aţi putea adăposti pe Tsion Ben-Judah.

Chloe se uită la Buck:

— Crezi că Buck ar face ceva atât de stupid, care să conducă nu numai la concedierea, dar şi la uciderea lui? Şi ai de gând să foloseşti ameninţarea că vei anunţa conducătorii Comunităţii Globale în schimbul a ce?

Verna ieşi furioasă din cameră. Buck se uită la Chloe, îi făcu semn cu ochiul şi dădu din cap, mirat:

— Eşti o comoară, îi spuse el.

Verna se întoarse repede şi trânti cecurile lui Buck pe masă:

— Ştii că zilele tale în redacţie sunt numărate, Buck.

— Spui adevărul, îi răspunse Buck. Cred că ne aflăm cu toţii în aceeaşi situaţie.

Verna se aşeză, resemnată:

— Voi chiar credeţi că aşa este, am dreptate?

Buck încercă să adopte un alt ton. Îi vorbi înţelegător:

— Verna, ai vorbit cu Loretta, cu Amanda, cu Chloe şi cu mine. Cu toţii ţi-am împărtăşit poveştile noastre de viaţă. Ai auzit şi povestea lui Rayford în această dimineaţă. Dacă suntem nebuni cu toţii, atunci suntem nebuni cu toţii. Dar nu ai fost câtuşi de puţin impresionată de citatele pe care Bruce Barnes le-a extras din Biblie? De faptele care se adeveresc chiar acum?

În sfârşit, Verna rămase fără replică. În cele din urmă, spuse:

— *A fost* destul de straniu, chiar impresionant aş zice. Dar ceea ce am văzut nu este un caz asemănător cu prezicerile lui Nostradamus? Oare aceste profeţii nu pot fi induse? Nu li se poate da orice înţeles?

— Nu ştiu cum de poţi crede aşa ceva, spuse Chloe. Eşti mult prea deşteaptă ca să ajungi la concluzia asta. Bruce a spus că, dacă tratatul dintre Naţiunile Unite şi Israel reprezintă

înţelegerea menţionată în Biblie, acest fapt va avea drept urmare perioada de şapte ani a Pătimirilor. În primul rând, ar trebui să urmeze Judecata celor Şapte Peceţi. Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei vor încăleca pe calul păcii – care va dăinui vreme de optsprezece luni – al războiului, al molimelor, al foametei şi cel al morţii.

— Toate acestea sunt simboluri, nu-i aşa? întrebă Verna.

— Bineînţeles, îi răspunse Chloe. Nu am văzut niciun călăreţ. Însă am fost martorii unui an şi jumătate de pace. Tocmai a avut loc debutul celui de-al treilea război mondial, care a avut drept urmări epidemii şi foamete, şi încă nu am văzut tot. Am văzut mulţi oameni murind până acum şi mulţi vor muri în viitor. Ce mai trebuie să se întâmple ca să te convingi şi tu? Nu vei putea vedea cea de-a cincea Judecată a Peceţilor, martiriul sfinţilor de sub altarul din ceruri. Însă ai auzit ceea ce a spus Rayford că Bruce anticipa că o să urmeze?

— Un cutremur, da, ştiu.

— Asta te-ar convinge?

Verna se întoarse pe scaun şi se uită pe fereastră:

— Presupun că asta ar reprezenta o dovadă imbatabilă.

— Îţi dau un sfat, spuse Chloe. Dacă acel cutremur va fi la fel de devastator precum prezice Biblia, s-ar putea să nu ai timp să îţi schimbi părerea despre toate acestea înainte de a-ţi suna ceasul.

Verna se ridică şi se îndreptă încet spre uşă. În timp ce o ţinea deschisă, spuse cu o voce blândă:

— Tot nu îmi place ideea că Buck pretinde a fi altcineva faţă de Carpathia.

Buck şi Chloe o urmară până în dreptul uşii principale.

— Vieţile noastre personale, credinţele noastre, nu ar trebui să prezinte un interes pentru angajator, spuse Buck. De exemplu, dacă aş fi ştiut că erai lesbiană, nu aş fi considerat că e necesar să îi anunţ pe şefii noştri.

Verna se întoarse pentru a-l înfrunta:

— Cine ţi-a spus aşa ceva? Ce interes ar putea prezenta pentru tine acest amănunt? Dacă spui cuiva ceva despre asta, atunci sunt în stare să…

Buck ridică ambele mâini în aer:

— Verna, viaţa ta personală nu mă priveşte. Nu trebuie să te îngrijorezi că aş putea spune cuiva vreodată ceva despre asta.

— Dar nu este nimic de spus!
— Exact aşa credeam şi eu.
Buck ţinu uşa deschisă pentru Chloe. În parcare, Verna spuse:
— Aşadar, suntem de acord?
— De acord? întrebă Buck.
— Că niciunul dintre noi nu va spune nimic despre viaţa personală a celuilalt?
Buck dădu din umeri:
— Mie mi se pare corect.

Antreprenorul de pompe funebre vorbea cu Rayford la telefon:
— Aşadar, spunea el, având în vedere numeroasele decese, penuria de locuri de veci şi aşa mai departe, presupunem că înhumarea nu va avea loc mai devreme de trei săptămâni, probabil chiar peste cinci săptămâni. Întreţinerea cadavrului nu vă va costa nimic, deoarece reprezintă o problemă de sănătate publică.
— Înţeleg. V-am fi recunoscători dacă aţi putea să ne anunţaţi imediat după ce a avut loc înhumarea. Nu se va ţine nicio slujbă şi nimeni nu va veni la ceremonie.
Loretta se aşeză la masa din sufragerie, lângă Rayford.
— Este atât de trist! spuse ea. Eşti sigur că niciunul dintre noi nu ar trebui să meargă?
— Nu mi-au plăcut niciodată slujbele de la cimitir, mărturisi Rayford. Şi nu cred că a mai rămas ceva de spus la căpătâiul lui Bruce.
— Este adevărat, spuse ea. Nu asta e important. Nu se va simţi singur sau neglijat.
Rayford dădu din cap afirmativ şi trase o foaie de hârtie dintr-un teanc de documente care îi aparţinuseră lui Bruce.
— Loretta, cred că Bruce ar fi vrut ca tu să vezi asta.
— Ce este?
— Este o filă din jurnalul lui personal. Care conţine câteva gânduri despre tine.
— Eşti sigur?
— Bineînţeles.
— Adică, eşti sigur că ar fi vrut să citesc ceea ce a scris?
— Pot lua decizii numai în funcţie de propriile sentimente, spuse el. Dacă eu aş fi scris aşa ceva, aş fi vrut să ai ocazia să

citeşti aceste rânduri, mai ales după ce aş fi murit.

Loretta luă foaia cu degetele tremurându-i şi se duse într-un loc în care putea să o citească punându-şi ochelarii. Nu trecu mult timp şi se arătă copleşită:

— Mulţumesc, Rayford, reuşi ea să spună printre lacrimi. Mulţumesc că mi-ai arătat toate astea.

— Buck! Habar nu aveam că Verna e lesbiană! spuse Chloe.

— Nu ştiai? Nici eu!

— Glumeşti!

— Nu. Crezi că revelaţia aceasta a fost un dar de la Dumnezeu?

— Mai degrabă aş crede că a fost o coincidenţă stranie, dar nu poţi şti cu siguranţă. Este posibil ca amănuntul acesta intim să îţi fi salvat viaţa.

— *Tu* mi-ai salvat viaţa, Chloe! Ai fost genială.

— Tot ce am făcut a fost să îmi susţin soţul. Verna s-a jucat cu focul, când nu ar fi trebuit să o facă.

17

O săptămână şi jumătate mai târziu, în timp ce Rayford se pregătea să se întoarcă la Noul Babilon pentru ca a-şi relua îndatoririle, primi un telefon de la Leon Fortunato:

— Nu ai primit nicio veste de la femeia Potentatului, nu-i aşa?

— De la femeia Potentatului? repetă Rayford, încercând să îşi exprime dezgustul.

— Ştii despre cine vorbesc. A plecat cu avionul la bordul căruia te-ai aflat şi tu. Unde e?

— Nu ştiam că devenisem răspunzător pentru soarta ei.

— Steele, sper că nu vrei să ascunzi informaţii despre o persoană care îl interesează pe Carpathia.

— Ah, adică *el* vrea să ştie unde este. Cu alte cuvinte, Carpathia nu a primit nicio veste de la ea?

— Ştii bine că acesta este singurul motiv pentru care te-aş fi sunat.

— Dar el unde crede că este?

— Nu te juca cu mine, Steele! Spune-mi tot ce ştii!

— Nu ştiu exact unde este. Şi nu cred că am dreptul să dezvălui informaţii referitoare la locul în care se află sau în care

cred eu că s-ar afla, fără acordul ei.

— Cred că ai face bine să îţi aduci aminte pentru cine lucrezi, amice.

— Cum aş putea să uit aşa ceva?

— Aşadar, vrei să îi sugerez lui Carpathia că o adăposteşti pe logodnica sa?

— Dacă acesta era motivul tău de îngrijorare, poţi să te linişteşti. Ultima dată când am văzut-o pe Hattie Durham a fost la Baza Mitchell din Milwaukee, atunci când am sosit.

— Şi de acolo unde a plecat?

— Nu cred că ar trebui să vă fac cunoscut itinerarul ei, mai ales dacă ea a ales să nu facă acest lucru.

— S-ar putea să regreţi ceea ce faci acum, Steele.

— Ştii ce, Leon? Eu voi putea dormi liniştit la noapte.

— Să presupunem că îşi vizitează familia în Denver. Nu e nimic în neregulă cu acest lucru, însă nu înţelegem de ce nu o putem găsi la telefon.

— Sunt sigur că dispuneţi de mijloacele necesare pentru a o localiza. Aş prefera să nu mă număr printre ele.

— Sper că eşti asigurat din punct de vedere financiar, comandante Steele.

Rayford nu răspunse. Nu dorea să continue disputa cu Leon Fortunato.

— De vreme ce tot suntem la telefon, te informez că a intervenit o schimbare legată de preluarea Suveranului Pontif Mathews la Roma.

— Ascult.

— Carpathia va merge cu tine. Vrea să îl însoţească pe Mathews la Noul Babilon.

— Şi cum ar trebui să mă afecteze toate acestea?

— Voiam doar să mă asigur că nu vei pleca fără el.

Steve Plank îl făcuse cu ou şi cu oţet pe Buck la telefon, pentru că permisese ca paşaportul şi buletinul său să ajungă pe mâna cui nu trebuie în Israel.

— L-au torturat pe tipul acela, Shorosh, până când l-au omorât aproape, iar acesta încă mai susţinea că nu ai fost nimic altceva decât un pasager în barca lui.

— Era o barcă frumoasă, mare, de lemn, spusese Buck.

— Ei bine, barca nu mai există.

— Dar ce au obţinut dacă au distrus barca unui om şi l-au

torturat?

— Mă întrebi în calitate de ziarist?

— Nu ştiu, Steve. Vorbim în calitate de jurnalişti, prieteni sau eşti doar un coleg care mă avertizează?

Steve schimbase subiectul:

— Lui Carpathia încă îi plac numerele pe care i le trimiţi de la Chicago. E de părere că *Global Community Weekly* este cea mai bună revistă din lume. Bineînţeles, a fost aşa întotdeauna.

— Da, da. Dacă uiţi de obiectivitate şi de credibilitatea jurnalistică…

— Cu toţii am uitat de chestiile astea cu ani de zile în urmă, îi răspunsese Plank. Chiar înainte ca Nicolae Carpathia să devină proprietarul revistei, tot trebuia să-i cântam cuiva în strună.

Buck îi pusese la curent pe Amanda, Chloe, Rayford şi Tsion în legătură cu performanţele noilor lor laptopuri. Tsion folosise telefonul său care nu putea fi interceptat pentru a lua legătura cu toţi cei aflaţi în pensiunea Lorettei, pe care aceştia începuseră să o numească „adăpost”. Loretta remarcase în repetate rânduri:

— Îl aud la telefon de parcă am fi vecini.

— Acestea sunt performanţele telefoanelor mobile de astăzi, spusese Buck.

Tsion trebuia să primească vizite regulate din partea membrilor Armatei Pătimirilor numai ca să îşi păstreze buna dispoziţie. El era complet fascinat de noua tehnologie care îi fusese pusă la dispoziţie şi îşi petrecea majoritatea timpului monitorizând ştirile. Era chiar tentat să comunice prin Internet cu mulţi dintre copiii lui spirituali aflaţi peste tot în lume; totuşi, se temea că aceştia ar fi putut fi torturaţi în încercarea de a se obţine de la ei informaţii asupra locului în care se afla. El îl rugă pe Buck să îl întrebe pe Donny ce aranjamente ar fi trebuit făcute, astfel încât să poată lua legătura cu exteriorul, fără să aibă de suferit cei care primeau mesajele lui. Soluţia era simplă. Tsion trebuia doar să trimită mesajele pe adresa unei pagini de Internet care se ocupa cu publicarea acestora, iar cei care ar fi accesat pagina respectivă nu ar fi putut fi depistaţi.

Tsion petrecu multe zile studiind însemnările lui Bruce şi redactându-le, astfel încât să poată fi publicate. Munca lui fusese uşurată deoarece Buck îi aducea documentele respective

pe suport electronic. Tsion expedia regulat pasaje din scrierile lui Bruce membrilor Armatei Pătimirilor şi era interesat în special de ceea ce Bruce avea de spus în legătură cu Chloe şi Amanda. În jurnalul său, Bruce se referea adesea la visul său de a colabora cu rabinul, de a cerceta, a scrie şi a propovădui împreună cu el în faţa unor grupuri religioase restrânse sau în casele oamenilor. În cele din urmă, se luă hotărârea ca Amanda să nu revină în Noul Babilon decât după ce Rayford avea să se întoarcă de la Roma. În acest fel, ea ar mai fi rămas împreună cu Chloe câteva zile şi ar fi reuşit să pună la punct un program misionar similar cu cel sugerat de Bruce. Nu ştiau exact ce rezultat ar fi avut asta sau care ar fi fost oportunităţile care s-ar fi ivit, însă cu toţii apreciară faptul că munceau în echipă şi că astfel învăţau mai multe.

Buck se bucura că Verna Zee păstra distanţa. Majoritatea personalului de la biroul din Chicago fusese trimis în diferite oraşe care fuseseră bombardate pentru a descrie situaţia în care se aflau acestea. Buck nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa faptului că amândoi caii Apocalipsei, cel negru, al molimelor şi al foametei precum şi cel galben-vânăt al morţii, veniseră în galop pe urmele calului roşu al războiului.

Miercuri seara, Amanda îl conduse pe Rayford la Milwaukee pentru zborul lui spre Irak.

— De ce nu putea Mathews să zboare pur şi simplu cu propriul avion ca să se întâlnească cu Nicolae Carpathia? întrebă ea.

— Ştii cum e Potentatul! îi place să îi câştige pe oameni de partea lui prin respectul şi amabilitatea cu care îi tratează. Aşa că nu numai că trimite un avion să te ia, ci va şi călători împreună cu tine, însoţindu-te pe drumul de întoarcere.

— Oare ce vrea de la Mathews?

— Cine ştie? Poate că nu vrea nimic deosebit. Creşterea numărului de convertiţi la care asistăm trebuie să fi reprezentat un motiv de îngrijorare pentru Mathews. Noi, creştinii, reprezentăm singura facţiune care nu se arată interesată de promisiunile religiei unice.

Joi dimineaţa, la ora şase, locuinţa Lorettei fusese alertată de un telefon. Chloe ridică receptorul şi îl acoperi cu mâna şi îi spuse lui Buck:

— Loretta a răspuns deja. E Hattie.

Buck se apleca să asculte împreună cu Chloe.

— Da, spunea Loretta, m-ai trezit, dragă, dar nu-i nimic. Comandantul Steele m-a avertizat că s-ar putea să suni.

— Ei bine, cursa mea trece prin Milwaukee pe drumul la întoarcere spre Noul Babilon şi se pare că voi avea o escală de şase ore. Anunţă pe oricine doreşte că mă poate găsi pe Aeroportul Mitchell, dacă va dori să discute cu mine. Nu trebuie să se simtă obligaţi să facă asta şi nu mă voi supăra dacă nimeni nu va veni să mă vadă.

— O, dar vor veni, dragă! Să nu îţi faci griji în privinţa asta!

La Baghdad era ora trei după-amiaza atunci când avionul lui Rayford ateriză. Intenţiona să aştepte la bord cursa scurtă pe care o avea spre Noul Babilon peste o oră, când simţi mobilul vibrându-i în buzunar. Se întrebă dacă era un apel de la Buck sau de la Carpathia legat de Buck care avea să pună capăt suspiciunilor şi speculaţiilor referitoare la Armata Pătimirilor. Cu toţii ştiau că nu avea să treacă mult timp până când Buck avea să fie în pericol.

Lui Rayford îi trecu prin cap şi ideea că ar fi putut fi sunat de Hattie Durham. El sperase să poată lua legătura cu Hattie înainte ca ea să revină la Noul Babilon. Însă, la fel ca şi Carpathia şi Fortunato, nu reuşi să o găsească sunând-o la numărul de telefon din Denver.

Telefonul era de la copilotul său, Mac McCullum:

— Coboară din avion şi dezmorţeşte-te, Steele. Taxiul tău a sosit.

— Bună, Mac! Ce vrei să spui?

— Adică şeful cel mare nu vrea să aştepte. Vino la eliportul aflat la celălalt capăt al terminalului. Te voi duce cu elicopterul la cartierul general.

Rayford îşi dorise să amâne întoarcerea sa la Noul Babilon pe cât posibil, însă, cel puţin, călătoria cu elicopterul ar fi reprezentat o abatere de la normal. Îl invidia pe McCullum pentru abilitatea lui de a jongla între a fi copilot pe un avion de pasageri şi a pilota elicoptere. Rayford nu mai pilotase un elicopter de când îşi satisfăcuse stagiul militar, în urmă cu peste douăzeci de ani.

Global Community Weekly apărea în fiecare joi, având pe copertă data de lunea următoare. Buck era extrem de nerăbdător când se gândea la acel număr al revistei.

În „adăpost” se decise ca Amanda şi Chloe să meargă cu maşina până la Milwaukee să o ia pe Hattie. Loretta avea să vină acasă de la birou suficient de repede ca să pregătească o masă de prânz restrânsă. Buck urma să meargă la redacţie să vadă primele copii ale revistei, iar apoi avea să se îndrepte spre casa Lorettei de îndată ce Chloe l-ar fi anunţat că ea, Amanda şi Hattie sosiseră acasă.

Buck era extrem de încântat de editorialul său.

Pretinzând, ca de obicei, că adoptă o atitudine neutră şi obiectivă, Buck citase în introducere o mare parte din materialele pe care Bruce ar fi intenţionat să le folosească în dimineaţa de duminică a propriei înmormântări. Buck scrisese editorialul, însă desemnă reporteri din birourile revistei *Global Community Weekly* existente în alte ţări să-i intervieveze pe membrii clerului local şi regional referitor la profeţiile *Apocalipsei* după Ioan.

Din motive necunoscute, reporterii săi – majoritatea sceptici – abordaseră subiectul cu entuziasm. Buck primise faxuri, mesaje prin Internet, telefoane, mesaje prin curieri şi telegrame din toate colţurile lumii. Titlul articolului său, la fel ca şi întrebarea pe care reporterii săi ar fi trebuit să o adreseze conducătorilor religioşi era: „Vom fi atinşi de «mânia Mielului»?”

În timp ce se ocupase de tema pe care şi-o impusese, Buck simţise o satisfacţie mai mare decât la toate editorialele la care lucrase. În această categorie intrau toate articolele legate de desemnarea Omul Anului, chiar şi cel despre Chaim Rosenzweig. Buck petrecuse aproape trei zile şi trei nopţi, timp în care de-abia dormise, comparând, alăturând şi găsind contrastele dintre diferitele reportaje.

Bineînţeles, el reuşi să identifice în unele articole opiniile unor credincioşi. În ciuda scepticismului şi cinismului manifestate de majoritatea reporterilor, unii preoţi, sfinţi ai Pătimirilor, şi câţiva evrei convertiţi fură citaţi afumând ca „mânia Mielului” prezisă în capitolul şase din *Apocalipsa* după Ioan era adevărată şi iminentă. Cele mai multe citate aparţineau clericilor care odinioară reprezentaseră numeroasele religii şi secte diferite şi care acum făceau parte din Organizaţia Enigma pentru O Religie

Unică din Babilon. Aproape toţi aceşti bărbaţi şi femei numiţi „consilieri întru credinţă” (niciunul nu mai era numit pastor, preot sau reverend) se aflau în subordinea lui Pontifex Maximus Peter Mathews. Buck însuşi vorbise cu acesta. Părerea lui, repetată cu diferite ocazii, era că Apocalipsa era „un exemplu de literatură frumoasă, minunată, arhaică şi care trebuie privită în mod metaforic, simbolic, figurativ”.

— Acest cutremur, îi spusese Mathews lui Buck la telefon, cu satisfacţie în glas, poate reprezenta orice. Este posibil să fi avut loc deja sau se referă la ceea ce şi-a imaginat cineva că se întâmplă în ceruri. Cine ştie? Poate fi o poveste asociată cu vechea teorie despre o persoană nemuritoare care s-ar afla în ceruri şi care a creat lumea. Nu ştiu ce credeţi dumneavoastră, dar eu nu i-am văzut pe călăreţii apocaliptici. Nu am văzut pe nimeni dându-şi viaţa pentru religia sa Nu am văzut pe nimeni „răpus în numele cuvântului lui Dumnezeu”, aşa cum spun versetele anterioare. Nu am văzut pe nimeni îmbrăcat într-o robă albă. Şi nu mă aştept să aibă loc vreun cutremur. Orice părere aţi avea dumneavoastră despre persoana sau conceptul de Dumnezeu sau de *divinitate,* în ziua de azi cu greu şi-ar mai putea imagina cineva o fiinţă supremă, plină de bunătate şi de lumină, în stare să supună întreaga lume – care deja suferă de pe urma unui război devastator – unei calamităţi de genul unui cutremur.

— Dar, îl întrebase Buck, nu ştiţi că această idee a fricii faţă de „mânia Mielului” este încă propovăduite în multe biserici?

— Bineînţeles, îi răspunsese Mathews. Însă cei care o fac sunt aceiaşi conservatori care, la fel ca şi dumneavoastră, fac parte din facţiunile de aripă dreaptă, fanatice, fundamentaliste, care întotdeauna au interpretat Biblia în sens literal. Aceiaşi predicatori şi, îndrăznesc să spun, mulţi dintre enoriaşii lor, sunt cei care consideră povestea Genezei – mitul lui Adam şi al Evei, dacă vreţi – adevărată. Ei cred că întreaga lume se afla sub ape pe vremea lui Noe şi că numai el şi cei trei fii ai săi au supravieţuit pentru a perpetua rasa umană aşa cum o ştim noi azi.

— Dar dumneavoastră, în calitate de catolic şi fost Papă…

— Nu sunt doar fostul Papă, domnule Williams, ci sunt şi un *fost* catolic. În calitate de conducător al religiei Comunităţii Globale, am marea responsabilitate de a înlătura capcanele

gândirii tradiţionale. În spiritul unităţii, al concilierii şi al ecumenismului, trebuie să recunosc că mare parte din filosofia şi învăţătura catolică era la fel de îngustă şi de rigidă ca obiectul însuşi al criticilor mele.

— Şi acesta ar fi?

— Nu vreau să intru în detalii, dar, cu riscul de a-i ofensa pe puţinii oameni care se referă la ei înşişi ca fiind catolici, ideea unei virgine în adevăratul sens al cuvântului care dă naştere ar trebui să fie văzută ca o sfidare a logicii. Ideea că Sfânta Biserică Romano-Catolică era singura biserică adevărată a fost aproape la fel de dăunătoare ca şi opinia protestanţilor evanghelici că Iisus reprezintă singura cale de a ajunge la Dumnezeu. Acest fapt presupune, desigur, că Iisus era, aşa cum le place să spună prietenilor mei care respectă cultul Bibliei, „singurul Fiu zămislit al Tatălui”. Până acum sunt sigur că majoritatea oamenilor inteligenţi şi-au dat seama că Dumnezeu este mai mult un spirit, o idee, dacă doriţi. Totuşi, dacă aceştia insistă să înzestreze, pe el sau pe ea, cu anumite atribute, de exemplu cele ale purităţii şi ale bunătăţii, rezultă doar că *noi* toţi suntem fiii şi fiicele lui Dumnezeu.

Buck îi sugerase un alt subiect:

— Atunci, ideea de Rai şi iad...?

— Paradisul este o stare de spirit. Paradisul înseamnă să te descurci cât mai bine în viaţa pământeană. Cred că suntem pe cale de a ajunge să trăim într-un stat ideal. Iadul? Cei slabi de înger au fost mult mai afectaţi de ideea inspirată din mitologie că – ei bine, permiteţi-mi să mă exprim aşa: să spunem ca acei fundamentalişti, acei oameni care cred că suntem pe cale de fi atinşi de „mânia Mielului” au dreptate că există un Dumnezeu darnic şi personal pentru fiecare dintre noi, care are grijă de toţi. Cum se leagă toate acestea? Este posibil ca El să creeze lumea pentru ca mai apoi să o distrugă? Nu ar avea niciun sens.

— Dar nu este adevărat că aceşti creştini credincioşi, cei pe care încercaţi să-i caracterizaţi, spun că Dumnezeu nu doreşte ca oamenii să piară? Cu alte cuvinte, El nu aruncă lumea în iad. Iadul reprezintă pedeapsa pentru cei care nu cred, însă tuturor le este acordată o şansă.

— Aţi rezumat bine poziţia lor, domnule Williams. Dar această teorie nu prezintă credibilitate, după cum sunt convins că vă veţi da seama.

Dis-de-dimineaţă, înainte ca uşa să fie descuiată, Buck luă teancul de reviste *Global Community Weekly* şi le băgă în geantă. Secretarele aveau să distribuie câte un număr la fiecare birou, însă, până atunci, Buck scoase o revistă din folia protectoare şi o aşeză în faţa sa. Coperta, care fusese retuşată la biroul din cartierul general internaţional, arăta chiar mai bine decât sperase. Sub sigla revistei se afla o imagine a unui munte uriaş, care era despicat de la un capăt la celălalt. Peisajul era dominat de o lună roşie, iar dedesubt scria: „Veţi fi atinşi de Mânia Mielului?”

Buck răsfoi revista până ajunse la articolul principal, care purta semnătura lui. Tipic pentru un subiect relatat de Buck Williams, articolul său prezentase toate punctele de vedere: citase conducători care îşi exercitau influenţa în diverse domenii, începând cu Carpathia şi Mathews şi terminând cu consilierii religioşi locali. El indusese chiar şi o serie de afirmaţii aparţinând unor persoane intervievate pe stradă.

După părerea lui Buck, partea genială a articolului era reprezentată de detaliile aflate într-un chenar separat, conţinând o prezentare scurtă, dar foarte convingătoare, redactată de nimeni altcineva decât de rabinul Tsion Ben-Judah care explica semnificaţia Mielului sacrificat care apărea în Sfânta Scriptură şi cum această parabolă apăruse mai întâi în Vechiul Testament şi fusese împlinită prin sacrificiul lui Iisus Hristos din Noul Testament.

Buck era suspicios pentru că doar vechiul său prieten Steve Plank pusese problema eventualei lui implicări în evadarea lui Tsion Ben-Judah. Dacă l-ar fi citat pe Tsion în articolul său, Buck ar fi dat impresia că le atrăgea atenţia superiorilor lui asupra faptului că ştia unde se află Ben-Judah. Însă el evitase aceste neplăceri. Când articolul fusese trimis prin satelit diferitelor tipografii, Buck ataşase o notă informativă care spunea: „Doctorul Ben-Judah a aflat de acest articol prin intermediul Internetului şi ne-a trimis comentariul său dintr-un loc necunoscut”.

Ceea ce îl amuza pe Buck, dacă putea fi ceva considerat amuzant în toată povestea asta, era că unul dintre tinerii săi reporteri întreprinzători din Africa avusese iniţiativa de a lua un interviu unor geologi din cadrul Universităţii din Zimbabwe. Care fusese concluzia acestora? „Ideea unui cutremur la scară

mondială este de la bun început ilogică. Cutremurele sunt cauzate de mişcări ale faliilor, de plăcile tectonice care vin în contact unele cu altele. Este vorba despre cauză şi efect. Motivul pentru care cutremurele apar în anumite zone în anumite momente este pentru că, în mod logic, ele nu apar în altă parte în acelaşi timp. Aceste plăci se mişcă şi se ciocnesc pentru că acest lucru nu poate fi evitat. Nu se pune problema unor cutremure simultane. Nu este posibil ca un cutremur să aibă loc în America de Nord şi altul în America de Sud exact în acelaşi timp. Şansele unui eveniment geologic la scară mondială, format din cutremure simultane pe tot cuprinsul globului, sunt extrem de mici.”

McCullum ateriză cu elicopterul pe acoperişul sediului internaţional al Comunităţii Globale din Noul Babilon, apoi îl ajută pe Rayford să îşi ducă bagajele în lift şi coborâră spre apartamentul 216 ocupat de Carpathia, în care se aflau birouri şi săli de conferinţe. Rayford nu înţelesese niciodată de ce apartamentul purta acel număr, deoarece nu se afla la etajul doi. Carpathia şi anturajul său ocupau ultimul etaj al clădirii de optsprezece etaje.

Rayford spera ca Nicolae Carpathia să nu ştie cu exactitate la ce oră ajungeau. El era conştient de faptul că trebuia să-l întâlnească atunci când avea să piloteze avionul spre Roma ca să îl aducă pe Mathews, însă îşi dorea să aibă puţin timp ca să despacheteze, să se schimbe şi să stea puţin în apartamentul său înainte de reveni la bordul avionului. Mai avea câteva ore până la decolare.

— Ne vedem în 216, Mac, spuse el.

Telefoanele începură să sune la biroul revistei *Global Weekly* chiar înainte ca personalul să sosească la serviciu. Buck lăsă robotul telefonic să preia apelurile, dar nu trecu mult până când îşi trase scaunul până la biroul secretarei ca să asculte mesajele. O voce feminină spunea: *„Global Community Weekly* a ajuns la nivelul ziarelor de scandal, relatând ultimele poveşti ale aşa-zisei biserici. Lăsaţi prostiile astea pe seama ziariştilor care se ocupă de aşa ceva”.

Altcineva comenta: „Nici nu îmi închipuiam că mai crede cineva în poveştile astea. Faptul că aţi reuşit să descoperiţi atât

de mulţi ciudaţi care să contribuie la elaborarea acestui articol este un tribut adus jurnalismului de investigaţie. Mulţumesc pentru că i-aţi expus în faţa lumii şi aţi arătat cât de ridicoli sunt”.

Câteva apeluri aveau acelaşi ton, al unei femei din Florida: „De ce nu mi-a spus nimeni despre asta mai devreme? Am început să citesc *Apocalipsa* după Ioan din momentul în care revista a ajuns în faţa uşii mele şi sunt extrem de speriată. Ce mai pot face acum?”

Buck spera din tot sufletul că femeia avea să citească articolul cu atenţie, astfel încât să descopere ceea ce un evreu convertit din Norvegia spunea că era singura protecţie în faţa cutremurului care avea să vină: „Nimeni nu trebuie să presupună că vom avea unde să ne adăpostim. Dacă socotiţi, aşa cum cred eu, că Iisus Hristos este singura speranţă pentru mântuire, trebuie să vă căiţi pentru păcatele voastre şi să îl primiţi în inimile voastre înainte ca ameninţarea morţii să se apropie de dumneavoastră”.

Telefonul personal al lui Buck sună. Era Verna:

— Buck, eu îţi voi păstra secretul, aşadar, sper că şi tu îţi vei ţine promisiunea faţă de mine.

— Sigur că da. De ce eşti atât de agitată în această dimineaţă?

— Din cauza articolului tău, bineînţeles. Ştiam că aveai de gând să scrii despre asta, dar nu mă aşteptam să fie atât de evident. Crezi că te poţi ascunde în spatele obiectivității jurnalistice? Nu crezi că articolul demonstrează că te numeri printre adepţi?

— Nu ştiu. Sper că nu. Chiar dacă Nicolae Carpathia nu ar fi fost proprietarul revistei, tot aş fi dorit să păstrez stilul obiectiv al articolului.

— Te amăgeşti pe tine însuţi.

Buck încercă să îi răspundă. Într-un fel, aprecia avertismentul primit de la Verna. Totuşi, nu era nimic nou. Poate că Verna încerca să găsească un pretext pentru a sta de vorbă cu el.

— Verna, te rog să te gândeşti la ceea ţi-au spus Loretta, Chloe şi Amanda.

— Şi tu. Trebuie să te incluzi şi pe tine.

Tonul ei era batjocoritor şi sarcastic.

— Vorbesc serios, Verna. Dacă vei dori vreodată să vorbeşti

despre aşa ceva, poţi să apelezi la mine.

— Ţinând cont de părerea pe care o are religia ta despre homosexuali, cred că glumeşti.

— Biblia mea nu face diferenţă între homosexuali şi heterosexuali, spuse Buck. Poate că îi numeşte pe homosexualii practicanţi păcătoşi, dar la fel sunt considerate şi relaţiile sexuale heterosexuale în afara căsătoriei.

— Totul e o chestiune de semantică, Buck.

— Te rog să îţi aduci aminte ce ţi-am spus, Verna. Nu vreau ca înfruntările noastre personale să stea în calea a ceea ce este real şi adevărat. Ai avut dreptate atunci când ai spus că izbucnirea războiului a făcut ca neînţelegerile noastre să pară meschine. Sunt dispus să uit toate astea.

Ea tăcu pentru un moment. Când vorbi, Verna se arătă aproape impresionată:

— Ei bine, îţi mulţumesc, Buck. Nu voi uita ceea ce ai spus.

Când în Chicago dimineaţa era pe sfârşite, în Irak începea să se însereze. Rayford şi McCullum alcătuiau echipajul de piloţi al cursei care îi transporta pe Carpathia, pe Fortunato şi pe doctorul Kline la Roma pentru a-l lua pe Suveranul Pontif al Religiei Unice, Peter Mathews. Rayford ştia că Nicolae Carpathia dorea să abordeze subiectul mutării uniunii apostate a religiilor în Noul Babilon, dar nu era sigur de rolul pe care îl avea doctorul Kline în cadrul acestei întrevederi. Ascultând conversaţia lor cu ajutorul dispozitivului său de interceptare, acesta află în scurt timp.

După cum obişnuia de fiecare dată, Rayford decolă, ajunse cu rapiditate la altitudinea necesară, trecu avionul pe pilotul automat şi îl lăsă McCullum să preia comanda:

— Mă simt ca şi cum aş fi fost în avion toată ziua, spuse el, apoi se lăsă pe spate în scaunul său, îşi trase cozorocul peste ochi şi îşi puse căştile pe urechi, aparent lăsându-se furat de somn.

În următoarele două ore, cât dura zborul de la Noul Babilon până în Roma, Rayford avea să primească o lecţie despre noua ordine mondială şi totodată despre diplomaţie internaţională. Dar înainte de a începe, Carpathia trecu în revistă împreună cu Fortunato planurile de zbor ale lui Hattie Durham.

Fortunato îi spuse:

— Se află într-o călătorie cu numeroase destinaţii şi va avea o escală mai lungă în Milwaukee, iar apoi se va îndreaptă spre Boston. Va zbura fără oprire de la Boston până la Baghdad. Va pierde câteva ore venind pe această rută, dar cred că ne putem aştepta să o vedem mâine-dimineaţă.

Carpathia păru uşor enervat:

— Cât mai durează până când se vor termina lucrările la noul terminal internaţional din Noul Babilon? M-am săturat ca toate zborurile să treacă prin Baghdad.

— Echipa estimează că mai durează câteva luni.

— Oare sunt aceiaşi ingineri constructori care ne spun că tot ce se află în Noul Babilon reprezintă ultimele tendinţe în materie de arhitectură?

— Da, domnule. Aţi observat ceva probleme?

— Nu, dar aproape că îmi doresc ca toată povestea cu „Mânia Mielului” să fie mai mult decât un mit. Aş vrea să testez sistemul lor de protecţie împotriva cutremurelor.

— Am citit articolul acela azi. A fost destul de interesant. Williams poate să scrie orice poveste în aşa fel încât să pară interesantă, nu-i aşa?

— Da, spuse Carpathia serios. Presupun că a scris un articol interesant, bazat pe propriile convingeri.

— Nu înţeleg.

— Nici eu nu înţeleg, spuse Carpathia. Serviciile noastre secrete îl asociază cu dispariţia lui Tsion Ben-Judah.

Rayford se îndreptă şi ascultă cu şi mai mare atenţie. Nu dorea ca McCullum să îşi dea seama că asculta o frecvenţă diferită, dar nici nu dorea să piardă ceva din discuţia lor.

— Aflăm din ce în ce mai multe lucruri despre strălucitul şi tânărul nostru jurnalist, adăugă Carpathia. Nu a fost niciodată explicit în legătură cu relaţiile pe care le are cu pilotul meu, dar nici comandantul Steele nu a spus nimic despre asta. Încă nu mă deranjează să îi am în preajma mea. Poate că ei îşi închipuie că apropierea lor faţă de mine este una strategică, dar şi eu pot afla multe despre tabăra adversă prin intermediul lor.

„Aşadar, asta era, îşi spuse Rayford în gând. Mânuşa a fost aruncată.”

— Leon, care sunt ultimele ştiri despre cei doi nebuni de la Ierusalim?

Fortunato se arătă dezgustat:

— Au determinat întreaga naţiune a Israelului să se înarmeze din nou, raportă el. Ştii că nu a mai plouat acolo de când au început predicile acelea. Iar scamatoria pe care au făcut-o cu rezerva de apă, transformând-o în sânge în timpul ceremoniilor din templu s-a repetat.

— Ce i-a determinat de data aceasta?

— Cred că ştiţi.

— Te-am rugat să nu mă menajezi, Leon, când te întreb ceva, mă aştept să…

— Îmi cer scuze, domnule. Tot pomenesc de arestarea şi torturarea persoanelor asociate cu doctorul Ben-Judah. Spun că până în momentul în care suspecţii nu vor fi eliberaţi şi căutările nu vor fi abandonate, rezervele de apă vor fi contaminate în felul acesta.

— Cum fac asta?

— Nimeni nu ştie, dar pare foarte real, nu-i aşa, doctore Kline?

— Ah, da, spuse acesta. Mi s-au trimis nişte mostre. În ele se află un conţinut mare de apă, dar sângele se găseşte în concentraţie ridicată.

— Sânge uman?

— Are toate caracteristicile sângelui uman, numai că este foarte greu să determini grupa sanguină. Parcă ar fi un hibrid între sângele uman şi cel animal.

— Care este starea de spirit în Israel?

— Oamenii sunt furioşi pe cei doi predicatori. Vor să îi linşeze.

— Asta nu ar fi chiar atât de rău, spuse Carpathia. Nu putem contribui cu ceva?

— Nimeni nu îndrăzneşte. Până acum au murit doisprezece oameni care i-au atacat. După o vreme, îţi înveţi lecţia.

— Va trebui să găsim o modalitate, concluziona Carpathia. Între timp, eliberează suspecţii. Ben-Judah nu poate ajunge departe. Oricum, nu ne poate face multe neplăceri de vreme ce nu îşi poate face apariţia în public. În cazul în care cei doi ticăloşi nu vor purifica rezervele de apă imediat, să vedem cum vor face faţă bombei atomice.

— Nu vorbiţi serios, nu-i aşa?

— De ce să nu vorbesc serios?

— Aţi bombarda un loc sacru din Oraşul Sfânt?

— Sincer să fiu, nu prea îmi pasă de Zidul Plângerii, de Muntele Templului sau de noul templu. Însă cei doi mă

enervează atât de tare, încât luaţi aminte la ce vă spun: va veni şi ziua când mă vor împinge să fac ceva necugetat.

— Ar fi bine să auzim şi părerea Pontifului Mathews asupra acestor probleme.

— Avem destule de discutat cu el, spuse Carpathia. De fapt, sunt sigur că şi el are planuri proprii în legătură cu mine, probabil nişte interese ascunse.

Mai târziu, după ce deschise cineva televizorul şi cei trei vizionară un reportaj despre eforturile de refacere în urma războiului, Carpathia îşi îndreptă atenţia asupra doctorului Kline.

— După cum ştiţi, cei zece ambasadori au votat în mod unanim pentru sponsorizarea avorturilor în ţările defavorizate. Am luat decizia de a aborda problema unilateral şi deja a fost pusă în aplicare. Toate continentele au suferit de pe urma războiului, deci toate pot fi considerate zone defavorizate. Nu prevăd nicio obiecţie din partea lui Mathews asupra acestui aspect, cel puţin nu la modul în care ar fi protestat împotriva unei astfel de decizii dacă ar mai fi fost încă Papă. În orice caz, dacă va încerca să obiecteze, eşti pregătit să îi prezinţi beneficiile pe termen lung?

— Bineînţeles.

— Şi în ce stadiu ne aflăm în privinţa metodelor de determinare a stării de sănătate a fătului?

— Amniocenteza este în măsură să ofere toate datele de care avem nevoie. Avantajele sunt atât de mari, încât merită asumat orice risc pe care l-ar putea avea procedura.

— Leon, spuse Carpathia, am ajuns la momentul în care am putea anunţa obligativitatea supunerii fiecărei sarcini la testul amniocentezei, împreună cu obligativitatea avortului pentru orice ţesut fetal despre care s-ar presupune că ar putea avea drept rezultat un făt deformat sau handicapat?

— Totul e aranjat, spuse Fortunato. Oricum, probabil că veţi dori să obţineţi unanimitatea înainte de a prezenta aceste lucruri în public.

— Bineînţeles. Acesta este unul dintre motivele întâlnirii mele cu Mathews.

— Şi sunteţi optimist? întrebă Fortunato.

— Nu ar trebui să fiu? Oare Mathews nu este conştient de faptul că se află în această poziţie datorită mie?

— Aceasta este o întrebare pe care mi-o pun tot timpul,

domnule. Cu siguranţă aţi remarcat lipsa lui de respect. Nu îmi place modul în care vă ameninţă de parcă v-aţi afla pe poziţii egale.

— Pentru moment, poate să fie cât vrea de îndrăzneţ. Funcţia lui poate servi cauzei. Ştiu că trece prin dificultăţi de ordin financiar, deoarece nu reuşeşte să vândă toate bisericile. Acestea sunt facilităţi care pot avea numai o utilizare, aşadar, fără îndoială, va încerca să îşi pledeze cauza pentru a primi ajutor financiar din partea Comunităţii Globale. Ambasadorii sunt deja supăraţi din acest motiv. Totuşi, în momentul de faţă, nu mă deranjează că deţin superioritatea financiară. Poate vom reuşi să încheiem o afacere.

18

Buck era amuzat de faptul că editorialul său devenise cel mai fierbinte subiect al zilei menţionat în cadrul tuturor dezbaterilor, emisiunilor de ştiri sau chiar al emisiunilor de divertisment. Văzu şi un desen animat care se dorea amuzat cu un miel lăţos pe cale de a o lua razna. Emisiunea fusese numită: „Viziunea noastră despre «Mânia Mielului»”.

Uitându-se la revista din faţa sa, Buck îşi dădu seama deodată că, atunci când avea să fie demascat, când va trebui să se retragă din activitatea jurnalistică, când va deveni, probabil, un fugar, îi va fi imposibil să mai egaleze notorietatea câştigată prin intermediul acestei publicaţii atât de renumite peste tot în lume. Ar fi putut să dobândească audienţă cu ajutorul televiziunii sau prin Internet, însă se întreba dacă ar fi posibil să mai dispună de influenţa pe care o avea în acel moment.

Se uită la ceas. Era vremea să se îndrepte spre locuinţa Lorettei, ca să ia prânzul cu Hattie.

Rayford şi Mac McCullum luară o pauză de aproximativ o oră după ce aterizară la Roma şi înainte de a se întoarce la Noul Babilon. Trecură pe lângă Peter Mathews şi unul dintre secretarii săi în timp ce aceştia urcau la bord. Rayford fu scârbit de respectul pe care îl arăta Carpathia faţă de Mathews. Îl auzi pe Potentat spunând:

— Cât de amabil din partea dumneavoastră să ne permiteţi să venim să vă luăm, domnule! Sper că vom purta un dialog

interesant şi profitabil pentru binele Comunităţii Globale.

Chiar înainte ca Rayford să iasă din raza în care ar fi putut auzi conversaţia celor doi, Mathews îi spuse lui Carpathia:

— Atâta timp cât este profitabilă pentru Religia Unică, nu îmi pasă dacă profitaţi şi dumneavoastră sau nu.

Rayford găsi un pretext faţă de McCullum şi se grăbi să se întoarcă în avion şi în carlingă. Îşi ceru scuze lui Fortunato pentru că „trebuia să verifice câteva lucruri” şi în curând îşi reluă locul său obişnuit. Încuie uşa. Porni interfonul şi se puse pe ascultat.

Buck nu o mai văzuse pe Hattie Durham într-o astfel de stare din noaptea în care avusese loc Înălţarea. De obicei, la fel ca şi celorlalţi bărbaţi, i se părea şocantă. Acum, cel mai amabil cuvânt pe care l-ar fi putut folosi pentru a o descrie era: neîngrijită. Hattie avea o poşetă mult prea mare, plină cu şerveţele, iar ea îl folosi chiar pe ultimul. Loretta o aşeză în capul mesei, iar când prânzul fu servit, cu toţii se simţeau stânjeniţi, încercând să evite o discuţie serioasă.

Buck spuse:

— Amanda, vrei să spui tu rugăciunea înainte de masă?

Hattie îşi împreună cu rapiditate mâinile sub bărbie, ca o fetiţă care îngenunchea în faţa patului. Amanda spuse:

— Doamne, uneori ne găsim în situaţii în care cu greu ne dăm seama ce trebuie să îţi spunem. Uneori suntem nefericiţi. Uneori suntem confuzi. Uneori nu avem nicio idee unde să ne ducem pentru ajutor. Lumea pare să fi fost cuprinsă de haos. Oricum, ştim că putem să îţi mulţumim pentru Ceea ce eşti. Îţi mulţumim că eşti un Dumnezeu bun, pentru că îţi pasă de noi şi pentru că ne iubeşti. Îţi mulţumim pentru că eşti atotputernic şi ţii lumea în mâinile Tale. Îţi mulţumim pentru prieteni, în special pentru prieteni vechi precum Hattie. Dă-ne înţelepciunea de a o ajuta în luarea oricărei decizii, şi îţi mulţumim pentru aceste bucate. În numele lui Iisus Hristos, amin.

Mâncară în tăcere, iar Buck observă că ochii lui Hattie erau plini de lacrimi. În ciuda acestui fapt, ea mâncă repede şi termină înaintea celorlalţi. Luă încă un şerveţel şi îşi suflă nasul.

— Ei bine, spuse ea, Rayford a insistat să trec pe la voi la întoarcere. Îmi pare rău că a plecat înainte de a ajunge eu aici, dar cred că, de fapt, dorea să discut cu voi. Sau poate că voia ca

voi să vorbiţi cu mine.

Femeile păreau la fel de mirate ca şi Buck. Asta era tot? Le fusese dat cuvântul? Oare cum ar fi trebuit să procedeze? Le era greu să o ajute pe Hattie, de vreme ce ea nu avea de gând să le împărtăşească problema ei.

Loretta începu:

— Hattie, ce te deranjează cel mai mult în momentul acesta?

Ceea ce spusese Loretta sau poate modul în care se exprimase o făcu să izbucnească în lacrimi.

— Problema este, reuşi Hattie să spună, că doresc să fac un avort. Familia mea mă susţine în acest sens. Nu ştiu ce va spune Nicolae, dar dacă relaţia noastră nu va evolua în mod pozitiv din momentul în care mă voi întoarce la Noul Babilon, cu siguranţă voi dori să fac avort. Presupun că mă aflu aici pentru că voi o să încercaţi să faceţi să mă răzgândesc şi vreau să ascult şi părerea contrară, înainte de lua hotărârea finală. Rayford deja mi-a prezentat punctul de vedere al religiei, care susţine viaţa. Şi nu vreau să mai aud asta încă o dată.

— Atunci ce vrei să auzi? interveni Buck, simţind însă că atitudinea sa era tipic masculină şi deosebit de insensibilă în acel moment.

Chloe îi aruncă o privire prin care voia să îl avertizeze să nu continue pe acel ton.

— Hattie, spuse ea, ştii care este părerea noastră. Nu din acest motiv te afli aici. Dacă vrei să te facem să te răzgândeşti, putem să facem asta. Dar dacă tu deja ai luat hotărârea, atunci nimic din ceea ce vom spune noi nu te va influenţa în vreun fel.

Hattie se simţea frustrată:

— Aşadar, credeţi că mă aflu aici ca să îmi ţineţi o predică.

— Nu avem de gând să facem asta, îi răspunse Amanda. Din câte înţeleg, ştii care este poziţia noastră şi în ceea ce îl priveşte pe Dumnezeu.

— Da, ştiu, spuse Hattie. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeţi timpul cu mine. Am de luat o decizie în legătură cu această sarcină şi a fost un gest necugetat din partea mea să vă implic şi pe voi.

— Nu este cazul să simţi că trebuie să pleci, draga mea, spuse Loretta. Aceasta este casa mea, iar eu sunt gazda ta, aşa că s-ar putea să mă jigneşti dacă vei pleca prea devreme.

Hattie se uită la Loretta ca să se asigure că aceasta o tachina

doar. Era clar că Loretta tocmai asta făcea.

— Pot la fel de bine să aştept la aeroport, spuse Hattie. Îmi cer scuze dacă v-am provocat neplăceri.

Buck dori să spună ceva, însă ştia că nu putea comunica în acele circumstanţe. Se uită în ochii femeilor care o urmăreau pe musafiră cu subînţeles. În cele din urmă, Chloe se sculă în picioare şi se îndreptă spre speteaza scaunului lui Hattie, apoi îşi puse mâinile pe umerii ei:

— Te-am admirat şi te-am simpatizat întotdeauna, începu Chloe. Cred că în alte împrejurări am fi putut să fim prietene. Dar, Hattie, mă simt obligată să îţi spun că ştiu de ce ai venit azi la noi. Ştiu de ce ai decis să urmezi sfatul tatălui meu, chiar dacă este împotriva voinţei tale. Ceva îmi spune că vizita ta acasă nu a fost reuşită. Poate că rudele tale au fost prea pragmatice. Poate că sfatul lor nu a fost însoţit de compasiunea de care aveai nevoie. Poate că faptul că te-au îndemnat să faci un avort nu era chiar ceea ce doreai să auzi de la ele. Hattie, permite-mi să îţi spun că, dacă ai nevoie de dragoste, ai venit exact unde trebuia. Da, sunt anumite lucruri în care credem. Lucruri pe care credem că ar trebui să le ştii. Lucruri cu care credem că ar trebui să fii de acord. Noi avem nişte convingeri în legătură cu ce ai putea face cu copilul tău şi avem convingeri şi în legătură cu ce ai putea face pentru sufletul tău. Dar acestea sunt decizii personale pe care numai tu le poţi lua. Şi de vreme ce pentru a lua aceste decizii trebuie să alegi între viaţă şi moarte, între rai şi iad, îţi putem oferi nu numai susţinere, încurajare şi sfaturi, dacă ni le vei cere, ci şi dragoste.

— Da, spuse Hattie, îmi veţi oferi dragoste, cu condiţia să cred tot ce îmi spuneţi.

— Nu. Te vom iubi oricum. Te vom iubi aşa cum Dumnezeu te iubeşte. Te vom iubi în toate modurile posibile şi cu devotament astfel încât nu te vei putea ascunde de dragostea noastră. Chiar dacă deciziile tale vor sfida tot ceea ce credem noi că este adevărat şi chiar dacă vom deplânge moartea unei fiinţe inocente, în cazul în care te vei hotărî să avortezi, nu te vom iubi mai puţin.

Hattie izbucni în lacrimi în timp ce Chloe o mângâia pe umeri:

— Aşa ceva este imposibil! Nu se poate să mă iubiţi indiferent de ce voi face, mai ales dacă nu voi asculta sfatul vostru.

— Ai dreptate, spuse Chloe. Nu putem să îţi dăruim o iubire

necondiţionată. De aceea, Dumnezeu te va iubi prin intermediul nostru. El este Cel care ne iubeşte orice am face. Biblia spune că El Şi-a trimis fiul să moară pentru noi, în vreme ce noi eram pierduţi în păcate. Aceasta este dragostea necondiţionată. Asta este ceea ce îţi oferim, Hattie, asta este tot ce avem.

Hattie stătea stânjenită, iar scaunul ei scârţâi pe podea atunci când se întoarse ca să o îmbrăţişeze pe Chloe. Se îmbrăţişară strâns vreme de un minut, după care se mutară cu toţii într-o altă cameră. Hattie încercă să zâmbească:

— Mă simt ridicolă, spuse ea, ca o şcolăriţă smiorcăită.

Femeile nu protestară la observaţia ei. Nimeni nu îi spuse că arata bine. Pur şi simplu se uitară la ea cu dragoste. Pentru un moment, Buck îşi dori să fi fost în locul lui Hattie ca să poată reacţiona. Nu-şi dădea seama ce gândea ea, dar pe el toate acestea l-ar fi mişcat până în adâncul sufletului.

— Mă voi ocupa imediat de asta, îi spuse Peter Mathews lui Carpathia. Dacă există mijloace prin care să ne putem ajuta reciproc, vreau să ştiu ce doreşti, deoarece şi eu aş avea nevoie de ceva de la tine.

— Cum ar fi? întrebă Carpathia.

— Sincer să fiu, am nevoie din partea administraţiei tale de o scutire de nişte datorii ale Organizaţiei Religiei Unice Globale. Probabil că vom reuşi să returnăm o parte din împrumut cândva, dar acum nu avem veniturile necesare.

— Ai probleme cu vânzarea clădirilor acelea bisericeşti care sunt în plus?

— Ah, asta este numai o parte din problemă, şi chiar o parte foarte mică. Adevărata piatră de încercare o reprezintă cele două grupuri religioase care nu numai că au refuzat să se alăture uniunii noastre, dar sunt şi duşmănoase şi intolerante. Ştii la cine mă refer. Neînţelegerile cu o grupare sunt cauzate chiar de tine prin tratatul acela dintre Comunitatea Globală şi Israel. Evreii nu au nevoie de noi şi nici nu au un motiv bun să ni se alăture. Ei cred încă într-un Dumnezeu adevărat şi în Mesia care se presupune că va veni şi îi va lua în cer. Nu ştiu ce intenţionezi să faci după expirarea tratatului, dar eu aş avea nevoie de ceva muniţie pe care să o folosesc împotriva lor. Celălalt grup este cel al creştinilor care se intitulează Sfinţii Pătimirilor. Ei sunt cei care cred că Mesia deja a venit şi i-a luat

la cer pe adepţii Săi, iar ei au pierdut ocazia. Mă gândesc că, dacă au dreptate, atunci se amăgesc atunci când îşi închipuie că El le va acorda o a doua şansă, dar tu ştii la fel de bine ca şi mine că numărul credincioşilor creşte extrem de repede. Ceea ce e ciudat este că mulţi dintre ei sunt evrei. Există chiar şi doi nebuni la Zidul Plângerii care spun tuturor că evreii, cu toată credinţa lor într-un Dumnezeu unic, cred numai pe jumătate, deoarece Iisus este Fiul Său, că El S-a întors pe pământ şi se va mai întoarce.

— Peter, prietene, această doctrină nu ar trebui ţi se pară ciudată de vreme ce eşti un fost catolic.

— Nu am spus că mi se pare ciudată. Spun doar că niciodată nu mi-am dat seama cât de mare este gradul de intoleranţă pe care îl aveau catolicii şi pe care îl au acum Sfinţii Pătimirilor.

— Ai observat şi tu intoleranţa?

— Cine nu a observat-o? Oamenii aceştia iau Biblia literalmente. Ai văzut propaganda şi i-ai auzit pe propovăduitorii lor la marile adunări. Mii de evrei au fost convinşi de spusele lor. Intoleranţa lor ne este dăunătoare.

— Cum adică?

— Ştii doar. Secretul succesului nostru, enigma care este Religia Unică Globală, rezidă în faptul că am desfiinţat barierele dintre noi. Orice religie care crede că există o singură cale către Dumnezeu este, prin definiţie, intolerantă. Adepţii unor astfel de credinţe devin inamici ai Religiei Unice Globale şi ai Comunităţii Globale în general. Inamicii voştri sunt inamicii noştri. Trebuie să facem ceva în legătură cu această situaţie.

— Ce propui?

— Tocmai eram pe punctul de a-ţi pune aceeaşi întrebare, Nicolae.

Rayford îşi imagină surpriza lui Nicolae atunci când îl auzi pe Mathews adresându-i-se cu numele de botez.

— Crezi sau nu, prietene, deja m-am gândit mult la acest subiect.

— Te-ai gândit deja?

— Da. Aşa cum spui şi tu, duşmanii tăi sunt şi ai mei. Cei doi nebuni de la Zidul Plângerii, cei pe care aşa-numiţii sfinţi îi numesc martori, mi-au dat numai dureri de cap mie şi administraţiei mele. Nu ştiu de unde vin şi ce au de gând, dar i-au terorizat pe oamenii de la Ierusalim şi de mai multe ori mi-au

afectat imaginea. Acel grup de fundamentalişti care converteşte atât de mulţi evrei îi consideră eroi.

— Aşadar, la ce concluzie ai ajuns?

— Sincer să fiu, m-am gândit mai mult la domeniul legislaţiei. Înţelepciunea populară spune că nu ai cum să supui morala legilor. Se întâmplă ca eu să nu fiu de acord cu această idee. Recunosc că visurile şi dorinţele mele sunt grandioase, dar nu mă voi descuraja. Întrezăresc o Comunitate Globală a păcii şi a armoniei, o societate ideală în care oamenii trăiesc împreună unul pentru binele celuilalt. Când acest vis a fost ameninţat de insurgenţii din cele zece regiuni, am acţionat imediat. În ciuda opoziţiei mele sincere şi de lungă durată faţă de război, am luat o decizie strategică. Acum consider că şi morala trebuie să se supună normelor impuse de lege. Oamenii care vor să se înţeleagă şi să trăiască împreună vor afla că sunt foarte generos şi împăciuitor. Cei care doresc să îmi provoace neplăceri vor dispărea. Lucrurile stau în felul acesta.

— Cu alte cuvinte, ce vrei să spui, Nicolae? Vrei să iniţiezi un război împotriva fundamentaliştilor?

— Într-un fel, da. Dar nu o vom face cu tancuri şi bombe. Cred că a venit vremea să impunem regulile Comunităţii Globale. De vreme ce acest lucru îţi va aduce şi ţie aceleaşi avantaje pe care mi le va aduce şi mie, vreau să te invit să cooperăm la formarea şi la conducerea unei organizaţii de elită sau, dacă vrei, de impunere a gândirii pure.

— Şi cum defineşti „gândirea pură”?

— Îmi închipui o grupare de bărbaţi şi de femei tineri, sănătoşi şi puternici, atât de devotaţi cauzei Comunităţii Globale, încât vor fi de acord să se antreneze şi să se pregătească până în punctul în care vor deveni nerăbdători ca toată lumea să se supună înfăptuirii obiectivelor noastre.

Rayford auzi pe cineva ridicându-se şi începând să se plimbe. Presupuse că era Mathews, care încerca să se familiarizeze cu ideea propusă de Carpathia.

— Sper că aceştia nu vor fi oameni în uniforme.

— Nu. Ei se vor amesteca printre ceilalţi, dar vor fi aleşi pentru mintea lor şi vor poseda cunoştinţe psihologice. Aceştia ne vor informa asupra elementelor subversive care ni se vor opune. Sunt sigur că eşti de acord cu mine când afirm că am depăşit de mult vremurile în care puteam tolera efectele

secundare ale dreptului la exprimare liberă.

— Nu numai ca sunt de acord, îi răspunse Mathews cu promptitudine, dar voi fi pregătit să îmi ofer ajutorul atunci când va fi necesar. Oare este posibil ca Religia Unică Globală să înceapă să caute candidaţi pentru această slujbă? Să îi antreneze? Să îi găzduiască? Să îi îmbrace?

— Credeam că duci lipsă de fonduri, spuse Carpathia, chicotind.

— Acest lucru ne va aduce profituri şi mai mari. Când opoziţia va fi eliminată, toată lumea va beneficia.

Rayford îl auzi pe Carpathia suspinând:

— Îi vom numi Monitorii de Morală ai Comunităţii Globale – MMCG.

— Numele acesta nu îi face să pară atât de duri, Nicolae.

— Exact asta este şi ideea. Nu vrem să le punem nume cum ar poliţia secretă sau poliţia gândirii, sau poliţia urii, sau orice fel de poliţie. Cu toate acestea, ei vor lucra în secret şi vor avea diverse prerogative. Vor fi capabili să înlocuiască starea de normalitate în interesul Comunităţii Globale.

— Până la ce limită vor putea acţiona?

— Nu vor avea nicio limită.

— Vor purta arme?

— Desigur.

— Şi li se va permite să le folosească?

— Asta este partea frumoasă a lucrurilor, domnule Mathews. Selectând oameni tineri, antrenându-i cu atenţie pentru idealul unei societăţi utopice pacifiste şi oferindu-le puterea de a dispune de justiţie aşa cum cred ei de cuviinţă, ne vom distruge şi ne vom elimina inamicii cu rapiditate. Probabil că nu vom mai avea nevoie de aceste trupe speciale după câţiva ani.

— Nicolae, eşti un geniu!

Buck era dezamăgit. Când veni vremea să o ducă pe Hattie înapoi în Milwaukee, simţi că nu prea avuseseră succes. Ea avea multe întrebări despre ce făceau femeile acelea cu timpul lor. Era intrigată de ideea studierii Bibliei. Le spusese că le invidiază că erau prietene apropiate care păreau să ţină una la alta cu adevărat.

Însă Buck sperase ca ea să aibă un soi de revelaţie. Poate că Hattie ar fi putut să le promită că nu avea să facă un avort sau

să cedeze şi să devină credincioasă. Încercă să alunge gândul că Chloe ar fi putut avea ideea de a lua şi creşte copilul nedorit pe care Hattie îl purta în pântece. El şi Chloe se apropiau de luarea unei hotărâri în legătură cu aducerea pe lume a unui copil în acele vremuri ciudate, dar nu dorea să ia în considerare posibilitatea de a creşte copilul Antihristului.

Hattie le mulţumi tuturor şi se urcă în Range Rover alături de celelalte trei femei. Buck le sugeră că va lua una dintre celelalte maşini pentru a se întoarce la sediul revistei *Global Community Weekly,* dar în loc să facă asta, se îndreptă spre biserică. Se oprise pe drum să cumpere ceva pentru prietenul său şi în câteva minute trecuse deja de labirintul care îl ducea în ascunzătoare şi în camera personală de lucru a rabinului Tsion Ben-Judah.

De fiecare dată când Buck se strecura în acel loc, era sigur că senzaţia de claustrofobie, singurătatea, frica şi durerea aveau să îl copleşească pe prietenul său. Însă, de fiecare dată, Buck era cel care profita cel mai mult de pe urma acestor vizite. Tsion nu era niciodată sumbru. Nu râdea mult şi nici nu zâmbea când apărea Buck. Ochii îi era roşii, iar pe faţă purta urmele suferinţei prin care tocmai trecuse. Dar se menţinea în formă. Făcea sport, alerga pe loc, făcea sărituri, întinderi şi alte exerciţii de acest fel. Rabinul îi spusese lui Buck că făcea sport cel puţin o oră pe zi şi acest lucru se vedea. Părea a fi într-o formă din ce în ce mai bună de fiecare dată când Buck îl vedea şi nu se plângea niciodată. În acea după-amiază, Tsion părea cu adevărat încântat să aibă un vizitator.

— Cameron, spuse el, dacă nu aş avea o greutate pe suflet, anumite părţi din acest apartament, chiar şi locul în care se află, ar fi un paradis. Pot să citesc, să studiez, să scriu, pot să comunic prin telefon şi prin computer. Este visul oricărui om de ştiinţă. Simt lipsa discuţiilor cu colegii mei şi, în special, a studenţilor care mă ajutau. Dar Amanda şi Chloe sunt nişte studente minunate.

Mâncă cu mare poftă o gustare împreună cu Buck.

— Simt nevoia să vorbesc despre familia mea. Sper că nu te deranjează.

— Tsion, poţi să vorbeşti despre familia ta oricând doreşti. Trebuie să mă ierţi pentru că nu am fost atât de inspirat, încât să te întreb chiar eu.

— Ştiu că tu, ca şi toţi ceilalţi, te-ai întrebat dacă era cazul să aduci în discuţie un asemenea subiect. Câtă vreme nu pomenim despre modul în care au murit, sunt cât se poate de încântat să povestesc despre trecut. Ştii că i-am crescut pe fiul şi pe fiica mea de la vârstele de opt şi zece ani până la paisprezece şi şaisprezece ani. Erau copiii din prima căsătorie a soţiei mele. Soţul ei a fost ucis într-un accident de construcţii. Copiii nu m-au acceptat de la bun început, dar i-am câştigat prin dragostea mea pentru ea. Nu am încercat să iau locul tatălui lor sau să pretind că eram stăpânul casei. În cele din urmă, au început să se refere la mine ca la tatăl lor şi a fost una dintre realizările din viaţa mea cu care mă mândresc.

— Se pare că soţia ta era o femeie minunată.

— Aşa era. Copiii erau şi ei extraordinari, cu toate că familia mea era la fel de obişnuită ca oricare alta. Nu încerc să îi idealizez. Copiii erau foarte deştepţi. Asta era o adevărată bucurie pentru mine. Puteam să discut împreună cu ei despre probleme profunde şi complicate. Chiar şi soţia mea predase la colegiu înainte de a avea copiii care mergeau la şcoli private, fiind nişte elevi excepţionali. Dar cel mai important dintre toate, atunci când am început să le vorbesc despre studiile mele, nu m-au acuzat niciodată de erezie sau de faptul că aş întoarce spatele culturii, religiei şi ţării mele. Erau destul de deschişi la minte ca să îşi dea seama că descopeream adevărul. Nu le ţineam predici, nu încercam să îi influenţez în niciun fel. Doar le citeam pasaje şi le spuneam: „Ce deduceţi de aici? Ce spune *Tora* despre calităţile lui Mesia?” Eram atât de prins de metoda mea socratică de atunci, încât credeam că ajunsesem la concluziile finale chiar înainte de a fi fost aşa în realitate. Atunci când s-a produs Înălţarea la Cer, am ştiut imediat ce se întâmplase. Într-un fel, eram chiar dezamăgit de faptul că nu reuşisem să fac în aşa fel încât familia mea să se Înalţe la Ceruri. Le-aş fi dus dorul, aşa cum şi acum le simt lipsa, dar ar fi fost o binecuvântare pentru mine dacă vreunul dintre membrii familiei mele ar fi văzut adevărul şi ar fi acţionat ca atare înainte de a fi prea târziu.

— Mi-ai spus că toţi au devenit credincioşi la puţin timp după tine.

Tsion se opri:

— Cameron, eu nu înţeleg cum cineva care cunoaşte cât de

cât învăţăturile Bibliei ar putea să se îndoiască de dispariţiile în masă. Rayford Steele, în ciuda cunoştinţelor sale limitate, a ştiut datorită mărturiei soţiei sale. Eu, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştiu mai bine. Şi cu toate astea, fenomenul de respingere apare peste tot. Oamenii încearcă încă să explice în alte feluri ceea ce s-a întâmplat. Mi se rupe inima.

Tsion îi arătă lui Buck la ce lucra. Aproape că terminase primul caiet din ceea ce spera să fie o serie de publicaţii ale scrierilor lui Bruce.

— A fost surprinzător de învăţat pentru un om atât de tânăr, spuse Tsion. Nu era lingvistul care sunt eu, aşa că încerc să îmbunătăţesc scrierile sale din acest punct de vedere. Cred că în acest fel va ieşi o lucrare mai bună în final.

— Sunt sigur că Bruce ar fi de acord cu tine, răspunse Buck.

Buck dori să atingă subiectul disponibilităţii lui Tsion de a ajuta biserica, de la distanţă, bineînţeles, în încercare de a găsi un nou pastor. Ce bine ar fi fost dacă însuşi Tsion ar fi putut lua această sarcină asupra sa! Dar nici nu se punea problema. Oricum, Buck nu dorea ca munca importantă a lui Tsion să fie întreruptă de ceva.

— Ştii, Tsion, probabil că eu voi fi primul care ţi se va alătura în mod permanent.

— Cameron, nu văd de ce ar trebui să te ascunzi.

— Am să înnebunesc, fără îndoială. Dar am început să nu mai fiu atât de atent. E mai riscant. A fost scris ca ei să dea de urma mea.

— Vei putea face ceea ce fac eu pe Internet, spuse Tsion. Deja comunic cu sute de oameni şi asta numai datorită faptului că am învăţat câteva şmecherii. Imaginează-ţi ce vei putea face cu adevărul. Poţi să scrii în felul în care obişnuiai să scrii, cu obiectivitate şi seriozitate totală. Nu vei mai fi influenţat de proprietarul publicaţiei.

— Ce ai spus despre adevăr?

— Că poţi să scrii adevărul, atât doar.

Buck se aşeză şi începu să se gândească la un ziar. Desenă o copertă şi îl numi, simplu, *Adevărul.* De-abia aştepta.

— Uită-te la asta. Aş putea face grafica, aş putea să multiplic revista şi să o public pe Internet. După cum spune Donny Moore, sursa transmisiunii nu va putea fi descoperită.

— Nu vreau să-ţi impui să stai în această închisoare. Dar

mărturisesc că mi-ar face plăcere compania ta.

19

Rayford era mândru de Hattie Durham. Din ceea ce auzise în Noul Babilon, ea reuşise să îi păcălească din nou pe Carpathia şi pe omul lui de încredere, Leon Fortunato. După cum se părea, ea zburase de la Milwaukee până la Boston, dar în loc să ia cursa următoare spre Baghdad, se oprise pe undeva.

Rayford era prea departe ca să mai audă ceva din conversaţia lui Carpathia cu Peter Mathews atunci când discuţiile continuară la sediul central din Noul Babilon. Tot ceea ce ştia era că toţi cei de acolo erau destul de uimiţi, mai ales Nicolae şi Leon, pentru că Hattie le scăpase din nou. Deşi Nicolae se arătase indiferent faţă de ea, faptul că nu ştia unde se află o transforma într-un potenţial pericol şi reprezenta, totodată, un motiv de umilinţă.

Atunci când află că îşi schimbase itinerarul, Carpathia însuşi ceru să îl vadă pe Rayford între patru ochi. Noii angajaţi de la secretariat se instalaseră deja la posturile lor de lucru când Rayford intră în apartamentul 216 pentru audienţa sa cu Potentatul.

— Mă bucur să te văd din nou, comandante Steele. Mi-e teamă că nu mi-am exprimat recunoştinţa pentru serviciile aduse la fel ca în trecut, înainte să apară atât de multe probleme. Permite-mi să trec direct la subiect. Ştiu că domnişoara Durham a lucrat pentru tine. De fapt, te-am angajat pe baza recomandării ei. De asemenea, ştiu că din când în când obişnuia să ţi se confeseze. Aşadar, probabil că nu reprezintă o noutate pentru tine faptul că au existat anumite „probleme în paradis”, după cum se spune. Voi fi sincer. Problema este că sunt convins că domnişoara Durham a supraestimat seriozitatea relaţiei noastre.

Rayford se gândi la vremurile în care Nicolae anunţase cu mândrie că Hattie era însărcinată şi că purta inelul pe care el i-l dăruise. Dar Rayford ştia că nu era cazul să încerce să îl prindă cu minciuna tocmai pe mincinosul mincinoşilor.

Carpathia continuă:

— Domnişoara Durham trebuia să îşi dea seama că într-o funcţie ca aceea pe care o deţin, nu există timp pentru o relaţie personală care să se poată bucura de devotamentul necesar

unei căsătorii şi întemeierii unei familii. Ea părea încântată de ideea de a purta un copil în pântece, copilul meu. Astfel, nu am descurajat opţiunea de a păstra sarcina, dar nici nu am încurajat alte opţiuni. Dacă va duce sarcina la bun sfârşit, evident, îmi voi respecta obligaţiile financiare. Oricum, este nedrept din partea ei să se aştepte de la mine să îi acord copilului timpul pe care un tată obişnuit i l-ar putea acorda. Sfatul meu ar fi să nu ducă sarcina la bun sfârşit. Totuşi, ţinând cont că rezultatul relaţiei noastre este responsabilitatea ei, voi lăsa şi decizia tot în seama ei.

Rayford era uimit şi nu încerca să ascundă asta. De ce îi spunea Carpathia toate acestea? Ce sarcină avea să cadă în grija lui? Nu trebui să aştepte mult însă ca să se lămurească:

— Am nevoi ca orice alt bărbat, comandante Steele. Mă înţelegi. Nu voi fi devotat niciodată unei singure femei şi, cu siguranţă, nu i-am făcut nicio promisiune în acest sens domnişoarei Durham. De fapt, deja am o relaţie cu altcineva. Aşadar, înţelegi care este dilema mea.

— Nu sunt sigur că îmi dau seama, spuse Rayford.

— Ei bine, am concediat-o pe domnişoara Durham din poziţia de asistentă personală. Simt că era distrasă de la îndeplinirea atribuţiilor ei de faptul că relaţia noastră nu mai mergea bine. Eu nu privesc lucrurile în felul acesta; eu ne văd pe amândoi evoluând. Dar, după cum spuneam, pentru că ea a considerat angajamentul meu faţă de ea mai important decât l-am crezut eu, este mult mai supărată şi mai dezamăgită de sfârşitul relaţiei noastre decât mine.

— Trebuie să vă întreb despre inelul pe care i l-aţi dăruit.

— Ah, nicio problemă. Nu i-l voi cere înapoi. De fapt, tot timpul am crezut că piatra inelului era mult prea mare pentru un inel de logodnă. Inelul era în mod clar o podoabă. Nu trebuie să îşi facă griji în legătură cu returnarea lui.

Rayford începea să înţeleagă. Carpathia dorea să îl pună pe el, în calitate de vechi prieten şi de fost şef al lui Hattie să îi transmită veştile. Altfel, de ce ar fi primit atât de multe informaţii?

— Voi face ceea ce trebuie în legătură cu domnişoara Durham, comandante Steele. Poţi să fii sigur de asta. Nu aş dori ca ea să aibă probleme financiare. Ştiu că se poate angaja, probabil nu ca o faţă bisericească, dar cu siguranţă că ar găsi un

post în industria aeronautică.
— Care a fost distrusă de război, după cum ştiţi, spuse Rayford.
— Da, dar cu experienţa ei şi poate cu nişte presiuni blânde din partea mea…
— Aşadar, vreţi să îmi spuneţi că îi veţi oferi un fel de ajutor financiar, un stipendiu sau un fel înţelegere?
Carpathia începu să se însenineze:
— Da, dacă asta îi va uşura viaţa, voi fi fericit să fac asta pentru ea.
„Cred şi eu că vei fi fericit”, îşi zise Rayford.
— Comandante Steele, am o însărcinare pentru tine.
— Mi-am dat seama de asta.
— Bineînţeles că ţi-ai dat seama Eşti un om deştept. Am fost anunţat că domnişoara Durham şi-a reluat itinerarul şi că este aşteptată să sosească la Baghdad luni, cu o cursă de la Boston.
În sfârşit, Rayford îşi dădu seama de ce Hattie îşi amânase venirea. Probabil că ştia de planurile Amandei. Ar fi fost tipic pentru Amanda să stabilească o întâlnire cu ea undeva şi să o însoţească în călătoria spre Noul Babilon. Bineînţeles că Amanda trebuie să fi avut un motiv ascuns: să o împiedice pe Hattie să viziteze o clinică ginecologică. De asemenea, dorea să îşi arate în continuare afecţiunea faţă de ea. Rayford luă decizia de a nu-i spune lui Carpathia că şi el se îndrepta spre aeroportul din Baghdad luni pentru a-şi întâmpina soţia.
— Presupunând că nu ai alte obligaţii, comandante Steele, iar eu mă voi asigura că nu vei avea, te-aş ruga să aştepţi avionul cu care va sosi domnişoara Durham. În calitate de vechi prieten, vei fi în măsură să o anunţi de hotărârea mea. Toate lucrurile ei au fost trimise într-un apartament din clădirea în care locuieşti şi tu. Ea va avea dreptul să locuiască acolo timp de o lună, înainte de a decide unde va vrea să se mute.
Rayford îl întrerupse:
— Scuzaţi-mă, dar îmi cereţi mie să fac ceva ce ar trebui să faceţi chiar dumneavoastră?
— Ah, nu trage concluzii pripite, comandante Steele! Nu îmi este teamă de această confruntare. Nu îmi va face plăcere, recunosc, dar ştiu care sunt responsabilităţile mele în această situaţie. Problema este că am nişte termene limită foarte presante pentru anumite întâlniri importante. Am de stabilit

multe directive şi legi noi în lumina recentei insurecţii, aşa că pur şi simplu nu pot pleca de la birou.

Rayford se gândi că întâlnirea lui Carpathia cu Hattie oricum ar fi durat mai puţin decât a lor. Dar oare ar fi avut sens să contrazici pe cineva ca Nicolae Carpathia?

— Ai ceva întrebări, comandante Steele?

— Nu. Totul este foarte clar pentru mine.

— Atunci vei face ce te-am rugat?

— Dacă e musai, cu plăcere.

Carpathia zâmbi:

— Ai simţul umorului, comandante Steele. Nu voi spune că slujba ta depinde de disponibilitatea ta, dar apreciez că formaţia ta militară te-a învăţat că, atunci când este dat un ordin, acesta trebuie dus la îndeplinire. Vreau să ştii că apreciez asta.

Rayford se uită lung la el şi se chinui să nu îi răspundă cu obişnuitul: „Cu plăcere”. Dădu din cap şi rămase nemişcat.

— Comandante Steele, te voi ruga se te aşezi pentru un moment.

Rayford se aşeză din nou. „Ce mai vrea acum? Oare să fie acesta începutul sfârşitului?”

— Vreau să te întreb despre relaţia ta cu Cameron Williams.

Rayford nu răspunse imediat.

Carpathia continuă:

— Cunoscut sub numele de Buck Williams. Făcea parte din consiliul de editori seniori al *Global Weekly,* acum numită *Global Community Weekly.* Este publicistul meu de acolo.

— Este ginerele meu, spuse Rayford.

— Şi te poţi gândi la un motiv pentru care nu a dorit să-mi împărtăşească această veste fericită?

— Presupun că va trebui să îl întrebaţi pe el acest lucru, domnule.

— Ei bine, atunci ar trebui să te întreb pe tine. De ce nu mi-ai spus nici *tu?*

— Sunt chestiuni ce ţin de familie, spuse Rayford, încercând să rămână calm. Oricum, dacă el este angajatul dumneavoastră la un nivel atât de înalt, am presupus că veţi afla de acest lucru.

— Îţi împărtăşeşte convingerile religioase?

— Prefer să nu vorbesc în numele lui Buck.

— Voi considera ceea ce ai spus un răspuns afirmativ.

Rayford se uită lung la el. Carpathia continuă:

— Nu spun neapărat că acest lucru reprezintă o problemă, mă înţelegi.

„Înţeleg perfect”, îşi spuse Rayford în gând.

— Eram doar curios, spuse Carpathia, ca încheiere.

Acesta îi zâmbi lui Rayford, iar pilotul citi în acel zâmbet tot ce Antihristul ar fi dorit să îi sugereze.

— Aştept cu nerăbdare un raport al întâlnirii tale cu domnişoara Durham. Am deplină încredere că întâlnirea va fi încununată de succes.

Buck se afla la biroul din Chicago al *Global Community Weekly* când primi un telefon de la Amanda pe linia sa privată.

— Am primit un telefon foarte ciudat de la Rayford, spuse ea. M-a întrebat dacă aranjasem să mă văd cu Hattie în cursa de la Boston la Baghdad. I-am spus că nu. Eu credeam că Hattie deja a ajuns acolo. Rayford mi-a spus că socoteşte că ea şi-a schimbat programul şi că probabil vom ajunge în acelaşi timp. L-am întrebat ce se întâmplase, dar era grăbit şi nu a avut timp să îmi spună. Ştii cumva ce se întâmplă?

— Nu ştiu nimic, Amanda. Şi avionul tău s-a realimentat la Boston?

— Da. Ştii că aeroportul de la New York este complet închis. La fel şi cel de la Washington. Nu ştiu dacă avioanele acestea pot să străbată tot drumul din Milwaukee până la Baghdad.

— De ce a durat atât de mult ca Hattie să se întoarcă acolo?

— Nu ştiu. Dacă ştiam că urma să îşi amâne plecarea, m-aş fi oferit să o însoţesc. Trebuie să ţinem legătura cu fata asta.

Buck fu de acord:

— Chloe deja îţi simte lipsa. Ea şi Tsion muncesc din greu la o prezentare a Noului Testament. Totul se întâmplă de parcă ar fi în aceeaşi cameră, chiar dacă ei se află, de fapt, la un sfert de milă depărtare unul de celălalt.

— Ştiu că munca aceasta îi face plăcere, spuse Amanda. Aş vrea să îl conving pe Rayford să mă lase să mă întorc aici. L-aş vedea mai puţin, dar oricum nu ne vedem prea des nici la Noul Babilon.

— Nu uita că acum poţi să te afli în „aceeaşi cameră” cu Tsion şi Chloe oriunde ai fi.

— Da, răspunse ea, numai că suntem cu nouă ore în urma voastră.

— Va trebui să vă sincronizaţi. Unde eşti?

— Am ajuns pe continent. Vom ateriza peste o oră şi ceva. Cât este la voi, puţin după opt dimineaţa?

— Da. Armata Pătimirilor de mult nu a mai fost atât de împrăştiată. Tsion pare activ şi teribil de mulţumit, dacă nu chiar fericit. Chloe este la Loretta, încântată de şansa pe care o are de a-i învăţa pe alţii, cu toate că ştie că nu va putea face asta în mod legal pentru mult timp. Eu sunt aici, tu eşti acolo şi te vei întâlni cu Rayford înainte de a-ţi da seama cum a trecut timpul. Presupun că suntem cu toţii îngrozitor de ocupaţi.

— Sper că Rayford nu se înşală în privinţa lui Hattie, spuse Amanda. Îi va fi mai comod să ne ia pe amândouă de la aeroport.

Era momentul ca Rayford să se îndrepte spre Baghdad. Era tare nedumerit. De ce rămăsese Hattie izolată atât de mult timp în Denver, ca apoi să-l inducă în eroare pe Fortunato când îl sunase în legătură cu zborul cu care avea să se întoarcă? Dacă nu o făcuse cu scopul de a se întâlni cu Amanda, atunci de ce? Ce ar fi putut-o interesa în Boston?

Rayford de-abia aştepta să o vadă pe Amanda. Fuseseră despărţiţi câteva zile, dar totuşi, la urma urmei, mai erau încă proaspăt căsătoriţi. Nu se bucura de ceea ce trebuia să o anunţe pe Hattie, mai ales că Amanda avea să ajungă în acelaşi timp.

După câte i se povestise despre întâlnirea lui Hattie cu Loretta, Chloe şi Amanda la adăpost, Rayford îşi dădea seama că prezenţa Amandei avea să o ajute pe Hattie să se destindă.

Întrebarea era dacă veştile lui Rayford aveau să fie proaste pentru Hattie. Poate că îi făceau viitorul mai uşor de acceptat. Ea ştia că totul se terminase. Se temuse că Nicolae nu îi va permite să plece. Bineînţeles, ea avea să se simtă rănită şi jignită. Nu avea să dorească inelul lui, banii sau apartamentul de la el. Dar măcar va şti una şi bună. Pentru mintea de bărbat a lui Rayford, aceasta părea o soluţie practică. Învăţase destul din anii petrecuţi alături de Irene şi de Amanda ca să ştie că oricât de neatrăgător ar fi devenit Nicolae Carpathia pentru Hattie, ea tot va suferi şi se va simţi respinsă.

Rayford îi telefonă şoferului lui Hattie:

— Poţi să mă conduci până acolo sau poţi să îmi împrumuţi maşina? Trebuie să o iau pe domnişoara Durham de la aeroport

şi pe soţia…

— Ah, îmi pare rău, domnule. Nu mai sunt şoferul domnişoarei Durham. Acum sunt şoferul unui alt membru din biroul executiv.

— Ştii de unde aş putea face rost de o maşină?

— Puteţi încerca în parcul auto, dar durează ceva timp. Sunt multe acte de completat, ştiţi dumneavoastră.

— Nu am atâta timp la dispoziţie. Mai ai şi alte sugestii?

Rayford era furios pe el însuşi pentru că nu planificase totul mai bine.

— Dacă Potentatul le-ar telefona celor de la parcul de maşini, aţi avea imediat o maşină.

Rayford sună la biroul lui Carpathia. Secretara îi transmise că acesta nu era disponibil.

— Este acolo? întrebă Rayford.

— Este aici, domnule, dar, după cum v-am spus, nu este disponibil.

— Este o problemă urgentă! Dacă poate fi întrerupt, aş dori să vorbesc cu el măcar o secundă.

Când reveni pe linie, secretara spuse:

— Potentatul ar dori să ştie dacă aţi putea trece pe la biroul său pentru un moment înainte de a pleca să faceţi ceea ce v-a cerut.

— Sunt în criză de timp, dar…

— Atunci îl voi anunţa că veniţi.

Rayford se afla la trei străzi de clădirea lui Carpathia. Se grăbi să coboare cu liftul şi să ajungă la sediul general. Dintr-o dată îi veni o idee şi luă telefonul. În timp ce fugea, Rayford îl sună pe McCullum:

— Mac? Eşti liber acum? Perfect! Am nevoie de o cursă cu elicopterul până la Baghdad. Soţia mea trebuie să ajungă şi trebuie să mă întâlnesc şi cu Hattie Durham. Dacă am auzit ceva despre ea? Nu pot spune nimic, Mac. Voi ajunge la biroul lui Carpathia peste câteva minute. Vrei să ne întâlnim pe eliport? Perfect! Mulţumesc!

Buck lucra pe computerul portabil cu uşa biroului închisă, când auzi semnalul pentru venirea unui e-mail. Îi plăcea să comunice în acest fel. Era ca şi cum ar fi fost într-o cameră de discuţii cu o singură persoană. Mesajul era din partea lui Tsion. Acesta îl întrebă: „Încercăm să ne vedem cu ajutorul webcam-

ului?”

Buck bătu la tastatură: „Sigur”, apoi introduse codul. Programul se încărcă în câteva minute, iar apoi imaginea lui Tsion apăru pe ecran. Buck scrise: „Tu eşti sau mă uit în oglindă?”

Tsion îi răspunse: „Eu sunt. Putem să folosim şi dispozitivele audio ca să ne auzim, dacă te afli într-un loc sigur”.

„Mai bine nu, scrise Buck. Aveai nevoie de ceva anume?”

„Aş avea nevoie de companie la micul dejun, spuse Tsion. Mă simt mult mai bine azi, dar încep să devin puţin claustrofob aici. Ştiu că nu mă poţi strecura afară. Dar poţi să vii tu aici fără ca Loretta să bănuiască ceva?”

„Voi încerca. Ce vrei să mănânci la micul dejun?”

„Am gătit ceva american special pentru tine, Buck. Voi întoarce camera acum ca să vezi ce fac.”

Dispozitivul nu fusese construit să transmită dintr-un adăpost subteran întunecat. Buck scrise:

„Nu văd nimic, dar am încredere în tine. Voi veni acolo cât pot de repede”.

Buck îi spuse secretarei că avea să lipsească timp de câteva ore, însă, în timp se îndrepta spre Range Rover, Verna Zee îl ajunse din urmă:

— Unde te duci? îl întrebă ea.

— Poftim? spuse el.

— Vreau să ştiu unde te pot găsi.

— Nu sunt sigur unde mă voi afla, îi răspunse el. Am lăsat vorbă la recepţie că voi lipsi câteva ore. Nu mă simt obligat să dau detalii.

Verna dădu din cap.

Rayford încetini pe măsură ce se apropia de marea intrare în cartierul general al Comunităţii Globale. Complexul se afla într-o zonă neobişnuită, deoarece clădirea era înconjurată de case particulare extravagante. Ceva îi atrase atenţia lui Rayford. Erau nişte zgomote făcute de animale. Lătrături. Ştia că în zonă se aflau câini. Mulţi angajaţi aveau exemplare rare pe care erau încântaţi să le plimbe în lesă pe afară. Câinii reprezentau semne ale prosperităţii. Uneori mai auzea unul sau doi câini lătrând, însă acum lătrau cu toţii. Animalele erau atât de gălăgioase, încât Rayford se întoarse pentru a vedea ce îi nelinişte a în acest

fel. Văzu câţiva câini smulgându-se de lângă stăpânii lor şi fugind pe străzi urlând.

Ridică din umeri şi intră în clădire.

Buck se gândi să treacă pe la Loretta pentru a o lua pe Chloe. Trebuia să se gândească la un pretext pe care să i-l spună Lorettei la birou. Nu putea să parcheze sau să intre în biserică fără ca ea să îl vadă. Poate că el şi Chloe ar fi putut petrece puţin timp cu ea şi apoi să se prefacă a părăsi biserica pe uşa din spate. Dacă nimeni nu s-ar fi aflat prin apropiere, ei ar fi putut să se strecoare jos ca să îl vadă pe Tsion. Era un plan bun. Buck se afla la jumătatea drumului spre Mount Prospect când observă ceva ciudat. Văzu foarte multe animale moarte pe şosea. Alte potenţiale victime fugeau pe străzi. Veveriţe, iepuri, şerpi. Şerpi? Văzuse foarte puţini şerpi în partea central-vestică, mai ales în nord. În acele zone nu existau decât şerpi de câmpie. Exemplare din aceeaşi specie erau şi şerpii morţi pe carosabil, dar de ce atât de mulţi? Ratoni, oposumi, gâşte, raţe, câini, pisici – animalele erau peste tot. Buck coborî geamul maşinii şi ascultă. Stoluri uriaşe de păsări zburau dintr-un copac într-altul. Dar cerul era senin. Nici urmă de nori. Părea să nu bată deloc vântul. Nicio frunză nu se mişca. Buck aşteptă la un semafor şi observă că, deşi nu era pic de vânt, semafoarele se clătinau. Indicatoarele de circulaţie fluturau înainte şi înapoi. Buck trecu pe roşu şi se grăbi spre casă.

Rayford intră în biroul lui Carpathia. În jurul unei mese de conferinţe se aflau câţiva oameni foarte cunoscuţi. Potentatul îl trase repede pe Rayford la o parte:

— Mulţumesc că ai trecut, comandante Steele. Vreau doar să îţi amintesc dorinţa mea de a nu o întâlni personal pe domnişoara Durham. Probabil că ea va dori să stea de vorbă cu mine. Nici nu se pune problema. Eu…

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse Fortunato, domnule, primim nişte date ciudate de la aparatele de măsură.

— Aparatele de măsură? întrebă Carpathia, neîncrezător. Las partea tehnică în slujba ta şi a angajaţilor tăi, Leon…

— Domnule! spuse secretara. Un telefon de urgenţă pentru dumneavoastră sau domnul Fortunato de la Institutul Seismologie Internaţional.

Carpathia păru enervat şi se întoarse către Leon:

— Vrei să preiei apelul, Leon? Eu sunt ocupat aici.

Fortunato răspunse la telefon şi tăcu până când începu să bolborosească:

— Poftim? Poftim?

Acum Carpathia se înfurie de-a binelea:

— Leon!

Rayford se îndepărtă de Carpathia şi se uită pe fereastră. Jos, câinii fugeau în cercuri, iar proprietarii îi urmăreau. Rayford scoase telefonul din buzunar şi îl sună imediat pe McCullum. Carpathia se uită furios la el:

— Comandante Steele! Tocmai vorbeam cu tine aici…

— Mac! Unde eşti? Porneşte motoarele! Ajung imediat sus.

Brusc, se opri curentul electric. Rămaseră aprinse numai luminile de urgenţă alimentate de baterii, iar razele soarelui strălucitor inundară camera. Secretara ţipă. Fortunato se întoarse spre Carpathia şi încercă să îi spună ceea ce tocmai auzise la telefon. Carpathia strigă, acoperind vacarmul:

— Vreau ordine aici, vă rog!

Şi, de parcă cineva ar fi întors un comutator, ziua se transformă în noapte. Acum chiar şi bărbaţii în toată firea gemeau şi ţipau. Numai becurile din tavan, alimentate de baterii, aruncau o lumină ciudată asupra clădirii, care începu să se cutremure. Rayford porni spre uşă. Simţi pe cineva în spatele lui. Apăsă butonul liftului şi apoi îşi dădu o palmă peste frunte, amintindu-şi că era pană de curent. Se repezi pe scări spre acoperiş, unde McCullum îl aştepta cu rotoarele elicopterului în funcţiune.

Clădirea se mişca sub Rayford ca o placă de surf. Elicopterul, care stătea pe suporţii săi, se clătină mai întâi spre stânga şi apoi spre dreapta. Rayford încercă să ajungă la uşă, văzând ochii îngroziţi ai lui Mac. În timp ce Rayford încerca să se urce, fu împins de la spate şi ateriză în spatele lui Mac. Nicolae Carpathia se strecurase înăuntru:

— Decolează! urlă el. Decolează!

McCullum înălţă elicopterul la un metru deasupra acoperişului:

— Mai vin şi alţii, strigă el.

— Nu mai este loc! ţipă Carpathia. Decolează!

Câteva tinere şi nişte bărbaţi de vârstă mijlocie se agăţară de elicopter, dar Mac se înălţă, îndepărtându-se de clădire. Când

elicopterul se aplecă spre stânga, reflectoarele lui luminară acoperişul, unde alţii ieşeau pe uşă, ţipând şi plângând. În timp ce Rayford urmărea îngrozit ceea ce se întâmpla, întregul bloc de optsprezece etaje, pline cu sute de angajaţi, se prăbuşi la pământ cu un zgomot asurzitor, în urma sa ridicându-se un nor de praf. Oamenii agăţaţi de elicopter căzură unul câte unul.

Rayford se holbă la Carpathia. Pe faţa acestuia nu se putea citi nicio urmă de emoţie în lumina slabă a panourilor de control. Carpathia părea interesat doar să îşi pună centura de siguranţă. Rayford se simţea cumplit. Văzuse oameni murind! Potentatul îi ordonase lui Mac să se îndepărteze de oamenii care mai puteau fi salvaţi. Rayford ar fi vrut să îl omoare cu mâinile goale.

Întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să moară şi el în acea clădire, Rayford dădu din cap şi îşi puse centura de siguranţă.

— La Baghdad! strigă el. Să mergem la Aeroportul din Baghdad!

Buck ştia exact ce avea să urmeze şi trecu în mare viteză de semafoare şi indicatoare, tăie curbele şi depăşi maşini şi camioane. Dorea să ajungă mai întâi la Chloe, la locuinţa Lorettei. Se întinse după telefon, însă încă nu instalase numerele de urgenţă şi nu avea cum să conducă la viteza aceea şi să apese tastele telefonului în acelaşi timp. Aruncă telefonul pe scaunul din dreapta şi îşi continuă drumul. Tocmai trecea printr-o intersecţie când soarele dispăru. Ziua se transformă în noapte într-o secundă, iar curentul electric se opri în întreaga zonă. Şoferii aprinseră imediat farurile, dar Buck văzu şanţul prea târziu. Tocmai se îndrepta spre o crăpătură în asfalt care se deschisese în faţa lui. Părea a fi largă de cel puţin câţiva metri şi tot atât de adâncă. Se gândi că, dacă avea să cadă înăuntru, va muri, dar avea viteză prea mare ca să o evite. Trase de volan spre stânga şi maşina se rostogoli înainte de a intra complet în groapă. Perna de aer din partea dreaptă a maşinii se, umflă şi se dezumflă repede. Era şi timpul să afle de ce era în stare maşina aceea.

Crevasa se îngusta în faţa lui. Nu avea cum să iasă pe acolo decât dacă ar fi încercat să urce mai întâi. Apăsă butoanele care făceau trecerea la tracţiunea integrală şi trecu pe control manual, apoi schimbă într-o treaptă de viteză inferioară, îndreptă roţile uşor către stânga şi apăsă acceleraţia până la

podea. Cauciucul din dreapta faţă se înfipse în peretele abrupt, iar Buck se trezi într-o poziţie verticală. O maşină mică din spatele lui căzu cu faţa în gaură şi sări în aer.

Pământul se mişca şi se deschise. O porţiune uriaşă din trotuar fu împinsă câţiva metri în sus şi apoi se prăbuşi pe stradă.

Zgomotul era asurzitor. Buck nu îşi mai ridicase fereastra după ce ascultase animalele, iar acum zgomotul de tunet care însoţea surparea de teren îl împresură în timp ce camioanele din jurul lui se răsturnau, iar stâlpii electrici, cei de telegraf şi casele se prăbuşeau.

Buck îşi spuse că trebuie să încetinească. Viteza ar fi putut să îl ucidă. Trebuia să poată vedea ceea ce îi ieşea în cale ca să poată evita eventualele coliziuni. Range Roverul sărea şi se zdruncina. La un moment dat se învârti complet o dată. Oamenii care scăpaseră până în acel moment, conduceau nebuneşte şi se ciocneau unii de alţii.

Cât avea să mai dureze? Buck era dezorientat. Se uită la busola de la bord şi încercă să îşi menţină direcţia spre vest. Pentru moment i se păru că strada avea un anumit model. Buck merse în jos, apoi în sus, în jos şi apoi din nou în sus, de parcă s-ar fi aflat într-un montagnes-russes, însă marele cutremur de-abia începuse. Ceea ce la început părură a fi nişte ridicături ascuţite pe care maşina le-ar fi putut depăşi, acum deveniră nişte cratere de noroi şi asfalt. Maşinile fură înghiţite de ele.

Groaza nu era un cuvânt potrivit pentru situaţia de faţă. Rayford nu reuşea să îşi vină în fire ca să stea de vorbă cu Potentatul sau cu Mac. Cei trei se îndreptau spre aeroportul din Baghdad, iar Rayford nu se putea abţine să nu se uite la dezastrul care se vedea dedesubt. Peste tot izbucniseră incendii. Focurile luminau accidentele de maşină, clădirile sfărâmate şi pământul care se mişca precum o mare învolburată. Privirea îi fu atrasă de ceea ce i se păru a fi o minge de foc. Acolo, atârnând pe cer atât de aproape, încât i se păru că ar fi putut să o atingă, era luna, luna care avea o culoare sângerie.

Buck nu se gândea la el însuşi, ci la Chloe, la Loretta şi la Tsion. Oare era posibil ca Dumnezeu să îi fi trecut prin toate

doar pentru a-i lăsa să moară în marele cutremur, în timpul celei de-a şasea Judecăţi a Peceţii? Dacă toţi aveau să ajungă la Dumnezeu, atunci tot răul ar fi fost spre bine. Oare ar fi cerut prea mult dacă s-ar fi rugat ca toţi cei dragi lui să nu sufere o moarte violentă? „Doamne, dacă le e scris să moară, i-ai repede!” se rugă el.

Cutremurul continua să urle ca un monstru care înghiţea totul împrejur. Buck se înfiora pe măsură ce farurile maşinii luminară o casă uriaşă care se nărui, intrând în pământ. Oare cât de departe era de Chloe şi de Loretta? Ar fi avut şanse mai mari să îi găsească pe Loretta şi pe Tsion la biserică? în curând, nu mai văzu maşini pe şosea. Străzile nu mai erau luminate, semafoarele nu mai funcţionau, indicatoarele nu se mai puteau vedea. Casele se prăbuşeau. Lângă drum auzi ţipete, văzu oameni fugind, împiedicându-se, căzând, rostogolindu-se la pământ.

Range Roverul sălta şi se zgâlţâia. Nu mai ţinea minte de câte ori se lovise cu capul de capotă. La un moment dat, o porţiune dintr-o curbă se răsuci şi împinse maşina pe o parte. Buck crezu că sfârşitul îi era aproape. Însă nu avea de gând să se lase învins fără a face nimic. Era acolo, imobilizat sub partea stângă a vehiculului. Se întinse după centura de siguranţă. Avea de gând să se elibereze şi să iasă prin geamul din dreapta maşinii. Chiar înainte de a-şi desface centura de siguranţă, pământul aflat în mişcare ridică Range Roverul şi Buck porni din nou la drum. Geamurile se spărgeau. Zidurile se prăbuşeau. Restaurantele dispăreau. Reprezentanţele auto erau înghiţite de pământ. Birourile rămâneau suspendate în unghiuri ciudate, după care se năruiau. Din nou, Buck văzu o crevasă în şosea pe care nu o putea evita. Închise ochii şi se îmbărbătă, simţind cauciucurile înaintând pe suprafaţa denivelată, în timp ce geamurile se spărgeau, iar metalul se contorsiona. Se uită rapid împrejur, coti la stânga şi văzu că tocmai trecuse peste capota unei maşini. Nu ştia unde se află, ci încerca doar să menţină direcţia spre vest. Măcar dacă ar fi putut ajunge la biserică sau la casa Lorettei! Oare le va recunoaşte? Mai avea sens să se roage ca, oriunde s-ar afla, cei dragi să fi supravieţuit?

Mac zări un colţ al lunii. Rayford îi observă uluirea şi manevră elicopterul în aşa fel încât Nicolae să o poată vedea şi el.

Carpathia păru vrăjit de ea. Luna îi lumina faţa cu strălucirea ei roşie, iar Potentatul aducea mai mult ca niciodată cu necuratul.

Rayford începu să suspine din adâncul sufletului. În timp ce privea ruinele de jos şi haosul care pusese stăpânire peste lume, el ştia că nu avea şanse de-a o găsi pe Amanda. „Doamne, te rog, primeşte-o în sânul Tău fără să îndure suferinţă!”

Şi Hattie! Oare îl primise pe Hristos înainte să se petreacă toate acestea? Oare cineva de la Boston sau o persoană de la bordul avionului o ajutase să facă această trecere?

Dintr-o dată, asupra lor se abătu o ploaie de meteoriţi, ca şi cum cerul s-ar fi prăbuşit. Pietre uriaşe cuprinse de flăcări cădeau din cer. Rayford văzuse cum ziua se transformase în noapte, iar acum noaptea devenise zi datorită flăcărilor care nu mai conteneau să cadă.

Buck gemu când Range Roverul se izbi de ceva care îl făcu să se oprească în cele din urmă. Partea din spate a maşinii se înţepenise într-o crăpătură, iar farurile erau îndreptate în sus. Buck avea mâinile pe volan şi se uita la cer. Deodată, porţile cerului se deschiseră. Nori negri şi sângerii, ameninţători, năpădiră văzduhul şi se părea că aduceau înapoi noaptea care tocmai trecuse. Din înalt începură să cadă meteoriți, care distruseră tot ceea ce nu fusese înghiţit deja. Unul dintre ei ateriză în apropiere de portiera din dreptul lui Buck, fiind atât de fierbinte, încât aproape topi parbrizul, obligându-l pe Buck să îşi desprindă centura de siguranţă şi să încerce să iasă prin partea dreaptă a maşinii. Însă, în timp ce încerca să facă toate acestea, o altă rocă fierbinte explodă în spatele Range Roverului şi îl împinse afară din şanţ. Buck fu aruncat pe bancheta din spate şi se lovi cu capul de capotă. Era ameţit, însă ştia că dacă ar fi rămas pe loc, ar fi fost un om mort. Buck sări peste speteaza scaunului din faţă şi se aşeză la volan. Îşi puse centura de siguranţă, gândindu-se cât de inutilă era această precauţie în timpul celui mai puternic cutremur din istoria omenirii.

Se părea că mişcările pământului nu se răriseră. Nu erau replici ale cutremurului care continua. Buck conducea cu viteză redusă, iar farurile Range Roverului se zdruncinau şi săltau pe măsură ce mai întâi se desprinse unul, iar apoi celălalt şi zburară prin aer. Buck crezu că recunoscuse o clădire: era un

restaurant cu un singur etaj, situat la un colţ de stradă, la trei străzi de biserică. Trebuia să înainteze într-un fel sau altul. Îşi făcu drum cu atenţie printre ruine şi moloz. Pământul continua să se frământe, însă el nu se opri. Văzu prin parbrizul spulberat oameni care fugeau, auzi ţipetele lor disperate, văzu rănile lor deschise şi sângele care curgea şiroaie. Aceştia încercau să se ascundă sub bucăţile de pământ care fuseseră dislocate. Se străduiau să folosească porţiuni din asfalt şi din pavaj ca să se protejeze, însă acestea erau distruse cât ai clipi. Un bărbat între două vârste, fără cămaşă şi pantofi, sângera, uitându-se spre cer printre cioburile de sticlă, apoi deschizându-şi braţele larg. Acesta urlă înspre cer: „Doamne, ia-mi viaţa! Ia-mi viaţa!” În timp ce Buck trecea încet prin dreptul lui, pământul se deschise şi îl înghiţi.

Rayford pierduse orice speranţă. O parte din el se ruga ca elicopterul să se prăbuşească. Ironia era că el ştia că Nicolae Carpathia nu avea să moară decât peste douăzeci şi una de luni.

Apoi, el va învia şi va mai trăi încă trei ani şi jumătate. Niciun meteorit nu avea să lovească elicopterul. Oriunde ar fi aterizat, ei ar fi scăpat şi toate astea numai pentru că Rayford îi făcea un serviciu Antihristului!

Inima lui Buck fu copleşită de tristeţe atunci când văzu clopotniţa bisericii Bisericii New Hope Village care se afla la o distanţă de aproximativ şase sute de metri, însă pământul încă se mai mişca, iar clădirile se prăbuşeau peste tot în jur. Copaci uriaşi fuseseră doborâţi şi agăţaseră în cădere liniile de înaltă tensiune, doborându-le pe străzi. Lui Buck îi luă câteva minute să îşi facă loc printre ruine şi printre grămezile uriaşe de lemn, noroi şi ciment. Cu cât se apropia mai mult de biserică, cu atât inima i se strângea mai tare. Clopotniţa era unicul lucru care mai rămăsese în picioare. Poalele acesteia se odihneau pe pământ. Farurile Range Roverului luminară stranele, care încă mai rămăseseră în poziţiile iniţiale, iar unele dintre ele scăpaseră chiar neatinse. Restul sanctuarului, grinzile care se arcuiau la mare înălţime, vitraliile, toate fuseseră distruse. Clădirea administraţiei, sălile de clasă, birourile se făcuseră una cu pământul, formând acum un morman de cărămizi, sticlă şi moloz.

În craterul care era acum pe locul parcării se putea vedea o singură maşină. Partea din spate a acesteia fusese turtită, cauciucurile – dezumflate, iar osiile – rupte. Două picioare dezgolite se puteau vedea ieşind de sub maşină. Buck opri Range Roverul la câţiva metri de dezastru. Opri motorul şi parcă. Portiera din dreptul său nu se deschidea. Buck îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi pe portiera din dreptul pasagerului. Deodată, cutremurul se opri. Soarele reapăru. Era o dimineaţă luminoasă şi însorită în Mount Prospect, Illinois. Pe Buck îl durea fiecare oscior. Înaintă clătinându-se pe pământul denivelat şi se îndreptă spre maşina turtită. Când ajunse suficient de aproape, el văzu că persoanei strivite îi lipsea un pantof. Totuşi, cel care rămăsese îi confirmă temerea. Loretta murise strivită de propria maşină.

Buck se împiedică şi căzu cu faţa în noroi, rănindu-se pe obraz. Nu dădu importanţă acestui lucru se târî spre maşină. Îşi făcu curaj şi împinse cu toată forţa de care dispunea, încercând să ridice vehiculul de pe cadavru. Maşina nu se mişcă. Nu voia cu niciun chip să o lase pe Loretta în locul în care se afla. Însă unde ar fi putut duce trupul în cazul în care l-ar fi recuperat? Suspinând, se târî printre dărâmături, căutând intrarea în adăpostul subteran. Recunoscu unele porţiuni din sala de întruniri care îl ajutară să se orienteze. Circuitele electrice care fuseseră montate pe turlă cedaseră. Buck îşi făcu loc printre cărămizi şi bucăţi de lemn. În sfârşit, găsi gura de aerisire a adăpostului. Buck îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă deasupra acesteia:

— Tsion! Tsion! Eşti acolo?

Se întoarse şi puse urechea pe aerisire, simţind aerul rece care ieşea din adăpostul subteran.

— Sunt aici, Buck! Mă auzi?

— Te aud, Tsion! Ai păţit ceva?

— Sunt bine! Nu pot deschide uşa!

— Oricum, nu cred că ţi-ai dori să vezi ce e la suprafaţă, Tsion! îi strigă Buck, vocea lui devenind din ce în ce mai slabă.

— Ce s-a întâmplat cu Loretta?

— Nu mai e printre noi!

— A fost cutremurul acela puternic?

— Da!

— Poţi să ajungi la mine?

— Voi încerca din răsputeri, Tsion! Am nevoie de tine ca să mă ajuţi să o găsesc pe Chloe!

— Deocamdată mă simt bine, Buck! Te aştept!

Buck se întoarse şi căută cu privirea o casă care să fi rămas în picioare. Oameni în haine zdrenţuite mergeau împleticindu-se şi sângerând. Câţiva dintre ei căzură la pământ şi îşi dădură sfârşitul în faţa ochilor lui. Nu ştia cât timp avea să îi ia ca să ajungă la Chloe. Ştia cu certitudine că nu îşi dorea să vadă ce se întâmplase acolo, însă nu avea să se oprească până când nu ar fi făcut-o. Dacă ar fi avut o şansă într-un milion să ajungă la ea, să o salveze, Buck avea să o facă.

Soarele îşi făcu apariţia deasupra Noului Babilon. Rayford îl rugă pe McCullum să se îndrepte în continuare spre Baghdad. În orice parte ar fi privit cei trei, nu vedeau decât ruine, cratere care fuseseră provocate de meteoriţi, focuri care ardeau, clădiri care se prăbuşiseră, şosele care nu mai existau.

Atunci când zări aeroportul din Baghdad, Rayford îşi lăsă capul în piept şi începu să plângă. Fuselajele avioanelor de pasageri erau contorsionate, iar unele dintre ele căzuseră în prăpăstiile căscate de cutremur. Terminalul nu mai era în picioare. Trupuri neînsufleţite se puteau vedea pretutindeni.

Rayford îi făcu semn lui Mac să aducă elicopterul la sol. În timp ce scruta împrejurimile, Rayford îşi dădu seama la ce ar fi trebuit să se aştepte. Singura sa rugăciune pentru Amanda sau pentru Hattie era ca avioanele lor să se fi aflat în aer în momentul catastrofei.

După ce rotoarele se opriră, Carpathia se întoarse către cei doi:

— Are cineva un telefon care funcţionează?

Rayford fu atât de dezgustat, încât trecu pe lângă Carpathia şi deschise uşa. El se strecură afară prin spatele scaunului lui Carpathia şi sări la sol, apoi se întinse şi îi desfăcu Potentatului centura de siguranţă, îl apucă de reverele hainei şi îl trase afară din elicopter. Antihristul ateriză cu scaun cu tot pe solul denivelat, sări repede în picioare, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare. Rayford îl lipi de fuselajul elicopterului.

— Comandate Steele, înţeleg că eşti supărat, dar…

— Nicolae, începu Rayford, rostind cuvintele cu dinţii încleştaţi, vei putea să explici toate acestea după cum vei găsi

de cuviinţă, însă permite-mi să fiu primul care te anunţă că tocmai ai fost martorul mâniei Mielului!

Carpathia ridică din umeri. Rayford îl îmbrânci pentru ultima dată şi se îndepărtă, împleticindu-se. Se aşeză cu faţa spre terminalul aeroportului, care se afla la o distanţă de câteva sute de metri şi se rugă ca aceasta să fi fost ultima dată când era nevoit să caute trupul unei persoane iubite prin moloz.

Epilog

„Şi când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.

Şi am văzut pe cei şapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu şi li s-a dat lor cele şapte trâmbiţe.

Şi a venit alt înger şi a stat la altar, având o cădelniţă de aur, şi i s-a dat lui tămâie multă ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur dinaintea tronului. Şi fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinţilor.

Şi îngerul a dat cădelniţa şi a umplut-o din focul altarului şi a aruncat pe pământ; şi s-au pornit tunete şi glasuri, şi fulgere, şi cutremur.

Iar cei şapte îngeri, care aveau cele şapte trâmbiţe, s-au gătit ca să trâmbiţeze."

Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, VIII, 1-6.

În curând:

Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins

Pecetluirea sfinţilor

Membrii Armatei Pătimirilor înfruntă din nou vremurile apocaliptice.

Îngerii lui Dumnezeu îi vor pecetlui pe cei 144.000 de sfinţi care şi-au dat viaţa pentru Iisus Hristos.

Acţiunea îl poartă pe cititor din Irak până în America, din întinderile deserturilor până în adâncul apelor, urmând personajele în căutarea adevărului, în lupta lor împotriva Antihristului.